

Truy Trục

Contents

Truy Trục	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	18
4. Chương 4	29
5. Chương 5	40
6. Chương 6	48
7. Chương 7	51
8. Chương 8	60
9. Chương 9	74
10. Chương 10	77
11. Chương 11	79
12. Chương 12	82
13. Chương 13	84
14. Chương 14	88
15. Chương 15	94
16. Chương 16	107
17. Chương 17	115
18. Chương 18	123
19. Chương 19	133
20. Chương 20	135
21. Chương 21	145
22. Chương 22-1	152
23. Chương 22-2	156
24. Chương 23-1	160
25. Chương 23-2	165
26. Chương 24-1	170
27. Chương 24-2	175
28. Chương 24-3	179
29. Chương 24-4	184
30. Chương 25-1	189
31. Chương 25-2	193
32. Chương 25-3	197
33. Chương 25-4	201
34. Chương 26-1	205
35. Chương 26-2	208
36. Chương 27-1	212
37. Chương 27-2	217
38. Chương 27-3	222
39. Chương 28	226
40. Chương 29	233

Truy Trục

Giới thiệu

Edit by: cữu vĩ hồ Thể loại: cổ trang, cung đình, huynh đệ, ngược, HEN Nhân vật: Lạc Cách x Kinh Vân Độ dài: 29 chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truy-truc>

1. Chương 1

Hắn oán hận Kinh Vân.

Oán hận này là từ khi Lệ phi sinh hạ đệ đệ.

Thân là hài tử của chính phi duy nhất của phụ hoàng, tuy rằng còn nhỏ đã mất đi mẫu phi nhưng Lạc Cách vẫn là hài tử tối được phụ hoàng sủng ái nhất. Gia tộc của mẫu hậu là Quốc Trung Khai Quốc Phủ Tước, có hai cữu cữu đang chấp chưởng quân quyền trong triều.

Mà hắn, thông minh tuệ nhất, lanh lợi trời cho, được vạn người yêu mến, kính trọng, là Đại vương tử tụ tập vô hạn hy vọng của người kế thừa vương vị.

Nhưng chính là, Lạc Cách hận Kinh Vân.

Hận Lệ phi đã sinh hạ Thập tam vương tử này.

Lạc Cách còn nhớ rõ một Lệ phi xinh đẹp, ôn nhu. Trường phát (tóc dài) tựa suối chảy, xứng ca như chim oanh hót bên tai, ngọc thủ (tay đẹp ^^) thon dài có thể tấu ra tiếng nhạc quanh quần sơn cốc.

Lúc ấy tiểu Lạc Cách được ba tuổi, tổng cho rằng nàng chính là mẫu hậu của mình. Ôm mình ở trong hoa viên chơi đùa, cẩn thận giúp mình tắm rửa, hội vì mình không cẩn thận làm sát phá miệng vết thương mà khóc, Lệ phi ôn nhu như thế tối gọi người yêu thích.

Chính là, vào một buổi sớm chim nhỏ đang hoan ca, Lệ phi đã không còn như thường lui tới cung điện làm bạn với hắn.

Lạc Cách thấp thỏm lo âu chạy vội đến cung của nàng, nhượng một đám cung nữ bảo mẫu thật cẩn thận chạy theo sau, người đầy mồ hôi.

Lệ phi đang nằm trên giường, vẫn là ôn nhu tựa tơ tựa thủy sủng ái mà đem Lạc Cách ôm ở lên đùi.

“Lạc Cách, người có thích đệ đệ không?”

Thân là con của chính phi cho nên hắn có quyền lợi gọi thẳng phong hào của các phi tử khác, Lạc Cách từ nhỏ đã gọi nàng là Lệ Dong Na phi

Lệ phi lại cười đến vui mừng nói: “Người sắp có một thêm một đệ đệ a, ta sắp sinh đệ đệ nha.”

Lúc ấy Kinh Vân còn chưa xuất hiện, y vẫn còn ở trong bụng của Lệ phi, hắn vẫn là một khối chưa thành hình a.

Lệ phi nghĩ muốn sinh ra một nam hài, mỗi một người phi tử đều muốn sinh cho Hoàng Thượng một hoàng tử

Lạc Cách biết cái gì là đệ đệ, hắn đã có năm đệ đệ, ba muội muội, còn có mấy người sinh ra đã chết thì không tính. Khả khi hắn nhìn về phía Lệ phi, nàng vẫn dùng bàn tay trắng nõn vuốt ve bụng, trong một khắc hắn bỗng sinh ra oán hận không thể nói nên lời.

Ta không cần đệ đệ!

Hắn ngơ ngác nhìn về phía Lệ phi tốt nhất tốt nhất nói: “Ta không thích đệ đệ...”

Lệ phi là của ta! Lệ phi là của ta!

Lạc Cách không có đem lời trong lòng nói ra, hắn biết nếu nói ra Lệ phi hội mất hứng, hội không thích a. Mới ba tuổi hắn đã biết che dấu, biết tâm kế.

“Đệ đệ qua sang năm sẽ được sinh ra, người phải hảo hảo cùng hắn ngoạn a. Lạc Cách là ca ca nha.”

Lệ phi ôm Lạc Cách như bình thường mà hồng hắn, cùng hắn chơi đùa. Đáng tiếc nàng không có chú ý, Lạc Cách nhìn cái bụng còn chưa nảy nở của nàng, đôi mắt quang mang biểu lộ ra một loại biểu tình không nên có ở một hài tử.

Lệ phi coi Lạc Cách như con mình, nàng thích Lạc Cách, yêu thương hài tử từ nhỏ đã mất đi mẫu thân này. Hoàng thượng không thường sủng ái Lệ phi, nàng không phải là phi tử đẹp nhất nhưng Lạc Cách lại thích nàng. Ở trong cung, chân chính giữ gìn Lệ phi là vị Đại vương tử ba tuổi này.

Ba tuổi Lạc Cách đã biết lợi dụng thân phận của hắn để bảo hộ Lệ phi. Lệ phi là của hắn, là mẫu thân của hắn, không phải của tiểu đệ đệ chán ghét kia. (thật tội cho tiểu Vân, chưa được sinh ra đã bị người ta ghét bỏ còn cướp cả mẫu thân a T^T)

Tuyệt đối không phải!

Bụng Lệ phi một ngày một to ra. Rất cục, Lệ phi không thể tái làm bạn chơi đùa với Lạc Cách. Lạc Cách không chịu cùng người khác ngoạn, chỉ thật nhàm chán ở một bên xem Lệ phi mang theo ý cười tự tay làm y phục cho tiểu đệ đệ.

“Xem, Lạc Cách, đây là làm cho người đội vào mùa đông.”

Lệ phi cầm lấy đỉnh đầu của cái mũ mới vừa làm xong, ngoắc kêu Lạc Cách lại chỉ hấn cách đội

Lạc Cách cười, đội mũ mới ở trong phòng chung quanh chạy loạn.

“Đây là cấp cho đệ đệ, có đẹp không?” Lệ phi hé miệng, cầm lấy một cái mũ nhỏ khác hỏi

Lạc Cách dừng bước, dùng đôi mắt long lanh lạnh lùng trừng mắt kia nhỏ nhỏ cái mũ. Nghĩ muốn... đem cái mũ kia chướng mắt đập nát

“Lệ phi, ta muốn ra ngoài ngoạn.” Hấn ghé lên lưng Lệ phi làm nũng.

“Không được a, tiểu đệ đệ sắp sinh, ta muốn tự mình vì y mà chuẩn bị quần áo nga. Mẫu thân tự tay làm y phục mới tối hợp với thân thể của tiểu bảo bảo a.”

Không thể ra ngoài chơi. Lệ phi không thể theo ta ra ngoài ngoạn.

Lạc Cách bất động thanh sắc, đem bút trưởng này tính trên người của tiểu đệ đệ. (tiểu Cách người này thật vô lí a T~T)

Rất cục, tiểu đệ đệ cũng sinh ra. Các cung nữ ra ra vào vào, bận rộn không ngừng. Hoàng thượng chưa có tới, hấn có rất nhiều phi tử, cũng đã làm phụ thân rất nhiều lần. Đối với ngẫu nhiên mới sủng hạnh một lần như Lệ phi, hấn cũng không thêm để ý tới. Nhưng Lạc Cách lại để ý a, hấn mở to mắt muốn nhìn lại bị mọi người cung kính đẩy ra bên ngoài.

“Lạc Cách điện hạ, người không thể đi vào.”

“Hiện tại không thể đi vào, Lạc Cách điện hạ.”

...

Hắn nghe thấy Lệ phi kêu thảm thiết, sợ tới mức sắc mặt tái nhợt. Thấp thỏm lo âu, nôn nóng kinh hoàng, một hài tử ba tuổi cư nhiên cũng có thể biết được tư vị như vậy. Lệ phi luôn miệng gọi Hoàng thượng, thanh âm càng ngày càng nhẹ, càng ngày càng nhỏ...

Cung nữ vội vàng ra vào, sắc mặt thái y càng ngày càng tái nhợt, càng ngày càng tái nhợt...

Hoàng thượng cuối cùng cũng đến đây, theo sau là một đám rộn ràng nhốn nháo

“Thế nào?”

Thái y phụ trách quỳ trên mặt đất, mặt như màu đất: “Bẩm bệ hạ, Lệ phi hạ sinh được một tiểu vương tử. Chính là... chính là...” Thái y sợ hãi đến thanh âm đều phát run “Chính là Lệ phi thân thể mảnh mai yếu ớt, đã muốn... đã muốn bảo toàn không được...”

Hoàng thượng nghe xong sửng sốt một lát, thở dài nói: “Bảo toàn không được... ai, Lệ phi tuổi còn trẻ a. Hảo hảo an táng đi. Đứa trẻ này, ban tên... Kinh Vân”

An táng?

Lệ phi đã chết sao?

Giống như bị lời đánh trúng, thân thể hắn cứng ngắc, không thể động đậy. Lạc Cách đứng một bên đã muốn ngất người, ngay cả bản năng khóc cũng mất đi. Lệ phi vốn là cô nhi, nàng là được đại thần dâng lên Hoàng thượng. Vậy mà khi nàng tử vong bất quá chỉ đổi lấy một tiếng thở dài của đế vương

Lạc Cách thương tâm, hắn lúc ấy còn quá nhỏ, không biết như thế nào để biểu đạt sự bi thương. Sâu như vậy, đau như vậy, cô đơn như vậy, cùng tim đập thật nhanh...

Chính là hắn nhanh tìm được mục tiêu, tìm được phương pháp biểu đạt bi thương. Khi hắn lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt với nhiều nếp nhăn của Kinh Vân, nghe thấy tiếng oa oa khóc lớn của Kinh Vân, hắn chỉ biết, chính là y...

Chính y đã hại chết Lệ phi!

Kinh Vân, Kinh Vân, hắn hội oán giận cái tên này cả cuộc đời.

Kinh Vân giống như cây cỏ hèn mọn sinh trưởng ở trong cung. Y cùng Lạc Cách giống nhau, đều không có mẫu thân. Nhưng y không thể so sánh với Lạc Cách.

Lạc Cách là Đại vương tử, mẫu thân của hắn là chính phi, hắn có ngoại công cùng cữu cữu nắm giữ quyền cao ở trong triều. Hắn còn có thứ cả đời mà Kinh Vân hy vọng cũng không có được, đó chính là sự sủng ái của phụ hoàng.

Kinh Vân...

Kinh Vân không có mẫu thân, không có ngoại công cùng cữu cữu, không chỗ nương tựa. Hài tử của phụ hoàng rất nhiều, Kinh Vân cũng không thể khiến cho hắn chú ý. Hoặc là nói, y đã muốn bị phụ hoàng quên lãng ở thâm cung. Nhờ y coi chừng dùm một tòa Đông đình hẻo lánh cô tịch, y cứ như vậy lặng lẽ, vô thanh mà lớn lên. Lão sư của y, người hầu của y đều do tổng quản trong cung phân đến, toàn bộ đều là già nua vô năng, nhàn hạ chậm chạp.

Còn những kẻ hầu hạ lạnh lợi nhất đương nhiên là được phân đến Lượng cung của đại vương tử Lạc Cách (câu này phải cảm ơn nàng Shiren đã giúp ta đã thông đầu óc a, kamsa nàng a ^^).

Cũng không thể nói là không ai chú ý đến Kinh Vân, Lạc Cách vẫn thực chú ý đến y. Kinh Vân bốn tuổi, Lạc Cách ở trước mặt các huynh đệ động thủ (tay) đánh y một chút, đơn giản vì y nhìn thấy hắn không có hành lễ. Tiểu nam hài bảy tuổi có thể đối với tiểu nam hài bốn tuổi tạo thành thương tổn rất lớn, Kinh Vân ở trên giường hôn mê hai ngày. Không ai vì y xuất đầu, mỗi người đều nịnh nọt Lạc Cách. Hoàng thượng lại đối với chuyện này hoàn toàn không biết gì cả.

Nhưng Lạc Cách ý thức được, không nên động thủ, không thể để cho Kinh Vân bị chết quá nhanh, y mà chết thì hắn sẽ không thể báo thù. (tiểu Cách người đi chết đi T^T)

Hắn có rất nhiều phương pháp trả thù Kinh Vân, hắn vì Lệ phi mà báo thù.

Kinh Vân bảy tuổi, Lạc Cách dùng thân phận Đại vương tử phạt hắn ở dưới thái dương phơi nắng một ngày. Lần này xử phạt không có nguyên nhân gì, nếu nhất định phải cấp một nguyên nhân vậy... là bởi vì Lạc Cách cho rằng Kinh Vân đối hắn... “Bất kính”

Kinh Vân còn nhỏ, y cùng Lạc Cách khắc khẩu, dẫn tới mọi người đổ trách cùng các huynh đệ công kích. Không ai giúp y, Hoàng thượng biết, phái người lại đây phạt y

“Ta muốn gặp phụ hoàng.” Kinh Vân kêu to, lệ ở hốc mắt lăn qua lăn lại.

Chính là y không có nhìn thấy phụ hoàng, y bị giam ở căn phòng nhỏ hắc ám chuyên môn phạt các vương tử, bị bỏ đói suốt hai ngày. Đối với Đại vương tử bất kính nhện đối một ngày, không nghe quần giáo nhện đói thêm một ngày nữa.

Mười hai tuổi, Kinh Vân đã muốn học được cách nhẫn nhịn khi bị ức hiếp. Y dần cảm thấy vui vẻ, đã bắt đầu không còn buồn đối với việc bị phụ hoàng lãng quên, bị các huynh đệ xa lánh. Sắc mặt hèn mọn của bọn tiểu nhân trong cung khi nhìn y đương nhiên cũng sẽ không tái gây cho y cảm giác gì. Y không còn chạy đến bức họa của mẫu phi mà khóc lóc, không còn dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Lạc Cách, không còn vì lời nói trào phúng mà động khí.

Y chịu đựng Lạc Cách trêu đùa, chịu đựng Lạc Cách dùng tội danh buồn cười để tra tấn y. Chính là, vừa về tới Đông đình, về tới tiểu viện vắng vẻ thuộc về y, y liền trở nên thoải mái.

Lạc Cách hận Kinh Vân, oán hận tựa độc xà cắn vào tâm Lạc Cách. Khuôn mặt anh tuấn của hắn tổng không tự tìm hân được mà nhìn về phía Đông đình. Có vô số vương công, quý nữ nhìn hắn với ánh mắt lóe sáng nhưng khi gặp Kinh Vân thì ánh mắt bọn họ lại phát ra quang mang đến lợi hại (ta chém x.x, thật không hiểu đoạn này muốn nói gì)

Hắn hận Kinh Vân...

Hận Kinh Vân hại chết Lệ phi, hận y sau khi ăn đủ đau khổ vẫn có thể bình yên nằm trên bãi cỏ ở Đông đình nhìn trời, ngắm mây. Hận y không hề sợ hãi hắn, hận y mỗi lần bị hắn trêu đùa lại chỉ dùng một tia tươi cười nhàn nhạt đáp lại. Còn có hận y càng ngày càng tuấn tú xuất chúng, vô luận là giống phụ hoàng hay giống Lệ phi thì khuôn mặt đó cũng không thể nào tuấn mỹ đến như vậy, nhưng Lạc Cách hận đặc nghiêng răng nghiêng lợi.

Hận nhất hận nhất chính là y cư nhiên đối với hắn không thêm để ý, đối hắn... Đại vương tử luôn được mọi người tôn kính, ngưỡng mộ, lẫn sợ hãi lại không thêm để ý.

Cho nên, năm ấy Kinh Vân được mười lăm tuổi, Lạc Cách mang theo thần thái của thiếu niên trưởng thành sớm cùng uy nghi hướng phụ hoàng thỉnh cầu: “Lệ phi trước kia đối nhi thần tốt lắm, nhi thần thấy Kinh Vân một người quá mức cô đơn, không bằng cho đệ ấy đến Lương cung cùng nhi thần ở”.

Hoàng thượng cũng không cự tuyệt thỉnh cầu của Lạc Cách. Trí tuệ anh minh, phong lưu phong khoáng, đã muốn hiển lộ phong phạm vương giả, đứa con này là kiêu ngạo của hắn, là huyết thống vương thất tốt đẹp nhất.

Hoàng thượng không chút do dự đồng ý, tuy rằng hắn không rõ Lạc Cách vì cái gì hội đối với nhi tử hầu như bị hắn lãng quên kia cảm thấy hứng thú. Sự tình trong hậu cung, nhất là sự tình của Kinh Vân – vương tử không được hắn cưng chiều, chưa bao giờ ở trong phạm vi quan tâm của hắn.

Không ai dám hâm mộ “vận khí tốt” của Kinh Vân, mỗi người đều biết thái độ của Lạc Cách đối với Kinh Vân. Kinh Vân cũng biết...

Sau khi nghe được tin tức làm cho y kinh hoảng đến nay. Chính là, y chỉ cảm thấy lưu luyến không rời đối

với cái tiểu viện mà y đã lớn lên, y phải theo người hầu chuyển đến Lựợng cung.

Lạc Cách ngồi ở Lựợng cung nhìn hoa nở rộ ở trong hồ, bên môi giơ lên một mặ cười cao cao tại thượng: “Kính Vân, từ hôm nay trở đi, ngươi liền chuyển đến Lựợng cung đi”

Kính Vân đối với Lạc Cách hành lễ, lông mi xinh đẹp khẽ động, Lạc Cách bình tĩnh liếc mắt một cái, không nói gì

“Đây là cái gì?” Ngăn lại người hầu của Kính Vân đang chuyển đồ vào Lựợng cung, Lạc Cách tùy tay nắm lên một cuốn thư tập (sách): “Theo gió mà bay, trục thủy mà lưu...” Lạc Cách nhìn kỹ tự trong cuốn thư, sắc bén liếc mắt, chăm chú nhìn Kính Vân liếc mắt một cái: “Ngươi cả ngày toàn viết những thứ không đứng đắn này? Trách không được một chút tiến bộ cũng không có” nói rồi đem vật cầm trong tay ném ra bên ngoài

Kính Vân nhìn thư tập mình vất vả viết, nhờ nước mà hóa thành một đoàn hắc sắc chìm vào đáy hồ, biểu tình không chút biến hóa

Ta tự tùy tâm, ngươi có thể làm khó dễ được ta? Khi nào thì ta mới có thể thoát khỏi hoàng cung này, không còn làm một con rối vương tử.

Lạc Cách ngạo mạn địa nhìn chăm chăm Kính Vân, phát ra khí phách uy nghiêm chấn động thiên hạ. Mười tám tuổi, khí thế của hắn đã nhượng người ta kính sợ.

Kính Vân tựa như càn liễu trong gió, đem khí thế của hắn tiết đặc không còn một mảnh, dấu điểm một tia kinh hoàng.

Đứng gần đó, Lạc Cách tựa hồ như có như không đánh giá Kính Vân...

Trường phát đen nhánh dùng vương tử quan cao cao buộc lên đỉnh đầu, sóng mũi cao thẳng, song mâu trong veo tựa thủy, làn da tựa ngọc trong suốt càng tôn lên vẻ tuấn mỹ của y. Khi đứng cạnh y, hắn còn ngửi được một cổ hoa mai khiến người đắm hồn. (này thì ta chém)

Chờ Lạc Cách ý thức lại, hắn đã muốn vương ngọc thủ nâng lên cằm của Kính Vân, nhượng ánh mắt trong suốt kia thẳng tắp nhìn mình.

Không có sợ hãi, không có oán hận, không có chán ghét, ánh mắt không có biểu tình gì đặc thù. Kính Vân nhìn hắn giống như nhìn một kẻ qua đường xa lạ...

Tức giận a tức giận, ngay cả Lạc Cách cũng không biết tức giận từ đâu đến. Hắn tức tối hất cằm y ra, thở hồn hển ra lệnh: “Ngươi lập tức trở về phòng cho ta. Không có lệnh của ta, không được phép ra ngoài”.

Kinh vân tuân mệnh mà đi, ngay cả nhìn cũng không thèm liếc hắt một cái, hành lễ, lui ra. Đến tựa gió, đi tựa thủy, đậm bạc tựa thái sơn...

Đêm nay, Kinh Vân lại tạo ra một cái lý do khiến cho Lạc Cách oán hận... y thế nhưng dám bỏ qua hẳn...

2. Chương 2

Vẻ đẹp hoa lệ của Lương cung Đông đình không thể so sánh kịp

Kinh Vân nhìn chăm chăm tiểu viện đơn độc được chuẩn bị cho mình, đôi mắt hắc thủy ngân bàn vừa chuyển đem hết thấy bài trí xa xỉ thu vào đáy mắt

Sàn nhà sáng tựa gương, bích họa (tranh vẽ) lộng lẫy, tương ngọc thư trấn, vô số hỏa đăng chiếu khiến trong phòng sáng như ban ngày. Đây đều không phải là Lạc Cách cố ý đối xử tử tế với Kinh Vân, chính là bố trí của Lương cung xưa nay đã là như vậy.

Vinh hoa phú quý...

Kinh Vân trên mặt nổi lên một nụ cười đậm bạc, hướng tới hành lý được người hầu đặt ở một bên. Đây đó là một ít quần áo cũ kĩ, một ít đồ dùng đơn giản của y ở Đông đình.

Nhớ tới quyển thư tập bị Lạc Cách ném xuống hồ, khuôn mặt xinh đẹp bỗng nhiên nở rộ ra một mặt tươi cười, nháy mắt nhượng căn phòng càng phát sáng quang mang.

May mắn y không có đem thứ này đặt trong hành lý, Kinh Vân từ trong lòng ngực lấy ra một quyển thư tập thật dày, vui mừng vì mình đã đem vật trân quý giấu ở trong người. Quyển thư tập này là bí mật của Kinh Vân, là tất cả thế giới của y, tất cả giấc mộng của y được giấu ở trong này.

Cẩn thận đóng cửa lại, lẳng lặng nghe ngóng động tĩnh ngoài cửa một hồi lâu, thẳng đến xác định sẽ không có “khách không mời mà đến” đến quấy rầy, Kinh Vân lúc này mới thoải mái ngồi ở trước thư trác (bàn đọc sách), đem thư tập mang theo nhiệt độ cơ thể mở ra...

Từ nhỏ bị khi dễ, bị bỏ qua, chịu mọi cách làm nhục, Kinh Vân không thể ở thế giới tàn khốc này tranh đấu, lại học được ảo tưởng tự do. Từ lần đầu tiên ý thức được tư tưởng tự do này của mình, thì một sinh mệnh mới được y tạo ra. Y ở trong quyển thư tập sáng tạo ra một thế giới mới, còn tạo ra một cô gái tên Tô Lệ (trong QT để là Tô Lệ Mà a, nhưng ta thấy để Tô Lệ thì sẽ hay và gọn hơn a). Thế giới mà y sáng tạo là một nơi yên bình, xinh đẹp, an tường và giàu có. Không có ánh mắt khinh bỉ, không có những trừng phạt vô duyên vô cớ, không có những đả ngộ không công bình. Đó là một nơi thật tốt, nơi đó y có một

bằng hữu tên Tô Lệ đáng yêu, thông minh, luôn đối y mỉm cười, bởi y nói chuyện, cùng y vui đùa. Thế giới tốt đẹp trong thư tập đều là những tưởng tượng của y.

Vừa muốn cùng Tô Lệ gặp gỡ, Kinh Vân bên môi khẽ nhếch một đường cong ngọt ngào, y cẩn thận nhất bút viết:

“.... Sắc trời thật tốt, Tô Lệ lại đến đây, nàng cầm hai quả quýt thật to ngồi ở trên cỏ chờ ta. Nàng nói: Kinh Vân mau nhìn, đây là cây quýt năm trước ta trồng...” (ta chêm)

...

Đắm chìm trong hạnh phúc thăng đến màn đêm buông xuống, hàn khí càng tăng. Kinh Vân bị gió lạnh thổi vào phòng khiến cơ thể run rẩy, rốt cuộc không tha đặt bút xuống.

“Ta muốn ngủ, ngày mai tái kiến Tô Lệ.”

Đem những gì vừa viết nhẹ nhàng thổi, chậm rãi đóng thư tập lại. Kinh Vân một bên nói lời tạm biệt với Tô Lệ, một bên đem thư tập cất vào trong lòng ngực. Đầu vừa mới chạm gối, y lại cau mày ngồi dậy. Y chợt nhớ tới trước kia Lạc Cách luôn giám sát nhất cử nhất động của mình, giờ đang ở Lượng cung hàng ngày phải luôn chạm mặt với Đại vương huynh, nếu không khéo bị hấn phát hiện trong ngực có thư tập...

Kinh Vân không khỏi có chút lo lắng, nhúu mày suy nghĩ hồi lâu, y xuống giường nhìn xung quanh. Y muốn tìm một nơi an toàn, đem Tô Lệ của y giấu đi. Ánh mắt chạm đến một góc của sàn nhà, nhãn châu xoay động, hơi hơi nở nụ cười. Trong hoàng cung kiêng kị thật nhiều, trong đó có một cái chính là sàn nhà nơi vương tử ở, tổng yếu sẽ lưu lại một khoảng trống với ý nghĩ “Lưu có thừa địa, không dứt sinh cơ (theo ta hiểu là còn đất thì không sợ mất sinh cơ)” a.

Kinh Vân ở chung quanh các góc gỗ gỗ, rất nhanh tìm được nơi đất có khoảng trống, dùng tiểu đao khiêu lên, đem thư thật cẩn thận giấu vào, lại đem đất chuyển lại chỗ cũ. Nhìn xem sàn nhà không có dấu hiệu chọc người chú ý, y mới an tâm trở về giường ôm gối ngủ.

Sáng sớm tỉnh lại, ngoài cửa thái dương rực rỡ chiếu đến khiến đầu óc một trận khó chịu.

Đông đình khi xưa vắng vẻ, nơi này của Lượng cung càng không có người đến trông nom, Thập tam vương tử từ trước đến nay luôn bị người lãnh đãi (lạnh lùng đối đãi), Kinh Vân cũng không ngại, y đi đến giếng nước trong tiểu viện múc một dục thủy (thùng nước). Ở Đông đình, chuyện cung nhân mi cao mắt thấp khi dễ chủ tử cũng thường có, cho nên có rất nhiều sự tình của bản thân y thường thường tự mình động thủ.

Thời tiết tháng mười một mặc dù không kết băng nhưng là lãnh đặc dọa người. Kinh Vân chung quanh tìm tìm, không có nước ấm, cũng không có dụng cụ trữ nước ấm. Kỳ thật đây cũng là điều đương nhiên, Lạc

Cách như thế nào hội cần chính mình trữ nước âm, trong hoàng cung sẽ có người chuyên môn dũ trữ nước âm tùy thời hậu hạ.

Kinh Vân không có gọi người, nô tài trong Lượng cung so với y được sủng ái hơn ba phần, y cũng không ly khai viện tử vì Lạc Cách tối hôm qua có nói: nếu không có phân phó không cho phép ra ngoài. Vì thế y liền dùng hàn thủy (nước lạnh) lãnh thấu xương trong dực thủy, run run rửa mặt chải đầu.

Không ai phiền, Kinh Vân mừng rỡ vì được tự do tự tại. Y ý ở bên cửa sổ, trở mình lấy một quyển y thư đến xem. Mỗi lần cùng Tô Lệ một chỗ, y tổng nghĩ phải làm một cái thầy thuốc, hai người sẽ nơi nơi phiêu bạc, đi đến một nơi không biết tên ở vài ngày, y sẽ vì thôn nhân (người dân trong thôn) chữa bệnh, y sẽ cùng Tô Lệ nhìn ngắm phong cảnh của đại giang sơn này.

Từ nhỏ bị áp lực tra tấn nhượng y toàn tâm toàn ý đem mình đặt vào thế giới do y tạo ra, xem ra trong cung hết thấy dưới song mâu trong suốt của y toàn là giả.

Lạc Cách bên này giống như là bị “chúng tinh phủng nguyệt (sao quanh trăng sáng)” thị hầu, hẩn lười biếng dựa ở trên giường, được ba bốn cung nữ quỳ gối dâng nước ấm, thật cẩn thận giúp hẩn vén lên tay áo, sẵn sàng rửa mặt chải đầu. Rồi lại quay quanh hẩn thay đổi một thân xiêm y rực rỡ, mang lên phục sức tỏa rõ thân phận vương tử, phòng ngoài đã sớm phát ra từng trận hương khí kích thích vị giác.

Thập ngũ vương tử Thống Tề Trữ vừa đi đến Lượng cung, người chưa tới thanh âm đã tới trước.

“Đại vương huynh sớm a.”

Ở ngoài cửa Thống Tề Trữ hoán một tiếng, bước vào cười hì hì hành lễ, liền đi đến Lạc Cách bên người “Đại vương huynh, hôm nay tiết trời thật hảo. Sư phụ tổng nói mùa đông dương quan tối gọi người thống khoái, chúng ta đi ra ngoài kỵ mã đi.”

Trong tất cả các vương đệ, Lạc Cách thích nhất Thập ngũ vương đệ này. Mẫu thân của Thống Tề Trữ là Dung phi, nàng là muội muội của mợ hẩn, coi như cùng hẩn là một nửa người thân. Thống Tề Trữ năm nay mười bốn tuổi, khờ dại hàm hậu, rất hiếu động bướng bỉnh, hẩn thích tùy ở bên người Lạc Cách, thẳng đem Lạc Cách trở thành thiên thần mà sùng bái. Lạc Cách đối với vương đệ này cũng không giống với người bình thường, cho tới bây giờ đều là trân trọng nhân nhượng.

Có Lạc Cách vài phần yêu thương, lại có ngoại gia (nhà mẹ đẻ) quan tâm, Thống Tề Trữ ở hoàng cung tự nhiên cũng là vương tử có thân phận cao quý.

“Còn công khóa của ngươi a? Suốt ngày ra ngoài ngoạn, thời điểm phụ vương hỏi đến ta không giúp ngươi a” Lạc Cách thấy Thống Tề Trữ trong lòng cũng thật cao hứng, nhưng trên mặt vẫn bày ra bộ dáng của Đại vương huynh.

Thống Tề Trữ làm sao sợ hấn, gọi người đưa lên một phen tân chước (hình như là canh hay cháo gì đó a.T.T), tự mình một hơi uống hết, nói: “Phụ vương mới sẽ không mắng ta, không phải nói các vương tử tháng sau phải thi kỵ mã bắn tiễn (tên) sao? Ta đây là đi luyện tập thì có tội gì?”

Lạc Cách vừa nghe, nhớ tới đúng là có chuyện như vậy. Phụ vương có nói, quốc sự nặng nề nên thường chậm trễ thiên luân chi nhạc (thú vui của cuộc sống), tháng sau lệnh các thành viên vương thất tụ hội lại, phạm là các vương tử đã đủ mười sáu tuổi đều phải biểu diễn kỵ mã bắn tiễn.

Trừ bỏ một vài vị vương tử chịu sủng ái của Hoàng thượng, các vương tử khác rất ít có cơ hội cùng Hoàng thượng thân cận, cho nên đều tìm không ít tâm tư phải tại lần tụ hội này trở đủ tài nghệ mong chiếm được sủng ái của Hoàng thượng.

Thống Tề Trữ cũng là người được sủng ái, tự nhiên cũng muốn dành được phần thưởng cuối cùng, thừa cơ ở trước mặt phụ vương làm nũng.

Lạc Cách cười mắng Thống Tề Trữ hai câu, rồi cũng gọi người chuẩn bị mã (ngựa), xuất môn phóng ngựa như bay. Hai người mang theo rất ít người, cưỡi khoái mã một đường chạy vội tới khu vực rừng rậm biên giới ngoại thành.

Thống Tề Trữ một lòng muốn đi săn thú, ở trong rừng nhìn xung quanh một chút, vừa định mở miệng đã bị Lạc Cách ngăn trở.

“Không được xâm nhập quá sâu, khu rừng này quá lớn, đi vào khả hội lạc đường.”

“Đại vương huynh, nếu không được vào sâu bên trong này... tại bên ngoài thì ngao du như thế nào a?”
Thống Tề Trữ lòng hiếu kỳ đặc biệt mãnh liệt, càng không cho đi tâm càng muốn đi.

Lạc Cách mỉm cười, ánh mắt nhẹ nhàng liếc Thống Tề Trữ một chút. Thân là Đại vương tử, từ nhỏ liền thừa hưởng quyền thế, một ánh mắt cũng có thể làm cho lòng người kinh đảm.

Thống Tề Trữ sợ tới mức thè lưỡi, khổng dám nói tiếp.

“Đến! Chúng ta sẽ tại khu vực bên ngoài rừng rậm thi thử một trận, nhìn xem ai sớm nhất có thể săn được thú” Lạc Cách cũng muốn giãn gân cốt, trong tay dây cương căng thẳng, thúc vào bụng ngựa khiến tuấn mã hí dài một tiếng, dạt ra bốn vó chạy nhanh về phía trước.

Lạc Cách được xưng là vương tử có thiên tư xuất chúng nhất từ thời kiến quốc tới nay, hấn văn võ song toàn. Thuật săn bắn được danh sư trong cung chỉ dạy, càng thêm danh chấn tứ phương.

Giờ phút này Lạc Cách ngồi trên lưng ngựa đón gió mà đi, mây kiếm cân xứng sẵn ra bình tĩnh, ánh mắt lại phát ra tinh quang, thân hình cao lớn thon dài, khó trách được phần lớn nữ tử trong kinh thâm thương trộm nhớ.

Thống Tề Trữ cũng không cam lòng lạc hậu, liền thúc ngựa đuổi theo. Một đám thị vệ cấp tốc cũng theo sau, nhất thời bụi mù cuộn cuộn, chỉ còn nghe được tiếng vó ngựa.

Mùa đông không thể săn được đại dã thú (các con thú lớn như gấu a), dọc theo đường đi chỉ gặp một số thú nhỏ đang kiếm ăn. Lạc Cách ở trên ngựa dương cung bắn, cứ một mũi tiễn liền trúng một mục tiêu, bọn thị vệ ở phía sau nhất nhất thu thập con mồi.

“Lại một con thỏ hoang, ai, mùa đông săn thú thật nhàm chán.” Lạc Cách lại bắn trúng một con mồi, mã tốc (tốc độ ngựa chạy) không một chút giảm, tiếp tục phi nhanh.

Thống Tề Trữ đau khổ đi theo sau Lạc Cách. Hắn tuổi nhỏ nên mã tốc không kịp Lạc Cách, tài bắn cung cũng không kịp Lạc Cách, chỉ còn cách ngốc xem Lạc Cách săn thú, trong lòng sớm khó chịu a.

Lạc Cách chạy một hồi ra một thân hân (mồ hôi), nhìn thấy Thập ngũ vương đệ bị mình chọc ghẹo lộ ra thần tình phẫn nộ, rốt cục giảm thấp mã tốc, nhượng Thống Tề Trữ không còn phải chật vật nữa. Lại thu hồi cung tiễn, đem con mồi trước mắt đều nhượng lại cho Thống Tề Trữ săn bắn.

Thống Tề Trữ bắn vài con mồi, lúc này mới trở nên cao hứng.

“Đại vương huynh, hôm nay đến chỗ ta, ta kêu mẫu phi đun canh thỏ uống.” Thống Tề Trữ cao hứng đem số thỏ mà mình săn được buộc lại một chỗ, cũng không cần thị vệ hầu hạ, tự mình mang trên lưng đặc ý đào dật đối với Lạc Cách nói.

Con mồi của Lạc Cách so với Thống Tề Trữ càng nhiều, nhưng đều đưa cho thị vệ cầm, chính mình một thân thoải mái “Làm gì phải lao động đến Dung phi, kêu trù phòng trong cung làm là được. Nhiều đây thỏ ăn cũng không hết, ta xem ngươi vẫn là phân cho người khác đi.”

“Đúng a, trước hiến một con cấp phụ vương, tái đun một con chúng ta ăn, còn lại cấp thất vương tỷ cùng tam vương huynh, lại đưa qua cho ngoại công ta mấy con.”

Lạc Cách thấy Thống Tề Trữ quả nhiên nhận làm chân phân phó liền thoải mái cười to: “Đúng a đúng a, chúng ta đêm nay liền chính mình lộng một con để ăn, trong cung thức ăn đều đã chán ngấy.”

Mới mười tám tuổi, Lạc Cách vẫn còn có thiên tính ngoạn nháo, cùng vương đệ mình sủng ái ở một chỗ mới có thể hiện ra vài phần.

Hôm nay dương quang ấm áp trong trẻo nhưng tiểu viện của Kinh Vân vẫn lạnh lẽo, bất quá Kinh Vân có điểm đối a. Kỳ thật, phải nói là rất đối, đã qua hơn nửa ngày, mắt thấy ngày sẽ trầm xuống ở tây sơn (mặt trời sắp lặn a), nhưng y vẫn chưa thấy cơm của mình được đưa tới.

Bị Lạc Cách tùy tiện hạ lệnh cấm ra ngoài, y chỉ có thể ở trong tiểu viện này đứng lặng lẽ. Kinh Vân căn bản khinh thường nơi này, phụ vương, vương huynh, y phục đẹp đẽ, mỹ thực ngon miệng, các huynh đệ ta tranh người đoạt, tất cả đối với y mà nói bất quá chỉ là giả dối. Trong thế giới giả dối thì đồ vật này nọ cũng đều là giả.

Y nghĩ nếu như mình đọc kinh thư sẽ thoát ra khỏi nơi này, bất nhiễm bụi trần.

Không có người nào dám đắc tội với Lạc Cách mà đến chúu cổ Thập tam vương tử, hoặc là bọn họ căn bản đã quên đi Kinh Vân. Tóm lại, nếu đã không có bất luận kẻ nào tới nơi này thì càng đừng nói sẽ có người vì y mà đưa cơm đến.

Ý ở bên cửa sổ, Kinh Vân nhắm mắt lại, tưởng tượng Tô Lệ vì y làm một chút cơm chiều. Tô Lệ ngón tay linh hoạt, ở căn bếp nhỏ bận rộn. Thơm quá... cơm tẻ, thịt kho tàu...

Bụng bỗng nhiên thăm thì vang lên một chút, đem Kinh Vân từ trong tưởng tượng bừng tỉnh lại. Y cúi đầu sờ sờ cái bụng mềm mại của mình, bên môi xẹt qua một mạt cười nhàn nhạt.

Rốt cục là người thì không thể chân chính siêu thoát a.

Y lại nhắm mắt lại tiếp tục tưởng tượng, lúc này đây Tô Lệ đã đem cơm xới vào bát, nàng còn vì y chửi hai cái trứng chim... Tô Lệ a Tô Lệ, người đối với ta thật tốt. Ta mặc kệ bọn họ đối ta có nhiều phá hư, chỉ cần người đối tốt với ta là được, người khác bất quá đối với ta là ảo ảnh.

Màn đêm buông xuống, bọn hạ nhân vội động, châm nến đem Lượng cung chiếu sáng như ban ngày. Lạc Cách ở Đồng cung của Thống Tề Trữ mỹ mỹ uống hai chén canh thảo, lại không từ chối được lời cầu xin của Thống Tề Trữ mà dạy cho hân mấy thế võ, sau đó liền dẫn người trở lại Lượng cung.

Vừa đến tiền viện Lượng cung, các cung nữ đã sớm một bên nghênh đón hân.

“Điện hạ lại đi ra ngoài cả ngày, xem này toàn thân đều là tro bụi, khả một nhọc đi.” đại cung nữ Lạc Vân nét mặt tươi cười như hoa hạ người hành lễ, lại nhanh nhẹn phân phó các cung nữ vì Lạc Cách thay y phục.

Lạc Cách cười nói: “Đều là Thống Tề Trữ vương hậu, triển cả một ngày.”

Trong triều thường có đều lệ, người hầu trọng yếu bên người vương tử công chúa, đều từ nhi tử (con cái) trong nhà các đại thần mà chọn ra. Danh phận tuy là cung nữ, người hầu nhưng thân phận quý trọng. Lạc Vân là nữ tử của La Tướng quân, vừa vặn cùng tuổi với Lạc Cách, mười tuổi nàng đã bị đưa vào cung làm bạn với Lạc Cách. Cho nên ở Lượng cung, nàng khả cũng coi là chủ nhân thứ hai.

Lạc Vân nhìn mọi người hậu hạ Lạc Cách đi tắm rửa, còn mình ở lại tắm cung cẩn thận sửa sang lại bội kiếm hấn vừa cưỡi xuống, là phụ tùng mà hấn luôn mang theo bên người.

Không quá bao lâu, Lạc Cách tinh thần sảng khoái trở lại, y phục trên người đã muốn thay đổi thành cẩm bào thuần trắng, họa tiết trên cẩm bào được thêu chỉ vàng làm nổi bật thân hình cao lớn thon dài, đôi mắt ánh quang mang, trường phát hắc sắc khẽ lay động trong gió, hảo một cái anh tuấn thiếu niên a. (ta lại chém)

Lạc Vân vội đứng lên mỉm cười, tự tay vì Lạc Cách đội vương tử quan.

“Hôm nay y đã làm những gì?” một bên ngồi xuống nhượng Lạc Vân vì mình đội vương tử quan, Lạc Cách chợt nhớ tới kẻ bị hấn mới vừa “mời” vào Lượng cung.

Lạc Vân sững sốt mở trừng hai mắt: “Thập tam vương tử sao? Hôm nay không có nhìn thấy y” nàng vừa cười nói: “Vị này vương tử thật đúng là im lặng mà, điện hạ không nói nô tì thật nhớ không nổi có người như vậy a. Hảo hảo, như thế nào hội nhớ tới đem Thập tam vương tử mới tiếp nhận đến?”

“Hừ...” nhắc tới người này, Lạc Cách liền nhớ lại kẻ kia đều là một bộ dáng hững hờ, dường như mọi sự tình trên thế giới đều cùng y không quan hệ, nghĩ tới không khỏi hỏa giận nói: “Không nói đến y nữa, một kẻ không có ý nghĩ. Lạc Vân, ta hôm nay sẵn thú ở cung của Thống Tề Trữ có đôn canh thảo, là Dung phi tự mình xuống bếp đôn. Ăn thật ngon miệng, cùng hương vị trong Lượng cung không giống nhau, ta gọi người mang một chén đến đây, người chờ một chút liền uống ngay a.”

Lạc Vân che miệng cười: “Nô tì mới vừa dụng thiện (ăn cơm), như thế nào nuốt trôi, ngày mai tái uống a.”

“Không tốt, lạnh sẽ không hảo uống” Lạc Cách nghĩ nghĩ, nghiêng đầu nhìn tiểu viện tử xa đến không thấy kia, lẩm bẩm nói: “Tìm người đem canh này cấp y uống đi.”

“Thập tam vương tử hấn là cũng vừa dùng thiện xong đi?”

“Đúng vậy sao?” Lạc Cách bỗng cảm thấy hứng trí, hấn ỷ trên ghế dài nhượng cung nữ một bên bóp chân, một bên lười biếng hỏi: “Y đêm nay ăn những thứ gì? Sẽ không phải vừa đến Lượng cung đã trở nên xa hoa đi?”

“Nô tì làm sao biết, việc cơm nước tự nhiên có trù phòng lo liệu a.” Lạc Vân nói xong, cho người đem người trông nom trù phòng gọi vào, ngồi ở một bên Lạc Cách hỏi: “Đêm nay Thập tam vương tử ăn thứ gì?”

Kẻ trông nom trù phòng tên gọi Đằng Kính, nghe xong Lạc Vân trong lời nói, ngây người một lúc lâu, đáp: “Thức ăn của Thập tam vương tử không phải luôn luôn từ đại trù phòng của hoàng cung lo liệu sao?”

“Ta hỏi người, người lại hỏi ngược lại ta?” Lạc Vân mắng hấn một câu, nghĩ nghĩ nhú mày: “Không phát hiện người của đại trù phòng tiến vào Lượng cung đưa cơm a.”

“Việc này nô tài không rõ ràng lắm, bất quá Thập tam vương tử không có phái người lại đây nói phải làm cơm a.” Đằng Kính thật cẩn thận địa cuối thấp mình trả lời.

Trù phòng của Lượng cung từ trước đến nay đều là chủ tử cho người đến chỉ định món ăn, sau đó chiếu theo mà làm, cùng với cách đưa cơm cho các vương tử từ đại trù phòng của hoàng cung bắt đồng.

Lạc Cách bán nằm ở ghế dài híp mắt, nghe xong nửa ngày dường như phát hiện không thích hợp: “Dem người của đại trù phòng gọi tới hỏi một chút, khi nào thì tiến vào đưa cơm? Liền như vậy không có quy củ, tới cung của ta cũng không chào hỏi.”

Hoàng cung tuy lớn nhưng là mệnh lệnh của Lạc Cách ai dám chậm trễ. Người trong nom đại trù phòng là Thêm Quân bộ dạng tai to mặt lớn, hăn mới vừa kiếm được một bình hảo tửu, đang muốn hảo hảo hưởng thụ một chút, nghe Lạc Cách cho gọi mình, cũng không biết xảy ra chuyện gì liền một đường chạy nhanh tới Lượng cung.

Thêm Quân trán đầy hãn quỳ trên mặt đất hướng Lạc Cách hành lễ. Lạc Cách nhìn hăn một thân mồ hôi cũng nở nụ cười.

Ai, hôm nay xảy ra vấn đề gì, vì một chuyện nhỏ của kẻ kia mà phí nhiều tâm tư như vậy a.

“Thêm Quân, người của ngươi càng ngày càng không phép tắc a, tới Lượng cung cũng không đánh một tiếng mà cứ vậy tiến vào a” Lạc Vân một ở bên người Lạc Cách vì hăn nhẹ nhàng đầm lưng, nhìn Thêm Quân đang quỳ trên mặt đất lạnh lùng nói.

Thêm Quân vội vàng cung kính trả lời: “Người của đại trù phòng làm sao dám lung tung xuất nhập Lượng cung? Từ trước đến nay chúng ta muốn đến Lượng cung, đều là phải chờ Lạc Vân đại tỷ đáp ứng mới dám vào cửa a?”

“Nga, ta hôm nay cũng không có đáp ứng cho người của ngươi vào cửa a” Lạc Vân nói.

Thêm Quân nghe được liền trở nên hồ đồ: “Lạc Vân đại tỷ, ta hôm nay... không có phái người tới đây đưa cơm a.”

Lạc Cách nổi lên lòng nghi ngờ, bán híp mắt hỏi: “Như vậy hôm nay ai cấp Thập tam vương tử đưa cơm?”

“Thập tam vương tử chuyển đến Lượng cung nên thức ăn không còn thuộc quyền quản lý của đại trù phòng. Người của Lượng cung không phải đều dùng cơm từ trù phòng nơi này sao?” Thêm Quân cũng là không rõ ràng lắm, vẻ mặt mơ hồ.

Lạc Cách sao còn không rõ, ánh mắt sắc bén ngoan liếc Đằng Kính đang quỳ ở một bên. Đằng Kính bị hăn nhìn chăm chú đắc co rút lại vội vàng nói: “Thật sự là Thập tam vương tử không có phái người đến phân phó...”

“Không phải người phân phó, người sẽ không chính mình đến hỏi sao?” Không đợi Đằng Kính nói xong, Lạc Vân đã muốn ở phía sau Lạc Cách thị uy uống nắn Đằng Kính một câu.

Lạc Cách sắc mặt cũng thật khó nhìn, không nghĩ tới kẻ kia một người nhợt nhạt gầy yếu như vậy, không duyên không có đôi bụng một ngày. Hắn tuy rằng cực hận y, cũng biết người trong cung từ trước đến nay bạc đãi y, nhưng hôm nay tự mình kiến thức trong lòng lại có một chút đau đớn. (người đau gì, không phải trong đó cũng có người sao)

Rốt cuộc vẫn là thân phận vương tử, chỉ có Lạc Cách có thể khi dễ y, như thế nào đến phiên tôi tớ trong cung khi dễ y.

Trong lòng càng nghĩ càng giận, nắm lên một cái chén vừa định hướng kẻ tiểu nhân đang quỳ trên mặt đất ném tới, lại nén giận đem cái chén chậm rãi bỏ xuống.

“Đi, nhanh chóng làm một ít đồ ăn đem cấp cho Thập tam vương tử” Lạc Vân vội phân phó, nhượng hai kẻ trông nom trừ phòng té chạy ra ngoài thoát thân.

Nhìn bọn họ đi thu xếp đồ ăn, Lạc Vân xoay người an ủi Lạc Cách: “Bất quá chỉ là hiểu lầm nhỏ, Thập tam vương tử kia cũng thật là, như thế nào đôi bụng một ngày đều không lên tiếng? Nô tì ngay tại lượng cung, cũng có thể nói cho nô tì biết một tiếng a” nàng có chút lo lắng, Kinh Vân đôi bụng một ngày, truyền ra ngoài sẽ nói Lạc Cách khi dễ đệ đệ, ngay cả thiện (cơm) cũng không cho dùng, kia sẽ không tốt.

Lạc Cách trong lòng cũng vô cùng khó chịu. Hắn thích khi dễ Kinh Vân, chưa bao giờ cùng y quá mức tiếp cận, chỉ cần nhẹ nhàng nói nói mấy câu, tự nhiên có người vì hắn hết giận, cách khá xa xa cao cao tại thượng địa nhìn, cảm thấy được an tâm thoải mái.

Nhưng hôm qua ở gần,ột chỗ với Kinh Vân một hồi, bộ dáng thần nhiên của y liền luôn luôn tại trong đầu hắn xoay quanh. Ngọc thủ thon dài kia, khuôn mặt trắng trẻo, tổng ở trong đầu hiện ra một tia sương mù mờ mờ, tựa như tiên nhân trên trời mang theo một cỗ tử tiên khí.

Nghĩ đến đây không khỏi lại đứng lên nói: “Ta đi xem y” trong lòng thầm nghĩ tái ôn lại một chút xúc giác trơn mềm nhu ngậy tối hôm qua (ta không hiểu hắn muốn nói gì a T.T)

Lạc Vân cũng không rõ, Lạc Cách luôn luôn chán ghét Thập tam vương tử, như thế nào hội bỗng nhiên đối Kinh Vân trở nên quan tâm a, vừa định đứng lên cùng đi, lại bị Lạc Cách chặn lại.

“Trời lạnh, người không cần đi theo.”

3. Chương 3

Chẳng biết một bàn hảo tửu ở đâu được đưa đến đây, mà người đưa đồ ăn lại là một bộ mặt tươi cười nịnh nọt.

Kinh Vân cầm đôi đũa ngơ ngác ngồi ở trước một bàn tràn ngập đồ ăn đang bốc khói hầm hập. Thật sự là rực rỡ muôn màu, mặc dù là vương tử nhưng Kinh Vân chưa bao giờ hưởng thụ qua mỹ thực phong phú như thế này.

Dạ dày đã muốn đói đến bụng phải dán tại lưng.

Này... có thể ăn sao?

Còn đang cố hạ quyết tâm thì một âm thanh phá hư cảm hứng ăn uống liền truyền tới.

“Như thế nào, không hợp vị của người sao?”

Kinh Vân ngẩn đầu, song mâu đen lúng ở trên người Lạc Cách dừng lại một lát, chậm rãi đứng lên khom người hành lễ: “Nguyên lai là Đại vương huynh.”

Lạc Cách cũng không biết vì cái gì, trong lúc trời lạnh lại chạy đến tiểu viện trong trẻo nhưng lạnh lùng này để gặp Thập tam vương đệ của mình. Miễn cưỡng tựa mình vào cạnh cửa nhìn chằm chằm Kinh Vân một lúc lâu rồi nhàn nhã thông thả bước vào phòng.

“Không cần đứng, ngồi xuống dùng thiện (ăn cơm) đi” hần khoát tay, ý bảo Kinh Vân ngồi xuống. Thái độ bỗng nhiên thân thiết, ngay cả hần đều giật mình.

Nguyên tưởng Kinh Vân hoặc là thụ sủng nhược kinh, hoặc là lòng mang băng khoả, không nghĩ tới y quả nhiên nghe lời ngồi xuống, cầm lấy đôi đũa nhã nhặn gấp đồ ăn đưa lên miệng. Y khẽ mở châu môi, cắn nhẹ một miếng măng, lại tước một khối hồng thiêu nhục (thịt kho tàu) rồi tinh tế nuốt xuống, cử chỉ vô cùng tao nhã. Lại uống thêm một chén canh, tiếp theo chuyển qua quan khán các món khác trên bàn mà y chưa bao giờ thấy qua.

Lạc Cách ngồi ở một bên, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Làm sao lại có người như vậy, Đại vương tử ở trước mặt, nói ngồi xuống ăn liền thật sự ngồi xuống chỉ để ý ăn, thẳng đem người tôn quý luôn được mọi người tranh nhau nịnh nọt như Lạc Cách coi không ra gì.

Ánh mắt sắc bén tới nỗi có thể khiến người kinh hồn bạt vía nhưng đối với Kinh Vân lại không dùng được,

Lạc Cách một mặt nhấc nhỏ mình phải giữ khí độ của một Đại vương tử. Nhịn xuống tức giận, một mặt cầm lên đôi đũa ở trên bàn hướng thức ăn trên đĩa Kinh Vân đánh tới. Đôi đũa của cả hai tiếp cùng một chỗ, dừng lại giữa không trung.

Kinh Vân tựa hồ lúc này mới nhớ tới trong phòng còn có Lạc Cách, ngẩn đầu ngạc nhiên nói: “Đại vương huynh cũng đói bụng?”

Lạc Cách lạnh lùng liếc y, gật đầu cười: “Không tồi, hôm nay huynh đệ chúng ta ăn với nhau một bữa cơm, trò chuyện cũng tốt.”

Nói xong gấp một cái nắm hương bỏ vào miệng.

Hắn ăn rất tốt, Kinh Vân ngược lại để đũa xuống: “Kinh Vân đã ăn xong, không dám quấy rầy Đại vương huynh cùng ăn” vừa nói một bên liền đứng lên, xem bộ dáng là muốn tiến vào phòng trong.

Lạc Cách trong lòng giận dữ đem đôi đũa ném lên bàn trầm giọng nói: “Ta còn chưa ăn xong, ngồi xuống.”

Kinh Vân thầm nghĩ quay vào phòng trong tiếp tục viết văn tập, nghe Lạc Cách nói thế, cước bộ liền dừng lại, đứng sững ở chỗ đó.

“Ta bảo ngươi ngồi xuống” Lạc Cách thấy Kinh Vân không thuận theo lời của hắn, căm tức lôi kéo nhượng Kinh Vân ngã ngồi lại chỗ cũ.

Kinh Vân không rõ vương huynh vì sao đang hảo hảo lại tức giận a. Y nhú mi, ngồi thẳng lưng chờ Lạc Cách ăn xong.

Lạc Cách lưu lại Kinh Vân, tâm tình tốt lên một ít, gấp mấy khoái măng lên ăn. Giương mắt vừa thấy Kinh Vân ngơ ngác ngồi thừ (hạ, nhắm) mắt, không biết nghĩ cái gì đến xuất thần như vậy, trong lòng lại trở nên không thoải mái. Hắn đem chén đặt xuống bàn ngạo nghễ nói: “Rót rượu.”

Hắn kêu đến vài lần, Kinh Vân mới cảm thấy được hắn đang gọi mình, rồi quả nhiên ngoan ngoãn vì hắn rót rượu.

Kinh Vân phản ứng đậm bạc càng khơi dậy hứng thú của Lạc Cách.

“Phụ vương có lệnh, tháng sau Vương gia tự hồi, những vương tử đủ mười lăm tuổi đều phải biểu diễn tài nghệ góp vui, Thập tam vương đệ chuẩn bị đến đâu rồi?” Lạc Cách nhớ đến bộ dáng phản kích của Thống Tề Trữ, nên hỏi Kinh Vân.

“Kinh Vân sẽ không tham gia tự hồi, Kinh Vân sao có thể dám mang phiền toái đến cho các huynh đệ?”

Lời ấy quả thật đúng như vậy, Vương gia bất đồng với nơi khác, các vị vương tử từ nhỏ tụ tập thành nhóm đều có chứa mục đích. Hoặc là liên kết với các thế lực trong cung, hoặc là so sánh tình cảm giữa các huynh đệ trong lúc vui đùa. Kinh Vân không có chỗ dựa lại bị Lạc Cách khinh ghét, tự nhiên không ai vừa lòng.

Lạc Cách một bên thỉnh thoảng gấp thức ăn, một bên nghe Kinh Vân nói chuyện, hẳn cảm giác tiếng nói của y rất êm tai, câu nói có lúc mang cảm giác buồn thương, có lúc mang cảm giác vui mừng (anh nghe sao ra hay vậy -.-). Hắn bỗng nhiên nghĩ đến, nếu kêu Thập tam vương đệ này bồi mình, mỗi ngày có thể nghe y tại bên tai nói chuyện giải buồn cũng không tồi.

Hắn hận Kinh Vân tận xương tủy, kỳ thật toàn bộ oán hận mà hắn dựng nên là do năm đó hắn còn nhỏ. Hiện tại cùng Kinh Vân tiếp cận, nghe ngôn hành (lời nói), nhìn cử chỉ lúc nào cũng nhã nhặn lịch sự, tao nhã ôn nhu mà không mị tục. So với ngày thường ở bên người hoặc là Thống Tề Trữ yêu nháo, hoặc là Tứ vương đệ Khai Thiều bụng dạ khó lường, hoặc là Tam vương đệ Lệnh Tuyên a dua, hoặc là Lạc Vân ôn nhu, cẩn thận, trung thành và tận tâm thì xem ra có chút bất đồng a. (anh toàn ngụ ý biện a -.-)

Hắn bên này đang hứng trí với ý tưởng của mình thì Kinh Vân ngồi ở đối diện tựa hồ có điểm không kiên nhẫn, y nhẹ nhàng nói: “Không biết... Đại vương huynh có hay không đã dùng xong? Nếu đã dùng xong, vậy... Kinh Vân nghĩ muốn...”

“Người muốn thế nào?” Lạc Cách cau mày lại: “Nghĩ muốn rồi đi có phải hay không?”

Kinh Vân tuyệt không muốn cùng Lạc Cách có nhiều giao tiếp, hắn thiên tính thích vô câu vô thúc (hình như là tự do tự tại thì phải), thấy Lạc Cách vừa hỏi liền thành thật gật đầu một cái.

Lạc Cách chưa từng bị người như thế ghét bỏ, nội tâm nổi lên một trận lửa giận bùng bùng đốt tới tận đỉnh đầu, hắn giận tái mặt cười lạnh nói: “Người đi rồi, ai rót rượu cho ta?” (tiểu Vân là người hầu của anh à)

Vốn là vương tử, bị kêu hầu rượu là một nỗi nhục thật lớn a, nhưng Kinh Vân lại tuyệt không để ý tới chuyện đó. Chính là y muốn phát sầu a, y chỉ muốn sống yên ổn ở chỗ này lâu một chút a. Không biết Lạc Cách khi nào mới bằng lòng cho y hảo yên tĩnh một chút a.

Nghe lệnh, y nhắc lên bầu rượu một bên rót rượu một bên nhíu mi. Hành động này đều được Lạc Cách thu hết vào mắt. Hắn mạnh mẽ nắm lấy ngọc thủ của Kinh Vân đang vì mình rót rượu, trêu tức nói: “Như thế nào, kêu người rót rượu thực ủy khuất người sao?”

Kinh Vân chỉ cảm thấy Đại vương huynh này không biết nhìn mình làm sao không vừa mắt lại bắt đầu gây sự, ngọc thủ bị Lạc Cách kháp (nắm) chắc đầu, bầu rượu cầm không vững khiến toàn bộ rượu đều đổ hết lên người Lạc Cách.

Lạc Cách vội vàng lui về phía sau, rút cuộc tránh không thoát, cầm bào xinh đẹp hiện một mảng ẩm ướt.

Kinh Vân cũng biết sự tình không ổn vội đứng lên. Nếu y lãnh lợi, nhất định trước tiên tìm một cái khăn sạch giúp hắn lau lau, lại cẩn thận giúp hắn đổi hảo một thân xiêm y. Đáng tiếc a, y là người không thích

cùng người khác giao tiếp. Vì vậy y chỉ có đứng trơ ở một bên, hơi hơi phát sầu nhìn Lạc Cách luống cuống tay chân mặt vết rượu trên người.

Lạc Cách thật sự là tức giận a, hấn mạnh ngấn đầu lại thấy Kinh Vân lẳng lẳng đứng ở một bên, khuôn mặt tuần tú mang vào phần lo lắng, cư nhiên trong lòng mạnh nhảy dựng một cái, tức giận nhất thời phát không ra.

Vỗ vỗ vết bẩn trên người, hấn điềm nhiên cười một cái nói: “Thập tam vương đệ cũng thật là bất cần a, may mắn là ta, nếu là người khác không biết hội như thế nào tức giận a.”

Kinh Vân nguyên đang chờ Lạc Cách phát hỏa, nghe hấn nói như thế kinh ngạc nhìn Lạc Cách liếc mắt một cái, lại khom người: “Tạ ơn Đại vương huynh thứ tội.”

Cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, lại phát hiện ra hoàn toàn là đang khách khí a.

Hai người ở đại sảnh giằng co một hồi.

Lạc Cách không muốn cứ như vậy rời đi, tìm đề tài cùng Kinh Vân câu được câu không nói chuyện, Kinh Vân cũng thâm nghĩ mau mau đem này Đại vương huynh nhiều người thanh tịch này cấp đuổi đi, làm sao còn có hứng thú nói chuyện. Vậy nên Lạc Cách hỏi một câu, y đáp một câu. Càng về sau, ngay cả Lạc Cách hứng thú cũng giảm, đành bất đắc dĩ đứng lên.

“Thập tam vương đệ không cần cứ ở mãi trong phòng, các huynh đệ thường thường tụ hội vẫn là tốt hơn.”

Kinh Vân ước gì hấn mau đi nên lập tức đưa Lạc Cách đến cửa viện.

“Ngày lạnh như thế này, như thế nào lại không đốt cái ấm lò (lò sưởi) để sưởi tay?”

Lạc Cách một bộ dạng Đại vương huynh đứng trước cửa viện dặn dò hai câu, xem Kinh Vân thần nhiên khoanh tay mà đứng, trong lòng nóng lên không khỏi bất lấy ngọc thủ mềm mại kia lôi đi.

Kinh Vân tựa hồ thực không có thói quen cùng người quá mức tiếp xúc, lấp bắp kinh hãi vội vã xuất khai (giây ra).

Lạc Cách cũng biết mình thất thố, ngượng ngùng nhìn chung quanh hỏi: “Như thế nào không thấy hạ nhân cầm đèn chiếu lộ (đường).”

“Điều này cũng là bình thường, không sao cả.”

Lạc Cách nghe xong, trong lòng thầm hận hạ nhân dám khi dễ chủ tử, hấn gật đầu nói: “Không cần phải

nói, ta hiểu được” một bên cắn răng đi.

Hấp tấp trở lại tấm cung ẩm áp như xuân, Lạc Vân còn chưa ngủ, nàng đang cùng vài cung nữ đốt hảo ẩm lò rồi cùng ngoạn chọn thăng (trò chơi bằng dây, ta cũng không rõ lắm T.T). Thấy Lạc Cách đi vào liền vội vàng cắt dây, bước ra nghênh đón.

Lạc Cách mặt bình tĩnh, tự mình bên cởi áo choàng lông cừu bên nói: “Người cũng quá không lưu tâm đi, như thế nào lại để cho người hầu khi dễ y như vậy?”

Lạc Vân vừa nghe, không biết đầu đuôi, cũng không dám nhận. Không tiếng động vì Lạc Cách đổi hài, vụng trộm nhìn sắc mặt của Lạc Cách.

Lạc Cách nói tiếp: “Dù sao cũng là vương tử, như thế nào để nơi ở của y lãnh (lạnh) như thế?”

Lạc Vân giờ mới biết là hắn đang nói tới sự tình của Kinh Vân, nàng vội hỏi: “Chẳng lẽ kia... người trông nom trừ phòng còn dám giở trò?”

“Đó là chuyện khác, người xem xem tiểu viện của y, ngay cả một tên hạ nhân đều không có, như thế còn ra thể thống gì?”

Lạc Vân trong lòng kêu oan, cẩn thận biện bạch nói: “Tiểu viện kia từ trước đến giờ điện hạ không hề đi qua nên không có hạ nhân thường trú. Thập tam vương tử chuyển đến đây chẳng lẽ y không mang theo vài kẻ tâm phúc thị hầu sao?”

Lạc Cách cười lạnh nói: “Y thế nào có vài kẻ tâm phúc a? Ai chịu làm tâm phúc của y? Người luôn luôn đối với người ngoài phúc hậu, như thế nào lại đối y như vậy. Những người khác biết được sẽ nói ta như thế nào đối đãi y a?”

Lạc Vân đỏ mặt ủy khuất, trong lòng hối hận hôm nay một ngày ngốc ở trong phòng, như thế nào không đi xem vị “tân khách” mới vào ngụ ở Lượng cung này a. Lạc Cách đối với Kinh Vân ghét bỏ, điều này mọi người đều biết, cũng không biết xảy ra chuyện gì bỗng nhiên lại đối với tiểu vương tử này trở nên thân thiết.

Hầu Lạc Cách ngủ hạ, Lạc Vân lặng lẽ khoát áo choàng, mang theo hai tiểu nha đầu lanh lợi mà ngày thường hay hầu hạ mình hướng tiểu viện của Kinh Vân đi đến.

Kinh Vân vì Lạc Cách rời khỏi nên thở một hơi nhẹ nhõm, múc một dục thủy tính toán nhanh tầm rồi tiếp tục viết văn tập.

Đêm đông nước giếng lạnh tận xương, vừa nhúu mây vắt khô cái khăn ướt lâu mặt, chợt nghe viện ngoại có người nhẹ nhàng gõ cửa. Kinh Vân nghĩ: chẳng lẽ là Đại vương huynh lại tới, nên không khỏi thán một hơi.

Bất chấp gió lạnh, y vội đi ra mở cửa, cửa vừa mở liền thấy ba nữ tử đứng ở bên ngoài. Đứng đầu là một cung nữ với phục sức cùng vật liệu may mặc đều thuộc loại tốt nhất, dáng vẻ đẹp dễ quý giá, đeo hoa mai điều trụy vòng tai (đeo hoa tai hình hoa mai), trên cảnh thủ (cổ) là một chuỗi mã não. Khí chất tự nhiên, hào phóng.

Lạc Vân đứng ở ngoài gõ cửa nên không có đề phòng, vừa ngược mắt liền nhìn thấy một nam tử tuấn mỹ trẻ tuổi đang mở to mắt kinh ngạc nhìn mình. Dung mạo thanh tú, khí chất tươi mát diễm nhiên, ôn nhu như ngọc, trong lòng liền sinh hảo cảm. Nàng thầm nghĩ: này nhất định là Thập tam vương tử đi, cư nhiên chưa từng thấy qua nhân vật như thế ở trong cung a.

Nàng vội vàng quỳ xuống hành lễ: “Lạc Vân tham kiến Thập tam vương tử.”

Kinh Vân lấp bắp kinh hãi: “Vị tỷ tỷ này xin đứng lên” Kinh Vân chỉ mới mười lăm, Lạc Vân so với y lớn hơn vài tuổi, vừa thấy y đã biết. Y không để ý tới thế sự nhưng cũng không ngu dốt, xem bộ dáng làm việc của Lạc Vân tự nhiên hiểu được nàng không phải là cung nữ bình thường.

Lạc Vân nói: “Lạc Vân bất quá là nô tỳ trong Lượng cung làm sao dám nhượng vương tử như vậy xưng hô.”

Nàng ở Lượng cung thân phận quý trọng, lại là người tâm phúc bên cạnh Lạc Cách, có thể nói nàng so với công chúa chỉ kém hơn vài phần. Vừa nói nàng một bên đứng lên, tinh tế đánh giá người trước mặt. Càng nhìn càng cảm thấy được Kinh Vân là một người sẽ được nhiều người thích a, làn da khi sương trắng tuyết (đại thể là da thịt trắng trẻo a), đôi mi thanh tú, nhãn thần sáng tựa sao, mười ngón tay thon dài. Đứng trong gió tựa bạch mai trong đêm tối, lịch sự tao nhã không người nào có thể so sánh.

Không khỏi nghĩ thầm: điện hạ không biết vì cái gì lại không thích Thập tam vương tử như vậy, nghĩ đến cũng có thể là lúc nhỏ theo các huynh đệ chơi đùa kết thù kết oán đi. Hiện tại trưởng thành, gặp Thập tam vương tử nhân phẩm như thế lý nào lại có đạo lý không thương a.

Một đường theo Kinh Vân đi vào viện lý, quét mắt đánh giá, quả nhiên không có một người nào để sai sử, nàng tự cảm thấy hổ thẹn a. Đến khi vào trong phòng, thấy trên bàn đã có sẵn một dục thủy, cũng không thấy có nhiệt khí nhẹ nhẹ bốc lên, không khỏi thân thủ dò xét tìm hiểu.

Quả nhiên lạnh đến muốn cồng cả tay a.

Kinh Vân nhìn thấy cười nói: “Không nên đụng, cẩn thận lạnh làm thương tay Lạc Vân tỷ tỷ.”

Lạc Vân kinh ngạc: “Thập tam vương tử không phải là dùng thứ này để rửa mặt đi?” không đợi Kinh Vân trả lời nàng liền quay đầu đối hai tiểu nha đầu vội nói: “Mau chuẩn bị nước ấm, đều đứng đó làm gì?”

Kinh Vân vừa mở miệng: “Không cần làm phiền tỷ...”

“Dem Lý Thừa kêu đến.”

Nàng lại phái người đem quần sự của Lượng cung Lý Thừa kêu lại đây, Lạc Vân dựng thẳng mày mắng: “Người là như thế nào trông nom. Nhìn xem, cứ nhiên ngay cả nước ấm cũng không chuẩn bị?”

Lý Thừa chẳng biết tại sao bị người theo ỏ chẳng trảo lên, lại bị mắng, vẻ mặt đau khổ biện bạch: “Nô tài không nhận được phân phó của Thập tam vương tử ...”

“Này cần phải phân phó? Trời lạnh như thế có ai không dùng nước ấm?”

Đang muốn tiếp tục rằng dạy thì tiểu nha đầu đã đem nước nóng hâm hấp bùng tới, Lạc Vân cũng không đi trông nom Lý Thừa đang quỳ gối, liền xoay người cười đem Kinh Vân phù ở ghế. Thân thủ vén tay áo, châm chút nước lạnh vì Kinh Vân rửa mặt chải đầu.

“Không cần, không cần...”

Kinh Vân vẻ mặt đau khổ, cười cũng không được, khóc cũng không phải. Bỗng nhiên bị người ân cần đối đãi như vậy lại cảm thấy giống như đang ngồi ở bàn chông, như vậy khó chịu. Y vội trốn tránh, từ chối, lại bị Lạc Vân ấn lại rửa mặt chải đầu.

Lạc Vân lại vì Kinh Vân gỡ vương tử quan xuống, nhìn nhìn nói: “Vương tử quan này đều đã phai màu, như thế nào còn có thể sử dụng, ngày mai vì Thập tam vương tử làm tân quan đi.”

Nói xong kéo cả người không được tự nhiên của Kinh Vân vào phòng hầu hạ hẩn ngủ, lại tìm hai tiểu nha đầu vì hẩn bóp chân.

Kinh Vân rốt cục nhịn không được cầu xin tha thứ: “Lạc Vân tỷ, ta đều hồ đồ, như vậy bị người đấm bóp người nói như thế nào ngủ a?”

Lạc Vân mím môi cười nói: “Thập tam vương tử là không có thói quen cho người thị hầu đi, về sau sẽ nhanh quen thôi” nói xong cũng không gọi người bóp chân cho Kinh Vân nữa, liền thổi tắt đèn đi ra ngoài.

Ra đến gian ngoài nàng dừng bước phân phó: “Lý Thừa, ngày mai phái năm tôi tớ lại đây làm việc, năm cung nữ lại đây thị hầu đoàn thủy châm trà (dâng nước châm trà, chắc vậy a)

Lý Thừa nhanh chóng gật đầu: “Dạ, sẽ nghe theo lời Lạc Vân cô nương”

“Người đừng cho là ta nửa đêm không có chuyện lại tìm người a” Lạc Vân lãnh nghiêm mặt nói: “Hôm nay,

điện hạ ngay cả ta đều giận, nếu ngày mai chỗ ở của Thập tam vương tử vẫn chưa giải quyết ổn thỏa, ta xem người có thể chịu đòn hay không a” ngữ khí lại hoãn xuống dưới chỉ vào phòng trong nói: “Đừng thấy Thập tam vương tử trong cung không có chỗ dựa, người xem xem nhân phẩm của y, có điểm nào không nhượng người yêu thích. Trước kia tất cả mọi người đều là mắt mù không thêm để ý đến y. Hoàng cung tháng sau tổ chức vương tử tự hội, nói không chừng là người được Hoàng thượng yêu thích, người hầu hạ chu đáo tự nhiên sẽ có được lợi ích.

Ta nói vào đề luôn a.

...

Tô Lệ, người hôm nay đi chơi nơi nào? Ta thấy mỗi ngày đều có đại ưng bay qua, ngày lạnh như thế mà có ưng thật là kỳ quái a. Nói không chừng trong móng vuốt của nó đều có chứa khóa mẫn (hạt giống), theo mỗi nơi mà nó bay qua, nó sẽ thả chúng trên mặt đất, sau đó sẽ đơm hoa kết trái.

Mùa xuân năm sau, người muốn đi đâu a?

...

Nhắm mắt lại chớp mắt, đợi đám người Lạc Vân rời khỏi, Kinh Vân lại đứng dậy đi viết thư tập. Ngẫm lại hôm nay gặp được toàn việc lạ, nghĩ muốn cười một chút, nhất nhất thuật lại lại cho Tô Lệ nghe.

Thăng đến hơn nửa đêm mới giấu hảo văn tập đi ngủ.

Khi...y mơ mơ màng màng tỉnh lại, đã có người ở một bên nhẹ nhàng nói: “Thập tam vương tử tỉnh.”

Kinh Vân mở mắt ra, hai cung nữ chưa bao giờ thấy đã đứng ở một bên, một tả một hữu giúp đỡ y đứng lên, bưng nước ấm tiến lên vì y rửa mặt chải đầu.

“Đây là...”

Cung nữ bên trái cười hành lễ nói: “Nô tỳ Phỉ Lục, còn nàng là tỷ tỷ của nô tì kêu Phỉ Hồng, là Lạc Vân tỷ sai chúng ta tới hầu hạ Thập tam vương tử.”

Phỉ Lục, Phỉ Hồng tuổi chừng mười lăm, bộ dáng phi thường giống nhau, chỉ là một người mặt bầu bĩnh, một người mặt trái xoan (này thì chém), lạnh lợi nhu thuận.

Kinh Vân ngốc lảng suy nghĩ, tả hữu nhìn xem, nhíu mày nói: “Ta một mình rất tốt, làm gì phải phiền toái như vậy a?” cũng không nhượng Phỉ Lục vì y rửa mặt, tự mình cầm khăn rửa mặt chải đầu.

Việc mặc y phục mang hài cũng tự mình tự động thủ, không chịu để cho tỷ muội Phỉ Hồng thị hầu.

Trong viện tuy rằng đến đây rất nhiều người, nhưng đối Kinh Vân cũng không có nhiều ảnh hưởng. Dùng xong bữa thiện, lấy qua một quyển thư, ý ở bên cửa sổ mà đọc. Ấm trà mài mực cũng là tự mình chậm rãi làm. Phỉ Lục Phỉ Hồng ở một bên vài lần đòi giúp đều bị Kinh Vân cự tuyệt.

Kinh Vân đọc sách, các nàng liền ở một bên trộm xem sắc mặt của y. Từ nhỏ tiến cung, còn chưa từng thấy qua vương tử tốt người như vậy, giống như thần tiên, tổng mang theo một cỗ tiên khí.

Kinh Vân lẳng lặng đọc sách, tổng cảm thấy được có ánh mắt tò mò từ trên mặt mình chuyển động, không khỏi hít một hơi. Y cũng không tức giận, thu hồi thư đối tỷ muội Phỉ Hồng nói: “Các người ngồi ở chỗ này, không cần nơi nơi theo ta” nói xong bỏ ra ngoài viện tìm một mặt cỏ sạch sẽ ngồi xuống, ở dưới ánh mặt trời ấm áp mà đọc sách.

Phỉ Lục, Phỉ Hồng đành phải ngồi ngốc ở trong phòng, từ cửa sổ ngắm nhìn thân ảnh của Kinh Vân, Phỉ Lục cười nói: “Chưa thấy qua vương tử nào như vậy, im lặng so với công chúa còn nhã nhặn.”

“Người nói y nhã nhặn?” Phỉ Hồng chớp mắt, hì hì cười: “Ta xem y thật giống thần tiên không phạm một chút bụi trần, nghe nói người như vậy nhất định si tình, khó được sinh ở vương gia.”

“Không biết ai có hảo phúc được y lấy a” Phỉ Lục y ở bên cửa sổ sâu kín thở dài.

“Tổng không phải người.”

“Hảo đáng ghét, dám lấy ta ra trêu đùa.”

Hai người hi hi ha ha, ở bên trong phòng nháo thành một đoàn. Tiếng cười truyền đến tai, Kinh Vân thở dài khép lại quyển thư trên tay, nhắm mắt dưỡng thần.

Lạc Cách sáng sớm thức dậy đến thư phòng luyện tự, viết vài chữ “phúc” thật to, lại ra ngoài luyện tập cưỡi ngựa bắn cung một hồi, ra một thân hân (mồ hôi) rồi mang theo người hầu trở lại cung. Lạc Vân đã sớm gọi người chuẩn bị ngọc thiện, nàng lại cười khanh khách vì Lạc Cách thay y phục.

Mới vừa uống xong một bát canh nóng, bỗng nhiên lại nghĩ tới Kinh Vân, Lạc Cách nghiêng đầu đối Lạc Vân cười nói: “Tối hôm qua là ta đã quá tức giận, ngữ khí có nặng”

Lạc Vân kinh ngạc, hoành hấn liếc mắt một cái nói: “Lạc Vân bất quá chỉ là một nô tì, dù sao cũng là người mặc chủ nhân đánh mắng a” rồi lại nói: “Cũng là nô tì làm việc không chu toàn, cứ nhiên để xảy ra chuyện như vậy. Là do nô tì sơ ý, nhưng cũng không biết là nô tì làm không tốt lại bị điện hạ mắng đến vậy a”

“Kính Vân hôm nay ăn gì? Sẽ không lại bị đói đi” Lạc Cách thản nhiên nói, một bên dùng khăn lụa lau miệng, tùy tay ném đi: “Đi, chúng ta đi xem y.”

Kính Vân lúc này còn chưa dùng thiện, trong tay y hiện giờ là bài tử để chọn món (giống thực đơn ấy) a.

Đằng Kính – người trông nom trừ phòng cười đến mặt cơ hồ nở hoa, cung kính nói: “Thập tam vương tử muốn ăn gì a, người điểm hảo để nô tài đi chuẩn bị a.”

“Chọn món ăn?” Kính Vân đem bài tử nhẹ nhàng đặt lên bàn: “Các ngươi cấp cái gì ta ăn cái đó.”

Đằng Kính hôm qua đã bị nhất mắng, nghĩ đến Kính Vân giận hấn, vẻ mặt cầu xin nói: “Ngày hôm qua là nô tài chậm trễ, Thập tam vương tử đại nhân có đại lượng thỉnh tha cho nô tài một lần a.”

“Ngươi không có chậm trễ ta a” Kính Vân thản nhiên liếc hấn một cái, nắm lên quyển thư hướng buồng trong đi vào: “Có cái gì liền ăn cái đó, này có gì kỳ quái sao?”

Phỉ Hồng cũng đuổi theo đi vào, cười theo mặt nói: “Vương tử tuy còn tức giận, nhưng làm sao lại không dùng thiện để lại đập hư thân mình a?”

Phỉ Lục cũng nói: “Đúng a đúng a, Đằng Kính này thích nhất ý thể hiếp người, vương tử mất hứng, gọi người đánh hấn một chút cũng tốt a.”

Kính Vân nghe các nàng nói, liên tục cười khổ hỏi: “Ai nói ta tức giận a? Ai nói ta mất hứng a? Đưa cái gì ăn cái đó không được sao?” y mở quyển thư rồi đến cửa sổ ngồi một mình.

Phỉ Hồng, Phỉ Lục thấy Kính Vân không tức giận hai mắt nhìn nhau làm mặt quỷ, trong lòng đều nghĩ Thập Tam vương tử này tính tình thật sự quái dị a.”

Cấp cái gì ăn cái đó, mệnh lệnh này... quá mức hàm hồ đi, Đằng Kính đứng ở bên ngoài chính là vẻ mặt đau khổ a.

Lạc Cách đi đến, theo sau là Lạc Vân.

“Như thế nào, Kinh Vân còn không có ăn sao?” Lạc Cách hỏi.

Đằng Kính vội vàng hành lễ, một bên lau hăn một bên thật cẩn thận trả lời: “Thập tam vương tử nói cấp cái gì thì ăn cái đó...”

“Nga?” Lạc Cách hừ lạnh một tiếng: “Nhanh như vậy đã bắt đầu bãi sắc mặc cấp nô tài nhìn? Y đại khái quên nơi này là chỗ của ta a, nô tài này còn là nô tài của ta a” nói xong chính mình vén rèm đi vào buồng trong.

Lạc Vân đối với Đằng Kính nháy mắt, cũng theo vào trong.

Buồng trong trừ bỏ Kinh Vân ngồi một mình ở cửa sổ, còn có Phỉ Hồng Phỉ Lục. Thấy Lạc Cách bỗng nhiên không tiếng động tiến vào, hai tỷ muội giật nảy mình vội vàng hành lễ.

“Điện hạ.”

“Điện hạ.”

Kinh Vân đang đọc đến một phương thuốc, y đọc đến thú vị, nghe thấy âm thanh của Phỉ Hồng Phỉ Lục biết Lạc Cách lại tới, nói vậy lại phải xã giao một phen. Trong lòng một trận thở dài, không khỏi nhẹ nhàng nhú mảy.

Tình cảnh này vừa vụn bị Lạc Cách xem ở trong mắt, thật giận a.

“Ngồi ở cửa tự mình đọc sách, Kinh Vân cũng thật chăm chỉ a.”

Kinh Vân chậm rãi đứng lên đối Lạc Cách hành lễ nói: “Tham kiến Đại vương huynh.”

Lạc Cách ngồi xuống lạnh lùng đánh giá. Mỗi lần gặp Kinh Vân hần đều cảm thấy sợ hãi than vì làn da trắng nõn tựa mỹ ngọc của y, giờ phút này thân hình mảnh mai trước mắt luôn nhượng người ta có cảm giác y tùy thời sẽ tan biến vào không khí. Vừa nghĩ, ngọc thủ đã muốn đặt ở bên hông Kinh Vân, tựa hồ muốn đem y chặt chẻ giữ ở bên người để ngừa y biến mất.

Kinh Vân cả kinh vội vàng giải khai, lại so không kịp với khí lực của Lạc Cách.

“Đại vương huynh, thỉnh buông tay.”

Lạc Cách vốn là nhất thời kìm lòng không đậu, thấy Kinh Vân mặt đỏ, tựa như bị vật bắn dính vào nên liền vội vàng giải khai, thật động khí a. Hần bên miệng khởi một mạt tươi cười lười biếng nói: “Huynh đệ thân cận một chút có cái gì phải ngượng ngùng?” trên tay liền tăng thêm lực, kiên quyết đem Kinh Vân

kéo đến bên người.”

4. Chương 4

Giờ phút này Phỉ Hồng, Phỉ Lục đều ở trong phòng, gặp hai cái vương tử một mặt đỏ, một mặt cười lạnh, đều luống cuống thần ngốc không dám nói lung tung. Lạc Vân xem thấy không đúng nên tiến tới bên tai Lạc Cách nói: “Điện hạ, Thập tam vương tử còn không có dùng thiện mà, Đằng Kính đang chờ bên ngoài, liền truyền hôm nay chúng ta cùng dùng ngộ thiện giống nhau được không?”

Kinh Vân ghét nhất cùng người ở chung, sớm xấu hổ đến đỏ mặt, Lạc Cách cũng không muốn gây chuyện quá phận, nhân cơ hội buông thả Kinh Vân ra gật đầu nói: “Không tồi, gọi hắn nhanh lên đem thức ăn đưa lên, ta cũng muốn ở trong này ăn”

Không khí hảo xấu hổ thẳng đến khi đồ ăn được mang tới

Kinh Vân sắc mặt chuyển biến tốt đẹp không ít, vừa ly khai khỏi phạm vi của Lạc Cách y liền hồi phục thông dong đậm nhạt, nhìn bàn thức ăn y đối Lạc Cách khom người nói: “Kinh Vân không đói bụng thỉnh Đại vương huynh từ từ dùng”

Lạc Cách ngồi ở bên cạnh bàn miết Kinh Vân liếc mắt một cái: “Ngồi xuống”

“Kinh Vân không đói bụng...”

“Ta cho ngươi tọa (ngồi)” Lạc Cách chỉ chỉ vào cái ghế bên người, đánh gãy lời của y

Kinh Vân nhẹ nhàng thở dài, y ngồi xuống cái ghế cách xa Lạc Cách một khoảng an toàn

“Ta bảo ngươi ngồi ở nơi này” Lạc Cách chỉ vào cái ghế gần bên mình

Kinh Vân vẫn là thở dài ngồi vào vị trí Lạc Cách chỉ định

Lạc Cách vừa lòng cười: “Rót rượu”

Lạc Vân đứng bên cạnh nhanh chóng cầm bình rượu lại bị Lạc Cách đè lại

“Ta là gọi Kinh Vân không phải gọi người”

Lạc Vân cũng không rõ Lạc Cách ở sinh khí cái gì, lấy trộm ánh mắt xem Kinh Vân

Kinh Vân không kiêu ngạo, không siểm nịnh, y nhắc bình rượu vì Lạc Cách rót một chén rượu

Lạc Cách không có uống ngược lại đem rượu té (hắt, đổ) trên mặt đất, rồi lại đem chén đặt trên bàn nhẹ nhàng nói: “Rót tiếp”

Kinh Vân cũng không nói gì vẫn ngoan ngoãn tuân mệnh

Liên tiếp như thế năm sáu lần, Lạc Vân nhin không được nói: “Điện hạ...”

Lạc Cách vung tay lên ra lệnh: “Tất cả đều lui xuống cho ta”

“Chính là...” Lạc Vân nhìn xem vẻ mặt an nhàn của Kinh Vân, lại nhìn xem chủ tử của mình là đang một lòng muốn sinh sự

Lạc Cách đối với nàng giơ lên khoe môi: “Đi xuống đi, ta cùng với Thập tam vương đệ hảo hảo dùng ngộ thiện a”

Ba nữ tử liền lui ra khỏi phòng đứng canh giữ ở bên ngoài, cả ba đều cảm thấy được bầu không khí giữa hai vương tử vô cùng quỷ dị

Một lát sau họ nghe thấy Lạc Cách ở bên trong hô to: “Lạc Vân, mang rượu tới”

Lạc Vân vội vàng mang một bình rượu mới đi vào. Vào phòng, nàng thấy trên mặt đất một mảng lớn ẩm ướt, có thể thấy được rượu đều bị Lạc Cách hắt đổ, thức ăn trên bàn không một chút nhúc nhích (không có đụng dũa a)

Kinh Vân thần sắc không thay đổi im lặng như lúc đầu, Lạc Cách cũng lười biếng tựa vào ghế. Hai người một rót rượu, một té rượu

Đặt chén rượu lên bàn, Lạc Cách hắt tay đuổi Lạc Vân ra ngoài

Nàng cứ như vậy mà hướng bên trong mang thêm vài bình rượu, qua hơn hai canh giờ Lạc Cách mới từ trong phòng đi ra, nàng vội vàng đi theo phía sau hắn

Lạc Cách sắc mặt không được tốt, dường như là đang sinh hờn dỗi không rên một tiếng đi ra ngoài, Lạc

Vân cũng không dám hỏi, hai người một trước một sau hướng tẩm cung Lạc Cách mà đi

Trở lại tẩm cung, Lạc Cách thay đổi quần áo mới có vẻ đối Lạc Vân nói: “Kính Vân cả một chiều đều rót rượu cứ nhiên một câu cũng không nói, y cũng không hỏi ta vì cái gì, người nói xem thiên hạ có người lạnh lùng vậy sao?”

Lạc Vân giờ mới biết được hấn là vì cái gì sinh khí, nàng cười nói: “Điện hạ kêu Thập tam vương tử rót rượu cả một buổi chiều còn sinh khí cái gì a? Thập tam vương tử khẳng định cũng thắc mắc ‘Đại vương huyng bảo ta rót rượu cả một buổi chiều cũng không nói cho ta là vì cái gì a’ ” rồi nàng tiếp tục an ủi Lạc Cách: “Điện hạ uy nghiêm, Thập tam vương tử làm sao dám hỏi? Y sợ tới mức không dám cùng Điện hạ nói chuyện thì có a”

Lạc Cách cũng không bình khí (không hết giận a), nghĩ nghĩ nói: “Ta xem y là không có đem ta để vào mắt a, mỗi lần thấy y đều cảm thấy được hồn phách của y không ở nơi này, y chỉ biết làm cho có lệ a” nhớ tới Kính Vân ngày thường bộ dáng lạnh lùng thản nhiên, lại nghĩ tới khuôn mặt đỏ ửng của y khi bị mình bắt lấy thủ liên phần nộ nói: “Y hiện tại nhất định cao hứng a, nghĩ Đại vương huynh rất cực đi rồi. Lớn như vậy, cứ nhiên lại bị đệ đệ xem như một cái ôn thần mà lảng tránh. Ta quyết không làm cho hấn sống yên ổn, ngày mai đến kêu y theo ta đọc sách, luyện tiễn”

Liên tiếp vài ngày nắng, Thập ngũ vương tử Thống Tề Trữ, người luôn luôn hiếu động thích gây chuyện, sáng sớm đứng lên rửa mặt chải đầu liền kích động chạy tới Lượng cung

“Đại vương huynh, Đại vương huynh! Hôm nay thời tiết thật hảo a, chi bằng cứ đi...” Thống Tề Trữ vừa hô to vừa tiến vào tẩm cung của Lạc Cách chợt phát hiện trong phòng không khí không đúng vội vàng nuốt lưỡi vào

Lạc Vân cùng Kính Vân đều ngốc đứng, Lạc Cách không biết vì cái gì đang tức giận, hắc nghiêm mặt ngồi ở cái đệm bằng da hổ không nói một lời

Lạc Vân đang lo không biết tìm cách nào để phá vỡ cái không khí xấu hổ này, gặp Thống Tề Trữ bước vào trong lòng liền vui vẻ, nàng cười ân cần hành lễ: “Thập ngũ vương tử cũng đã tới, khó được hôm nay thức dậy sớm a”

Thống Tề Trữ hồ nghi địa nhìn xem Lạc Cách rồi phóng tới chỗ của Kính Vân. Hấn gặp Kính Vân lúc hấn còn nhỏ, lớn lên đều được phân đến các cung khác nhau nên chưa từng lui tới vì vậy như thế nào nhận thức được y? Chỉ thấy trước mặt một nam hài bộ mặt thanh tú khả quan đang lẳng lặng mà đứng, mặc dù là nam tử nhưng lại có nét giống như nữ tử nhã nhặn xinh đẹp, liền phát sinh hảo cảm

Lạc Vân vội vì Thống Tề Trữ giới thiệu: “Thập ngũ vương tử sợ là không nhận biết, đây là Thập tam

vương tử, thường thường rất ít gặp mặt a”

Thống Tề Trữ thế mới biết đây là Thập tam vương huynh người bị đồn đãi là kẻ quái gỡ lạnh lòng, tính tình cũng thập phần quái dị, hần cười thầm nghĩ rằng lời đồn đều đã lắm, nếu sớm biết là người như vậy thì hần đã hảo hảo cùng nhau đùa giỡn chơi đùa, được rồi trước tiên phải thủ cái lễ a: “Thống Tề Trữ gặp qua Thập tam vương huynh, lúc trước cũng có gặp qua, ta cũng không có khi để người a (chết cười với bé ~)” nói xong hì hì cười

Kinh Vân thiên tính không cùng người tiếp cận, Thống Tề Trữ nhiệt tình đáng yêu cũng không làm y nổi lên hứng thú. Ánh mắt hắc thủy ngân bàn ngắm Thống Tề Trữ một chút lại rừ mi im lặng không nói

Lạc Cách bưng lên chén nhấp một hơi trà nóng hỏi: “Thống Tề Trữ lại đây có việc gì?”

“Hôm nay thời tiết hảo nên muốn cùng Đại vương huynh ra ngoài săn thú” Thống Tề Trữ vội van cầu nói: “Đại vương huynh a, người nhanh dạy ta cách bắn tiễn giống như người a, cũng cho ta ở trận đấu Vương gia thể hiện chút uy phong a”

“Tối sớm như thế là rủ ta ra ngoài ngoạn a, người không đọc thư a?” Lạc Cách liếc mắt về phía Kinh Vân đang xuôi tay đứng nghiêm lạnh lùng nói: “Có người cũng tới thật sớm nhưng cư nhiên lại nói cho ta biết là không chịu theo ta đọc sách a” vừa nói liền đứng lên bước thong thả đến bên người Kinh Vân: “Người thích thanh tịnh a, ta lại không muốn người an nhàn a, người có biết có rất nhiều huynh đệ ngóng trông cùng ta đọc sách, ta lại không muốn... vậy liền chỉ định người, bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày vào buổi sáng lại đây, ta không có phân phó không được lỵ ta nửa bước”

Nghe Lạc Cách nói như vậy, Kinh Vân mặt không gợn sóng mới lộ ra một tia u sầu, khom người nói nhỏ: “Đã biết, Đại vương huynh”

“Tốt lắm tốt lắm, sau này có thể cùng Thập tam vương huynh thân cận nhiều hơn” Thống Tề Trữ cũng tiến tới nhắc thủ khảm lấy bả vai Kinh Vân thể hiện sự thân mật

Kinh Vân đối với tiếp xúc của ngoại nhân phản ứng cực miễn cảm, y lập tức nghiêng người né tránh làm cho thủ của Thống Tề Trữ dừng ở không trung, hảo xấu hổ a. May mắn tính tình Thống Tề Trữ rất tốt, hần ngượng ngùng thu hồi thủ đối Kinh Vân nhẹ nhàng cười

Lạc Cách xem ở trong mắt, trong lòng tức giận nhưng miệng lại cười nói: “Hần là một cái lãnh nhân a, cần gì so đo a, chúng ta đi kị mã”

Hần nắm tay Thống Tề Trữ đi ra ngoài, tới cửa lại quay đầu mệnh lệnh: “Kinh Vân, người theo ta, ta đi tới chỗ nào người liền tới chỗ đó”

Xem ra việc này không thể trốn khỏi a, thật khiến người phiền lòng a (ta chém)

Kinh Vân đứng tại chỗ nửa ngày không nhút nhít, Lạc Vân đi đến bên cạnh y lặng lẽ nói: “Thập tam vương tử mau đi đi, nếu tới trễ lại khiến Điện hạ sinh khi a”

Lạc Cách lưu loát thay kỵ mã phục, kỵ mã phục của Thống Tề Trữ đã sớm mặc trên người, hai người trên ngựa đợi nửa ngày Kinh Vân mới đổi hảo quần áo đi ra. Thường ngày đều mặc trường bào rộng thùng thình, hôm nay thay kỵ phục bó sát người liền đem cái hông và cái eo nhỏ hiển hiện ra ngoài, khiến Thống Tề Trữ quát to một tiếng ca ngợi không dứt nhan sắc của y. Lạc Cách lại lộ bộ một chút, tâm cuồng nhảy dựng lên

Kinh Vân đứng đó ngược nhìn hai vị huynh đệ đang ngồi ở trên ngựa, vẻ mặt thần nhiên pha chút u sầu hiện lên trên mặt làm cho Lạc Cách hận không thể đem y áp lên ngựa đặt ở trong lòng

“Thập tam vương huynh, mã của người đâu?” Thống Tề Trữ một lòng nghĩ muốn ngoạn, hứng trí bừng bừng hỏi Kinh Vân

Kinh Vân chung quanh nhìn nói: “Ta không có mã, tùy tiện tìm một con là được” nói xong đi đến chuồng ngựa tuyển một con có bộ dáng bình thường

“Không có mã của chính mình?” Thống Tề Trữ ngốc lăng: “Làm sao có thể a?” mấy con hảo mã của hắn, hoặc là phụ vương tướng thưởng, hoặc là của nhà ngoại công cho người mang đến nịnh hót, đương nhiên hắn không biết lòng người dễ thay đổi (ta không hiểu tại sao phải thêm câu này a T.T)

Lạc Cách phân phó hạ nhân nói: “Đi, đem của ta Thất Phi Nguyệt lại đây cấp Thập tam vương tử”

Kinh Vân ước gì cùng Lạc Cách ít tiếp xúc, càng không muốn dùng mã của hắn, khom người nói: “Tạ ơn Đại vương huynh, Kinh Vân cưỡi ngựa không tốt, làm gì dùng hảo mã?” cũng không đi trông nom Lạc Cách nghĩ thế nào liền xoay người lên ngựa

Lạc Cách ở một bên sắc mặt xanh mét, lạnh lùng nhìn Kinh Vân lên ngựa, hắn hét một tiếng liền thúc ngựa xông ra ngoài. Thống Tề Trữ vội vàng đuổi theo. Kinh Vân tâm không cam lòng không nguyện, thúc ngựa tùy tiện theo sau

Một đám người khí thế cuộn cuộn lao ra ngoài hoàng cung phi nước đại ba bốn lý (hình như là ba bốn dặm đường thì phải, ta không rõ a) mới ngừng lại được. Lạc Cách háng hái giương cung bắn rơi một đôi phi điều, Thống Tề Trữ mệt đắc thở không ra khí, nhưng Kinh Vân vẫn vẫn vẫn tĩnh tĩnh không nhanh không chậm để ý theo sau không để bị bỏ rơi

“Kinh Vân cưỡi ngựa không tồi a” Lạc Cách gặp trên mặt y một màu thần nhiên, trong lòng cực khó chịu không khỏi lại muốn gây chuyện: “Không biết tài bắn cung như thế nào a, chúng ta ba huynh đệ cũng nên cùng thi thử một phen a”

Tối hưng phấn chính là Thống Tề Trữ, sắc mặt cui mùng kêu lên: “Hảo! Lấy nửa canh giờ làm hạn định xem ai bắn hạ con mồi nhiều nhất a”

“Cứ làm như thế” Lạc Cách xem Kinh Vân tựa hồ không có hứng thú lại lạnh lùng nói: “Người nếu thắng ta, ngày mai thả cho người một ngày tự do, không cần phải tới chỗ ta đọc sách” nói xong gào thét mà đi

Thống tề Trữ sợ lạc hậu cũng vội thúc mã chạy đi

Kinh Vân đứng tại chỗ, sớm có người hầu ở bên đưa cung tiễn

Thắng là có thể có một ngày thanh nhàn... Kinh Vân cười thầm, dĩ vãng một ngày bình thường cô tịch hiện tại cư nhiên trở nên vô cùng trân quý, còn phải dựa vào tỉ thí để đi tranh thủ a

Tiếp nhận tiễn, chợt nhớ tới từng tính toán cùng Tô Lệ ngao du thiên hạ, ở bình nguyên săn thú trông trọt, một cuộc sống gia đình tạm ổn, không khỏi nổi lên hứng trí, nhẹ nhàng cười, vội thúc mã mà đi

Ba người đều tự tìm ba phương hướng khác nhau

Lạc Cách một đường không có phát tiễn, hắn cố ý tuyển một nơi không có nhiều thú, lấy biểu hiện thực lực của hắn, nửa canh giờ sau đã có một quả nặng trĩu con mồi ở trên lưng ngựa

Trở lại điểm xuất phát liền thấy Thống Tề Trữ ở xa xa phi nước đại mà về

“Đại vương huynh, người săn được nhiều a?”

Số con mồi trên lưng ngựa của Thống Tề Trữ không cần kiểm cũng biết so ra kém Lạc Cách, hắn đỏ khởi miêng mất hứng

Tại nghe tiếng có ngựa vang lên, Kinh vân cũng đã trở lại

Lạc Cách xa xa nhìn Kinh Vân một người một ngựa chợt phát hiện Kinh Vân tư thế kỵ mã rất tốt

Thống Tề Trữ cũng “Nha” một tiếng, không dự đoán được con mồi phía sau lưng ngựa của Kinh Vân cư nhiên không thua Lạc Cách

“Thập tam vương huynh, người săn được nhiều a?”

Kinh Vân gặp Lạc Cách nhìn mình không chuyển mắt, y hơi hơi nghiêng mặt tránh đi: “Mùa đông con mồi hảo ít, săn được hai mươi bảy kiện”

“Thập tam vương huynh lợi hại như vậy a?” xem Kinh Vân bộ dáng mảnh mai như nữ tử không nghĩ tới có thực lực như vậy a. Thống Tề Trữ nhớ tới ước định của trận đấu, quay đầu lại hỏi Lạc Cách: “Đại vương huynh sẵn nhiều ít?”

Lạc Cách cao thấp đánh giá Kinh Vân hồi lâu, càng nhìn càng cảm thấy được Kinh Vân ở trên ngựa tư thế oai hùng bồng bồng phần chấn, càng nhìn không dứt, nghe Thống Tề Trữ hỏi, khước miệng cười khì khì: “Ta cũng vậy, hai mươi bảy kiện. Kinh Vân tái so tài một lần phân thắng bại như thế nào?”

Lấy tính cách đậm mạc của Kinh Vân, lần này xem như vì tương lai một ngày thanh nhàn đã trở hết khả năng không nghĩ tới cố gắng nửa canh giờ lại cùng Lạc Cách lực lượng ngang nhau, tâm tình hạ xuống không ít, y gật đầu nói: “Nghe Đại vương huynh phân phó”

“Xem ai nhanh nhất bắn hạ con mồi thứ hai mươi tám a” Lạc Cách đang nói, chợt nghe trên trời một tiếng chim hót cao vút

Hai người nhìn nhau, trong lòng vừa động đồng thời giương cung, “Tốc” “Tốc” hai tiếng, hai chi tiễn ở cùng một khắc bay ra

Này phi điều cũng coi như bạc mệnh, chỉ kêu một tiếng liền rước lấy hai chi tiễn đoạt mệnh lập tức rơi xuống. Người hầu bên cạnh vội vàng chạy đi xem xét rồi trình con mồi lên

Lạc Cách cùng Thống Tề Trữ nhìn con mồi, hai chi tiễn đều cắm ở trên thân phi điều, lại bắt phân thắng bại

Lạc Cách ở trong đám vương tử tài trí hơn người cho nên quản chế bản thân thật nghiêm, đọc sách, cưỡi ngựa, bắn cung đều phải cầu chính mình hơn người khác. Hôm nay cứ nhiên hai lần cũng không thể thắng Kinh Vân, cái kẻ đang đứng im không thốt lên một tiếng, hẳn cảm thấy căm tức. Trong lòng nói: xem ra y là cố gắng phải né tránh ta a

“Bất phân thắng bại...” Lạc Cách ngạo nghễ đem cung tiễn nhất ném trên mặt đất, lại ác ý cười: “một khi đã như vậy, đánh cuộc lần này liền không cần để ý (là không tính a). Kinh Vân, người ngày mai vẫn là đến chỗ của ta a”

Kinh Vân sớm đoán được Lạc Cách không chịu từ bỏ ý đồ, mặt không chút thay đổi đem cung tiễn trả lại cho người hầu bên người

Đoàn người trở về Lương cung, vẫn là Lạc Vân đang chuẩn bị văn thiện, tươi cười đi ra nghênh đón. Ba huynh đệ đồng loạt ở lại dùng văn thiện, Lạc Cách mặt không đổi sắc, ánh mắt phiêu hướng tới chỗ Kinh Vân, Kinh Vân tựa hồ không có đặt tinh thần vào việc dùng thiện, y tùy ý bắt bắt đồ ăn trong bát không nói một lời nào, chỉ có Thống Tề Trữ là cao hứng, phần chấn không ngừng đối Lạc Cách nói chuyện hôm nay. Giảng đến Kinh Vân tài bắn cung cùng Lạc Cách chẳng phân biệt cao thấp, Lạc Vân cũng kinh ngạc

nhìn Kinh Vân liếc mắt một cái

Dùng thiện xong, Lạc Cách đem Thống Tề Trữ đang dây dưa muốn ở lại trò chuyện cấp tống về Đồng cung, và gọi lại Kinh Vân đang nghĩ muốn rời đi

“Kinh Vân người lưu lại”

Kinh Vân mới vừa cùng Thống Tề Trữ đi đến cửa phòng, một lòng muốn trở về viết văn tập, đem một ngày phiền muộn nói với Tô Lệ lại bị Lạc Cách kêu lưu lại, y đành phải xoay người trở vào phòng trong

Lạc Cách kêu Kinh Vân lưu lại cũng là nhất thời tùy hứng, gặp Kinh Vân đứng bên cạnh im lặng không nói gì, rầu rĩ một lúc lâu rồi tùy tay bắt lấy một quyển thư ném cho y

“Đọc”

Lạc Vân biết Lạc Cách là không có việc gì lại muốn tìm việc, không khỏi đồng tình dựa nhìn Kinh Vân liếc mắt một cái

Kinh Vân cầm thư lên đọc

“Song quốc hưng thịnh mười thế, hoàng đế anh minh thích săn bắn, là một đại thiên chi kiêu tử, ở tuổi mười lăm từng ngao du thiên hạ...”

Lạc Cách ngồi ở ghế chống cằm, chỉ để ý đánh giá Kinh Vân. Ánh mắt đảo qua trường bào thuần bạch, chợt nghĩ tới thân hình mảnh khảnh của y hôm nay khi mặc vào kỳ mã phục, rõ ràng đều là nam nhân, thấy thế nào ở trong mắt cứ như vậy kinh tâm động phách, miệng khô lưỡi nóng

Kinh Vân thanh âm thanh mà dịu, đọc khởi thư ngữ điệu rất nhịp nhàng, Lạc Cách cứ như vậy nhìn đến nửa canh giờ

Bộ dạng tuấn mỹ còn chưa tính, toàn thân đều hiện ra sự thần nhiên, lịch sự tao nhã gọi người tâm dương (tâm ngứa ngáy). Trong hoàng tộc việc nuôi nam sủng cũng là chuyện bình thường, nghe nói phụ vương bên người cũng có mấy người, không biết có phải giống như Kinh Vân hay không? Lại nghĩ: giống như Kinh Vân có thể có mấy người? Thứ bọn họ coi trọng nhất định là tục vật, là dục vọng

Một đường suy nghĩ đến, tâm thần liên rung chuyển đứng lên, cư nhiên tưởng tượng đem Kinh Vân trở thành nam sủng, nghĩ đến bộ dạng của y khi đặt ở dưới thân người nào đó. Ánh mắt đánh giá Kinh Vân cũng chậm chậm nổi lên biến hóa, tâm viên ý mã (tâm vui như nở hoa a) cơ hồ nghĩ muốn động thủ đem Kinh Vân kéo tới trong lòng, giải khai quần áo nhìn xem có hay không như trong tưởng tượng trắng noãn

Lạc Vân luôn luôn tại một bên im lặng quan sát, nàng cùng Lạc Cách gần tuổi, lại nhiều năm ở trong

cung, này đó vương thất sự tình dâm loạn so với ai khác đều rõ ràng. Sớm biết thái độ của Lạc Cách đối với Kinh Vân thật không ổn, hiện giờ gặp ánh mắt Lạc Cách nhìn Kinh Vân, trong lòng lấp bắp kinh hãi. Thầm nghĩ: chẳng lẽ Điện hạ đối Thập tam vương tử...

Cũng không dám nghĩ tiếp, nàng tiến đến Lạc Cách bên tai nói: “Điện hạ, Thập tam vương tử cũng mệt mỏi, một quyển ‘Song quốc ký sự’ lại dày như vậy a”

Lạc Cách nhìn Kinh Vân đến thất thần, bị Lạc Vân nhắc liền bừng tỉnh nói: “Đúng a, như thế nào lại đọc lâu như vậy a, Kinh Vân cũng khát nước rồi, Lạc Vân châm trà”

Kinh Vân sớm mệt đắc lợi hại, nghe Lạc Cách nói như vậy nhẹ nhàng khom người nói: “Không dám lao động Lạc Vân tử, Đại vương huynh cũng mệt nên nghỉ sớm, Kinh Vân trước xin cáo lui?”

Lạc Cách không muốn Kinh Vân rời đi, nhưng thấy Kinh Vân thần sắc thật sự có vài phần mệt mỏi, đành phải gật đầu nói: “Người trở về đi”

Kinh Vân xoay người vừa định rời đi lại bị Lạc Cách bắt lấy thủ

“Ngày mai phải tới, biết không?”

Kinh Vân trong lòng phiền chán, đem việc này xem thành khổ sai, thản nhiên nói: “Đã biết” nhanh chóng ly khai khỏi thủ của Lạc Cách, vội rời đi

Trở lại tiểu viện, Phỉ Hồng tử muội đã sớm chờ. Kinh Vân ngăn lại các nàng đang ba chân bốn cẳng chạy về phía mình, chính mình rửa mặt chải đầu thay đổi quần áo, đặt người lên giường liền ngủ

Ngày hôm sau khi y còn ở trên giường, Phỉ Lục nhẹ nhàng quỳ gối bên giường nói: “Thập Tam vương tử, Điện hạ gọi”

Kinh Vân nhẹ nhàng nhíu mi, cực không muốn đi. Hôm nay ánh mặt trời cũng thật tốt, ngồi ở trên cỏ đọc thư không phải càng thoải mái sao?

Nhớ tới trước kia ở Đông đình, không người nào để ý, đói bụng sẽ ăn đồ Đại trù phòng mang đến, hoặc có thể nhờ người mua giùm ít thư bằng số nguyệt ngân (bạc) ít ỏi, cuộc sống như thế cỡ nào thoải mái a

Đứng lên rửa mặt chải đầu một phen, còn không có dùng điểm tâm, Lạc Cách lại phái người đến dục

“Thập tam vương tử, Điện hạ cho gọi a”

Kinh Vân có thể kéo dài liên kéo dài, chậm rãi ăn bánh bột mì không lên tiếng

Phỉ Lục không dám đắc tội với người Lạc Cách phái tới, liền cười trả lời: “Thập tam vương tử đang dùng điểm tâm, xong sẽ đi gặp Điện hạ liền a”

“Ai, còn ăn cái gì a? Điện hạ sớm phát hỏa a” người truyền tin lại hành lễ nói: “Thỉnh Thập tam vương tử nhanh chút a, lúc này nếu thỉnh không được Thập tam vương tử, Điện hạ sẽ đánh ta a”

Kinh Vân mặc kệ hân, tiếp tục dùng điểm tâm, thản nhiên hỏi: “Đại vương huynh đánh người cùng ta có quan hệ gì?”

Lời nói làm cho người truyền tin gấp đến độ giơ chân, giống như con kiến ở bên người Kinh Vân không ngừng chuyển động. Kinh Vân chỉ để ý đến điểm tâm, về mặt một bộ hồn nhiên không liên quan tới mình

Y thật vất vả đem điểm tâm ăn xong (anh là cố tình đi) liền bị kéo tới Lượng cung

Lạc Cách sớm chờ đến sắc mặt khó coi, gặp Kinh Vân tiến vào thật mạnh “Hừ” một tiếng, lại đi đến bắt lấy thủ của Kinh Vân: “Theo giúp ta xem thử”

Kinh Vân muốn tránh lại so ra kém tốc độ của Lạc Cách

Nắm lấy bàn tay ấm áp, xương cốt nhỏ nhắn, thật sự thoải mái. Không biết bàn tay mềm mại như vậy như thế nào có thể bắn ra một tay hảo tiễn a

Lạc Cách lại sợ Kinh Vân ly khai hân, trên tay liền tăng lực, một đường đem y kéo đến thư phòng

Suốt một ngày, Lạc Cách không để Kinh Vân rời khỏi mình. Đọc sách, vẽ tranh, lại tìm thật nhiều đề tài. Kinh Vân thủy chung vẫn thản nhiên, nói chuyện rất ít, khi bị Lạc Cách ép hỏi mới miễn cưỡng đáp một câu. Về mặt tùy thời tùy khắc không yên lòng, rõ ràng muốn nói cho Lạc Cách biết là y đang chờ trời tối để rời đi

Lạc Cách lại nghĩ đến ý nghĩ của mình đối với Kinh Vân tối hôm qua, nên vừa thấy y liền không nhịn được tâm dương, gặp Kinh Vân dung mạo tuấn mỹ, tổng muốn ôm trụ y để hảo hảo thân cận một chút (sắc lang). Tuổi hân dù sao cũng còn nhỏ, mặc dù là Đại vương tử nhưng cũng chỉ mới mười tám tuổi a, trong lòng cực kỳ thích nhưng không biết như thế nào biểu đạt, cũng không có hành động chính thức, chỉ biết lúc nào cũng khắc khắc muốn Kinh Vân không rời mình nửa bước, trăm phương ngàn kế dẫn dụ sự chú ý của Kinh Vân

Kinh Vân cũng là bốn a, không rõ tâm tư của Đại vương huynh. Hân thiên tính quá mức đậm bạc, luôn ôn hòa. Lạc Cách có đôi khi hững hờ, muốn cùng hân đùa lại một chút thường thường thì hiệu quả một chút cũng không có. Có đôi khi Lạc Cách tâm tình không tốt, khó tránh khỏi phát giận, đem y mắng to một chút, hoặc nắm đắc cổ tay y là y đau, y cũng không cầu xin tha thứ, chính là im lặng chịu đựng

Lạc Vân lãnh mất thấy Lạc Cách đối Kinh Vân là muốn tìm phá hư, tâm tư phóng đến bên Kinh Vân càng phóng càng nhiều, vui mừng tức giận đều là vì Kinh Vân mà Kinh Vân lại hồn nhiên không để ý, tâm ý giống như không có đặt tại nơi này

Ngày ấy Lạc Cách tức giận đến lợi hại, gọi người đem Kinh Vân nhốt tại tiểu viện

“Không có cửa ta phân phó, không cho phép ra ngoài”

Kinh Vân thật cao hứng, không duyên cớ được một ngày thanh nhàn. Ngược lại Lạc Cách ở tẩm cung đứng ngồi không yên, tâm như bị người đốt, đến buổi chiều vẫn là nhịn không được gọi người đem Kinh Vân kêu trở về

Chỉ cần đụng đến sự tình của Kinh Vân, tính tình của Lạc Cách liền khó dò

Lạc Vân một bên âm thầm kêu khổ, một bên vì Kinh Vân lo lắng. Lạc Cách từ nhỏ được nuông chiều, tính cách quật cường, nếu là thích cái gì, nhất định trăm phương ngàn kế đem tới tay

Như thế qua chừng mười ngày, mỗi người cũng biết Điện hạ không thấy Thập tam vương tử nhất định giận dữ, mỗi ngày chuyện trước tiên phải làm đó là phái người đi đem Kinh Vân thúc giục lại đây

Ngày hôm đó Thống Tề Trữ chạy tới, đối với Lạc Cách cười hì hì hành lễ, lại gọi Kinh Vân một tiếng, đi đến bên Lạc Cách nói: “Ngày mai là ngày Vương gia tụ hội, Đại vương huynh khả chuẩn bị tốt? Ta hôm nay lấy được tin bí mật a”

“Nga, là tin gì?” Lạc Cách thấy Thống Tề Trữ, tâm tình rất tốt, làm cho hắn ngồi ở bên cạnh mình, lại chỉ chỉ vị trí trống còn lại bên kia nói: “Kinh Vân, ngươi cũng lại đây ngồi a, đứng xa như thế để làm gì?”

Kinh Vân mười mấy ngày nay thật sự bị Lạc Cách cuốn lấy đến độ thở không nổi, nhú lại mày đậm nhiên xuân sơn, hai lúm đồng tiền bên môi theo mỗi lần mỉm môi lại như ẩn như hiện, xem ở Lạc Cách trong mắt hết sức quyến rũ (cái này gọi là người tình trong mắt hóa Tây Thi a). Hắn miễn cưỡng ngồi xuống, cố ý cách Lạc Cách xa một chút, bị Lạc Cách sớm có chuẩn bị nhất xả (kéo a), khiến đùi cả hai tiếp cùng một chỗ, không có một chút khe hở

Thống Tề Trữ đối với tình hình quỷ dị giữa hai người không có phát giác, thần bí nhẹ giọng nói: “Ngày mai ở trận đấu của các vương tử được phân thành mấy đội, ta có được cái danh sách a” theo trong tay áo lấy ra một tờ giấy mỏng, rồi giận dữ nói: “Hai người một đội tính một lượt thành tích, so kỹ mã lại so tài bắn tiễn. Ai, đáng tiếc Thập tam vương huynh thân thủ tốt như vậy cư nhiên cùng Tứ vương huynh ở một đội, thật tiện nghi cho hắn a. Tam vương huynh chỉ là một con mọt sách, tài bắn cung lại không tốt, cố tình cùng ta một đội a, như vậy hợp tác, huynh nói xem ta như thế nào thắng a? Còn muốn ở phụ vương thể hiện bản lĩnh cái gì a” nói xong sâu mi khổ kiếm

5. Chương 5

Thống Tề Trữ đối với tình hình quỷ dị giữa hai người không có phát giác, thần bí nhẹ giọng nói: “Ngày mai ở trận đấu của các vương tử được phân thành mấy đội, ta có được cái danh sách a” theo trong tay áo lấy ra một tờ giấy mỏng, rồi giật dữ nói: “Hai người một đội tính một lượt thành tích, so kỹ mã lại so tài bắn tiễn. Ai, đáng tiếc Thập tam vương huynh thân thủ tốt như vậy cư nhiên cùng Tứ vương huynh ở một đội, thật tiện nghi cho hắn a. Tam vương huynh chỉ là một con mọt sách, tài bắn cung lại không tốt, cố tình cùng ta một đội a, như vậy hợp tác, huynh nói xem ta như thế nào thắng a? Còn muốn ở phụ vương thể hiện bản lĩnh cái gì a” nói xong sầm mi khổ kiếm

Lạc Cách đối việc này tuyệt không để ý. Kinh Vân cũng là một bộ không sao cả

Mặc Thống Tề Trữ sầm mi khổ kiếm hô to gọi nhỏ, hai người đều đang mang tâm tư khác nhau a. Một người muốn nghĩ lý Đại vương huynh xa một chút, một người gắt gao túm lấy ngọc thủ mềm mại muốn đem người kia lạp đặc gần hơn một chút

Thống Tề Trữ nói: “Tứ vương huynh tuy rằng thái độ làm người không được tốt lắm, nhưng là tài bắn cung cũng là nhất lưu (đại loại là rất tốt) a, cùng với Thập tam vương huynh một đội xem ra phần thắng nhất định thuộc về họ đi. Thập tam vương huynh, được phụ vương tướng thưởng nhớ đừng quên của ta một phần a”

Thống Tề Trữ nói như thế Kinh Vân không thể không để ý đến, điều này lại khiến Lạc Cách chú ý

Bỗng nhiên nghĩ đến Kinh Vân ngày thường giấu ở Đông đình cũng không đi ra ngoài, dung mạo kinh người không người biết, ngày mai tất nhiên sẽ khiến cho mọi người chú ý, đến lúc đó người cùng hắn chơi đùa sẽ càng nhiều, vậy việc mình muốn hấp dẫn sự chú ý của Kinh Vân lại càng khó

Như vậy tưởng tượng trong lòng khó tránh khỏi mất hứng liền đem Thống Tề Trữ vài ba câu đuổi đi, lại bám Kinh Vân cả một buổi chiều, buộc Kinh Vân bồi mình dùng thiện rồi mới không tha làm hắn trở về

Thả Kinh Vân trở về rồi trong lòng còn không có yên ổn a, lẩn qua lộn lại tưởng tượng cảnh tượng ngày mai Kinh Vân bị mọi người vây quanh quan khán, Lạc Cách trong lòng lại phiền toái đối Lạc Vân nói: “Ta đi thưởng nguyệt, ngươi đem Kinh Vân kêu đến bồi ta”

Đêm đông, Lạc Cách đứng ở ven hồ tràn ngập sương khuya im lặng không nói mà thưởng nguyệt

Lạnh... (lạnh)

Hàn khí thấu tận xương, từng trận thổi lại đây lại bị áo choàng bằng phượng mao ngăn trở

Kinh Vân đứng ở phía sau hần yên lặng cùng Lạc Cách thưởng nguyệt. Y bị Lạc Cách bỗng nhiên gọi đến đây, ở trong gió rét đứng một canh giờ lại không có nghe được hần đối với mình nói một chữ. Lại không thể tự tiện rời đi, đành phải đứng ở một bên chờ Lạc Cách phân phó

Tuyết khi nào rơi?

Kỳ thật Lạc Cách đối ánh trăng không có hứng thú a, nghĩ đến mình đủ loại không an lòng đều là bởi vì Kinh Vân này một lãnh nhân không có tâm can a. Lạc Cách chẳng qua là tràn ngập ác ý muốn mượn cơ cớ khó xử y a (anh thật rảnh a). Tuy bên ngoài là một bộ đang thưởng nguyệt nhưng lại luôn chú ý đến vẻ mặt của Kinh Vân a

Đứng trong gió lạnh, ngay cả mình trên người thật dày quần áo còn có điểm hàn ý, thật không rõ mảnh khảnh như Kinh Vân vì cái gì có thể chịu đựng lâu như vậy. Vốn định để cho y đứng chịu lạnh, muốn đem vẻ mặt đậm mạc của y đánh nát liền như vậy quên đi. Giờ phút này lại khơi mào hứng thú của Lạc Cách, hần muốn nhìn này Vương đệ cùng đầu gối giống nhau khi nào thì sẽ có biểu hiện của người bình thường a

“Ngày mai tụ hội Thập tam vương đệ hần là chuẩn bị tốt đi”

Kinh Vân nhẹ nhàng nói: “Không có gì tốt để chuẩn bị, đi liền đi”

Lạc Cách hận nhất thần sắc thản nhiên như băng ngàn năm này của Kinh Vân, giờ phút này lại càng căm tức, hần tùy tay cầm lên một cái chén làm bằng ngà voi hướng hồ nước ném đi

Tai liền nghe thấy âm thanh xao động của nước

Lạc Cách hung hãn nhìn cái chén chìm xuống nước, hồ nước cũng không sâu đại khái là đến thắt lưng, nước lại trong suốt cho nên có thể thấy rõ ràng cái chén làm bằng ngà voi ở đáy hồ

Hần quay đầu lại nhìn xem Kinh Vân đang khoanh tay mà đứng ở phía sau, y thùy mi thuận mắt (đang nhắm mắt a) bộ dáng như một lão tăng nhập định, hần thật sinh khí a, Lạc Cách chỉ về phía hồ nói: “Đi, lấy đến cho ta”

Kinh Vân nhìn cái chén đang nằm trong nước lạnh như băng, cũng không nói gì liền cúi đầu bước đi thông thả về phía hồ đem chén lấy lên, lại lên bờ đưa đến trước mặt Lạc Cách

Nước ao vào mùa đông lạnh đến thấu xương, Kinh Vân theo trong nước đi ra, xiêm y ướt đầm. Lạc Cách cầm cái chén trong tay cũng lạnh đặc khiến hần run lên. Kinh Vân giờ giống như cầm thạch tái nhợt thế nhưng lại mang theo một loại lạnh đậm cùng kiêu mị đến khó tả

Lạc Cách nhin không được đem Kinh Vân ôm trụ trong ngực, miệng nói: “Lạnh như thế người liền thật sự đi xuống?” nói xong một tay giữ lấy eo y, một tay giả khai áo choàng trên người cấp cho Kinh Vân mặc

Kinh Vân hận nhất gần người a, hai tay liền đẩy Lạc Cách ra, nói: “Thỉnh Đại vương huynh tự trọng”

Lạc Cách lòng tràn đầy quan tâm lại bị Kinh Vân đẩy ra, thấy y tránh mình như tránh xà, oán hận nhiều ngày liền bốc lên, hấn lãnh mặt hỏi: “Tự trọng? Ta có chỗ nào phải tự trọng a? Người thân là vương đệ, thấy ta liền trốn, người mới là người cần suy nghĩ lại a” hấn trong lòng bỗng nhiên vô cùng đau đớn, hận không thể tìm phương pháp hảo hảo tra tấn y một chút. Ánh mắt xoay chuyển lại thấy cái chén vừa được vớt lên liền hung hấn cầm lên nhất ném vào hồ nước làm bọt nước văng tung tóe

“Lấy về” (anh đi chết đi đồ độc ác)

Kinh Vân cũng không biện bạch, lặng lẽ nhìn Lạc Cách liếc mắt một cái, không biết mình có phải hay không kiếp trước cùng Đại vương huynh kết hạ thù oán, y thở dài một tiếng lại xuống nước đến chén trở về

Lạc Cách nhận chén lại nhất ném

Như ngày đó kêu Kinh Vân rót rượu giống nhau, chính là đều vì sinh khí nên muốn làm khó Kinh Vân

Như vậy không ngừng xuống nước, tiếp nước (tiếp xúc với nước) Kinh Vân toàn thân ướt đầm sớm lãnh đặc môi tím tái, càng phát ra nhọt nhọt

Lạc Cách trong lòng nhìn khó chịu, vừa hận y thế nhưng một câu cầu xin tha thứ cũng không chịu nói, chẳng sợ gọi một tiếng “Đại vương huynh” chính mình cũng trăm triệu sẽ không như vậy đối với y

Lạc Vân ở tấm cung thấy Lạc Cách kêu Kinh Vân thưởng nguyệt hơn nửa đêm cũng không trở về, không yên lòng bèn dẫn theo hai tiểu nha đầu tìm đến. Vừa lúc thấy Kinh Vân cả người ướt đầm lung lay sắp đổ, Lạc Cách cứ liên tục đem chém ném xuống nước, mệnh lệnh “Lấy”

Tra tắm trong tiết trời lạnh như vậy nhất định sinh bệnh nặng a

Nghe thấy Lạc Cách còn muốn Kinh Vân xuống nước, Lạc Vân vội vàng đi khuyên: “Điện hạ, không được. Trời lạnh như thế a”

Lạc Cách tức giận đến xanh mặt, chỉ vào Kinh Vân thần tình vẫn như cũ lạnh lùng nói: “Người xem xem, có người như vậy quật cường? Hấn là liều mạng cùng với ta đấu khí a, ta sẽ thành toàn hấn”

Lạc Vân thấy Kinh Vân lãnh đặc không ngừng run rẩy, nhưng thần sắc vẫn là như vậy thản nhiên, bộ dáng một bộ nhâm quân xử lý (mặc người xử trí). Nàng trong khoảng thời gian này cùng y ở chung, biết y vô thanh vô tức tính tình vô cùng tốt, lại biết Lạc Cách tất cả tâm tư đều đặt ở Kinh Vân nàng không khỏi

đau lòng giùm Kinh Vân tự nhiên chịu khổ. Nàng lại ở bên tai Lạc Cách mềm giọng khuyên nhủ: “Điện hạ muốn dạy huấn Vương đệ còn có rất nhiều biện pháp a. Trời lạnh như thế này, đứng ở trong gió đều đã sinh bệnh huống chi lại mặc y phục ẩm ướt đứng trong gió a. Ngũ công chúa không phải là mùa đông ở bên hồ bước hụt một bước té xuống nước liền liên tục vài ngày sốt cao mà tử sao? Như vậy phạt, nếu làm cho Thập tam vương tử tuổi còn trẻ lưu lại một cái căn bệnh, điện hạ lại như thế nào nhắm tâm a?”

Lạc Cách nghe Lạc Vân nói tới việc Ngũ vương muội bệnh tử trong lòng cả kinh, trừng mắt Kinh Vân thật lâu, thấy y ướt sũng đứng lắc lư trong gió như phù dung không khỏi bắt đầu đau lòng, đối Lạc Vân nói: “Ta rốt cục là Đại vương huynh, chẳng lẽ liền như vậy khó xử đệ đệ mình? Không thương nguyệt nữa, kêu y trở về đi” nói xong lấy áo choàng của mình đưa cho Lạc Vân, cũng không nhìn Kinh Vân cứ như vậy trở về tẩm cung

Lạc Vân nhìn Lạc Cách đi rồi, vội đem áo choàng vì Kinh Vân khoát lên, cùng hai tiểu nha đầu đưa Kinh Vân quay trở về tiểu viện

Kinh Vân ban ngày bởi Lạc Cách, đêm đến lại bị hắt như vậy gây khó dễ, đi tới viện ngoài đã muốn duy trì không được, chân mềm nhũn tựa vào cửa thở dốc

Lạc Vân luống cuống cả lên, mấy người vội đem Kinh Vân dìu vào buồng trong

Phỉ Lục, Phỉ Hồng vẫn chờ cửa Kinh Vân, nhìn thấy y ướt sũng cả người lạnh lẽo được dìu vào liền giặt nải mình, vội vàng vì Kinh Vân thay đổi y phục, lại lấy nước ấm giúp y làm ấm người

Lạc Vân nhìn một đám người kêu loạn hầu hạ Kinh Vân, lặng lẽ đi tìm một tiểu nha đầu nói: “Nhanh đi tìm chút dược trị hàn khí nhập thể mang đến” lại riêng phân phó: “Cẩn thận một chút, không cần cho Điện hạ biết”

Lạc Vân phân phó không ai dám trì hoãn, dược rất nhanh được tìm đến là hai khóa dược hoàn (thuốc), Lạc Vân vội vàng đem dược hoàn cùng nước ấm ury Kinh Vân uống

Một trận bận rộn cuối cùng cũng nghe thấy tiếng hít thở tinh tế của Kinh Vân, tựa hồ đã muốn ngủ đắc trằm ổn, Lạc Vân dặn dò kỹ Phỉ Hồng tỷ muội hảo hảo chăm sóc y rồi mang theo hai tiểu nha đầu quay về tẩm cung

Trời càng về khuya, ánh trăng càng lớn càng tròn, Lạc Vân vào tẩm cung vù vù xoa xoa tay, cũng không cầm được đánh mấy cái nhảy mũi, lại rón ra rón rén đi đến trước giường Lạc Cách nhìn hắt ngủ, lúc này mới thay y phục rồi đi ngủ

Lạc Vân là thị nữ bên người Lạc Cách, giường của nàng cùng Lạc Cách chỉ cách một bức rèm che, để giữa thời điểm Điện hạ buổi tối cần người thị hầu lại tìm không thấy ai

Nàng một đêm nghe thấy Lạc Cách lăn qua lộn lại không ngừng ngoạ ngoạ, biết hắt lo lắng Kinh Vân, lại không tiện hỏi, nàng trong lòng âm thầm buồn cười. Nhớ tới thái độ của Lạc Cách đối với Kinh Vân lại có

điểm vì Kinh Vân lo lắng

Bất tri bất giác, trong tấm cung có hai người đều không ngủ ngon, trợn tròn mắt đến hừng đông

Ngày hôm sau Lạc Cách thức dậy thật sớm, làm cho Lạc Vân gọi người thị hầu rửa mặt chải đầu. Bởi vì hôm nay phải tham gia Vương gia tụ hội, cố ý mặc vào triều phục nạm vàng long biên (áo màu vàng thêu rồng) của Đại vương tử

Lạc Cách làm cho Lạc Vân cẩn thận vì mình đội phát quan, che dấu hỏi: “Hôm qua Kinh Vân trở về, rốt cuộc thế nào?”

Lạc Vân cũng đang lo lắng hơi hơi nghĩ nghĩ, an ủi Lạc Cách nói: “Hôm qua trở về dùng nước ấm làm ấm thân liền ngủ, nghĩ đến không có trở ngại đi”

Lạc Cách nhẹ nhàng gật đầu, chợt gọi đến một người hầu phân phó: “Người đi truyền lời của ta nói Thập tam vương tử tối hôm qua ngủ đặc vãn (ngủ trễ), buổi sáng không cần tới nơi này, ngủ thêm một lát” lại chỉ vào cung tiền của mình: “Đem này đưa cho y, nói hôm nay là ngày huynh đệ tỷ thí, chỉ cần cố hết sức là được. Cầm cung tiền của ta không người nào dám khi dễ y a”

Người hầu khom người đáp ứng cầm cung tiền nhanh chóng ly khai

Lạc Cách xa xa nhìn hắt đi ra đại môn (cửa chính) tấm cung liền lộ ra một tia trấn an, khi quay lại thấy Lạc Vân chính mím môi cười, cảm thấy ngượng ngùng a ngượng ngùng địa nói: “Y ở tại Lựng cung ta không thể không chiếu ứng một chút a”

Lạc Vân biết miệng hắt cứng rắn cũng không đáp lời, một mặt cười tủm tỉm an bài điểm tâm bồi Lạc Cách ngự thiện, sau đó đến Khải Thiên cung nơi diễn ra tụ hội

Kinh Vân hôm qua bị Lạc Cách ngược đãi, liên tục xuống nước

Toàn thân ướt sũng nước nên trúng gió. Tối hôm qua may mắn được Lạc Vân xử trí đích đáng, lại uống hảo được trị phong hàn, buổi sáng khi tỉnh lại tuy rằng cả người vô lực nhưng không có sốt cao

Phỉ Hồng tỷ muội ở bên giường bồi y cả một buổi tối, thấy Kinh Vân tỉnh sắc mặt hoàn hảo đều thở hắt một hơi

“Thập tam vương tử cũng nên dậy a, Vương gia tụ hội đã muốn mau bắt đầu” Phỉ Hồng bưng thủy bồn (chậu nước) ấm đi tới nhìn kỹ sắc mặt của Kinh Vân vẫn có chút lo lắng: “Có phải hay không không thoải mái? Yết hầu đau không? Nếu thật sự không được thì cần dậy a, nhờ Lạc Vân tỷ ở trước mặt Điện hạ cầu tình giúp Thập tam vương tử qua một ải này a”

Kinh Vân cũng không muốn đứng lên, y không có phát sốt, thân thể lại thật suy yếu a, y lười biếng không nghĩ động, nghe thấy Phỉ Hồng nói như vậy đang muốn gật gật đầu tiếp tục ngủ không biết Thống Tề Trữ ở đâu xông vào

“Thập tam vương huynh còn chưa dậy?” Thống Tề Trữ vốn là muốn sáng sớm quần lấy Lạc Cách cùng đến Khải Thiên cung nhưng Lạc Cách là Đại vương tử nên chiếu theo lễ nghi phải đi tới chỗ phụ vương để thỉnh an. Tìm không thấy Lạc Cách đương nhiên sẽ tìm Kinh Vân

Hắn không hề biết chuyện tối hôm qua, đi vào buồng trong liền như sam giống nhau dính lấy Kinh Vân túm y dậy

“Thập tam vương huynh nhanh lên nhanh lên. Chúng ta bị muộn rồi a, Khải Thiên cung đã muốn tràn đầy người, hôm nay chính là thật sự náo nhiệt a” một bên la hét một bên cầm lấy nội y của Kinh Vân vì y thay y phục

Kinh Vân sợ nhất cùng người quá phận tiếp cận, lại chống không lại nét mặt vui vẻ của Thống Tề Trữ đành phải đầu hàng nói: “Ta đây liền dậy, Thập ngũ vương đệ cứ đi trước a” bắc đẩu dĩ chính mình thay y phục, lung tung rửa mặt chải đầu một phen, liền bị Thống Tề Trữ cao hứng kéo đến Khải Thiên cung nơi vương thất đang tụ hội

Kinh Vân gượng chống cả người không khỏe đến Khải Thiên cung, tới nơi liền không khỏi sửng sốt

Vương thất thịnh vượng người đông y đương nhiên biết, lại chưa bao giờ như thế tự mình thể nghiệm qua

Vương phi ba mươi mấy người, hoàng tử mười hai người, công chúa mười người, trừ bỏ năm hài nhi chết non cùng bệnh tử thì còn lại thất nam, lục nữ a

Này đó vương tử công chúa thật vất vả tụ ở đại điện vui vui vẻ vẻ nói cười, chưa kể đến cách ăn mặc chải chuốt cũng tốn một phen công phu a, nam tử anh khí bừng bừng phấn chấn, nữ tử lại diễm lệ động lòng người, người hầu, công công, nha đầu, nhũ mẫu, hơn hai trăm người cứ như vậy đem Khải Thiên cung to lớn tề chỉnh ồn ào huyên náo

Thống Tề Trữ dắt Kinh Vân đến một góc an tọa ăn trái cây chờ phụ vương cùng Đại vương huynh lại đây, một bên chỉ vào những người trong đại điện vì Kinh Vân giới thiệu

“Đây là tam Vương huynh Lệnh Tuyên, hắn thích nhất đọc sách, nhưng việc hắn làm lại không có một chút gì mang vẻ văn nhã. Ở giữ là Thất vương tỷ đang cũng mẫu phi nàng nói chuyện, Thất vương tỷ thái độ làm người tối hào sảng, ngay cả nam tử cũng không sánh bằng a, Đại vương huynh cùng ta trước đây rất thích cùng nàng ngoạn a”

Thống Tề Trữ nói đầy hứng khởi, như người hiển vật quý đem những gì mình biết nhất nói cho Kinh Vân biết

Kinh Vân lại đối với này đó sự việc không có hứng thú, cảm thấy người càng ngày càng khó chịu

“Thập tam vương huynh, thật nhiều người nhìn người a” Thống Tề Trữ cười hắc hắc đối Kinh Vân đắc ý nói: “Trong cung nhiều như vậy huynh đệ tỷ muội, ta xem nhận thức của người cũng chỉ có Đại vương huynh và ta a”

Kinh Vân nghĩ thầm: nhận thức hai người các người ta đã muốn khó chịu vạn phần. Y thích thanh tịnh, đối cảnh như vậy la hét ồn ào cảm giác sâu sắc chán ghét, nhưng trên mặt tuyệt nhiên lại không có biểu hiện chút ghét, vẫn là chiêu bài một bộ thần nhiên

Đợi một hồi Khải Thiên cung bỗng nhiên một trận xôn xao, mọi người đều theo chỗ ngồi đứng lên nhìn xa xa

Thống Tề Trữ cũng túm lấy Kinh Vân hưng phấn nói: “Phụ vương đến a”

Quả nhiên, ngoài cung đang tiến hành nghi lễ đón Hoàng thượng, cung nữ thị vệ y phục nghiêm trang nhất tề đứng hai hàng

Chỉ nghe thấy người hầu đứng ở đại môn hô lớn: “Bệ hạ cùng Lạc Cách điện hạ giá lâm”

Ngoài đại môn đi vào một người mặc tinh xảo trường bào long văn, thân khoát áo choàng thêu hình song long thương châu, tinh tráng uy vũ mỉm cười nắm thủ Lạc Cách đi vào đại điện, người đó không ai khác chính là Song Quốc hoàng đế Nếu Diễn

Tất cả mọi người quỳ xuống hành lễ

“Tham kiến phụ vương, tham kiến Đại vương huynh”

“Tham kiến Bệ hạ, tham kiến Lạc Cách điện hạ”

Nếu Diễn là một nam nhân chính trực tráng niên, một thân khí thế uy nghi lẫm liệt, đảo mắt một lượt mỉm cười nói: “Đều đứng lên đi”

Kinh Vân cùng mọi người đứng lên lại bỗng nhiên say sẩm thiếu chút nữa ngã vào người Thống Tề Trữ, may mắn Thống Tề Trữ lanh mắt liền nhanh tay một phen đỡ lấy

“Thập tam vương huynh làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

Kinh Vân dấu diễm dấu vết thoát khỏi Thống Tề Trữ nâng đỡ, miễn cưỡng đứng thẳng nhẹ nhàng nói: “Không có gì đáng ngại, đứng dậy hơi nhanh đầu có chút choáng váng”

Lạc Cách tiếng vào đại điện liền tìm kiếm thân ảnh của Kinh Vân, xa xa trông thấy Kinh Vân ở Thống Tề Trữ trên người gần một hồi lâu hai người cử chỉ vô cùng thân thiết trong lòng giận dữ, lại e ngại phụ vương ở bên, huynh đệ tỷ muội đều đang ở đại điện đành phải áp chế cơn tức không phát một tiếng

Nếu Diễn đã an tọa trên đài cao, ngồi ngay ở phía sau chính Mục Hương phi người đang được tối sủng ái, bên cạnh hiển nhiên là Lạc Cách đều này cũng nói lên thân phận đặc thù của hắn

“Hôm nay Vương gia tụ hội là vì cùng chung thiên luân (không rõ lắm) tất cả không cần quá câu thúc. Phụ vương ngày thường chính vụ bận rộn, hôm nay phải hảo hảo khảo cứu (kiểm tra) một chút tài sản bắn cưỡi ngựa của các người” Nếu Diễn hôm nay tinh thần tốt lắm, trên mặt thường mang ý cười, vừa nói một bên tiếp nhận ti quyên (hình như là bằng danh sách a) người hầu đưa đến: “Mười lăm tã hữu vương tử hai người một tổ cùng tỷ thí, một canh giờ làm hạn định, tổ nào săn nhiều con mồi liền thắng. Thắng có thưởng, thua phải chịu phạt” hắn nhẹ nhàng cười: “Mặc dù là mùa đông, tiểu thú ở khu vực săn bắn của Vương gia cũng không ít, các người hảo hảo làm cho phụ vương cao hứng a”

Chúng vương tử cùng hô đồng ý

Nếu Diễn lại nói: “Phân tổ đã muốn tốt lắm, Lạc Cách người nhất đọc”

“Ân, phụ vương” Lạc Cách đứng lên lảng lảng (bó tay, ta không hiểu) mà đọc: “Lệnh Tuyên, Thống Tề Trữ một tổ...”

Phân tổ giống như tin tức mà Thống Tề Trữ lấy được trước đó

Thống Tề Trữ đối Tam vương huynh Lệnh Tuyên tài bắn cung cưỡi ngựa đều kém hắn nhãn mục một cái, lòng tràn đầy không thoải mái. Kinh Vân căn bản không có nghe vào, luôn luôn tại nghĩ muốn như thế nào có thể tìm phương pháp chuồn êm

Nếu Diễn chờ Lạc Cách đọc xong nói: “Đều đi chuẩn bị đi, Lạc Cách lớn tuổi không cần cùng bọn đệ đệ so tài, cùng ta xem cuộc chiến a. Các công chúa cũng tới nhìn xem các huynh đệ thi đấu”

Trong Khải Thiên cung mọi người đang theo Hoàng thượng chuẩn bị đi vào khu vực săn bắn, một người bỗng nhiên hối hả tiến vào

Người này cũng mặc vương tử phục, mày rậm mắt to, trên người mang theo một cỗ thẳng thắn. Mới vừa vọt vào Khải Thiên cung gần đầu nhìn thấy Nếu Diễn lập tức quỳ xuống hành lễ: “Khai Thiệu bá kiến phụ vương”

Nếu Diễn chính là kỳ quái như thế nào lại không nhìn thấy Tứ tử (con trai thứ tư), dừng bước hỏi: “Đi nơi nào, hôm nay Vương gia tụ hội, mỗi người đều đến liền người tới muộn”

Khai Thiệu cười nói: “Tùy phụ vương trách phạt. Sáng nay vừa thức dậy, liền thấy Nhất Thiên Hương

trong cung của nhi thần cư nhiên kết liễu. Ngày trước nghe phụ vương nói Nhất Thiên Hương nở hoa hiêm thấy, xinh đẹp dị thường, chính là chỉ nở rộ một ngày, chưa từng có gặp qua. Nghĩ phụ vương nhất định muốn tới khu vực săn bắn xem chúng ta thi đấu cho nên tự mình đem Nhất Thiên Hương đến bên ngoài khu vực săn bắn bày đặt, làm cho phụ vương một bên xem các huynh đệ tỷ thí lại vừa thưởng thức kỳ hoa nở rộ”

Nếu Diễn nghe được một nửa trên mặt đã muốn cười mở, quay đầu đối Mục Hương phi ở phía sau nói: “Người nghe một chút, hần khi nào lại hiểu biết đạo lý như vậy a”

Khai Thiệu là nhi tử của Mục Hương phi, nàng liền cười đáp: “Này bướng bỉnh đứa nhỏ, Hoàng thượng cần phải giáo huấn nhiều mới được a”

“Không bướng bỉnh, đây là hiếu tâm” Nếu diễn thật cứng chiều Mục Hương phi, Khai Thiệu tính tình, bộ dáng ở chúng vương tử tối giống Nếu Diễn, cho nên địa vị của Khai Thiệu ở trước mặt Nếu Diễn ngay cả Thống Tề Trữ so ra kém

Trong tất cả vương tử duy nhất có thể ngăn cản Khai Thiệu cũng chỉ có mỗi Lạc Cách

Thống Tề Trữ thấy mẫu tử Khai Thiệu tổn tâm tư lấy lòng phụ vương ở một bên oán hận nhẹ giọng nói: “Toàn nịnh bợ, cũng không biết an cái gì tâm”

Lạc Cách ở phía sau Nếu Diễn quan sát, hết thấy thấy rõ cũng không lên tiếng chỉ mỉm cười

6. Chương 6

Nếu Diễn đưa tay, Khai Thiệu tuân mệnh đứng lên, lại tiến lên đối với mẫu phi thỉnh một cái an, quay đầu đối Lạc Cách đánh một cái hành lễ: “Đại vương huynh”

“Người đã tới chậm ngay cả chuyện Hoàng thượng phân phó đều chưa nghe tới” Mục Hương phi ung dung địa nhìn Khai Thiệu, trong mắt tràn đầy yêu thương, sùng nịch của từ mẫu. Nàng ngoắc gọi người hầu đem chuyện phân tổ vừa mới tuyên bố tái nói cho Khai Thiệu một lượt

Khai Thiệu nghe được mình và Kinh Vân một tổ cười nói: “Thập tam vương đệ? Đã lâu chưa từng thấy qua, trước đây như thế nào vô thanh vô tức a” lúc này nhóm người theo Nếu Diễn xuất điện đều tự đi chuẩn bị trận đấu, chính là kêu loạn thành một đoàn

Khai Thiệu phóng nhãn trong đám đông tìm Kinh Vân, nhưng vừa rồi hần đến trễ nên không có ấn tượng đành phải ở trong đám huynh đệ hô to: “Thập tam vương đệ, Thập tam vương đệ”

Thống Tề Trữ ứng tiếng nói: “Tứ vương huynh, Thập tam vương huynh ở chỗ này, người gọi hấn làm gì?”

Kinh Vân đứng ở chúng vương tử cảm thấy được không ít người tầm mắt vẫn chuyển ở trên người mình, thân thể nguyên bản khó chịu giờ càng trở nên không thoải mái

Khai Thiệu liếc mắt một cái liền thấy Kinh Vân đứng trong đám người. Rất kỳ quái, nhiều người như vậy đứng chung một chỗ, các vương tử y phục hoa lệ còn có các thị nữ phục trang đẹp đẽ tại bên người, Kinh Vân lại làm cho người ta có cảm giác mờ ảo nhưng độc lập, giống như linh hoa ở trong nước

Hắn bước đến trước mặt Kinh Vân, đứng thẳng đem Kinh Vân từ trên xuống dưới đánh giá một lượt, trong mắt liên tục hiện lên thần thái tán thưởng, hấn cười nói: “Đã lâu chưa từng gặp Kinh Vân, đã cao không ít a” câu nói đầu tiên liền vô cùng thân thiết mà kêu lên tên của Kinh Vân, tiếp theo liền tiến tới nắm lấy ngọc thủ của Kinh Vân: “Hôm nay vừa vặn phân cùng một tổ, không cần sợ, ta nhất định hảo hảo chiếu cố người”

Không đợi hấn đụng tới thủ, Kinh Vân mạnh lui về phía sau cung kính hành lễ: “Tứ vương huynh...” đem thủ của Khai Thiệu lượng ở giữa không trung

“Đều là huynh đệ, làm gì đa lễ?” Khai Thiệu cũng không xấu hổ lại cười ha ha: “Đến đến đến, chúng ta đi chuẩn bị chuẩn bị a, hảo hảo đem chiến thắng trở về a” nói xong liền thân thiết nắm lấy thủ của Kinh Vân ly khai điện

Kinh Vân ở trong tay Khai Thiệu nhất tránh lại tránh không được, đầu lại ần ần đau đành phải mặc Khai Thiệu lôi kéo thủ đi

Thay mã phục, tuyển một con ngựa, Kinh Vân định lên ngựa vừa nghiêng người cũng đã choáng váng, một trận thiên hoàn địa chuyển cơ hồ muốn rớt xuống mã a

Khai Thiệu ở một con mã khác vội vì Kinh Vân giữ chặt dây cương, nhìn sắc mặt Kinh Vân: “Không thoải mái sao? Không cần miễn cưỡng, thật sự không được thì hướng phụ vương thỉnh cái tội a, đến hoàng trưởng (lều) ở khu vực săn bắn nghỉ ngơi đi”

Kinh Vân nhẹ nhàng lắc đầu. Y không muốn ở đám đông làm trò chạy đi thỉnh tội để đem tất cả tầm mắt tập trung trên người mình, y thật không muốn làm chuyện như vậy

Không bao lâu, chúng vương tử đều tập trung tại khu vực săn bắn. Nếu Diễn cùng phi tử cũng đã an tọa ở bên cạnh khu vực săn bắn. Mục Hương phi ngồi ở vị trí sau Nếu Diễn một chút, chỉ có Lạc Cách được sắp xếp ngồi cùng vị trí với Nếu Diễn

Mặc khác công chúa cùng người hầu cũng chiếm đầy địa phương bên ngoài khu vực săn bắn

Canh giờ vừa đến, Nếu Diễn phát tay, tiếng kèn vang lên, các vương tử hùng dũng oai vệ trì mã về phía

trước hành lễ, đều tự bắt đầu thi triển bản lĩnh

Vệ binh đem rất nhiều tiểu thú hướng khu vực săn bắn lý đuổi. Mỗi người đều vội vã ở trước mặt phụ vương thể hiện bản lĩnh, hoặc dương cung rong ruổi, hoặc nằm rạp người nhắm con mồi, hoặc cùng huynh đệ trong tổ lên kế hoạch đem tiểu thú dồn tới biên sừng (không rõ nghĩa) khai cung bắn hạ, hoặc hai người đồng thời thi triển bản lĩnh, chung quanh phát tiễn...

Khai Thiệu nhìn các huynh đệ thi triển đầy thần uy cũng nhanh chóng muốn động thủ, đối Kinh Vân nói: “Kinh Vân, chúng ta cũng không nên để thua cả mặt mũi a”

Kinh Vân trước mắt đã muốn bắt đầu mơ hồ chỉ có thể cười khổ, ngồi trên lưng ngựa bất động

Khai Thiệu nghĩ y then thừng không dám thi triển hô lớn: “Có cái gì phải sợ a, chúng ta liền đi” nói xong ở sau mã của Kinh Vân mãnh phát một roi làm cho mã của y chạy như bay về phía trước. Chính mình cũng thúc mã đuổi theo

Ánh mắt của Lạc Cách từ đầu chỉ dừng lại trên người của Kinh Vân. Xa xa nhìn Khai Thiệu đối Kinh Vân hữu thuyết hữu cười (có nói có cười), lại thân mật vì Kinh Vân giục mã, hấn tức giận đến nghiêng rằng a. Chính là phụng mệnh phải ở lại bồi người phụ vương quan khán trận đấu, không thể rời đi, cuối cùng chỉ có thể ở một bên buồn bực

“Kinh Vân mau xuất tiễn a”

Khai Thiệu khai cung đã được vài con mồi, hấn lại thấy mã của Kinh Vân di chuyển lung tung không rõ hướng, còn Kinh Vân ngay cả một mũi tên cũng không phát, không khỏi vì y lo lắng

Nếu Diễn trời sinh tính kiên cường, ghét nhất nhĩ tử văn nhược, Kinh Vân vốn có điểm giống nữ tử, hôm nay trận đấu lại tay không mà về chỉ sợ sẽ không chiếm được cảm tình của phụ vương

Kinh Vân hỗn loạn, bị Khai Thiệu cứ hướng mã của y hồ động khiến y càng khó chịu đành phải nhú mi giương cung. Tay trái trì (nắm giữ) tiễn, tay phải trì cung, ngẩng con thỏ vì tiếng rống nên sợ tới mức mà chạy về phía mình. Còn không có đem cung lạp chặt bỗng toàn thân vô lực, tiễn trong tay phút chốc xuất ra, cư nhiên thẳng hướng Thống Tề Trữ đang cao hứng săn thú mà vọt tới...

Khai Thiệu cùng vệ binh gần đó thấy rõ ràng liền la hoảng lên

Thống Tề Trữ nghe thấy tiếng la, đột nhiên xoay đầu lại, mũi tiễn đã bay đến trước mắt, hấn sợ tới mức không nói nên lời, chỉ cảm thấy trên trán một trận lạnh lẽo. Kinh hồn chưa lấy lại được tin thần, sờ sờ cái trán lạnh lẽo, cư nhiên là huyết đổ thâm a

Này mũi tiễn vừa mới xẹt qua may mắn lực đạo không mạnh, lại xẹt qua đặc mau, chỉ tại trên trán để lại một đường nhọt nhọt

Đang muốn tìm xem là ai bị mù mắt đem tiễn bắn tới vương tử trên người, lại nghe một trận kinh hô

Nguyên lai Kinh Vân một mũi tiễn phóng ra đã là thiên toàn địa chuyển, mọi người thấy tiễn bay về phía Thống Tề Trữ vội kêu lên sợ hãi liền đem mã của Kinh Vân cấp dọa, kinh hách hí dài một tiếng tung mình. Lần này Kinh Vân rốt cuộc duy trì không được, trước mắt nhất thời ngũ thải tâm phân (không hiểu lắm, đại loại là ảnh bị choáng nhìn không rõ a), lại bỗng nhiên tối đen một mảnh. Y buông dây cương ngã khỏi mã

Lạc Cách vừa thấy có người đang dắt mã của Kinh Vân, trong lòng biết không ổn, sớm vượt qua mộc rào bên ngoài vọt tới

Khai Thiệu ngay tại Kinh Vân bên người, lại mau tay nhanh mắt ở trên mặt đất tiếp được Kinh Vân

Khi Lạc Cách vọt tới chỗ Kinh Vân, Kinh Vân đã muốn nằm ở trong lòng của Khai Thiệu

7. Chương 7

Đôi mi đen nhánh che khuất song mâu hắc sắc long lạnh như thủy của Kinh Vân, y suy yếu tựa vào người Khai Thiệu, thân hình khẽ run rẩy, Lạc Cách nhìn thấy tâm cũng kinh run rẩy mạnh

Tầm mắt vừa chuyển phóng tới cánh tay đang ôm Kinh Vân của Khai Thiệu, vọng (nhìn) ở trong mắt liền giống như âu yếm thân mật đem Kinh Vân ôm ở trong ngực, lòng không khỏi tràn đầy tư vị không vui

“Kinh Vân” Lạc Cách nửa quỳ ở bên cạnh Kinh Vân, thân thủ liền hướng về phía Khai Thiệu đón lấy Kinh Vân

Không biết vì cái gì, Khai Thiệu lại theo bản năng nhất tránh, ngăn lại hành động của Lạc Cách

Lạc Cách lần đầu thất bại, trong cơn giận giữ mắt kiếm lập tức bắn về phía Khai Thiệu. Khai Thiệu dĩ nhiên không sợ, ngang nhiên cùng Lạc Cách đối đầu. Hai huynh đệ ánh mắt đánh giáp lá cà, mỗi người phát ra vài đạo hào quang

Các vương tử chung quanh ngửi ra được mùi vị chiến tranh nên đều không dám lên tiếng

Lạc Cách sắc mặt trầm xuống, đang muốn phát hỏa, chợt nghe phía sau có người hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Phụ vương”

“Phụ vương”

“Hoàng thượng”

Phía sau mọi người đều nhường ra một đạo lộ (lối đi), nguyên lai là Nếu Diễn mang theo phi tần đi tới

Nếu Diễn nhìn chung quanh liếc mắt một cái, ánh mắt dừng ở trên người Kinh Vân đang hôn mê. Con của hắn thật nhiều a, Kinh Vân lại là hài tử không được sủng đau (yêu thương), nhìn kỹ một hồi cứ nhiên không nhớ nổi đây là hài tử thứ mấy. Nếu đã tham gia trận đấu thì khẳng định là con của mình. Không có gì hoang đường hơn việc ngay cả con mình cũng không biết, lại không tốt để hỏi hắn đành hừ một tiếng nói: “Huynh đệ bị thương các người còn đứng ì ra đó làm gì? Tương lai xử lý quốc sự liền giống như vậy chần chờ?”

Một câu bình tĩnh mọi người

“Đúng vậy a, phải nhanh chóng thỉnh ngự y đến xem a”

“Vẫn là trước đem Thập tam vương đệ đến hoành trưởng, gió ở khu vực săn bắn rất lớn a”

Chúng vương tử thất chủ bát thiết (ý là nhanh tay lẹ mắt, không một phút chần chờ a), tranh nhau chiếu cố Kinh Vân, sợ ở trước mặt phụ vương lại thành người “U buồn chần chờ” “Không có nhanh nhẹn quyết đoán” a

Còn không có đụng tới Kinh Vân đã bị Lạc Cách phóng cho một cái liếc mắt sắc bén lạnh lùng đành phải ngượng ngùng thu hồi thủ

Lạc Cách lạnh lùng nhìn chăm chú Khai Thiệu liếc mắt một cái, lần thứ hai định thân thủ ôm lấy Kinh Vân nhưng lại chậm một bước, Khai Thiệu đã ở trước mặt Nếu Diễn hành lễ nói: “Thập tam vương đệ là bởi vì cùng ta đang săn bắn mà rơi mã, thỉnh phụ vương cho phép ta chiếu cố y, như vậy ta trong lòng cũng thấy tốt hơn một chút”

Lạc Cách trong lòng tức giận, này Khai Thiệu nơi chốn cùng hắn đối nghịch còn chưa tính, cứ nhiên giờ còn muốn trông nom chuyện của Kinh Vân. Hắn không chút do dự đối Nếu Diễn cười nói: “Kinh Vân xưa nay ở tại Lượng cung, để ta chiếu cố là tốt rồi, tứ Vương đệ không cần bận tâm a”

Khai Thiệu khinh Lạc Cách liếc mắt một cái thầm nghĩ: nghe nói Đại vương huynh từ nhỏ đều thích khi dễ Kinh Vân, xem bộ dạng hiện giờ của y rõ ràng là trường kỳ chịu ủy khuất tới phát bệnh a. Chẳng lẽ Đại vương huynh còn không chịu buông tha y?

Hắn từ trước đến nay tính tình hào sảng, thích bênh vực kẻ yếu, giờ phút này Kinh Vân đang nhắm chặt mắt mềm nhũn nằm trong lòng mình giống như nữ tử mỏng manh cần người bảo hộ. Hắn cuối đầu nhìn Kinh Vân liếc mắt một cái, thấy khuôn mặt thanh tú trở nên tái nhợt, đôi môi cũng mất màu máu trong

tâm liền nổi lên thương xót. Mạnh ngấn đầu nói: “Phụ vương, người ngày thường dạy chúng ta làm việc cần phải có trách nhiệm, Thập tam vương đệ bởi vì ta không kịp thời chiếu cố mà bị thương, ta như thế nào có thể bỏ mặc” Khai Thiệu tuy là đối Nữu Diễm nói nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm Lạc Cách “Hơn nữa, Đại vương huynh sự vụ bận rộn...”

“Ta sự vụ dù có bận rộn cũng không đến nỗi không trông nom được một cái vương đệ a” Lạc Cách nét mặt bình tĩnh đánh gãy Khai Thiệu trong lời nói

Đang ở tranh chấp không dứt, một thanh đột nhiên rống to: “Thập tam vương huynh đều đã như vậy, vì cái gì lại còn khất khẩu? Mau đi tìm ngự y tới xem”

Mọi người nhìn lại, không ai khác ngoài Thống Tề Trữ, người thiếu chút nữa bị một mũi tiễn của Kinh Vân làm cho rơi mã. Huyết trên trán của hắn đã sớm được người hầu ba chân bốn cẳng băng bó tốt lắm, Dung phi cũng ở bên cạnh hắn đau lòng đỏ cả hốc mắt

Những người khác lực chú ý đều bị sự tranh chấp giữa Lạc Cách và Khai Thiệu hấp dẫn, cư nhiên quên luôn tiểu vương tử đang bị thương

Nghe được Thống Tề Trữ kêu to, Lạc Cách, Khai Thiệu trong lòng đều chấn động: chết tiệt, Kinh Vân còn hôn mê như thế nào lại ở đây tranh cãi a?

Lạc Cách trong lòng quỳnh lên, thân thủ tiến tới ôm lấy Kinh Vân

Khai Thiệu xem ở trong mắt, nhận định Lạc Cách đối Kinh Vân không có hảo ý lại nhất lui ra sau làm cho Lạc Cách bế vào khoảng không

Lạc Cách hoắc mắt ngấn đầu, lạnh lùng đối Khai Thiệu trừng mắt nói: “Tứ vương đệ thật vô lễ a”

Khai Thiệu trong đám vương tử là người duy nhất không sợ Lạc Cách, thầm nghĩ: Kinh Vân bộ dạng này cho người mang về chỉ sợ còn thảm hơn. Hắn cũng không lên tiếng, chỉ đối Lạc Cách lắc đầu tỏ vẻ không muốn đem Kinh Vân giao cho Lạc Cách mang về

Hai huynh đệ như vậy nhất nháo, mùi chiến tranh nồng nặc, mọi người có mặt ở đây đều cảm thấy khó xử. Nữu Diễm cũng đen mặt, đang muốn mở miệng mắng thì Mục Hương phi đem hết thấy xem ở trong mắt liền đứng ra cười nói: “Xem ra cả hai đều tranh nhau chiếu cố vương đệ a” nàng nhẹ nhàng bước tới bên người Khai Thiệu, phát tay cho đòi đến hai người hầu “Đáng tiếc là cũng không thể phân biệt được ai nặng hơn, người đã như vậy bị thương cần phải nhanh chóng cho ngự y xem bệnh mới được” ý bảo người hầu tiếp nhận Kinh Vân trong lòng Khai Thiệu rồi phân phó nói: “Trước an trí ở Mục Hương cung, cho truyền ngự y”

Khai Thiệu nghĩ không muốn làm trái lời mẫu phi, vội đem Kinh Vân đưa cho người hầu. Lạc Cách tuy rằng không muốn nhưng ở trước mặt phụ vương không tốt để nháo, Kinh Vân lại đang hôn mê đành phải nhẫn xuống một hơi

Cứ như vậy, Kinh Vân bị đưa vào Mục Hương cung, còn chưa tiến nội đường Khai Thiều đã bị Lạc Cách ở bên ngoài lạnh lùng phóng cho vài tia hàn ý, trong lòng không khỏi nói thầm không biết làm sao lại đắc tội với Đại vương huynh quyền thế kinh người. Hắn không biết là Lạc Cách bởi vì Kinh Vân bị đưa tới Mục Hương cung mà tâm tình rất khó chịu, cả người giống như bị mây đen bao phủ trên đỉnh đầu, trừ bỏ Nếu Diễm, những người khác đều bị ánh mắt của hắn lạnh lùng đâm cho vài cái

Ngự y Thác Tài hoang mang rối loạn vội đi vào nội đường mới phát hiện người muốn xem bệnh cũng không phải là Mục Hương phi mà là một thiếu niên chưa bao giờ thấy mặt. Nhìn chung quanh người hầu và cung nữ đều vội vã ra vào, Tứ vương tử lại là vẻ mặt lo âu, Thác Tài nháo loạn nửa ngày mới biết được thiếu niên này cư nhiên là Thập tam vương tử Kinh Vân

Hắn thật cẩn thận vì Kinh Vân chuẩn bệnh, lại khai (ghi) một phương thuốc rồi đối Mục Hương phi đang an tọa một bên cung kính nói: Thập tam vương tử bất quá là bị nhiễm phong hàn, may là vương tử còn trẻ, chỉ cần không để bị hàn (cảm lạnh), điều dưỡng vài ngày liền tốt”

Mục Hương phi nhẹ nhàng gật đầu: “Rốt cuộc vẫn là cái hài tử, không biết yêu quý bản thân mình, nhất định là ham chơi nên mới bị nhiễm bệnh đi”

Khai Thiều đang ở bên giường Kinh Vân nhìn y sắc mặc vẫn chưa tốt lên, nghe thấy Mục Hương phi nói, quay đầu hỏi: “Mẫu phi, làm sao người biết Kinh Vân ham chơi? Ta thật nhìn hắn là bị ủy khuất đi”

“Khai Thiều” Mục Hương phi lắc đầu nhú mi nói: “Không nên nói vậy” nàng nhìn Thác Tài còn đang quỳ gối chờ phân phó nói: “Người cũng vất vả rồi, lui xuống đi”

Thác Tài dập đầu, lại hướng Khai Thiều hành lễ mới rời khỏi nội đường, vừa ra đại sảnh định nhanh chóng ly khai bỗng nghe thấy Lạc Cách lạnh lùng kêu: “Thác Tài...”

“Lạc Cách điện hạ” Thác Tài cũng không rõ Đại vương tử từ trước đến nay luôn chán ghét Mục Hương phi vì cái gì hội đại giá quan lâm Mục Hương cung, hơn nữa lâu như vậy còn chưa có rời đi. Hắn vội vàng chạy đến trước mặt Lạc Cách hành lễ

Mục Hương phi đối Lạc Cách cũng không mặn mà gì, có lẽ hai câu liền lấy cớ phải chiếu cố Kinh Vân đi vào nội đường. Khai Thiều vốn phải ở lại đại sảnh bồi Đại vương huynh nhưng trước giờ hắn cùng Lạc Cách luôn bất hòa, nên cũng ly khai đi vào nội đường. Lạc Cách bị bỏ lại tức giận đến nổi thiếu chút nữa bảo trì không được phong độ của mình

Vốn định phát tay áo rời đi lại không bỏ xuống được Kinh Vân đành phải trừng mắt ở trong đại sảnh chờ

Nghẹn khí nửa ngày rốt cuộc cũng đợi được ngự y đi ra cho nên sắc mặt Lạc Cách không tốt cũng là chuyện đương nhiên

Lạc Cách an tọa ở ghế được làm bằng lông thú kiêu kiêu lo lắng trong lòng, từ tốn hỏi: “Thập tam vương tử hiện tại thân thể như thế nào?”

“Bẩm Lạc Cách điện hạ, Thập tam vương tử bất quá là bị phong hàn...” Thác Tài đem bệnh trạng của Kinh Vân nói một lượt

Phong hàn?

Lạc Cách vừa nghe hai chữ phong hàn bỗng nhiên căng thẳng trong lòng, biết là tối hôm qua mình hơi quá phận đối với Kinh Vân, không khỏi thẹn hận chính mình

Lại nghĩ tới lời nói của Lạc Vân: vạn nhất lưu lại căn bệnh... Trong đầu liền hiện lên khuôn mặt tái nhợt của Kinh Vân, tâm cư nhiên ần ần đau. Sắc mặt càng khó coi

Thác tài nói xong bệnh tình của Kinh Vân, thăm nhìn sắc mặt không tốt của Lạc Cách trong lòng không khỏi nơm nớp lo sợ. Thăm nghĩ chính mình có phải là nói sai gì hay không, chợt nghe Lạc Cách mở miệng hỏi: “Loại phong hàn này hội...” Lạc Cách nhíu mày nói: “Hội có trị hết hay không?”

“Chỉ cần không để bị hàn liền không có trở ngại” Thác Tài thật cẩn thận nói: “Thập tam vương tử còn trẻ sẽ rất nhanh phục hồi”

Lạc Cách nghe Thác Tài nói như vậy trong lòng hơi yên ổn một chút, hần gật đầu nói: “Người đi đi”

Nghĩ nghĩ lại gọi lại Thác Tài, lại nghĩ nghĩ một lúc lâu nói: “Quên đi, không có việc gì”

Thác Tài lúc này mới thở hắt một hơi rời khỏi Mục Hương cung, nhớ tới lúc này chuẩn bệnh lắm bầm nói: “Này thật kỳ quái, ở đâu lại xuất hiện một cái Thập tam vương tử, chẳng những Mục Hương phi cùng Tứ vương tử vội vàng chiếu khán (quan tâm), ngay cả Lạc Cách điện hạ cũng hỏi đến...”

Mục Hương phi đem Lạc Cách lưu lại ngoài đại sảnh, vốn tưởng hần rất nhanh ly khai, không nghĩ tới trời sắp tối mà Lạc Cách cư nhiên còn không ly khai. Nàng tuy rằng được sủng ái cũng không dám đắc tội với Lạc Cách, đành phải mang theo Khai Thiệu đi ra tiếp đón

“Cấp bậc lễ nghĩa không chu toàn, Lạc Cách điện hạ chớ trách”

Thân là người kế thừa vương vị, ngay cả Mục Hương phi cũng phải theo lễ mà xưng hô Lạc Cách bằng “Điện hạ”

Lạc Cách đứng lên, không lạnh không nhạt đối Mục Hương phi hơi hơi khom người xem như hành lễ, sau đó chậm rãi ngồi xuống ghế

“Sắc trời cũng đã tối, Lạc Cách điện hạ còn chưa có dùng thiện a” Mục Hương phi một lòng muốn tiễn khách, chỉ hy vọng Lạc Cách tự động cáo từ, lại thấy Lạc Cách ngồi bất động, miễn cưỡng cười nói: “Đáng tiếc Mục Hương cung từ trước đến nay không có quy củ lưu vương tử dùng thiện a. Bằng không Khai Thiên và Điện hạ hai huynh đệ cùng nhau dùng thiện, kia có bao nhiêu hảo a?”

“Mục Hương phi...” Lạc Cách ngắt ngang lời nói của Mục Hương phi, dùng kính ngữ khô khan nói: “Mời người giao lại Kinh Vân cho ta, ta muốn đưa hân quay về Lương cung. Kinh Vân luôn luôn không thích tiếp xúc nhiều với bên ngoài, ngủ ở Mục Hương cung e rằng không quen”

Mục Hương phi vốn không thêm để ý tới một cái vương tử không có quyền thế nhưng thấy Lạc Cách khấn trương như vậy ngược lại càng khôn khéo, vuốt lò sưởi ấm áp trong tay cười nói: “Thập tam vương tử bộ đáng đơn bạc, trong rất đáng thương, ta nhìn liền thích. Điện hạ tuy rằng một lòng muốn chiếu cố vương đệ nhưng vẫn là một cái nam tử, không bằng nữ nhân cẩn thận. Ta cũng là một người làm nương a, biết khi nào cần ấm khi nào cần lạnh, tạm thời để Thập tam vương tử ở chỗ ta chẳng phải tốt hơn sao?”

Lạc Cách nhẹ nhàng nhìn Mục Hương phi liếc mắt một cái, thẳng lưng ngồi ở trên ghế cười lạnh lại không nói gì

Mục Hương phi từ khi sinh Khai Thiệu liền trăm phương ngàn kế nghĩ muốn đối phó Lạc Cách, làm cho vương vị người kế thừa vào tay nhi tử mình. Một cái phi tần, một cái vương tử đều lại tranh đấu không biết bao nhiêu lần. Mỗi lần đều bắt phân thắng bại, Lạc Cách không có thất sủng, Mục Hương phi cũng được Hoàng đế yêu chiều

Nàng đương nhiên biết tiểu tử này mặt ngoài cung kính kỳ thật trong lòng quỷ kế đa đoan, thủ đoạn ác độc. Lạc Cách càng trưởng thành cơ trí càng lợi hại, Mục Hương phi mỗi lần gặp bộ dạng Lạc Cách không nói một lời đều cảm giác được một cỗ hàn khí theo lưng bốc lên

Lạc Cách lạnh lùng nhìn thấy Mục Hương phi đang sợ hãi mới thản nhiên nói: “Thỉnh Mục Hương phi đem Kinh Vân giao cho ta, ngày đã không còn sớm”

Khai Thiệu bỗng nhiên nói: “Đại Vương huynh, Kinh Vân là bị nhiễm phong hàn”

“Không cần nhiều lời với ta, vẫn là nhanh đem Kinh Vân giao ra a”

Khai Thiệu nói: “Nếu như là phong hàn, vậy không phải do hôm nay săn thú bị nhiễm phải”

Lạc Cách lúc này mới quay lại cấp Khai Thiệu một cái liếc mắt: “Thì sao?”

“Có thể thấy được là do Đại vương huynh chiếu cố không chu toàn mới để cho Kinh Vân nhiễm phong hàn”

Lạc Cách trong mắt hàn quang chợt lóe, Mục Hương phi vội trách mắng: “Khai Thiệu, không được đối Điện hạ vô lễ”

Khai Thiều cũng không nghe mẩu phi khuyển bảo tiếp tục nói: “Nghe nói Kinh Vân rất không được Đại vương huynh yêu thích đi”

Lạc Cách đang muốn trách cứ Khai Thiều lại chợt nhớ tới Kinh Vân chính là bởi vì mình mà bị bệnh, hơn nữa chính mình vẫn luôn khi dễ hắn, trên mặt ấy nảy chợt lóe liền biến mất

Khai Thiều xem ở trong mắt càng thêm tin tưởng Kinh Vân là bị Lạc Cách ở Lượng cung ngược đãi, lạnh lùng nói: “Kinh Vân ở chỗ này cho mẩu phi chiếu cố là phụ vương ân chuẩn, Đại vương huynh đem người mang đi, ngày sau phụ vương hỏi đến, kêu mẩu phi như thế nào trả lời?”

“Phụ vương nếu hỏi đến ta tự nhiên sẽ có hồi đáp đích đáng”

Song phương đang ở tranh chấp lại nghe thấy cung nữ bên ngoài hô: “Lạc Vân cô nương đến đây”

Lạc Cách cùng Khai Thiều lúc này mới có chút tỉnh táo lại

Lạc Vân sớm đem sự tình của Kinh Vân hỏi thăm rõ ràng, nàng lại đây là thỉnh Lạc Cách về cùng dùng thiện. Khi bước vào Mục Hương cung vừa vặn nghe Lạc Cách hướng Mục Hương phi đòi người, thầm nghĩ chính mình lúc này không nên đi vào, nàng đứng ở ngoài hành lang một chút. Ở bên ngoài lại nghe thấy Lạc Cách cùng Khai Thiều khác khẩu, sợ Lạc Cách ở Mục Hương cung gây chuyện không tốt lúc này mới vội vàng đi vào

Lạc Vân đi vào đại sảnh, đối Mục Hương phi cùng Khai Thiều hành lễ vạn phúc rồi mới đi đến bên người Lạc Cách khẽ cười nói: “Điện hạ tới chỗ Mục Hương phi cũng không cho ta biết làm tao hảo tìm a. Trời sắp tối, ta đã chuẩn bị một bát canh nóng chờ Điện hạ về uống a”

Lạc Cách nhìn chằm chằm Khai Thiều gằng từng chữ: “Ta muốn mang Kinh Vân trở về”

Lạc Vân nhìn sắc mặt Lạc Cách nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Ta biết là Điện hạ không yên lòng đối Thập tam vương tử, khả bên ngoài gió lớn, lúc này lại mang người đi vạn nhất Thập tam vương tử lại bị nhiễm hàn liền như thế nào hảo a?”

Lạc Cách nhớ tới Thái Tài có nói qua quả thật không thể thụ hàn, thần sắc ngẩn ra

Lạc Vân thấy Lạc Cách có điểm buông lỏng lại khuyên nhủ: “Đều là ở trong cung, cũng cách không xa lắm vậy cứ để tới sáng mai Điện hạ trở lại đón như vậy không phải càng thỏa đáng?”

Lạc Cách cuối đầu ngẫm lại, biết Lạc Vân nói có lý đành phải gật đầu nói: “Tốt, vậy chúng ta trước trở về” nói xong đứng lên đối Mục Hương phi nói: “Kinh Vân liền tạm thời giao cho Mục Hương phi chiếu cố” xong lạnh lùng liếc mắt nhìn Khai Thiều một cái liền mang theo Lạc Vân ly khai

Trở lại Lượng cung, mọi người vội vì Lạc Cách thay y phục, đổi tốt hài rồi bưng lên văn thiện đã chuẩn bị tốt

Lạc Cách rầu rĩ không vui, tùy tiện uống hai chén canh, rồi gục ở trên tháp thần thờ

Lạc Vân biết rõ tâm tư của Lạc Cách, ngồi ở một bên hần nói nhỏ: “Điện hạ cũng quá không cẩn thận” lại dựng thẳng lên thủ chỉ (ngón tay) nói: “Bên kia ước gì Điện hạ làm ra chút sự tình khiến cho bề hạ không vui, như thế nào lại cùng nhau tranh cãi a”

“Ta không tranh cãi thì bọn họ cũng sẽ tới tìm ta gây sự a” Lạc Cách hừ nói: “Chẳng lẽ ta còn sợ bọn họ?”

“Không phải ý này a...” Lạc Vân kể Lạc Cách cười nói: “Điện hạ càng nóng nảy, càng sốt ruột chỉ sợ bọn họ sẽ giữ Thập tam vương tử không trả a”

Lạc Cách lại tiếp tục khó chịu nói: “Chê cười, ta sáng mai liền đi đánh đổ đại môn của Mục Hương cung xem nàng ta có còn dám không giao người ra hay không?”

Lạc Vân che miệng cười lắc đầu nói: “Đánh đổ đại môn của Mục Hương cung vạn nhất nháo đến trước mặt Hoàng thượng, tội danh bất kính với quý phi cũng không dễ dàng gánh vác a”

“Như vậy cứ mặc nàng giữ người còn ta lại không thể đem người đi sao?”

“Một Điện hạ ngày thường khôn khéo, như thế nào liên hệ đến Thập tam vương tử liền lỗ mãng như vậy a” Lạc Vân kể vào tai hần nói: “Thập tam vương tử ở Mục Hương cung tính dưỡng là mệnh lệnh của Hoàng thượng, sáng mai Điện hạ đi cầu người, nói ngày thường công khóa đều cùng Thập tam vương tử làm, hai huynh đệ tách ra hẳn không có thói quen, thỉnh Hoàng thượng ân chuẩn cho Điện hạ đem Thập tam vương tử trở về. Chỉ cần Hoàng thượng gật còn không sợ Mục Hương phi không giao người?”

Lạc Cách nghe tới đây tâm tình mới tốt hơn, thân thủ ở trên mặt Lạc Vân nín nín một chút: “Cũng là người tốt nhất, nếu bên cạnh ta thiếu người, khả như thế nào hảo a?”

Lạc Vân xấu hổ đỏ mặt nói: “Đừng nói như vậy a, hôm trước Hoàng thượng có thưởng cho Điện hạ một mỹ nhân, còn hảo hảo lưu lại phía sau tiểu viện a”

Lạc Cách nói: “Ta đang nói người, người nói đến các nàng làm gì”

“Vương tử đủ mười sáu tuổi có thể gọi cung nữ thị tẩm a, ta xem các vị vương tử vừa đến tuổi này sẽ giống như hầu tử nháo không ngừng a, Điện hạ như thế nào liền không thêm để ý a?”

“Có gì hảo nháo? Đây mỹ nhân mỗi người đều giống như nhau, khóc cũng giống nhau, cười cũng giống nhau, ngay cả dấu chân đi trong Lượng cung cũng giống nhau, vậy là có ý gì a? Ta xem chẳng...” Lạc Cách nói đến đây liền im bặt. Hắn vốn muốn nói “Chẳng bằng cùng Kinh Vân nháo giận đối, nhìn hắn sâu mi khổ kiếm thật là tốt a” ai biết ý niệm trong đầu vừa chuyển đến trên người Kinh Vân, trong đầu cứ nhiên hiện lên hình ảnh Kinh Vân ở dưới thân mình rên rỉ (sắc lang), chính mình cũng bị cấp hoảng sợ, vội vàng ngừng thanh

Lạc Vân tò mò hỏi: “Chẳng cái gì?” (đôi khi tò mò sẽ làm hại chính mình a)

Lạc Cách không nói được, trong đầu lại không ngừng hiện ra bộ dáng kiều mị của Kinh Vân, ngay cả tâm cũng dương lên. Nghe Lạc Vân truy vấn miến cưỡng ổn định tâm thần thuận miệng cười nói: “Chẳng bằng tìm đến một cái mỹ nam, ném thử chút tư vị mới mẻ a”

Lạc Vân nằm ở Lạc Cách bên người liếc hắn một cái cười mắng: “Còn nghĩ Điện hạ thành thật, quả nhiên giống thường dân thiên hạ tâm như vậy hắc, nhiều như vậy mỹ nhân còn không đủ, cứ nhiên còn muốn loại sự tình này” nàng lại nói: “Tam vương tử cũng thích loại sự tình này a, ta lần trước thấy hắn đang hành sự (làm tình ấy a) cùng với người hầu bên người hắn, ta trông người hầu đó tuổi so với Thập ngũ vương tử không sai biệt lắm, mi thanh mục tú, lại gầy trơ xương thật đáng thương a. Nghe nói hội rất đau a”

“Đau cũng không phải là ta a, sợ cái gì?”

Lạc Vân trở thân nói: “Còn nói? Không cùng Điện hạ nháo nữa, ta muốn ngủ”

Lạc Cách tiến đến Lạc Vân ngửi ngửi: “Xem người a, hiện ta không có người ngoài, ta và người liền đùa một chút a”

“Ta là ai a? Làm sao dám không để ý cấp bậc lễ nghĩa a?”

Lạc Cách ngạc nhiên nói: “Người là ai a?” hắn nằm rạp ở bên tai Lạc Vân ôn nhu nói: “Phụ thân người là trọng thần trong triều, người lại ở bên cạnh ta nhiều năm như vậy, tương lai không thể không cấp cho người một cái danh phân nương nương a. Người muốn được phong là gì? Văn phi, hay là... Lạc Vân Lạc Vân, này khiến người nhói tới màu ráng nắng a, ta xem gọi là Hà phi cũng tốt a”

Nói như vậy, thân thủ tiến tới giải khai y phục của Lạc Vân

Lạc Vân vội vàng ngăn lại, e thẹn nói: “Ngày thường như vậy đứng đắn, hôm nay lại làm sao vậy?”

“Muốn người thị tẩm a, đây còn không phải chuyên sớm muộn sao?”

Lạc Vân nói: “Nếu không phải là vì Thập tam vương tử...”

Lạc Cách nghe thấy bốn chữ “Thập tam vương tử” trong lòng giống như bị thạch đề, liền thu lại thủ, vẻ mặt bình tĩnh hỏi: “Kinh Vân làm sao a, cái đó và Kinh Vân có gì can hệ?”

Lạc Vân hoảng sợ, không biết mình vì cái gì hội kêu tên Thập tam vương tử, vội vàng quỳ xuống không dám lên tiếng

Lạc Cách bởi vì vừa mới nghĩ đến Kinh Vân toàn thân liền nóng như lửa, một lòng nghĩ là do lâu lắm không có gần nữ sắc cho nên ý nghĩ không rõ liền nổi lên hứng trí quần quít lấy Lạc Vân

Nghe Lạc Vân nhắc tới Kinh Vân, chính mình cũng không giải thích được tại sao lại như thế để ý đến y. Ngần đầu nhìn Lạc Vân đang khiếp sợ một bên, tóc dài đã muốn thả xuống, lưu luyến bên bả vai, Lạc Cách trong lòng có điểm áy náy, khẽ mỉm cười nói: “Ta còn không có bắt đầu a, ngươi như thế nào đã ngồi dậy...”

Ấm hương trong trướng, Lạc Vân rốt cuộc thực hiện được nguyện vọng của mình, đem chính mình hoàn toàn giao cho Lạc Cách

Không cần nhắc nhở, Lạc Vân biết thời khắc này đối với Lạc Cách mà nói chỉ là một cái thời khắc bình thường. Ngày sau còn có rất nhiều phi tử, có rất nhiều đêm động phòng hoa chúc (có sao ta)

Một đêm này, Kinh Vân còn ở Mục Hương cung

Lạc Vân muốn nghĩ nàng có phải hay không nên cảm tạ Thập tam vương tử?

Nếu lần này được sung hạnh là vì Thập tam vương tử, như vậy... vận mệnh của Thập tam vương tử...

Lạc Vân nặng nề mê man

Ở trên không trung xuất hiện vô số vì sao

Lệ phi, người có phải là một trong những ngôi sao đó?

Người khả có phù hộ cho ái nhi của mình?

8. Chương 8

Hôm sau nắng sớm sơ hiện (nắng sớm mới hiện ra)

Kinh Vân còn chưa mở mắt, trong tai liền nghe thấy rất nhiều thanh âm

Thân thể vẫn như cũ bủn rủn vô lực, tay trái đặt ở dưới thân khiến huyết mạch không thông. Y ở trong ổ chăn hơi hơi giãn thân mình một chút, âm thanh dề thấp bên tai lập tức giống như nước sôi sôi trào lên

“Tĩnh, tĩnh” lọt vào tai chính là thanh âm thanh thúy của một cô nương, không phải Phỉ Hồng cũng không phải Phỉ Lục

Kinh Vân khẽ chớp mi chậm rãi mở mắt

Trước giường có vài cô nương đang kinh hãi nhìn y, đều mặc phục trang của cung nữ. Nơi đây thật xa lạ, không biết là nơi nào a

Một nữ tử trông có vẻ là đại cung nữ cúi đầu hỏi: “Thập tam vương tử người khả đối bụng? Nô tỳ liền chuẩn bị chúc (cháo)”

Kinh Vân còn chưa mở miệng ngoài cửa đã hấp tấp xông tới một người: “Kinh Vân đã tỉnh? Thân thể thế nào rồi?” thanh âm to đúng là của Tứ vương tử Khai Thiệu. Vừa vào cửa thấy Kinh Vân mở to mắt cười nói: “Khí sắc tốt hơn nhiều rồi” ngồi xuống một bên giường đỡ Kinh Vân ngồi dậy

Kinh Vân gấp gáp hướng giường lui vào, suất khai (tránh khỏi) ngọc thủ của Khai Thiệu. Khai Thiệu cũng không có nghĩ gì nhiều, chỉ cho là Kinh Vân bệnh cơ thể suy nhược nên vô tình trượt thủ, lại ôm đồm túm lấy Kinh Vân trên tay tăng thêm ba phần khí lực, cường ngạnh đem Kinh Vân dựa vào đầu giường

“Trận đấu ngày hôm qua, nếu không phải vì ngươi ta đã giành được chiến thắng cuối cùng a”

Kinh Vân tựa vào đầu giường cả người mệt mỏi, vạn phần không muốn cùng ngoại nhân tiếp xúc, nhưng Khai Thiệu ngồi ở bên giường đem chân đặt ở phía dưới muốn hoạt động cũng là không có biện pháp đành phải cuối đầu không nói lời nào

Khai Thiệu thấy Kinh Vân không nói, nghĩ đến y mất hứng vội vàng sửa lại khẩu khí, khoát tay nói: “Ta cũng không có ý tứ muốn trách cứ ngươi, một chút cũng không có a, trận đấu như vậy thắng hay thua căn bản không sao cả”

Thấy Kinh Vân vẫn là thần sắc thản nhiên, cũng không có nói, Khai Thiệu lại nói: “Ngươi không cần lo lắng, ta đã cầu mẫu phi lưu ngươi lại để dưỡng bệnh. Đại vương huynh không thể tái tái khi dễ ngươi. Nếu ta sớm nhận thức ngươi, tuyệt đối sẽ không để hấn đối với ngươi như vậy a” trong lời nói là có oán hận lại có đau lòng

Kinh Vân nghe Khai Thiệu trong lời nói, kỳ quái đánh một cái liếc mắt xem xét rồi sâu kín quay mặt qua chỗ khác thâm nghĩ: này Tứ vương huynh thật là một quái nhân a, chẳng lẽ hấn đối ai cũng thân thiện như vậy?

Khai Thiều nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Kinh Vân lúc này thật xinh đẹp tuyệt trần, da thịt trong suốt như ngọc, nhả nhận thanh tú. Một vương đệ nhu nhược không chỗ nương tựa cư nhiên từ nhỏ đã bị Lạc Cách khi dễ, trong lòng càng phát ra căm giận bất bình thay Kinh Vân

Đang muốn bình ổn tâm tư hảo hảo khuyên nhủ, an ủi Kinh Vân buông lòng để hảo hảo dưỡng bệnh, ngoài cửa bỗng nhiên có người bẩm báo: “Tứ vương tử, Lạc Cách điện hạ tới”

Khai Thiều vừa nghe lòng mi dựng thẳng lên: “Mới sáng sớm hán tới là gì?”

Cung nữ cúi đầu nói: “Đường như nói tới đón người”

“Đón người?” Khai Thiều nhìn sang Kinh Vân, y đang tựa đầu vào giường nhắm mắt dưỡng thần rồi mới hừ nói: “Cả ngày ý thể hiệp người. Ta đi gặp hán” quay lại đối Kinh Vân ôn nhu nói: “Kinh Vân không cần hoảng sợ, ta nhất định sẽ không để hán tiếp tục làm khó ngươi” đứng lên dẫn theo người hầu nhanh chóng ly khai

Kinh Vân nghe thấy tiếng bước chân Khai Thiều rời đi, mở to mắt nhìn sang bên giường trống trơn, trong lòng thầm than thanh tịnh, y chậm rãi nằm xuống, kéo chăn ngủ tiếp

Khai Thiều tới đại sảnh, ngẩn đầu chỉ thấy Lạc Cách đang chờ người mang Kinh Vân ra

Lạc Cách sáng sớm đã đi vấn an phụ vương, nhẹ nhàng nói mấy câu đã được phụ vương chuẩn cho phép đem Kinh Vân mang về Lương cung dưỡng bệnh, sau đó chân không chạm đất nhanh chóng đi tới Mục Hương cung, ngay cả trà cũng không chịu uống liền lập tức gọi người đem Kinh Vân mang ra

Chờ giây lát không thấy Kinh Vân đi ra ngược lại đi ra lại là Tứ vương đệ nơi chốn đối nghịch với mình, Lạc Cách mi tâm cũng thẳng dựng, sắc mặt trở nên âm trầm

Thản nhiên đối Khai Thiều hành lễ gật gật đầu, Lạc Cách một bộ Đại vương huynh nói: “Tứ vương đệ, Kinh Vân đâu a?”

Khai Thiều ngẩn đầu, ánh mắt trừng lớn, thẳng nói: “Kinh Vân chính là đang bệnh không thể đi ra gặp Đại vương huynh, thỉnh Đại vương huynh thứ tội”

“Đừng cùng ta vòng vo” Lạc Cách phất mạnh tay áo cười lạnh nói: “Ta đã thỉnh phụ vương cho phép đến đây mang Kinh Vân rời đi. Tứ vương đệ nếu như còn cản trở chỉ sợ Mục Hương phi sẽ bị nhục nhã ở trước mặt phụ vương a”

“Đệ đệ ở chỗ ca ca dưỡng bệnh vài ngày cũng không có tội gì lớn a” Khai Thiều cũng thẳng lưng đối mặt không chút khoan nhượng

Trong đại sảnh không khí trở nên ngưng trọng

Hai người ở trong đại sảnh của Mục Hương cung thanh âm càng lúc càng lớn, người hầu và cung nữ vội vàng lần tránh ra xa

Lúc Mục Hương phi vội vàng chạy tới, hai huynh đệ cơ hồ đã muốn động thủ. Mục Hương phi cũng đã từ chỗ Nếu Diễn biết được Lạc Cách sẽ đến mang người đi, thầm nghĩ giờ phút này không nên làm trái lệnh Hoàng thượng, vội cười phân giải: “Chuyện đầu còn có đó như thế nào lại cãi nhau a?” lại đối Khai Thiệu liếc mắt một cái trách mắng: “Khai Thiệu, như thế nào có thể đối Lạc Cách điện hạ vô lễ?”

Lạc Cách cũng đang lo thật không tốt khi tự tiện xông vào Mục Hương cung cướp người, thấy Mục Hương phi trong lòng cũng thở nhẹ một hơi, thanh âm cũng dịu xuống: “Mục Hương phi, ta là phụng mệnh phụ vương tới đón Kinh Vân, thỉnh Mục Hương phi giao ra Kinh Vân a”

Mục Hương phi tuyển tốt một ghế ngồi xuống cười nói: “Lạc Cách điện hạ đợi một chút, đừng sốt ruột. Người xem, không phải đã muốn ra đến rồi sao?” nói xong ngọc thủ hướng ra ngoài

Lạc Cách vội quay đầu lại

Quả nhiên Kinh Vân đã được đặt ở trên nhuyễn kiệu được vài người hầu nâng lại đây, trước sau đi theo hai cung nữ vì y chắn gió

Kinh Vân sắc mặt vẫn là tái nhợt, nghiêng người dựa vào nhuyễn kiệu, từ nội đường được mang ra đây độ ẩm chợt giảm xuống làm y hơi hơi nhú mi, ngọc thủ thon dài nhắm hướng cổ áo kéo kéo

Một bộ mỹ nhân ưu sầu a

Lạc Cách gặp Kinh Vân trong lòng liền nóng lên, giống như tất cả huyết đều muốn vọt lên đỉnh đầu. Vội đến bên đem Kinh Vân tinh thần còn mơ hồ ửng vào trong ngực

Mới một ngày không thấy liền như cách cả một đời (sén a sén), nghĩ đến đây tâm lại dương lên. Giờ phút này đem Kinh Vân gắt gao ửng trong ngực, rồi lại không dám dùng sức sợ không cẩn thận sẽ đem thiên hạ mảnh mai này lỏng thương (làm bị thương a)

Như thế ôm một hồi lâu, Kinh Vân ở trong lòng ngực Lạc Cách hơi hơi động, nhẹ giọng gọi: “Đại vương huynh...”

Lạc Cách lúc này mới hồi phục lại tinh thần nói: “Nga, chúng ta trở về a” cũng không có buông tay đem Kinh Vân từ trên nhuyễn kiệu bế xuống, âm thầm nói thầm Kinh Vân như thế nào giống nữ tử nhẹ như vậy a

Quay đầu đối Mục Hương phi gật gật đầu, lại cấp Khai Thiệu một cái liếc mắt cảnh cáo

Cứ như vậy thật cẩn thận giống như ôm trân bảo mà ly khai

Khai Thiệu nhìn bóng dáng của Lạc Cách oán hận nói: “Thật không cam lòng, dựa vào cái gì hắn có thể khi dễ Kinh Vân a”

Mục Hương phi ở bên cạnh Khai Thiệu trách cứ: “Thứ nên tranh người lại không tranh, lại vì một tiểu vương đệ tức giận đến như vậy, không tiền đồ” nàng cũng quay đầu đối phương hương Lạc Cách ly khai trầm tư nói: “Xem ra này Kinh Vân cũng có vài phần bản lĩnh a...” (anh Cách thật ngốc đã để lộ điểm yếu cho địch nhân thấy a)

Kinh Vân được Lạc Cách ôm về Lượng cung

Tuy rằng y ghét nhất bị người bên ngoài đụng chạm, nhưng ngày gần đây cùng Lạc Cách ở chung, biết rõ tính tình của Lạc Cách, nếu không cho hắn ôm, nói không chừng hắn hội càng tìm chuyện gây phiền toái a, y đành phải im lặng cứng người ủng ở trong ngực Lạc Cách

Lạc Cách mang theo Kinh Vân vừa đi vào đại môn Lượng cung, sớm có tiểu cung nữ đi vào bẩm báo cho Lạc Vân, nàng mang theo một đám cung nữ ra đón. Sau khi hành lễ, Lạc Vân bước nhanh tới cười nói: “Cuối cùng cũng đã trở lại, phòng của Thập tam vương tử đã chuẩn bị tốt, ấm áp vô cùng. Như thế nào cứ như vậy mà ôm trở lại a?” nghiêng đầu đối người hầu đứng ở một bên nói: “Còn không mau đến tiếp nhận Thập tam vương tử”

Lạc Cách lắc đầu nói: “Không cần, cứ để ta, Kinh Vân không thích ngoại nhân” (giữ vợ dữ a) vừa nói vừa tiến vào Lượng cung, Lạc Vân lo lắng vội đi theo

Lạc Vân định hướng tiểu viện đi nào ngờ Lạc Cách lại đi về phía tẩm cung của mình

“Tiểu viện nhỏ như vậy, khi cần gì lại không có. Kinh Vân liền ngủ ở chỗ này của ta a, cũng tiện cho việc chiếu cố hơn”

Lạc Vân nghe xong lời này liền biến sắc, sau một lúc lâu mới cười nói: “Thập tam vương tử chỉ sợ không quen giường, ta xem vẫn là...”

Lạc Cách làm sao chịu nghe, cũng không nói hai lời lập tức đi vào tẩm cung, đem Kinh Vân đặt ở trên giường của mình

Kinh Vân nghe thấy Lạc Cách nói vậy trong đầu đã bắt đầu lo lắng. Mới vừa được Lạc Cách buông ra còn

chưa dính giường đã ngồi dậy: “Đại vương huynh, ta...”

Lạc Cách vội ấn Kinh Vân nằm xuống, nhướn mi nói: “Người dậy làm gì? Muốn cái gì chỉ cần nói một tiếng là được”

“Ta muốn quay về tiểu viện của mình ngủ a” Kinh Vân cuối đầu nói

Lạc Cách đang cao hứng, nghe xong lời Kinh Vân, đầu giống như bị người gõ một cái không ngừng ong ong. Sắc mặt lập tức âm trầm, thô thanh nói: “Người không muốn ngủ ở chỗ ta? Hừ, nói cho người biết tiểu viện kia cũng là chỗ của ta a” vừa nghĩ tới Kinh Vân vẫn là nơi nơi tránh mình, mi đều dựng thẳng lên

Kinh Vân nhìn sang sắc mặt của Lạc Cách biết tính xấu của hắn lại tái phát, trong lòng thở dài. Ý thái độ làm người sợ nhất là cùng người gây chuyện tranh cãi âm ỉ, nhưng khi Lạc Cách tức giận lên lại khiến người khác không sống bình an. Hiện giờ trên người nơi nơi đều không thoải mái, thật sự không có tinh thần cùng hắn tranh chấp, đành phải quay đầu đi, nhắm mắt thản nhiên nói: “Ta mệt mỏi, thỉnh Đại vương huynh cho ta nghỉ ngơi một chút a”

Lạc Cách thấy Kinh Vân nhượng bộ, lẳng lẳng nhìn hình dáng tuần tú một lát, rõ ràng là Kinh Vân chỉ là thực hiện cho có lệ với mình. Nghĩ mình một là thật tình đối với y, cũng chỉ có thể đổi lại biểu tình không lạnh không đậm này của y

Vô luận cao hứng, bi thương hay là lo lắng, giống như chỉ có mình hữu ý mà thôi. Thật tâm đối đãi cũng không thể làm tan tăng băng trong y

Nháy mắt trong đầu giống như có hỏa bốc lên, muốn tóm người trước mắt hung hãn đè xuống giường, nhìn y có hay không vẫn là bộ dáng thờ ơ, lại muốn sờ tim y nhìn xem có hay không ấm nóng

Nghàn hình vạn ý hiện lên trong đầu Lạc Cách, sắc mặt hắn cũng biến ảo không ngừng, Lạc Vân ở một bên nơm nớp lo sợ

Lạc Cách đối với Kinh Vân trừng mắt một hồi, cuối cùng thở dài một tiếng, phóng nhiên thanh âm nói: “Tốt lắm, người hảo hảo nghỉ ngơi đi” rồi giải khai ngoại y bằng gấm trên người của Kinh Vân

Lạc Vân cũng thở hắt một cái, thật cẩn thận nhìn sắc mặt Lạc Cách nói nhỏ: “Điện hạ trước nên ăn một chút gì a, hôm nay vội vàng đi gặp Hoàng thượng ngay cả điểm tâm cũng không có ăn a”

Lạc Cách gật đầu nói: “Không tồi, Kinh Vân có thể cũng chưa ăn gì đi. Cũng không nên để bụng đói a” cúi đầu nhìn sắc mặt của Kinh Vân, tựa hồ thật sự là đã chìm vào giấc ngủ đi

Ngọc thủ Lạc Cách dừng ở không trung, lại thu hồi lẩm bẩm nói: “Tĩnh dậy rồi ăn sau đi, tội gì đánh thức y a” quay đầu đối Lạc Vân nói: “Người ra ngoài phân phó một chút, Kinh Vân ở trong này dưỡng bệnh, y thường ngày không thích ồn ào, không ai được phép nói chuyện lớn tiếng, làm chuyện gì cũng phải khinh

thủ khinh cước (nhẹ tay nhẹ chân)”

Lạc Vân lẳng lặng nghe, trong lòng càng ngày càng bất an, nhìn Lạc Cách liếc mắt một cái, cắn môi nói: “Đã biết” đứng lên tự đi phân phó hạ nhân

Từ sau đó, Kinh Vân liền nghỉ ở tẩm cung của Lạc Cách

Có lẽ là áy náy việc làm Kinh Vân bị thương, Khai Thiều lại đem Kinh Vân giữ lại một buổi tối, làm cho Lạc Cách luôn cảm thấy bất an nên thái độ của Lạc Cách đối với Kinh Vân đại biến

Trừ bỏ việc không cho phép Kinh Vân được xuống giường, Lạc Cách đối với Kinh Vân có thể nói là ngoan ngoãn phục tùng, làm Lượng cung cao thấp đều phải kinh ngạc vạn phần, Lạc Vân lại càng không yên lòng

Không chỉ thế, phạm là sự tình liên quan đến Kinh Vân, Lạc Cách luôn vô cùng khẩn trương, việc uy cơ thay y phục đều tự tay làm. Nhìn Kinh Vân cau mày uống khổ dược (thuốc đắng) cũng hận không thể thay y đem dược uống cạn. Kinh Vân bắt đầu khó chịu, mỗi lần cùng Lạc Cách nói đều hội làm cho Lạc Cách càng nhiều “quan tâm”, lâu dần biết được Lạc Cách quật cường, cũng chỉ biết lờ hẩn đi

Còn có một phát sinh mới đó là mỗi lần vì Kinh Vân thay y phục, tim Lạc Cách đập phi thường nhanh

Trong đầu luôn nghĩ tới thân thể của Kinh Vân, lại thế nào cũng không biết được cảnh tượng bên ngoài đẹp hơn so với trong tưởng tượng, vừa nhìn thấy da thịt trắng nõn của y hai tay liền run rẩy, thầm nghĩ đem y áp đảo để hảo hảo khi dễ một phen

Khả vừa nhìn thấy đôi mắt trong vắt không có một tia tạp chất của Kinh Vân, Lạc Cách lại chửi lớn mình vô sỉ, trong lòng đầy xấu hổ

Dần dần, vào buổi tối Lạc Cách bắt đầu cùng Kinh Vân đồng sàng cộng chăn (ngủ chung), mỗi đêm đều đem Kinh Vân ủ trong ngực. Việc này, vô luận nói như thế nào Kinh Vân cũng không chịu, Lạc Cách nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng cũng nghĩ ra một cách, mỗi ngày chờ Kinh Vân ngủ say sau đó mới đem y ôm vào trong lòng, an ổn trải qua một đêm

Kinh Vân trời sinh sợ lạnh, thích tới gần những nơi có nhiệt. Một ngày thời tiết cực lạnh, khi y đang mơ mơ màng màng ngủ cứ nhiên cổn cổn không đợi Lạc Cách tới ôm liền chui vào trong lòng của Lạc Cách (để thương a ~) làm hắn vui mừng hưng phấn đến nửa đêm. Về sau Lạc Cách hạ lệnh tẩm cung vào buổi tối không được khai ầm lò (đốt lò sưởi), làm cho Kinh Vân tái tự động chui vào lòng mình

Buổi tối không khai ầm lò, Kinh Vân sau khi ngủ say liền hướng trong lòng Lạc Cách mà chui vào. Lạc Cách cực kỳ thỏa mãn (trẻ con vẫn là trẻ con a)

Lạc Vân lại buồn cười, lại lo lắng hai người bị lạnh, khuyên nhiều lần Lạc Cách cũng không nghe, đành phải chờ khi bọn họ ngủ say mới đem ấm lò đốt lên

Vì thế mọi người trong Lương cung đều biết Kinh Vân là người tối được sủng ái cũng là nhược điểm của Lạc Cách. Lời đồn đãi truyền xa, dần dần truyền đến hậu cung bên trong...

“Kinh Vân, đây là phần thưởng mà phụ vương cho ta gọi là kim long bàn trụ chén (không hiểu là cái gì a), trạm trở thật sự rất công phu a, người xem...” Lạc Cách ngồi ở đầu giường của Kinh Vân, đem cái chén ngọc trân quý đưa tới trước mặt Kinh Vân

Kinh Vân thiên tính không thích nói chuyện, bị Lạc Cách cưỡng chế ở tẩm cung nghỉ ngơi vài ngày, chỉ có thể tựa đầu vào giường ngẩn người. Trong lòng y tối nhớ thương nhất chính là thư quyển được cất giấu ở tiểu viện

Tô Lệ a, đã lâu chưa gặp người a...

“Kinh Vân?” Lạc Cách thấy Kinh Vân không hề hứng trí liền ném đi vật trên tay, ổn định tinh thần hống nói: “Người muốn ăn cái gì a? Ăn ít như vậy thân thể làm sao có thể hảo a?”

Lạc Vân tọa ở bên ngoài tiểu cách (hình như là bình phong thì phải) đang theo thùa, nghe Lạc Cách một câu lại một câu hống Kinh Vân lại không có người đáp lại, giống như đang đối không khí nói chuyện, lại còn kiềm chế tính tình ngày thường đi nhân nhượng Kinh Vân, không khỏi trong lòng thở dài

Bất tri bất giác lệ rơi

“Đại vương huynh” thanh âm của Thống Tề Trữ bên ngoài truyền vào

Lạc Vân vội lau lệ đang muốn vén rèm tử ra ngoài, Thống Tề Trữ đã muốn tiến vào

“Thập tam vương huynh còn không có khỏe sao?” Thống Tề Trữ cười hì hì đối với Lạc Cách hành lễ, tiến đến trước giường thân thủ sờ trán Kinh Vân

Kinh Vân chưa kịp nhú mi tránh đi, Lạc Cách đã xuất thủ ngăn lại Thống Tề Trữ: “Có chuyện gì hảo hảo nói, có lý nào vừa thấy vương huynh liền thân thủ nhất tay giờ chân. Người là vương tử phải có lễ nghi a”

“Người xem a, dù sao Thập tam vương huynh cũng nhất nhất thối lui còn mất thể thống cái gì a?” Thống Tề Trữ lè lưỡi: “Cũng không phải là khắc băng, kiểm tra hội họa a” (ý là tham gia mấy cái đó mới cần phải tuân theo quy củ a)

Lạc Cách chính là không thích có người khác đụng chạm Kinh Vân. Nhượng mi vừa muốn giáo huấn Thống Tề Trữ, Lạc Vân ở bên cạnh đã bật cười khúc khích, đối Thống Tề Trữ nói: “Thập ngũ vương tử nói không

sai a, Thập tam vương tử thật đúng là tăng bằng được khắc hình người a, Điện hạ đối y nói cả một buổi sáng, y còn không có đáp lại một câu a”

Lạc Cách đỏ mặt, phiêu phiêu mắt nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Kinh Vân, trong lòng lại lãnh xuống, cảnh cáo kêu: “Lạc Vân...”

“A, nô tì không nên nói lung tung a” Lạc Vân thu lại tiếng cười

Thống Tề Trữ thật không hiểu nổi Kinh Vân, hắn cũng đứng ôm tay nhìn Kinh Vân nửa ngày không nói gì

Lạc Cách biết tình tình của Thống Tề Trữ, một giây không nói lời nào liền thấy buồn, vốn nghĩ muốn cảnh cáo hắn không được gây sự với Kinh Vân, hiện tại thấy hắn như vậy im lặng lại không quen a, hắn phụng phịu hỏi: “Người đang nhìn cái gì a? Thần sắc thật kỳ quái a”

Thống Tề Trữ sau khi đánh giá Kinh Vân lẩm bẩm nói: “Ngày thường không nói còn nhìn không ra Thập tam vương huynh thật đúng là một cái mỹ nhân a”

“Ồ nháo” Lạc Cách trong lòng giống như bị đâm hét lớn: “Ai cho phép người nói như vậy?”

Thống Tề Trữ bị Lạc Cách rống to liền nhảy dựng lên, Lạc Vân cũng lập tức đứng lên, ngay cả Kinh Vân cũng nghiêng đầu liếc nhìn hắn

Thống Tề Trữ không biết Lạc Cách vì cái gì bỗng nhiên phát giận, bất động đứng thẳng, mặt tối nhợt: “Đúng là như vậy a, các vương huynh khác đều nói Thập tam vương huynh bộ dạng người thấy người thích a”

Lạc Cách hoắc mắt: “Câm miệng” ngực giống như bị bóp chặt, nghĩ tới có người ở sau lưng thảo luận dung mạo của Kinh Vân hắn liền nhịn không được tưởng tượng người bên ngoài đều có tâm tư xấu xa đối với Kinh Vân

“Đúng a, ân, không nói” Thống Tề Trữ trộm nhìn sắc mặt Lạc Cách vội vàng đáp ứng, ninh khởi mày muốn nhanh chóng tìm cái đề tài khác để nói. Hơn nửa ngày rốt cục nghĩ đến một cái: “Đúng rồi, có một đoàn diễn mới vào trong cung, đặc biệt có tiết mục xiếc ảo thuật, nuốt kiếm a, xem ra muốn đem thiết kiếm nuốt vào bụng đi”

Xiếc ảo thuật?

Kinh Vân ánh mắt ở trên mặt Thống Tề Trữ lưu chuyển một chút lại khôi phục bộ dáng nguyên bản

Động tĩnh của Kinh Vân như thế nào lại tránh khỏi ánh mắt của Lạc Cách, thấy Kinh Vân nổi lên hứng thú tâm tình tốt lên. Ngồi ở trên giường ôn nhu nói: “Kinh Vân, xiếc ảo thuật rất thú vị a, người nếu muốn

xem ta liền gọi bọn hắc đến Lương cung trình diễn cho người xem, như thế nào?”

Kinh Vân quả thật chưa bao giờ xem qua xiếc ảo thuật, trong thư quyển có nói đến xiếc ảo thuật, luôn nghĩ đến những thứ đó phải chơi như thế nào a. Y tuy lạnh lùng nhưng vẫn là một hài tử, nghe xong Lạc Cách nói, không khỏi nghiêng đầu nhìn Lạc Cách liếc mắt một cái

Ánh mắt thanh lương trong sáng làm cho tâm Lạc Cách kinh hoàng một phen

Thống Tề Trữ ở bên cạnh xen mồn vào: “Đại vương huynh, người kêu xiếc ảo thuật cũng cho ta cùng xem a”

Lạc Cách làm sao đi để ý Thống Tề Trữ, hắc cười tiến đến bên nhĩ Kinh Vân nói: “Kinh Vân, nếu người muốn xem hãy đổi ta gạt đầu a” kiên nhẫn chờ Kinh Vân trả lời

Cho dù đã tiếp xúc thân mật vài ngày, Kinh Vân vẫn là không quen cùng Lạc Cách gần như vậy, càng không muốn cùng Lạc Cách tinh thần câu thông

Kinh Vân nhìn Lạc Cách đang cao hứng một lát, liền quay đầu đi không rên một tiếng

Lạc Cách giống như bị tạt nước lạnh, ý cười giảm xuống

“Nếu người không muốn xem...”

Đang thất vọng, Kinh Vân bỗng nhiên quay đầu lại đối với Lạc Cách nhẹ nhàng gạt đầu

Tâm tựa hồ đều nóng lên

Lạc cách cũng không rõ vì cái gì mình hội như vậy hưng phấn, cơ hồ muốn nhảy dựng lên kêu to một hồi chỉ vì Kinh Vân đối với hắc gạt đầu

“Muốn khi nào xem a?” Lạc Cách thanh âm đầy cao hứng, Thống Tề Trữ đứng ở một bên cơ hồ tròn mắt đã muốn rớt xuống

Kinh Vân hoài nghi nhìn sang Lạc Cách, suy nghĩ nửa ngày mới nói: “Nhanh một chút thì tốt”

“Nhanh một chút?” Lạc Cách giống như phụng mệnh, lập tức đứng lên gân cổ gọi người: “Đi đem đoàn diễn gọi tới, mau, mau. Còn có, tìm trưởng đoàn bàn bạc nơi biểu diễn a” ngấm lại lại nói: “Không cần, kêu bọn hắc ở trong tâm cung diễn, Kinh Vân có thể ở trên giường xem rõ ràng, không cần ra ngoài lại nhiễm lạnh”

Diễn đoàn rất nhanh được kêu tới, có hơn mười người làm kín hết tấm cung thể nhưng một tiếng động lại không có, vô thanh vô tức đem đồ diễn chuẩn bị tốt, thay trang phục buồn cười chờ chỉ thị của Lạc Cách

Thống Tề Trữ sớm tìm vị trí tốt đang ở một bên cao hứng chờ. Ngoài đại môn của tấm cung chật ních cung nữ, người hầu tò mò

Lạc Cách cũng không nói gì, cho đòi trù phòng đưa tới bát chúc Hồng Mễ vừa mới ngao (nấu) tốt, tự tay uy cho Kinh Vân

“Đến, Kinh Vân đem chúc ăn xong liền khai diễn (ý anh là ăn xong hãy coi a)

Kinh Vân trước mắt cũng thật tò mò, nhìn đạo cụ chưa từng thấy qua của diễn đoàn, nghe Lạc Cách nói cúi đầu nhìn thìa được đưa tới bên miệng, nhẹ bĩu môi

Lạc Cách vừa nhìn thấy hành động giống hệt hài tử của Kinh Vân trong lòng dạt dào ấm lên, nhẹ giọng hồng: “Ăn đi, ăn xong rồi liền xem xiếc ảo thuật”

Kinh Vân cũng biết tính tình của Lạc Cách, không đạt được mục đích là không bỏ qua, nên ngoan ngoãn cúi đầu một hơi đem bát chúc trên tay Lạc Cách ăn hết

Ăn xong, nếu là ngày thường Kinh Vân đã sớm tìm cơ đi ngủ để né tránh Lạc Cách, hôm nay lại mở to mắt nhìn chăm chăm Lạc Cách, mong chờ hắn nhanh một chút hạ lệnh khai diễn

Thống Tề Trữ đã muốn đợi không kịp, vô đầu bứt tai cầu nói: “Đại vương huynh, nhanh khai diễn a, ta vội muốn chết a” (tội em nó, tội coi ké luôn là như vậy thiệt a ^^)

Lạc Cách làm sao nghe thấy lời hắn nói a, trong mắt chỉ có bộ dáng ngượng ngùng muốn nói lại nói không nên lời của Kinh Vân a, thật là mỹ đắc không vật nào có thể so sánh a

Hơn nữa ngày, Kinh Vân rất cục cựa cũng nhịn không được, do do dự dự mở miệng: “Đại vương huynh...”

Lạc Cách lập tức lên tinh thần hỏi: “Kinh Vân ngươi muốn cái gì cứ việc nói với ta a”

“Ta...” trước giờ chưa từng có cầu ai, Kinh Vân đối với cảm giác khát vọng không có thói quen, khuôn mặt nhợt nhạt cứ nhiên cũng đỏ ửng lên, nghĩ nghĩ nói: “Ta muốn xem xiếc ảo thuật”

“Hảo, xem xiếc ảo thuật” Lạc Cách nghe được Kinh Vân hướng hắn yêu cầu, cao hứng cực kỳ liền phát tay nói: “Bắt đầu, bắt đầu. Nếu diễn tốt sẽ được trọng thưởng”

Mọi người đều hô lên đồng ý

Tai nghe tiếng chiêng trống nổi lên, bên tai đình đình đang đang, mọi người chuẩn bị tốt tinh thần bắt đầu khai màn xiếc ảo thuật, nhất thời các màn trình diễn đầy kỹ xảo xuất hiện

Nuốt kiếm, mình trần nằm trên thủy tinh, còn có người giống như thần lằn bò trên đỉnh tấm cung

Thống Tề Trữ coi đến không ngừng ha ha cười, trầm trồ khen ngợi không ngớt

Kinh Vân từ nhỏ chưa từng thấy qua chuyện thú vị như vậy, xem đến thất thần, ánh mắt lóe sáng chỉ sợ không kịp nhìn sẽ bỏ lỡ mất màn hay

Lạc Cách từ nãy giờ vẫn nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười của Kinh Vân. Hắn chưa bao giờ nhìn thấy được khuôn mặt của Kinh Vân khi cười, hiện giờ thấy được liền nghĩ mình đang gặp mộng a

Bất quá chỉ là thấy y cười mà thôi, mình tại sao lại so y còn khoái hoạt hơn gấp trăm lần a. Hận không thể cứ như vậy cưng chiều y cả đời, mỗi ngày nhìn y cười, nhìn y như vậy ở bên người

Trong lòng càng nghĩ càng nhiệt, không kìm hãm được thân thủ tiến đến cầm lấy ngọc thủ của Kinh Vân

Kinh Vân bị Lạc Cách bắt lấy thủ không khỏi nghiêng đầu nhìn Lạc Cách liếc mắt một cái. Trong lòng y thật đang cao hứng a, liền đối với Lạc Cách cười, tâm thần đều bị xiếc ảo thuật hấp dẫn cứ nhiên không có tránh khỏi thủ của Lạc Cách

Này là lần đầu tiên đối Lạc Cách lộ ra tươi cười đích thực, làm cho Lạc Cách nhất thời mê võng, thấy hoa mắt, cơ hồ không biết mình đang ở nơi nào (anh đang ở bên cạnh vợ a). Khi phục hồi lại tinh thần thì Kinh Vân đã sớm quay đi, một lần nữa đem lực chú ý đặt ở xiếc ảo thuật

Lạc Cách trong lòng kích động, cứ như vậy nắm lấy ngọc thủ của Kinh Vân, bởi hắn xem xiếc cả một ngày

Kinh Vân lần đầu tiên cười nhiều như vậy, này một ngày xiếc ảo thuật liền giống như cây búa đem lớp băng trên mặt Kinh Vân tạc đi một tầng

Lạc Cách từ đó biết được Kinh Vân kỳ thật rất hiếu kỳ a, nên hắn cố tình tìm người thu thập những chuyện mới lạ, kỳ dị mỗi ngày trở lại tấm cung liền cùng Kinh Vân nói chuyện, lựa chọn những chuyện Kinh Vân cảm thấy hứng thú để nói

Kinh Vân lúc đầu còn không thêm để ý, nhưng sau đó cũng không che giấu được sự hiếu kỳ của y, nghe đến những chỗ thú vị còn có thể đối Lạc Cách mỉm cười làm cho Lạc Cách cao hứng cả buổi tối

Y lạnh lùng ít nói kỳ thật đều không phải là thiên tính, thuần túy là do bị trói buộc mà ra. Rốt cuộc vẫn là hài tử mười lăm tuổi a, cùng Lạc Cách bốn hơn a, thần thái không còn giống như trước lạnh băng. Lạc Cách lại tìm hết tâm tư để lấy lòng, ấn tượng của Kinh đối với Lạc Cách cũng dần trở nên hảo a

Cứ như thế qua ba nguyệt (tháng), cũng đã bước qua mùa xuân

Kinh Vân đối Lạc Cách cũng nói chuyện nhiều hơn, đối với những người khác cũng không hề giống như người câm điếc, nhất là với Lạc Vân, cùng y rất hợp duyên, giống như tỷ tỷ nơi chốn đều chiều cố Kinh Vân. Mỗi ngày khi Lạc Cách vừa rời khỏi Lượng cung đến bên phụ vương học xử lý quốc gia sự vụ, Lạc Vân liền cùng Kinh Vân làm bạn

“Thập tam vương tử tự (chữ) viết càng ngày càng tốt a” Lạc Vân đem tự Kinh Vân vừa viết nhìn một lần, khen một câu

Kinh Vân nhẹ nhàng lắc đầu: “Viết còn không tốt a, tự kia còn chưa có đủ lực a”

“So với ta tốt hơn nhiều đi” Thống Tề Trữ vẫn như cũ không chào hỏi, cũng không biết từ đâu chui ra nhìn tự Kinh Vân liếc mắt một cái, đặt mông ngồi xuống ghế da, cầm lấy mấy hoa quả trên bàn cho vào miệng

“Thập ngũ vương tử đã xong công khóa? Hôm nay như thế nào lại tới đây, Thập tam vương tử chính là đang buồn, Điện hạ lại không có ở đây”

Thống Tề Trữ nghe thấy hai chữ “công khóa” liên tục xoa tay: “Lạc Vân tỷ, ngươi không cần nhắc đến công khóa a. Đầu đã vào xuân, thời tiết tốt như vậy cứ buồn ở trong cung tâm cũng muốn phiền não a. Ta nghĩ muốn cùng Thập tam vương huynh đi ra ngoài giải sầu a”

Kinh Vân nghe thấy ra ngoài giải sầu ánh mắt liền sáng lên

Lạc Vân lắc đầu nói: “Ta đây cũng không dám làm chủ a. Điện hạ nói Thập tam vương tử không thể tùy tiện đi ra ngoài a. Nói Thập tam vương tử có tính sợ người đi ra ngoài gặp các vương tử khác chỉ sợ hội chịu ủy khuất”

“Thập tam vương huynh cũng không phải chim nhỏ, vì cái gì cả ngày đều bị nhốt trong Lượng cung? Đại vương huynh không thích ngoạn cũng không nên coi Thập tam vương huynh cũng giống mình a” Thống Tề Trữ làm mặt quỷ

Lạc Vân không thèm nói lại chính là lắc đầu

Kinh Vân bị Lạc Cách hạ lệnh trông coi chặt chẽ, khi không có Lạc Cách ở bên một bước cũng không được đi ra ngoài, khi Lạc Cách không có ở bên thì phải có người tùy thời ở bên cạnh

Tuy rằng đã muốn có thể xuống giường đi lại nhưng vẫn không được trở lại tiểu viện của mình, Kinh Vân đã lâu chưa viết văn tập a. Tô Lệ vẫn là bằng hữu tối trọng yếu a, khả Lạc Cách luôn quan sát mình chặt

chê a, hơn nữa các trò hảo ngoại cứ một cái lại đến một cái, mỗi ngày Lạc Cách đều màng về những điều mới mẻ hấp dẫn lực chú ý của Kinh Vân

Thống Tề Trữ biết khuyên không được Lạc Vân đành phải thôi

Lạc Vân cầm lấy châm tuyến (không biết là gì) ngồi ở một bên xem xét Kinh Vân: “Dù sao ta là không dám cho người mang Thập tam vương tử ra khỏi Lượng cung. Nếu muốn ra ngoài ngoại thì chờ Điện hạ về, cùng Điện hạ nói có được không?”

Vừa dứt lời, thanh âm của Lạc Cách bên ngoài truyền vào: “Cùng ta nói cái gì a?”

Tai nghe thanh âm nhắc đến mình, Lạc Cách mặc vương tử phục màu kim hoàng tinh xảo, tinh thần chấn hưng đi vào

Lạc Vân vội vàng đứng lên nghênh đón rồi vì hấn giải khai áo choàng, bên nói: “Không có gì, Thập ngũ vương tử là muốn cùng Thập tam vương tử ra ngoài giải sầu a, ta nói ta đây không dám làm chủ a”

“Nga?” Lạc Cách nhìn Thống Tề Trữ liếc mắt một cái: “Công khóa của người đều học hảo? Chỉ biết ngoại a”

Thống Tề Trữ rút cổ: “Ta là thấy Thập tam vương huynh cứ ở hoài trong Lượng cung buồn chán, sợ hội buồn đến ra bệnh a”

Từ ngày Kinh Vân tham gia Vương gia hội tụ, mọi người bắt đầu lưu ý đến sự tồn tại của y, Lạc Cách liền ngày đêm lo lắng việc Khai Thiệu cường lưu Kinh Vân lại diễn ra cho nên kiên quyết không cho phép Kinh Vân rời khỏi Lượng cung. Nếu có thể, hấn thậm chí nghĩ muốn trừ hấn ra liền không cho phép Kinh Vân gặp bất luận kẻ nào

Nghe thấy Thống Tề Trữ nói “Hội buồn ra bệnh” Lạc Cách hướng Kinh Vân đang im lặng hỏi: “Kinh Vân người không thoải mái sao?”

Kinh Vân chậm rãi lắc đầu

Lạc Cách yên tâm, trừng mắt liếc Thống Tề Trữ một cái: “Nói vậy, Kinh Vân đang hảo, người như thế nào lại nguyên rửa y a?”

Thống Tề Trữ đỏ mặt nói: “Nhưng nếu cứ buồn như vậy...” thấy Lạc Cách dựng mi liền nhanh chóng thông minh sửa lại lời nói: “Hai hôm nữa, Tam vương huynh tổ chức yến tiệc mừng sinh thần tại phủ hấn. Đại vương huynh có đi hay không? Nghe nói có rất nhiều thứ hảo ngoại a, cũng mời đến một kỳ nhân ở Nhạ quốc a, thanh âm gì đều có thể học a, âm thanh của chim hót, của loa thanh, tiếng động đờn đều mô phỏng cực kỳ giống a, hấn có thể một mình giả tiếng của mấy chục người đang nói chuyện a, thật giống như rất nhiều người đang cãi nhau nha”

Lạc Cách lắc đầu: “Chút tài mọn có gì hay? Giả tiếng mấy chục người nói chuyện so ra còn kém bản lĩnh đọc một quyển sách a”

“Kia Thập tam vương huynh có đi hay không?”

“Kinh Vân cũng không đi” Lạc Cách một hơi từ chối, lại nhìn thấy khuôn mặt chột lóe qua sự thất vọng của Kinh Vân. Lạc Cách tâm mạnh nhảy dựng, trở nên do dự, hần đi đến bên người Kinh Vân nhìn sắc mặt của y hỏi: “Kinh Vân, ngươi làm sao vậy?” nghĩ nghĩ lại an ủi: “Ngươi muốn nhìn người kia biểu diễn, ta liền gọi hần tới Lượng cung biểu diễn cho ngươi xem đến khi nào đủ mới thôi có được không?”

Thống Tề Trữ kêu lên: “Như thế là sao hảo ngoạn a, mọi người cùng nhau xem, cùng nhau trầm trồ khen ngợi mới náo nhiệt a”

Kinh Vân trước kia thích đem mình giấu đi, một phần bởi vì bất đắc dĩ, hiện giờ cùng người khác có thể thân cận một chút, tính cách cũng sáng sủa lên, hơn nữa mỗi ngày nghe Lạc Cách nói về những điều mới mẻ bên ngoài, trong lòng thực muốn ra ngoài ngoạn du a. Nhưng trong lòng y cũng biết Lạc Cách không muốn cho y tiếp xúc với người khác, sẽ không đáp ứng cho y ra ngoài ngoạn a

Nghe Lạc Cách hỏi y liền lắc đầu nói: “Không cần, dù sao ta đối với điều này cũng không có hứng thú” nói đến đây, ánh mắt lại không khỏi hứng về Thống Tề Trữ, ánh mắt vừa hâm mộ vừa thất vọng

Lạc Cách đem hết thấy xem trong mắt, Kinh Vân bộ dáng ủy khuất đáng thương như vậy làm hần thật đau lòng a. Mi tâm thật sâu nhăn lại một hồi lâu, lớn tiếng nói: “Hảo, hai hôm nữa chúng ta sẽ đi đến phủ của Tam vương đệ nhìn thử a”

“Ha ha, hai hôm sau sẽ thật náo nhiệt a” Thống Tề Trữ vỗ tay nói, lại đi đến ôm bả vai Kinh Vân: “Ngươi cần phải cảm ơn ta a, không có ta, Đại vương huynh mới sẽ không có lòng từ bi cho ngươi đi ngoạn a”

Kinh Vân ánh mắt cũng sáng lên, đối Lạc Cách vui mừng nói: “Cảm ơn Đại vương huynh” lại cư nhiên học bộ dạng của Thống Tề Trữ mà cầm lấy thủ của Lạc Cách

Lạc Cách còn đang hồi hận không nên đáp ứng cho Kinh Vân ra ngoài ngoạn, bị Kinh Vân nhất bính (cầm lấy tay ấy a 〰), tất cả mọi hồi hận đều quăng lên chín tầng mây, ôn nhu cười nói: “Hảo hảo ngoạn một ngày a, ta cũng biết ngươi ở chỗ này cũng quá buồn đi”

9. Chương 9

Thời gian hai ngày nháy mắt mấy cái liền qua mau

Sáng sớm, sắc trời xám trắng, giọt sương trên cây cỏ còn đang run động

Hôm nay là ngày dẫn Kinh Vân đi tham gia yến hội tại phủ Vương đệ. Thật không cam lòng đem Kinh Vân mang ra ngoài. Bất quá, Kinh Vân tựa hồ thật chờ mong, ngày thường vô thanh vô tức, nguyên lai cũng là người thích ngoạn những thứ mới mẻ a

Lạc Cách nghĩ, ánh mắt mở to ngắm ngắm ngọc thủ nhỏ nhắn của Kinh Vân. Trải qua nhiều ngày kiên nhẫn, rốt cuộc cũng đổi được đặt quyền được ôm y trong lòng mà ngủ. Lạc Cách hiện tại biết rất rõ ràng, muốn đổi phò với Kinh Vân biện pháp duy nhất là mặt dày mày dạn quần lấy y, giảo đắc Kinh Vân đầu hàng a

Ánh mắt chuyển tới khuôn mặt của Kinh Vân, lại phát hiện Kinh Vân sớm tỉnh, giường mắt im lặng gồi lên cánh tay Lạc Cách, không biết là đang suy nghĩ gì

“Kinh Vân?” Lạc Cách thử hỏi

Kinh Vân không ngờ được Lạc Cách tỉnh sớm như vậy, sợ run một chút, kịp thời phản ứng lại: “Đại vương huynh tỉnh, ta đây...” làm bộ phải xuống giường

Lạc Cách giơ tay một lần nữa đem Kinh Vân áp trở về bên mình: “Dậy sớm như thế để làm gì a? Vừa rồi đang suy nghĩ cái gì?”

Kinh Vân thản nhiên nói: “Không có gì”

Lạc Cách thở dài, tìm vô số tâm tư, Kinh Vân vẫn là duy trì thái độ xa lạ với hắn a

Nhưng hiện tại dù sao cũng đã có chút cải biến. Nghĩ như vậy, Lạc Cách liền mỉm cười chuyển đề tài: “Hôm nay phủ của Tam vương đệ nhất định náo nhiệt a”

Kinh Vân kinh ngạc nhìn trần tấm cung bỗng nhiên nói: “Đại vương huynh, ta...”

“Ách?”

Kinh Vân im lặng nửa ngày nói: “Không có gì” mặc Lạc Cách như thế nào khó hiểu, không bao giờ... mở miệng nữa

Lạc Cách cường lập (bắt ép) Kinh Vân nằm trong lòng một hồi, sau khi rời giường lại ép Kinh Vân ăn hết bát chúc trong tay, tự mình vì Kinh Vân chọn y phục, song song xuất môn

Tam vương tử Lệnh Tuyên đã thành thân, được phân phủ đệ nên không ở lại trong hoàng cung

Vương tử tuy rằng có thể tùy ý ra vào hoàng cung, Kinh Vân lại không thể dùng tới đặc quyền nhỏ nhoi

này, lần đầu tiên ra ngoài hoàng cung cũng là bị Lạc Cách ép cùng đi kị mã săn thú

Lạc Cách lo lắng khuôn mặt tuấn mỹ của Kinh Vân thu hút chú ý, cố tình đem cổ kiệu che đậy kín mít, mới cho Kinh Vân ngồi vào, chính mình lại kị mã theo sau

Đoàn người chậm rãi đi tới phủ đệ Tam vương tử, Lệnh Tuyền sớm có được tin tức, tự mình cùng đám tân khách ra đón tiếp

Sau khi hành lễ, Lạc Cách xuống mã đem Kinh Vân từ trong kiệu dẫn ra, Lệnh Tuyền cười nói: “Còn tưởng Đại vương huynh dẫn theo thiên kim nhà ai đến đây, nguyên lai là Thập tam vương đệ a”

Kinh Vân làm như không có nghe thấy, lẳng lặng đối các huynh trưởng ở đây hành lễ, một câu cũng không nói

Lạc Cách nhưng đối lời nói của Lệnh Tuyền lại để ý, thầm nghĩ: Kinh Vân bất quá là ở Vương gia hội tụ lần đầu lộ mặt, Lệnh Tuyền như thế nào liền như vậy nhớ rõ y? Như vậy tướng tượng trong lòng khó tránh khỏi không thoải mái, thần sắc không tốt đánh giá Lệnh Tuyền cấp một cái liếc mắt

Khai Thiều cũng đứng ở trong đám đông, hần xưa nay thích náo nhiệt, tính tình lại hào sảng, vốn định thừa dịp sinh thần của Lệnh Tuyền đến nháo nháo cùng huynh đệ, uống đến say a

Ngày ấy khi Lạc Cách đem Kinh Vân đón đi, từ đó về sau liền không có được tin tức của Kinh Vân, phái người đến hỏi đều bị Lạc Cách đem người phái trở về. Hần tuy lo lắng nhưng dù sao cũng e ngại thân phận Lạc Cách, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác. Thỉnh cầu nhiều lần với phụ vương, muốn đem Kinh Vân đưa vào Mục Hương cung tĩnh dưỡng, nhưng đều bị Lạc Cách ngăn lại ở chỗ phụ vương. Không nghĩ tới hôm nay cư nhiên hội gặp được Kinh Vân ở đây

Kinh Vân so với trước tốt nhiều lắm, thanh thanh tú tú đứng ở phía sau Lạc Cách, bên người giống như toát ra một cỗ thần nhiên

Khai Thiều cũng không biết vì cái gì lại đối với tiểu vương đệ kiêu lười này thật có hảo cảm, cộng thêm việc khẳng định y thường ngày bị hay bị Đại vương huynh khi dễ, càng gia tâm quan tâm đối với y

Cho nên vừa nhìn thấy Kinh Vân, Khai Thiều liền mở miệng kêu lên: “Kinh Vân, ngươi vì cái gì hội ngồi kiệu a? Thân thể còn không có hảo sao?” vừa nói vừa dời bước hướng Kinh Vân đi tới

Còn chưa đến trước người Kinh Vân, trước mắt nhoáy cái một bóng người chợt lóe. Khai Thiều vừa thấy, Lạc Cách đã muốn chặn ở trước mặt

Lại là kẻ chán ghét này

Lạc Cách lạnh lùng nhìn ánh mắt khiêu khích của Khai Thiệu, nghe Khai Thiệu lại gọi thẳng tên Kinh Vân trong lòng là tự vị khó chịu a. Hắn hoàn thủ (khoanh tay) cứng rắn che chắn trước mặt Kinh Vân, làm Khai Thiệu không tới gần Kinh Vân được

Nhiệt độ không khí bắt đầu nóng lên, thiêu đốt không gian giữa hai người

10. Chương 10

Người bên ngoài hai mắt nhìn nhau, trong lòng tự nhiên biết rõ tâm bệnh nhiều năm của hai người này. Lệnh Tuyền vội nhanh chóng làm dịu lại không khí: “Như thế nào đều đứng ở trước đại môn a? Mọi người đều mời vào trong a, gánh hát, xiếc ảo thuật đều chuẩn bị tốt lắm” đi đến bên người Lạc Cách cung kính nói: “Đại vương huynh thỉnh, thỉnh” quay đầu đối Khai Thiệu nói: “Tứ vương đệ, người không phải muốn xem hoa lan ta mới mua sao? Đi a” Lạc Cách uy nghiêm hơn người nên Lệnh Tuyền không dám vô lễ, liền một tay ôm bả vai Khai Thiệu đưa hắn ly khai

Lạc Cách bên môi kéo lên một tia cười nhạt, phản thủ (giơ tay) bắt lấy cổ tay của Kinh Vân ngan nhiên đi vào

Bên trong phủ quả nhiên náo nhiệt, Lệnh Tuyền thích học đòi văn vẻ, ở bên hồ đặt vài cái bàn trạm trổ bóng loáng, kêu vài gánh hát nổi tiếng trên khán đài trình diễn tài nghệ, bên dưới cùng đám huynh đệ nhâm nhi điểm tâm, hoa quả và thưởng tửu. Mặt khác ở bên bờ hồ u tĩnh còn chuẩn bị chiếu hoa để nghỉ ngơi, bên trên bày đầy điểm tâm cùng hoa quả giúp tân khách thoải mái thanh nhàn nghỉ ngơi

Nếu Diễn sẽ tuyệt không tham gia này yến hội, Lạc Cách cùng Kinh Vân tự nhiên sẽ ngồi ở vị trí chủ thượng tối chọc người chú ý. Mọi người từ sau Vương gia hội tụ liền đối Kinh Vân tò mò vạn phần, đều đem ánh mắt hướng về phía Kinh Vân, nhìn này vương đệ càng nhìn càng thấy tuần mỹ khả ái. Chính là e ngại Lạc Cách đang tọa ở bên người Kinh Vân nên không dám tùy ý tiến lên bắt chuyện

Không bao lâu, Kinh Vân dần ngồi không an ổn, cảm giác bị mọi người nhìn chăm chú làm cho y cả người không tự nhiên

Y nhìn một hồi, nhẹ nhàng nhìn thần sắc đồng dạng không được tự nhiên của Lạc Cách liếc mắt một cái nhẹ giọng hỏi: “Đại vương huynh, như thế nào không thấy Thập ngũ vương đệ?”

“Ai biết, la hét ồn ào tới chính là hắn, không thấy bóng dáng cũng chính là hắn” Lạc Cách không được tự nhiên bởi vì mọi người không đem lực chú ý đặt ở khán đài ngược lại đem ánh mắt dạo tới chỗ Kinh Vân a. Nhưng nghĩ đến Kinh Vân muốn xem không khí náo nhiệt, vả lại không đành lòng cắt đứt hứng thú của y để cường đưa y ly khai

Kinh Vân cúi đầu, trên lưng cảm giác thật nóng rát, nhất định là có rất nhiều ánh mắt chăm chăm nhìn vào đó đi. Y đợi một hồi, lần nữa mở miệng nói: “Đại vương huynh, ta có thể hay không rời đi?”

“Rời đi?” Lạc Cách kinh ngạc quay đầu: “Người không phải thích ngoạn náo nhiệt sao?”

Kinh Vân lắc đầu nói: “Ta chỉ là muốn xa xa nhìn bọn họ nháo” mà không phải ở nhìn chăm chăm ta đi

Thì ra là thế, Lạc Cách cầu còn không được, trên mặt tràn ra tươi cười: “Sao không nói sớm? Chúng ta tìm một nơi yên lặng thoáng mát trộm xem bọn hấn nháo được không?”

Không đợi Kinh Vân lên tiếng, liền lập thủ (nắm tay) y nhanh chóng thoát khỏi phần đông ánh mắt đang nhìn Kinh Vân

Ở bên hồ đi một vòng, rốt cục tìm được một nơi thật hảo

“Lệnh Tuyền nghĩ đến thật sự là chu đáo a” Lạc Cách chỉ vào điểm tâm trên chiếu hoa u tĩnh bên hồ nói: “Ngay cả điều này cũng nghĩ ra. Chúng ta liền ở nơi này thanh tĩnh xa xa nhìn xem bọn hấn ngoạn nháo đi”

Kinh Vân cũng không nói gì, ngồi xuống chiếu hoa, bốc lên một khối hạch đào cao (bánh hạch đào) bỏ vào trong miệng

Lạc Cách tọa ở bên cạnh y giãn ra đôi chân dài, nhìn Kinh Vân nhàn nhã tự tại, bộ dáng dương dương tự đắc, mỉm cười

Thật là thoải mái a...

Thanh âm trên khán đài thoáng truyền tới bên hồ, mông mông lung lung tựa hồ thật dễ nghe

Kinh Vân ánh mắt sáng long lanh nhìn mọi người đối diện hồ kêu loạn, bên môi khởi một y cười

“Kinh Vân, ngươi đang nhìn cái gì a?”

“Xem cuộc vui”

Lạc Cách tiến đến bên tai Kinh Vân, theo phương hướng của y nhìn lại: “Xa như vậy, trên khán đài gì đó cũng thấy rõ sao?”

Kinh Vân hiển nhiên tâm tình vô cùng tốt cười nói: “Không phải trên khán đài là ở đây” nói xong, chỉ về phía dưới khán đài mọi người đang hồ nháo

Lạc Cách vừa định cười, tâm tư vừa chuyển, sắc mặt hơi trầm ngâm

“Kinh Vân, người đem bọn họ đều trở thành con hát? Vậy còn người?” Lạc Cách lại hỏi: “Còn ta thì sao?” (không rõ câu ý, hình như ý ảnh muốn hỏi trong lòng tiểu Vân ảnh là người như thế nào hay có vị trí như thế nào a)

Kinh Vân không đáp, đi đến bên bờ hồ, ngọc thủ lướt trên mặt nước nhất bát (bé là ở vọc nước a)

Lạc Cách nhìn hành động của Kinh Vân, trong lòng như có miêu gãi, có thứ gì đó muốn phát tiết đi ra

“Điều là con hát, vậy ta thì sao? Người đem ta xem thành cái gì? Cũng là con hát?” Lạc Cách đem Kinh Vân nhất xả (kéo), đột nhiên đặt ở trên chiếu hoa...

11. Chương 11

Kinh Vân khó hiểu nhìn Lạc Cách, nhưng ánh mắt lại không có... một tia dao động

“Người rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Người muốn ta như thế nào đối với người mới hảo?” Lạc Cách vội vàng hỏi, khuôn mặt anh tuần tràn đầy lo âu cùng cơn giận sắp bùng nổ

Kinh Vân không biết mình rốt cục bị làm sao, không phải mình sẽ hội không vì sự tình của người khác mà phiền não hay sao? Không phải quyết định đem chính mình ngăn cách với thế giới này sao?

Vì cái gì về mặt của Đại vương huynh lúc này làm cho mình có điểm không đành lòng?

Có điểm muốn cùng hắn nói chuyện, nghe hắn nói nói, nhìn hắn lúc nào cũng vội trước vội sau

Tâm tình như vậy loạn đã lâu chưa từng có a. Nghĩ tới thời điểm lúc nhỏ bị giam trong hắc phòng (phòng tối), thời điểm bị mọi người khi dễ. Ngay cả người hầu tối hèn mọn trong cung cũng khi dễ y

Ta không thuộc về nơi này, không nên sinh ra trong hoàng cung. Thế giới này không phải là của ta

Đối mặt với ánh mắt hữu thần sáng ngời của Lạc Cách, suy nghĩ rối loạn khiến y hoảng hốt, Kinh Vân chỉ có thể hướng bằng hữu tối thân mật cầu cứu

“Như thế nào thì mới hảo a? Tô Lệ...”

Theo cái tên từ miệng Kinh Vân thốt ra làm cho Lạc Cách càng trở nên cuồng loạn

Tô Lệ?

Tô Lệ là ai?

Vì cái gì lại được Kinh Vân gọi đến tên?

Không, Kinh Vân phải là hội không nên đem người khác để vào mắt. Kinh Vân phải trong sáng như tờ giấy trắng, chỉ có ta mới có thể lưu tên tại tờ giấy trắng đó, chỉ có ta

Lạc Cách ẩn bả vai Kinh Vân hỏi: “Tô Lệ là ai?” ánh mắt của hắn đã bắt đầu đỏ lên, hơi thở phun ở trên mặt Kinh Vân cũng bắt đầu nóng rực

Kinh Vân gắt gao mím chặt môi

Tô Lệ là thế giới an bình của y, không thể để cho người khác tiến vào, đó là Tô Lệ của y

Nhìn phản ứng của Kinh Vân, ánh mắt Lạc Cách trở nên càng nguy hiểm, bắt lấy cổ tay của Kinh Vân tăng thêm sức trầm giọng truy vấn: “Nói cho ta biết, Tô Lệ là ai?”

Hàng vạn ý niệm ở trong đầu tán loạn xông loạn cả lên, đau đến giống như muốn vỡ ra

Đợi sau một lúc lâu Lạc Cách mới lẩm bẩm: “Mặc kệ là ai, dù sao ngươi là của ta” hắn tựa hồ đã an tĩnh trở lại, ôn nhu đối Kinh Vân nói: “Kinh Vân, ngươi là của ta, ai cũng không thể cướp được. Ai cũng không được phép chạm vào ngươi” dứt lời, cuối đầu hôn lên thần biện (môi) mềm mại của Kinh Vân

Kinh Vân không ngờ Lạc Cách sẽ hành động như thế, hoảng sợ né tránh, lại so ra kém hơn so với động tác của Lạc Cách

Cảm giác được giấy giũa mỏng manh của Kinh Vân, Lạc Cách cũng không vội tiến vào, chậm rãi liếm nhẹ thần biện non hồng của Kinh Vân, an ủi: “Kinh Vân chớ sợ, ta sẽ không làm ngươi bị thương”

Động tác mềm nhẹ ôn hòa khiến Kinh Vân mê mụi

Nhiều ngày thân mật cùng ở chung, thân thể sớm quen thuộc mùi hương của Lạc Cách làm y mất đi bản năng khám cự đối với Lạc Cách

Lạc Cách không hề ẩn bả vai của Kinh Vân, chỉ thủ (ngón tay) nâng cằm Kinh Vân lên, thuận tiện cho hắn

nhắm nháp thần biến ngọt ngào. Cùng không ít nữ nhân hôn môi, nhưng cũng chưa từng có cảm giác như vậy

Hôn môi cũng có cảm giác thần thánh như vậy, giống như mộng, cùng nhau thoát ly khỏi hồng trần, người giống như nổi tại giữa không trung, trong lòng thật ấm áp. Kinh Vân không giống với người khác, Kinh Vân là của ta

Kinh Vân nào giống như bị tắc lại, đầu lưỡi cứ nhiên tự động theo Lạc Cách khởi vũ. Chưa bao giờ cùng người khác tiếp xúc thân mật như vậy, từ trong thần biến của Lạc Cách không ngừng hô hấp

Thẳng đến khi Lạc Cách hôn xuống yết hầu của mình, Kinh Vân mới giật mình tỉnh lại, ý thức được tình hình hiện tại thật không ổn, Kinh Vân cả người ra sức đẩy Lạc Cách, chậm rãi từ chiếu hoa ngồi dậy. Trên mặt bám hai đóa má đỏ, không biết là xấu hổ hay là do mới rồi hô hấp không thông gây nên

Lạc Cách bị Kinh Vân đẩy cũng giật mình tỉnh lại. Ngồi đối diện với Kinh Vân đang ngây người, sau một lúc mới ngượng ngùng nói: “May mắn không bị rơi xuống hồ a...” (ta thấy câu nói này của anh Cách thật lảng vảng a). Trong lòng thầm than, đường đường là Đại vương tử, như thế nào vừa thấy vương đệ lại mất đi thông minh sáng suốt a

Trộm xem thần sắc của Kinh Vân, nhớ tới một màn hôn môi vừa rồi, trong lòng mỹ kêu kêt kêt a, ý cười càng thêm sâu

Nguyên lai còn lo lắng Kinh Vân sẽ có phản ứng gay gắt, hiện tại nhìn y im lặng tựa hồ không có gì. Lạc Cách luôn luôn tài trí hơn người cứ nhiên cũng có chút bất an, lảng lẽ tới gần Kinh Vân, cảm giác phản ứng của Kinh Vân không quá lớn, thật cẩn thận dựa sát vào thẳng đến khi đem Kinh Vân hoàn ở cánh tay (theo ta nghĩ ta ôm vào lòng đi)

Ta rốt cuộc là sao vậy? Vì cái gì tâm hội kêu không ngừng a? Trên mặt như vậy nhiệt? Kinh Vân thật sâu không cảm nhận được, y làm việc thích thuận theo bản năng cảm giác của chính mình, nếu thân thể mình không kháng cự chính là có thể tiếp nhận a. Nhưng đối với tâm linh phản ứng nóng bỏng của mình cũng làm Kinh Vân kinh ngạc không thôi

“Kinh Vân?” Lạc Cách thanh âm ở bên tai vang lên

Kinh Vân nghiêng đầu nhìn sang Lạc Cách

Lạc Cách hỏi: “Người có khỏe không?” hắn không nhận được vì bước tiến triển mới mà cười rộ lên. Lệnh Tuyên tuy rằng ngày thường hành động không làm cho người ta thích, nhưng hôm nay coi như lập công lớn

Kinh Vân nhìn Lạc Cách chính là không nói một lời nào

Lạc Cách lại hỏi: “Người đói sao? Muốn ăn chút điểm tâm không?”

Lại hỏi thêm mấy vấn đề, Kinh Vân chính là không nói lời nào, vẻ mặt cũng là thản nhiên nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Lạc Cách

Lạc Cách bị ánh mắt sáng ngời của Kinh Vân nhìn chăm chăm, tâm càng ngày càng nhiệt, không khỏi lại tiến tới chạm vào thần biện của Kinh Vân

Kinh Vân cuối cùng cũng có phản ứng, mới hơi hơi tách ra khỏi Lạc Cách nói: “Đại vương huynh, ta khát”

Lạc Cách lần thứ hai hôn môi lại bị Kinh Vân tránh né, tuy rằng hơi thất vọng nhưng nghĩ đến thời gian còn nhiều nên cũng không có miễn cưỡng, nghe thấy Kinh Vân nói thế, đáp: “Này Lệnh Tuyền chuẩn bị điểm tâm nhưng lại không có chuẩn bị trà a. Người ngồi, ta đi chút sẽ trở lại” đứng lên vì Kinh Vân đi lấy nước, mới vừa đi được vài bước lại lo lắng liền quay lại dặn dò: “Kinh Vân không cần nơi nơi chạy a, liền ngồi ở đây. Cho dù có người đến cũng không cùng hắn nói chuyện. Ta rất mau sẽ trở về” lại không yên vọng Kinh Vân liếc mắt một cái, rồi nhanh chóng ly khai

Kinh Vân tính cách thích yên tĩnh không thích ồn ào, sau khi Lạc Cách đi, quả nhiên ngoan ngoãn ngồi ở bên bờ hồ. Trong lòng bị chuyện của Lạc Cách khiến cho loạn thất bát nháo, liền không suy nghĩ thêm nữa, nằm vật ra chiếu hoa, hàm một cọng cỏ bên miệng, nghe phía bên kia tiếng ca du dương trên đến

Yến hội bên kia đương nhiên là có trà, Lạc Cách lại không muốn đi tới nơi đó, thứ nhất quá xa sẽ làm Kinh Vân đợi lâu, thứ hai tới đó tự nhiên sẽ phải chào hỏi một phen. Vì thế đi vào nội đường, tính toán tùy tiện tìm một người hầu đem hảo trà đến cho hắn

Ở trong trạch viện đi một hồi, cứ nhiên không thấy đến một cái người hầu, Lạc Cách không khỏi kỳ quái, chẳng lẽ đều đi ra bên ngoài chào hỏi khách nhân a?

Trong lòng chính là không có kiên nhẫn a, chợt nghe một trận tiếng động khiến hồn tiêu phách tán. Lạc Cách mới vừa cùng Kinh Vân hôn môi, dự cảm đang vướng a, nghe thanh âm như thế lòng hiếu kỳ nổi lên, không khỏi đi tìm nơi phát ra thanh âm

12. Chương 12

Đi đến một gian phòng gần viện trang, nghe thấy thanh âm dâm đãng đầy hỗn loạn của nam nhân vang lên

Lạc Cách cười, nghĩ đến là một cái khách nhân ở trong này coi trọng người thị nữ nào đó, đang cùng nhau điên loạn đảo phượng

Vừa muốn đi bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm trầm thấp nói: “Mấy ngày trước nhìn thấy Tam vương phi, ánh mắt nhìn tiểu nhân thật khiến cho ta lạnh tim a” đúng là người vừa phát ra thanh âm rên rỉ

“Yên tâm, người là tâm can bảo bối của ta, nàng nếu dám động đến người, cứ việc nói cho ta biết a” này người vừa nói cư nhiên là Tam vương tử Lệnh Tuyên

Lạc Cách vốn định rời đi, không nghĩ tới trong phòng là hai nam nhân, khó tránh khỏi ngẩn ra. Thường ngày nghe nói Lệnh Tuyên hảo nam sắc, hôm nay xem ra đã tự mình chứng kiến

“Cái gì mà tâm can bảo bối a? Bất quá chỉ là một kếp hát nhỏ bé a, cũng không gặp nhau nhiều a” lại nghe gã kếp hát kia thở dốc vài tiếng, nghĩ đến chắc là đang bị Lệnh Tuyên trêu ghẹo a

Lạc Cách mặt dù là Đại vương tử, luôn biết kiềm chế bản thân thật nghiêm, đối tình ái cũng không theo đuổi, nghe đến đó đã muốn nhú mày, đang muốn quay đầu rời đi bỗng nhiên nghe gã kếp hát nói

“Muốn nói xinh đẹp ta xem ai cũng so ra kém Thập tam vương tử a. Vừa mới kia ánh mắt Tam vương tử khả chỉ hướng trên người y mà ngắm a”

“Cũng không phải chỉ có mình ta nhìn y a” Lệnh Tuyên hắc hắc cười nói: “Bất quá Kinh Vân là chỉ có thể nhìn chứ không thể đụng vào đi, bộ dáng của Đại vương huynh vừa nhìn là biết đã chuyện gì xảy ra a, ai dám cùng hắn thưởng? Nghe nói Kinh Vân ở trong Lự cung hàng đêm cùng Đại vương huynh đồng sàn cộng chằm a, xem ra bị yêu thương không ít a”

“Không tồi, Thập tam vương tử là ngôi kiệu tới a, có thể nào là do chỗ đó bị thương không a?”

Trong phòng nhất thời vui cười một mảnh

Lạc Cách bên ngoài tử khí đầy mặt

Trong lòng hắn đối Kinh Vân xác thực là có tâm tư, ngày thường cũng là đau khổ khắc chế, hai người đến nay vẫn là thanh thanh bạch bạch a, nhiều nhất chỉ là ôm Kinh Vân một chút, còn có... hôm nay là lần đầu hôn môi

Kinh Vân là người băng thanh ngọc tiết như thế nào có thể chịu nổi vũ nhục như vậy?

Hắn nhịn không được, vừa nghĩ chân đã hướng cửa phòng nhất đá, nổi giận dùng dùng xông vào phòng

“Ai...?” Lệnh Tuyên hoảng sợ, trần truồng từ trên giường nhảy dựng lên, thấy Lạc Cách như tiên nhân (ý nói anh Cách xuất hiện xuất quỷ nhập thần a) đứng trước cửa, huyết sắc biến mất, run giọng nói: “Đại vương huynh...” một mặt run run che lại hạ thân

Kép hát kia quả thật bộ dạng tuần mỹ, thấy Lạc Cách xông vào biết đại sự không ổn, ngay cả thân thể cũng không dám dẫu, hai chân mềm nhũn, cúi đầu quỳ gối bên giường phát run

Lạc Cách đứng thẳng mày gắt gao chăm chú nhìn hai người, sau một lúc lâu thần sắc mới tốt một chút, bỗng nhiên hắc hắc cười hai tiếng, ngồi ở trên ghế, thưởng thức ngọc trụ (ta không biết là gì) bên cạnh

Lệnh Tuyền cùng gã kép hát biết Lạc Cách lợi hại, nơm nớp lo sợ chờ hấn xử lý, ngay cả đại khí cũng không dám suyễn (không dám thở mạnh a)

Chờ đến khi hai người chịu không nổi nữa Lạc Cách mới thản nhiên chỉ vào gã kép hát nói: “Người lại đây”

Gã kép hát hoảng sợ, sợ hãi lui về sau

“Thập tam vương tử ngồi kiệu là bởi vì thương thể của y làm sao? Đến nói cho ta nghe a”

Gã kép hát biết đại họa lâm đầu (họa lớn rơi xuống đầu a) nào dám trả lời, liên tục dập đầu nói: “Là tiểu nhân nói hươu nói vượn, tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết”

Lạc Cách lạnh lùng nhìn hấn nói: “Nói hươu nói vượn? Chuyện của Vương tử một kép hát nhỏ nhoi như người cứ nhiên muốn phỉ báng liền phỉ báng?” ánh mắt lại chuyển qua chỗ Lệnh Tuyền “Nói xấu vương gia, nên xử trí như thế nào a? Tam vương đệ”

Lệnh Tuyền bị Lạc Cách gọi đến, cả người run lên, sợ hãi rụt rè nói: “Này... này...” không lấy ánh mắt nhìn về phía gã kép hát...

13. Chương 13

“Chính hấn cũng biết mình đáng chết, người cư nhiên lại không nghĩ ra được?” Lạc Cách thật mạnh hừ một tiếng, đem bảo kiếm bên hông ném xuống đất, ngạo thị nhìn Lệnh Tuyền nói: “Chính người tự mình lo liệu hảo đi”

Gã kép hát sợ tới mức té ngã trên đất, nhìn bảo kiếm trước mắt, bạch nhãn nhất phiến, ngắt xỉu

Lạc Cách nhìn gã kép hát hèn mọn liếc mắt một cái, đối Lệnh Tuyền quát: “Do dự cái gì? Muốn ta tự mình động thủ sao?”

Lệnh Tuyền tuy rằng đối người này đều không phải thật tình thật ý gì, nhưng hấn cho tới bây giờ chỉ biết cố văn chương, chưa từng tự tay sát sinh, hiện giờ bị Lạc Cách quát không dám cãi lời đành phải run run nhặt lên bảo kiếm, nhắm mắt, hướng thân thể vừa mới da thịt chi thân (đụng chạm da thịt a) đâm một

kiếm

Tai nghe một tiếng rên mạnh từ cổ họng gã kếp hát vọng ra, vài giọt nhiệt huyết (máu nóng) vấy ra dính trên tay, Gã kếp hát kia hồn đã quy thiên

Lệnh Tuyền nhẹ buông tay, bảo kiếm rơi xuống mặt đất kêu loảng xoảng

Lạc Cách sắc mặt không thay đổi mệnh lệnh nói: “Đem kiếm của ta lau khô rồi đem lại đây”

Lệnh Tuyền rằng nanh đánh lách cách, miễn cưỡng xoay người lau khô bảo kiếm, đưa đến trước mặt Lạc Cách

Lạc Cách lạnh lùng nhìn hắc đem bảo kiếm rút ra, xoẹt một cái đặt lên cảnh thượng (cổ) của Lệnh Tuyền, trầm giọng nói: “Nếu còn để cho ta biết từ miệng người phun ra cái tên Kinh Vân, ta quyết không tha cho người” âm trầm nhìn Lệnh Tuyền một lát, rút lại kiếm, nhìn hai đầu gối đã mềm nhũn của Lệnh Tuyền nghênh ngang ly khai

Ra khỏi trạch viện, Lạc Cách còn không có quên chính mình vì sao đến đây, hắc nghiêm mặt bắt lấy một người hầu sai sử đi pha một tách hảo trà. Nghĩ thầm Kinh Vân nhất định chờ tới sót ruột đi, hắc vội vàng trở về

Vội vàng trở lại chỗ cũ, Lạc Cách biến sắc

Bên bờ hồ, cư nhiên nhìn thấy được Khai Thiệu đang ở bên người Kinh Vân

“Khai Thiệu...” Lạc Cách bước nhanh về phía trước, lôi kéo Kinh Vân dẫu ở sau lưng, quát hỏi: “Người tới đây làm gì?”

Khai Thiệu luôn xem Lạc Cách không thuận mắt, ngữ khí cũng không mang theo cung kính nói: “Ta đến xem Kinh Vân, cùng Đại vương huynh có quan hệ gì a?”

“Kinh Vân là ở tại Lưỡng cung, từ ta chiếu cố, đương nhiên liên quan đến ta”

Khai Thiệu cười lạnh nói: “Kinh Vân cũng là vương đệ của ta a, ta muốn nhìn một chút y có hay không bị người khi dễ, bị cái gì ủy khuất a”

Lạc Cách tức giận đột nhiên ngưng lại, nhượng mảy. Hắc vừa mới nghe xong lời nói của Lệnh Tuyền, trực giác tất cả mọi người đối với Kinh Vân đều ám tổn (tồn tại) thâm tâm, thủ không tự kiềm hãm được mà đặt lên bảo kiếm

Kinh Vân được đặt ở phía sau Lạc Cách hơi hơi nghiêng mặt, hướng về phía Khai Thiệu nói: “Tứ vương huynh đã lo lắng nhiều, ta không có việc gì, cũng không có chịu ủy khuất, người không cần hiểu lầm Đại vương huynh”

Lạc Cách nghe Kinh Vân nói “Không cần hiểu lầm Đại vương huynh” so với ăn mật còn ngọt hơn, cơn giận lập tức tiêu tan, hướng Khai Thiệu thoáng nhìn

Khai Thiệu thật không ngờ Kinh Vân ra mặt thanh minh, sững sốt một hồi mới nói: “Một khi đã như vậy, ta cũng không cần phải trông nom” lại hoài nghi nhìn Kinh Vân “Kinh Vân, nếu có cái gì, không cần sợ, cứ việc tìm ta. Tứ vương huynh nhất định giúp người”

Thủ của Lạc Cách đã muốn rời khỏi kiếm, nắm lấy thủ của Kinh Vân trào phúng nói: “Không nhọc Tứ vương đệ lo lắng, nếu có rảnh vẫn là nên đi bồi Mục Hương phi nhiều hơn chút mới hảo a” hẳn không muốn để cho người khác cứ liếc mắt nhìn ngắm Kinh Vân nhiều hơn nữa, hận không thể lập tức trở về Lượng cung. Không hề để ý tới Khai Thiệu mang Kinh Vân ly khai

Yến hội còn chưa kết thúc, lại ở lúc không có chủ nhân mà rời đi thì cực kỳ không phải phép, nhưng Lệnh Tuyền lúc này làm sao còn dám so đo. Lạc Cách mang Kinh Vân xuất môn, liếc mắt thấy cổ kiệu đặt trước Tam vương phủ lại nhớ tới lời nói dâm loạn của Lệnh Tuyền cùng gã kép hát kia, mày nhăn lại đối Kinh Vân nói: “Kinh Vân, không cần ngồi kiệu nữa”

Cho đòi người đem mã của mình dắt tới, phi thân lên mã, thắt lưng nhất hạ đem Kinh Vân nhấc lên ôm vào trong ngực. Đoàn người gào thét mà đi

“Không phải nói phải hảo hảo ngoạn đến thống khoái sao? Như thế nào sớm như vậy trở về?” vào tầm cung, Lạc Vân mới nhận được tin tức liền ra đón. Vì Lạc Cách giải khai ngoại bào, nghiêng đầu nhìn sang Kinh Vân lấy làm lạ hỏi: “Thập tam vương tử làm sao vậy? Ta xem không giống với thường ngày a”

Kinh Vân nguyên còn không biết là như thế nào, nghe Lạc Vân nói bỗng nhiên nghĩ đến màn hôn mê ở bên hồ với Lạc Cách, không biết tại sao lại đỏ mặt lên

Lạc Cách cũng vừa nghiêng đầu nhìn Kinh Vân, vừa thấy sắc mặt của Kinh Vân, biết y nhớ tới sự tình gì, trong lòng tuyệt không thể tả, cười thay Kinh Vân biện bạch nói: “Làm sao không giống? Hôm nay đi ra ngoài ngoạn chơi, nên sắc mặt hồng nhuận hồng nhuận một chút mà thôi”

Lạc Vân là loại nào lạnh lợi a, khóe miệng mỉm cười cũng không hề tái nhiều lời

Tại thời điểm dùng văn thiện, Thống Tề Trữ chạy vào. Hắn luôn luôn được nuông chiều nên sau khi hướng Lạc Cách thỉnh an, cũng không chờ chủ nhân thỉnh đã đặt mông ngồi xuống ghế. Lạc Vân biết tính tình của hắn, sớm phái người đem ra một bộ bát đĩa sạch sẽ

Lạc Cách trừng mắt liếc hắt một cái nói: “Người ồn ào đòi đi tham gia yến hội của Lệnh Tuyền tại sao sáng nay lại không thấy bóng của người?”

Kinh Vân cũng thấy kỳ quái, ngẩng đầu nhìn Thống Tề Trữ liếc mắt một cái, lại cúi xuống chậm rãi dùng thien

Thống Tề Trữ hắc hắc cười nói: “Sinh thần của Tam vương huynh tuy rằng náo nhiệt lại so ra kém thú vị hơn việc đi xem tân nương tử a. Ta muốn xác định tin tức một cách chính xác, nên đi trước xem đến tột cùng là như thế nào a”

“Nga? Là nữ tử nhà ai phải xuất giá a?”

“Ha ha, Đại vương huynh, người cũng thật là, quốc gia đại sự như vậy khôn khéo, đến đại sự tại gia lại một điểm cũng không biết” Thống Tề Trữ tiến đến trước mặt Lạc Cách khoe khoang nói: “Là Mai Đóa tỷ tỷ xuất giá, Đại vương huynh mặt mũi thật lớn a, đây chính là phụ vương tự mình định thân sự a”

“Mai Đóa phải xuất giá?” Lạc Cách hứng thú cũng nổi lên. Mai Đóa là nữ nhi của cữu cữu Mai Nho, thông minh ngây thơ, cực được người phá lệ yêu thích, ngay cả Lạc Cách thân là đại ca cũng thập phần yêu thương nàng

Lạc Vân ở một bên nghe xong cũng nói: “Không nghĩ tới Mai Đóa tiểu thư cũng tới thời điểm phải xuất giá a, là công tử của nhà ai a? Hoàng thượng tự mình định ước tự nhiên là người có gia cảnh tốt a”

“Nói đến hôn phu của Mai Đóa tỷ tỷ, rất hảo ngoạn nha, cư nhiên là nhi tử Mục Giới Âm của đệ đệ Mục Hương phi, Một cái là nữ nhi của đệ đệ tiền Vương hậu, một cái là nhi tử của đệ đệ quý phi rất được sủng ái, Đại vương huynh, người nói việc hôn sự này có phải hay không thú vị?”

Thống Tề Trữ rung đùi đắc ý nói không ngừng. Lạc Cách không trả lời, sắc mặt trở nên ngưng trọng

Lạc Vân biết Lạc Cách xưa nay cùng Mục Hương phi bất hòa, nhìn vẻ mặt của Lạc Cách cũng không dám loạn đáp lời

Kinh Vân không biết những đấu tranh trong hoàng cung, nhướng mi nhìn Lạc Cách một cái

Lạc Cách suy nghĩ một lúc lâu, thở dài: “Nhất định là do Mục Hương phi bày ra quỷ kế này, nếu phụ vương đã định thì không có đường vãn hồi. Hừ, tiện nghi cho tiểu tử họ Mục kia” Lạc Cách từ nhỏ tang mẫu (mất mẹ), lúc trước toàn dựa vào thể lực của ngoại công để chống đỡ những tranh đấu gay gắt trong cung đình, khiến ngoại công cực thân, lúc trước cũng cùng Mai Đóa đùa giỡn. Sau khi lớn lên tuy rằng không thường gặp mặt, nhưng một phân tình thân vẫn nhớ ở trong lòng

“Sợ cái gì?” mẫu thân của Thống Tề Trữ cũng là tỷ muội tốt của mẫu thân Lạc Cách, tự nhiên cũng giúp Lạc Cách “Nếu Mục Giới Âm dám khi dễ Mai Đóa tỷ tỷ, ta sẽ dạy cho Mai Đóa tỷ tỷ đem Mục gia nháo

trời long đất lở, hừ, chẳng lẽ Mai Gia lại sợ Mục gia sao?”

Lạc Vân lắc đầu cười khỏ nói: “Còn chưa có xuất môn nha, vậy mà đã muốn sai sử tân nương tử phải làm như thế nào để nháo phu gia a, Thập ngũ vương tử, người cũng quá thích gây chuyện đi”

Thống Tề Trữ vò đầu nói: “Ta là sợ Mai Đóa tỷ tỷ bị ủy khuất a. Phụ vương cũng thật là, không có việc gì lại bày ra việc định thân làm gì a?”

Lạc Vân đối Lạc Cách nói: “Điện hạ, xem ra Mục Hương Phi muốn cùng điện hạ giảng hòa a. Sợ là nghĩ Điện hạ càng trưởng thành thì người sẽ càng khôn khéo, nàng sẽ không đối phó được a. Trước là kết thân, rồi lại đến lấy lòng lấy lòng a, về sau cũng có được cái kết cục hảo nha”

“Mục Hương phi không phải là loại người dễ nhận thua, lòng của nàng không dễ dò” Lạc Cách lạnh lùng nói: “Chậm rãi nhìn xem nàng ngoạn cái gì...”

14. Chương 14

Mọi người đang suy nghĩ về việc hôn sự này có cái gì kỳ quái, Kinh Vân bỗng nhiên đứng lên

“Ăn xong rồi?”

Kinh Vân gạt đầu, xoay người nghĩ muốn đi về phòng ngủ

Lạc Cách bắt lấy thủ của y, dương mi: “Người là ăn cái gì? Chim chóc đều ăn so với người còn nhiều hơn, như vậy gầy yếu, khó trách Khai Thiệu luôn nói ta ủy khuất người” phóng nhiên thanh âm hảo nói lời khuyên nhủ: “Ngồi xuống tái ăn một chút”

Kinh Vân khó xử nhìn xem bàn đồ ăn, biết ngồi xuống nhất định sẽ bị Lạc Cách hống ăn đến trương bụng, nhẹ nhàng lắc đầu

Thống Tề Trữ nói: “Thập tam vương huynh cũng không phải tiểu bảo bảo...”

“Không được đi” Lạc Cách không chịu buông tay, ngón tay thế nhưng không có dùng lực. Hắn sợ trào đầu Kinh Vân

Lạc Vân đã nhiều lần gặp loại tình cảnh này, liền cho đòi người mang một chén canh nóng, đứng lên kéo

Kinh Vân ngồi xuống: “Thập tam vương tử, người không muốn ăn cũng được nhưng phải uống canh này a. Đây là canh nhận được hầm thật lâu a, uống ngay thân mình liền ấm áp, đừng nhìn bây giờ là mùa xuân, buổi tối phong (gió) cũng khiến người lạnh a”

Lạc Cách ngoan tâm hốt khởi (ý là ảnh nổi hứng muốn trêu bé Vân a), vẽ mặt bốn cợt hướng về phía tai Kinh Vân xem thường nói: “Không uống hoàn, ta sẽ giống như bên hồ như vậy thân (ý là hôn a) người”

Kinh Vân trong lòng lộp bộp một tiếng, cúi đầu nhìn bát canh trên bàn nửa ngày rồi mới bưng lên uống liền một hơi

Lạc Vân cùng Thống Tề Trữ không biết Lạc Cách nói những gì cứ nhiên có thể làm xúc động Kinh Vân. Trước kia không biết phải phí bao nhiêu lời lẽ Lạc Cách mới được như nguyện, hôm nay lại như thế dễ dàng thuyết phục. Không khỏi đều âm thầm lấy làm kỳ quái

Lạc Cách nhìn chằm chằm Kinh Vân chu cái miệng nhỏ hợp lại uống canh, bỗng dừng thở dài, thầm nghĩ nếu là Kinh Vân lần này không nghe lời của hắn có bao nhiêu là hảo a (ke ke ke anh là bị hố to đi...)

Khuyên can mãi Kinh Vân mới đem canh uống xong, mọi người cũng đã muốn ăn no, lập tức tán đi

Buổi tối vẫn là Lạc Cách ôm Kinh Vân đi vào giấc ngủ, bất đồng là thêm vài cái hôn môi

Kinh Vân ở trong lòng ngực Lạc Cách né tránh, vừa vội vừa thẹn, nhuyển thanh nói: “Đại vương huynh, người tái... ta liền... ta sẽ...”

Lạc Cách đùa nói: “Ta tái như thế nào a? Người liền phải như thế nào a?”

Kinh Vân làm sao có thể cùng Lạc Cách đối khẩu tranh luận, lông mi đen nhánh khẽ run nhìn chằm chằm Lạc Cách không nói lời nào

Lạc Cách biết không thể tiếp tục là khó Kinh Vân, liền hôn vài cái rồi hống nói: “Hảo hảo, không hôn, bất quá người hôm nay phải cho ta ôm không được tránh né a” lại hít một hơi hương thơm trên người Kinh Vân rồi mới thành thành thật thật mà ngủ

Lạc Vân ngủ ở gian ngoài để phòng Lạc Cách buổi tối cần người thị hầu nên chuyện của hai người dễ nghe rõ ràng. Trong lòng thở dài: tâm tư Điện hạ quả nhiên là đều đặt hết ở Thập tam vương tử

Lại nghĩ tới mình toàn tâm toàn ý hầu hạ Điện hạ, cũng không biết được kết cục sau này sẽ ra sao, trái tim không khỏi nghĩ về Mục Hương phi

Nữ nhân, cho dù có trở thành quý phi tối được sủng ái vẫn là không có cảm giác an toàn, cẩn thận ngẫm lại, Mục Hương phi cũng thật đáng thương a

Nữ tử trong cung đều phải số khổ như vậy sao?

Lạc Cách cùng Kinh Vân sớm vào mộng đẹp, Lạc Vân vẫn còn đang thất thần nhìn chằm chằm phòng trong

Ngày kế Kinh Vân tỉnh dậy, cảm giác cùng ngày xưa bất đồng, mờ mịt suy nghĩ một hồi mới phát giác Lạc Cách sớm không biết tung tích. Mấy ngày này đều là từ trong lòng của Lạc Cách tỉnh dậy, hiện giờ có một ngày một mình thoải mái nằm ở trên giường, ngược lại có điểm không quen

Nghĩ đến đây, âm thầm đối mình lắc đầu

Ở trên giường ngồi ngốc một hồi, tổng cảm thấy được trên người không tốt, lười biếng đứng lên

Phỉ Hồng, Phỉ Lục từ lúc Kinh Vân bị Lạc Cách mang về tắm cung, sau đó liền được phân đến nơi này hầu hạ Kinh Vân. Thấy Kinh Vân đứng lên vội tiến tới vì Kinh Vân rửa mặt chải đầu

Ngày gần đây những việc này đều bị Lạc Cách một mình giành làm lấy, giờ phút này bỗng nhiên đổi người khác Kinh Vân lại không quen (bé nhớ hơi anh ni), liên tục xua tay nói: “Ta tự mình làm là tốt rồi”

“Hãy để cho nô tì hầu hạ Thập tam vương tử a” Phỉ Lục tay chân lạnh lẽo, ngay thơ đem Kinh Vân đặt ngồi ở bên giường, cùng Phỉ Hồng hi hi ha ha vì Kinh Vân rửa mặt chải đầu

“Đây là bị cái gì tạo ra a?” Phỉ Lục chưa kịp đợi Kinh Vân phản ứng, bỗng nhiên chỉ vào một tiểu hồng ban sau cảnh thượng (cổ) của Kinh Vân cả kinh nói: “Không phải là bị cái gì đập vào đi?”

Phỉ Hồng cũng tiến tới nhìn, gật đầu nói: “Nếu không là bị con gì cắn đi”

Kinh Vân mặt bỗng dưng nổi một mảng hồng

Hai tỷ muội đối với dấu hôn nơi cảnh thượng của Kinh Vân tinh tế nhìn

Chính là đều không biết là gì a, lúc này Lạc Vân vừa đi đến

Phỉ Hồng kêu lên: “Lạc Vân tỷ, người mau đến xem a, Thập tam vương tử nơi này không biết bị cái gì làm cho bị thương a?”

Kinh Vân cùng Lạc Vân ánh mắt vừa tiếp xúc tâm càng kích động, giống như đứa nhỏ làm sai, cúi đầu không nói, mặc Phỉ Hồng tỷ muội ở sau y to nhỏ

Lạc Vân sáng sớm tiễn Lạc Cách rời môn, lại đi hỏi thăm một chút tin tức rồi mới nhập môn, không nghĩ tới Kinh Vân sớm như vậy đã dậy. Nghe được Phỉ Hồng tỷ muội nói, phe phẩy quạt phiền (hình như là khăn lụa a) đi tới cười dài hỏi: “Cái gì thương, ta nhìn cái a” lại chỉ vào Phỉ Hồng tỷ muội mắng: “Ta ngày thường ở bên y đều hảo hảo, như thế nào đến các ngươi thị hầu liền làm y bị thương a? Điện hạ hỏi đến ta cũng không giúp được các ngươi” dứt lời nghiêm mặt nhìn tới cảnh tượng của Kinh Vân

Chỉ sợ chỉ có Phỉ Hồng tỷ muội còn là tiểu nha đầu chưa hiểu sự mới nhìn không ra đây là dấu hôn. Lạc Vân mặc dù đã biết Kinh Vân cùng Lạc Cách trong lúc đó ám sinh tình cảm (nảy sinh tình cảm ám muội a), giờ phút này tận mắt thấy vẫn là nhin không được tươi cười trên mặt có chút cứng nhắc

Lạc Vân cũng không nói gì, nghiêng đầu tinh tế đánh giá Kinh Vân

Kinh Vân khẽ cắn môi, một mặt tránh né ánh mắt của nàng

“Lạc Vân tỷ, rốt cục là bị làm sao vậy?”

Lạc Vân phục hồi lại tinh thần, có lệ nói: “Sợ là bị tiểu trùng cắn, không có gì đáng ngại a”

Lúc này mới che dấu cho qua

Đã muốn thật lâu không có tại thư tập trần quý kia viết văn ký, không biết Tô Lệ hiện giờ thân ở phương nào a, đã quá lâu a

Sự thật là thế giới thật mà Kinh Vân càng ngày càng tiếp cận, vạn vật với nhiều sắc màu rực rỡ đã hút đi tâm thần của y, nhưng thế giới ảo tưởng từ nhỏ làm bạn cùng y vẫn không thể dễ dàng vứt bỏ

Kinh Vân rất muốn một mình quay về tiểu viện đem thư tập lấy ra viết một chút sự tình này nọ. Chính là hiện tại, vô luận y làm cái gì bên người luôn luôn có người đi theo, tả đẳng hữu đẳng (có vẻ là trái kèm phải kèm a, ta không rõ), không có lấy một cái cơ hội đành phải ẩn nhẫn đợi

Lạc Cách hôm nay phải dậy sớm, lưu luyến rời đi hương thơm trên người Kinh Vân để đi tới phủ ngoại công

Khi tới đại môn Mai phủ, tạp dịch trông cửa mắt thấy, vội vàng như ong vỡ tổ chạy tới thị hầu Lạc Cách xuống ngựa, thỉnh an nói: “Lạc Cách điện hạ hôm nay đến thật sớm a, thái phu nhân ngày hôm qua còn nhắc tới phải vào cung thăm ngài a” bọn tạp dịch giống như chúng sao ứng nguyệt đón Lạc Cách nhập phủ

Lạc Cách vào chính đường, Mai quốc trưởng cùng Mai lão phu nhân được tin vội vàng chạy đến

“Lạc Cách điện hạ...”

Không đợi hai vị lão nhân chính thức hành lễ, Lạc Cách một cái bước xa nghênh đón cười nói: “Ngoại công, nãi nãi không cần đa lễ” đỡ Mai quốc trưởng an tọa

“Đã lâu không tới vấn an ngoại công cùng ngoại bà, thân thể có hảo?”

Mai lão phu nhân đã gần năm mươi, khéo mắt mặc dù cất dấu chút chỉ bạc nhưng làn da lại được bảo dưỡng rất tốt. Nàng từ nhỏ liền yêu thương ngoại tôn này, mỗi khi nhớ tới Lạc Cách ở hoàng cung không có mẫu phi quan tâm, lại có tiểu nhân thời khắc tính kế liền nước mắt thẳng thùy (rơi). Nhưng Lạc Cách thân là Đại vương tử, thân phận không giống người thường, cho dù thân là nãi nãi cũng không có thể quá mức thân cận

Mắt thấy Lạc Cách dần dần lớn, làm việc càng phát ra khí thế vương giả, tâm chỉ ngóng trông hần nhanh kế thừa vương vị, chính mình cũng hảo an tâm

Hiện giờ Lạc Cách ngay tại trước mắt, Mai lão phu nhân lại đau lại thán, cầm lấy thủ Lạc Cách thẳng vuốt, muốn nói lại nói không nên lời

Lạc Cách cũng không an vị, đứng ở bên người Mai lão phu nhân, để nàng cầm lấy thủ của mình

Kim chi ngọc diệp, vương thân quốc thích, có thể cùng trò chuyện ôn nhu, bất quá cũng chỉ là ở giờ khắc này

Mai quốc trưởng khuyên nhủ: “Như thế nào lại như vậy, không phải thường gặp mặt sao?”

Đối Lạc Cách nói: “Điện hạ mời ngồi”

“Không cần, cứ như vậy đứng không ngại. Ta cũng là nghĩ muốn bồi bên ngoại bà”

Mai quốc trưởng lắc đầu nói: “Ngoại bà người hai ngày nay không thoải mái, Mai Đóa phải lập gia đình, đứa nhỏ này từ nhỏ luôn được người yêu thích, không nghĩ tới rồi cũng tới thời điểm phải thành gia lập thất a, hai ngày nữa sẽ rời phủ. Trong lòng ta cũng là luyến tiếc a”

Lạc Cách chính là vì việc này mới đến đây, theo Mai quốc trưởng trong lời nói, hỏi: “Mai Đóa muội muội như thế nào lại hứa gả cho Mục gia? Trước đó ta thế nhưng một chút tin tức cũng không biết a”

Mai quốc trưởng râu bạc khẽ run, nhẹ nhàng thở dài: “Ngay cả chúng ta cũng là một chút tin tức cũng

chưa nghe được. Ngày hôm qua, sáng sớm lệnh của Hoàng thượng bỗng nhiên được ban ra, chỉ hôn Mai Đóa cho Mục gia. Ai, cũng không biết là có chuyện gì xảy ra a”

Lạc Cách nhú mi nói: “Ý tứ của Mai Đóa muội muội...”

Lời còn chưa dứt, bên ngoài một thanh âm thanh thúy reo lên: “Lạc Cách ca ca” Lạc Cách ngẩn đầu, một đạo xanh biếc như làn gió thoảng hương đánh tới

Mai Đóa mặc y phục điệp hoa dài, trên tay đầy phục sức. Này y phục mặc dù rất kỳ lạ nhưng ở trên người nàng lại có một loại không khí tươi mát vui mừng nói không nên lời, cả người hoạt bát giống như chim khách, túm trụ Lạc Cách nói: “Lạc Cách ca ca, ta muốn xuất giá” dứt lời, trên mặt lại vui rạo rực cười loan

Mai phu nhân ở phía sau đuổi theo Mai Đóa trách mắng: “Mai Đóa, không thể đối Điện hạ vô lễ, nhanh hành lễ” tiếp theo chính mình đối Lạc Cách hành lễ

Lạc Cách một bên chỉ nói: “Mợ miễn lễ” vừa cười giật nhẹ mái tóc của Mai Đóa: “Đã lớn thế mà còn không có bộ dáng của tiểu thư, như thế nào lập gia đình a?”

Mai Đóa ngây thơ nũng nịu: “Ta làm sao không có bộ dáng của tiểu thư a? Ta từ nhỏ đã kêu người là Lạc Cách ca ca vì cái gì hiện tại phải sửa miệng a? Còn muốn hành lễ...” nhả lại mũi không thuận theo: “Ta mạo phạm người, người hạo phạt ta a”

“Mai Đóa, một chút quy củ cũng không hiểu. Hạo mặc dù là Lạc Cách ca ca của người nhưng cũng là Đại vương tử, tôn ti phải có, đương nhiên phải hành lễ” Mai phu nhân nhuyển thanh ở bên cạnh quở trách nữ nhi

Lạc Cách thật thích tính tình này của muội muội ha ha cười nói: “Hạo, ta phạt người... ta phạt người... không được gả đi, như thế nào?”

Mai gia cùng Mục gia trước nay bất hòa, việc hôn sự này nếu không phải Hoàng thượng tự mình chỉ hôn tất không thể thành. Mai quốc trưởng cùng Mai lão phu nhân đều không vui đối với việc hôn sự này, Mai phu nhân đối nữ nhi xem bảo bối, không nghĩ giao cho cừu nhân để nữ nhi đến đó chịu ủy khuất

Lạc Cách trong lời nói tuy là nói đùa nhưng lại nói trúng tâm tư của mọi người. Lời vừa ra khỏi miệng, Mai quốc trưởng cười ha hả phụ họa nói: “Phạt thật hạo a”

Mai lão phu nhân cùng Mai phu nhân cũng gật đầu mỉm cười

Không ngờ Mai Đóa lại biến sắc kêu lên: “Không muốn không muốn, Lạc Cách ca ca ta nhất định phải được gả đi a. Như vậy, ta đối người hành lễ a” quả nhiên đối Lạc Cách hành lễ

Đến lúc này mọi người ngược lại ngạc nhiên

Lạc Cách ngẩn ra nghi ngờ nói: “Muội muội gặp qua Mục gia tiểu tử kia?”

“Cái gì tên tiểu tử kia? Người ta là có danh có họ a, hơn nữa...” Mai Đóa nóng vội nhanh miệng, sau mới phát hiện mình lỡ lời, hai má đỏ lên, thanh âm dần dần nhỏ đi

“Người ta? Nga...” Lạc Cách nhìn kỹ Mai Đóa một bộ kiêu thái nữ nhân, cùng ngoại công liếc nhau, cân nhắc nửa ngày nói: “Ta vốn định cùng ngoại công và cữu cữu thương lượng việc hôn nhân của Mai Đóa muội muội, nếu thật sự ủy khuất ta sẽ đi cầu Hoàng thượng chỉ định người khác. Hiện tại xem ra là ta quá lo lắng đi. Nếu Mai Đóa muội muội là một lòng muốn gả đi, Lạc Cách cũng không thể phá hủy chuyện tốt của nàng”

Mai Đóa sáng giọng nói: “Ai một lòng muốn gả đi a?” dậm chân một cái, rồi tựa hồ nghĩ đến mình quả thật muốn gả đi, bật cười giống như thỏ con e thẹn tránh đi

Nữ tử ôm ấp tình cảm tổng khiến cho người tâm cũng vui theo

Lạc Cách cùng Mai quốc trưởng thoải mái nở nụ cười, Mai lão phu nhân cùng Mai phu nhân cũng hé miệng cười

“Chỉ cần Mai Đóa không chịu ủy khuất, Mục gia liền Mục gia đi”

Mai phu nhân gật đầu nói: “Hoàng thượng chỉ hôn, Mục gia hẳn là không dám ủy khuất Mai Đóa đi?” rốt cuộc cũng chấp nhận vẫn là có chút lo lắng a

Lạc Cách biết tâm sự của Mai phu nhân, an ủi: “Mợ yên tâm, trong cung có ta, nếu Mai Đóa muội muội bị ủy khuất chắc chắn phải khảo Mục gia một cái công đạo a”

Mai phu nhân vui vẻ, đứng lên khom người nói: “Vậy tạ ơn Điện hạ”

Sự tình của Mai Đóa đã xử lý xong, Lạc Cách liền nhớ Kinh Vân, bởi Mai lão phu nhân thêm một hồi liên lũy cớ trong cung còn việc phải giải quyết, từ chối lưu lại dùng thiện với ngoại công, vội vàng hồi cung

15. Chương 15

Một đường cát bay đá chạy huy tiên trì mã (roi ngựa), hấp tấp tiến Lưỡng cung, câu đầu tiên liền hỏi: “Kinh Vân đâu?”

Cung nữ bên người vội vàng đáp: “Thập tam vương tử đang ở thư phòng”

Lạc Cách nghe xong, không hướng tẩm cung đi mà thay đổi lộ (đường) đến thư phòng

Kinh Vân đang ngồi ở cửa sổ đọc sách, quyển sách này đã cầm ở trong tay một canh giờ nhưng không có trở mình lấy một tờ (ý là không có lật qua tờ nào a)

Hôm nay không biết tại sao, bỗng nhiên khắc sâu hoài niệm Tô Lệ đến vậy, rất muốn ở trong thư tập cùng Tô Lệ hảo hảo nói chuyện. Cái loại không mừng không giận này cùng tâm tình đậm bạc dạo gần đây bị Lạc Cách phá hư không ít, thường thường nhớ tới Lạc Cách tâm đều phiền toái, khó có thể hồi phục thanh tĩnh như ngày thường

Thừa dịp Lạc Cách sáng sớm liền không thấy ảnh, vốn định một mình quay về tiểu viện lấy thư tập. Không nghĩ tới Lạc Vân một chút cũng không rời, không hề có lấy một cơ hội nào

Kinh Vân liếc mắt nhìn sang bàn bên cạnh Phỉ Hồng đang chơi cờ cùng Lạc Vân, để sách trong tay xuống đứng lên nói: “Ta muốn đi ra ngoài đi một chút, các người cứ tiếp tục chơi đi, ta một hồi trở về”

Lạc Vân vừa nghe, ném hắc kỳ (cờ đen) trong tay đứng lên

“Ta chính là không có kiên nhẫn hạ kỳ a, vẫn là bởi Thập tam vương tử đi ra ngoài giải sầu thật hảo a” Lạc Vân đem quân cờ trên bàn cờ thu vào trong hòm: “Dã hồng bên hồ nước Lượng cung đã nở a, chúng ta đi đến đó xem đi”

Kinh Vân đứng ở tại chỗ mím môi không nói lời nào

Phỉ Hồng ngạc nhiên nói: “Thập tam vương tử hôm nay thật lạ a, dường như có tâm sự gì a”

“Hi, ta xem y là không kiên nhẫn nhìn thấy nô tì chúng ta đi” Lạc Vân đen quyền phiến ở trước mặt Kinh Vân hơi hơi phẩy, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Thập tam vương tử, không phải chúng ta thích bám người, Lạc Cách điện hạ đã nói lúc nào cũng phải trông nom người, biết người đang làm chuyện gì. Ngày thường đều không phải là như vậy sao? Như thế nào hôm nay liền trong lòng không thoải mái?”

Nếu là Lạc Cách trong lòng có hỏa sớm đã đối bọn hạ nhận rằng a nhưng đằng này lại là Kinh Vân không hề có ra vẻ vương tử gia a, y kinh ngạc nhìn Lạc Vân và Phỉ Hồng một hồi, trong lòng tuy rằng không thoải mái, lại chính là khe khẽ thở dài trở lại cửa sổ ngồi một lần nữa đem thư cuốn cầm lên

Phỉ Hồng cũng không phải là người ngu dốt, biết Kinh Vân trong lòng không vui cùng Lạc Vân nhìn nhau vừa định tìm chút biện pháp làm Kinh Vân cao hứng, vừa nhắc đầu liền thấy Lạc Cách đang tiến tới gần

cửa sổ

“Điện hạ tới” Phỉ Hồng nói

Lạc Vân cười khê địa làm một cái thủ thế cảm kích cười nói: “Vừa lúc a, chúng ta cũng có thể cáo lui a”

Lạc Cách vừa vào cửa, Lạc Vân cùng Phỉ Hồng nhất tề hành lễ, im lặng lui ra ngoài

“Kính Vân hôm nay làm cái gì a? Đã dùng thiện chưa?”

Kính Vân cũng không biết vì cái gì khi thấy Lạc Cách tim đập đắc lợi hại a. Nhớ tới lời nói của Lạc Vân bỗng nhiên một cổ oán khí thẳng lên tâm trí, buồn thanh nói: “Ta làm cái gì không phải Đại vương huynh đều rõ ràng hay sao?” (bé là đang dỗi ni ˘˘)

Từ trước đến nay y nói chuyện đều không nóng không lạnh, đạm mạc như nước, hôm nay mở miệng liền mang theo ba phần khiêu khích, làm cho Lạc Cách ngạc nhiên

“Làm sao vậy?” Lạc Cách tới gần vỗ về bả vai Kính Vân hỏi

Ta làm sao vậy?

Kính Vân lời vừa rời khỏi miệng đã muốn biết là nói lời không nên nói. Thường ngày tâm bình thường trong trẻo nhưng lạnh lùng giờ giống như đang bị đảo loạn

Vì cái gì?

Chẳng lẽ là bởi vì ngày hôm qua ở bên hồ...

Nghĩ đến cảnh cùng Lạc Cách hôn môi bên hồ, tâm càng thêm nhảy lên kịch liệt, giống như muốn trào ra khỏi yết hầu

“Rốt cuộc là làm sao vậy?” Lạc Cách càng thêm tới gần, cúi đầu cùng mặt Kính Vân chỉ cách có một lòng tay

Kính Vân thần tình đột nhiên đỏ dửng, nghiêng đầu nói: “Đại vương huynh, người cũng không nên... không cần lại như vậy a”

“Không muốn như thế nào?” Lạc Cách mi tâm nhíu chặt, nghĩ nghĩ, tựa hồ minh bạch ý của Kính Vân, tươi cười giãn ra: “Không cần thân người? Không nên không nên” nói xong, nhìn lên cằm của Kính Vân

không khỏi phân trần hân lên

Kinh Vân không muốn liền tránh vài cái, lại bị Lạc Cách dựa thể đặt lên cửa sổ

Trên môi lại nằng lại nhiệt, lực đạo của Lạc Cách khiến cho Kinh Vân không ngừng ngửa ra sau, chỉ cầu tranh thủ một chút hô hấp tự do. Lạc Cách liếm qua hàm răng, thoáng nhìn thấy Kinh Vân ngửa ra sau để lộ ra cảnh thượng trắng mịn, nhẹ giọng cười liền đổi hướng đối với cảnh thượng của y khẳng liếm cắn

Nguyên bản đã khó khăn thở dốc, trên cổ bỗng nhiên lại một trận tê dại, Kinh Vân nỗ lực dùng hai tay để trước ngực Lạc Cách suyễn nói: “Đại vương huynh... ta... ta sẽ giận a”

Lạc Cách đối với Kinh Vân cười, tại bên tai Kinh Vân bốn cột nói: “Chỉ sợ người không muốn a”

Việc liếm cắn trên cảnh thượng càng phát thêm lực, Kinh Vân nhiệt độ trên mặt nhất định lịa hồng lại thanh một mảnh, trong lòng thật xấu hổ

Lạc Cách được thể, càng thêm đắc ý, thủ tiến dần vào y phục của Kinh Vân, toàn tâm toàn ý tham khán vào bên trong. Kinh Vân bỗng dưng bị bàn tay lạnh lẽo đụng vào chỗ tư mật cả người liền chấn động, trên mặt toàn bộ đỏ ửng giống như son, vội la lên: “Ta không bao giờ... để ý đến người nữa” ánh mắt trừng đặc tròn a tròn, ướt át một mảnh, tựa hồ tùy thời hội rơi lệ

Lạc Cách nghe thanh âm Kinh Vân, biết y thực sự nổi giận, không dám tái hồ nháo, ngưng ngừng thu hồi thủ, buông Kinh Vân ra địa cười cười lấy lòng: “Tất cả nghe theo người a, không nên tức giận, bệnh của người mới tốt lên có vài ngày a”

Nhìn vào một mảnh trắng nõn bóng loáng trong cổ áo hỗn loạn thâm than tiếc nuối nhưng lại không có can đảm tiếp tục nhất là khi Kinh Vân phát giận a, nên cái gì cũng đều tùy theo ý y a. Nhưng trong lòng lại thật ngọt ngào, không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt. Nghĩ đến lời nói mà Kinh Vân thẹn thùng đối mình nói “Ta không bao giờ... để ý đến người nữa” Lạc Cách đã muốn hãnh diện nhìn trời mà cười dài ba tiếng

Người trong cuộc liền như kẻ điên giống nhau, không thể điều khiển được hỉ ưu trong lòng, đương nhiên ngay cả Lạc Cách cũng không ngoại lệ

Kinh Vân ngồi trên cửa sổ sửa sang lại y phục bị xả trên người, thỉnh thoảng cảnh giác ngẩng đầu nhìn xem Lạc Cách đứng trước người. Dem từng kiện y phục điều chỉnh hảo thân sắc mới khôi phục một chút, mặt cũng khôi phục màu gốc, giống như sửa lại y phục cũng là đồng thời tìm về mặt nạ lãnh đạm thường ngày

Lạc Cách yêu nhất bộ dáng khi Kinh Vân đỏ mặt, gặp Kinh Vân lại trở về vẻ mặt thường ngày, thật toả dài hận không thể tiến tới lột đi mặt nạ của y, thấy y giận đến nổi vừa vội vừa thẹn, nghĩ nghĩ vẫn là từ bỏ

Đêm đó khi dùng thiện, không khí có chút quỷ dị

Lạc Cách hứng trí giống như gặp được việc gì vui. Kinh Vân lại cúi đầu không nói, mặc Lạc Cách như thế nào hổng cũng không chịu nói chuyện, vội vàng gấp hai đĩa đồ ăn rồi đem phần cơm còn lại xử lý xong liền buông bát đứng dậy hướng phòng trong mà đi

“Kinh Vân như thế nào lại ăn ít vậy?” Lạc Cách cũng đặt bát xuống, ngăn lại Kinh Vân

“Ta ăn no”

“Người ăn ít như vậy làm sao có thể no a?” Lạc Cách biết được suy nghĩ trong lòng y, nghĩ đến cảnh sắc tươi đẹp trong thư phòng hôm nay, bên môi giật ra y cười lơ đãng, nắm thủ Kinh Vân, bắt y quay về bàn ăn: “Đến, tái cùng ta ăn một chút...”

“Đại vương huynh” Kinh Vân đột nhiên giẫy khỏi tay Lạc Cách: “Ta muốn trở về tiểu viện ở” y nói tuy nhẹ nhưng ngữ khí là kiên quyết, hiển nhiên là quyết định chủ ý

Trong phòng liền yên tĩnh

Mỗi lần Kinh Vân nói muốn rời khỏi tẩm cung Lạc Cách trở về tiểu viện, Lạc Cách nhất định phát giận, phát hỏa đập phá một trận làm họa cập người khác đến khi Kinh Vân không nói rời đi nữa mới thôi

Cho nên mọi người sợ nhất Kinh Vân có ý định phải trở về tiểu viện

Vừa nghe Kinh Vân nói, không khí nhất thời khẩn trương, tiểu cung nữ hầu hạ chung quanh có thể trốn đều trốn đi

Lạc Vân ngồi ở bên cạnh thềm cửa cũng buông tay từ từ đứng lên

Lạc Cách biến sắc, đối Kinh Vân nhìn một lát, buồn thanh nói: “Không thể”

“Ta bệnh đã muốn hảo, không nên tái quấy rầy Đại vương huynh...”

“Dù sao cũng không thể” quả nhiên Lạc Cách rống to. Nhìn sắc mặt hơi trắng bệch của Kinh Vân lại trở nên mềm lòng, phóng nhiên thanh âm nói: “Ngủ nơi này không phải hảo hảo sao, tại sao phải rời đi? Kinh Vân, chúng ta không cần náo loạn, ngày mai là sinh thần của người, hôm nay nghỉ sớm một chút, ta ngày mai cùng người cả ngày, tất cả nghe theo người”

Sinh thần?

Kinh Vân sững sốt ngầm tính toán. Quả nhiên ngày mai là sinh thần của mình. Chưa từng có người để ý đến sinh thần của mình, bỗng nhiên bị Lạc Cách đột nhiên nhắc tới, tâm liền run rẩy, giống như có dòng

nước ẩm hướng ngũ tạng chậm rãi rót vào

Kể từ đó, lời muốn nói cũng không thể nói ra

Đỏ mặt cúi đầu đứng ở Lạc Cách trước mặt, thật lâu sau Kinh Vân mới nhẹ nhàng nói: “Như vậy liền đi ngủ sớm một chút” không có nhìn Lạc Cách liền một mình vào phòng ngủ

Lạc Cách đợi Kinh Vân đi vào mới thật dài thở ra một hơi, biết lại qua được một cửa. Hôm nay hành động quả thật có quá phận một chút, cũng khó trách Kinh Vân tức giận, vội vã nghĩ muốn cách xa Đại vương huynh này càng xa càng tốt

Lạc Cách lập tức hết sức cao hứng, đối Lạc Vân dương mi tự đắc, cười theo đuôi Kinh Vân đi vào trong

Nguyên nói với Kinh Vân là nên nghỉ sớm một chút, lên giường Lạc Cách lại quẩn quýt lấy Kinh Vân không thôi. Bởi vì Kinh Vân trước cảnh cáo một câu “Người nếu hôn ta, ta hội không bao giờ... để ý người nữa” kết quả không dám tự tiện thân Kinh Vân, chỉ đem Kinh Vân ôm chặt trong lòng, không ngừng trộm hít lấy hương thơm phát ra từ người y

Kinh Vân tránh lại tránh không ra, bị Lạc Cách náo loạn nửa buổi tối, cảnh thượng chỗ nào cũng ngứa, thật sự không muốn dây dưa với Lạc Cách đành phải cầu xin tha thứ nói: “Đại vương huynh...”

Lạc Cách nói: “Ta không có hôn người, vô luận như thế nào đều ngủ không được, Kinh Vân nói ta phải làm sao bây giờ?” (vô lại a ˘˘)

Kinh Vân biết Lạc Cách vô lại, nhưng y lại không có cách nào giải quyết, vì cầu được thanh tĩnh nên vô lực điểm đầu: “Vậy người liền hôn nhẹ đi, ta muốn ngủ” y cũng thật sự là mệt mỏi, cư nhiên không nghĩ đến việc lấy “Không bao giờ... để ý người nữa” để làm uy hiếp

Lạc Cách mục đích đạt thành, vui rạo rức ôm Kinh Vân, mạnh mẽ ở thần biện non hồng lưu lại vết sưng đỏ, giống như muốn lưu lại dấu vết trên người mình yêu thương, sau mới mỹ mỹ ngủ

Đêm đó bầu trời đầy sao biểu thị ngày mai chính là ngày nắng đẹp

Kinh Vân không biết khi nào thành thói quen ôm Lạc Cách, mặc dù thời tiết không hề rét lạnh vậy mà mỗi khi ngủ say sau dần dần oa nhập trong lòng ngực Lạc Cách

Lạc Cách từ khi cùng Kinh Vân ở chung tính tình không khỏi thay đổi dần. Trước kia trước mặt người khác một bộ uy nghiêm ông cụ non, hiện giờ mỗi khi ở trước mặt Kinh Vân ngược lại không cố ý bướng bỉnh mà lại thoải mái cười, Lạc Vân xem ở trong mắt không biết nên hỉ hay nên bi, có đôi khi xem Kinh Vân cùng Lạc Cách nháo loạn tránh không được khai đạo an ủi một chút, có đôi khi nghĩ nếu cứ tiếp tục như vậy không phải là kết quả tốt, lại không khỏi ngóng trông hai người sớm một chút tách ra là tốt rồi

Kinh Vân ở trong lòng Lạc Cách ngênh đón tia nắng đầu tiên trong ngày sinh thần của mình. Nhẹ nhàng cúi cái thất lưng, Lạc Cách bỗng nhiên mở to mắt nói nhỏ: “Người tỉnh rồi?” nói xong cũng học Kinh Vân cúi thất lưng mỉm cười nói: “Ta sớm tỉnh, sợ động tỉnh người nên vẫn không dám động”

Đại vương huynh vì cái gì hôm nay lại tỉnh sớm vậy? Kinh Vân hoang mang ngẩn đầu nhìn Lạc Cách liếc mắt một cái

Lạc Cách tựa hồ đoán được tâm sự của y, khởi động nửa người nằm đối diện với Kinh Vân thâm y nói: “Bởi vì hôm nay là sinh thần của Kinh Vân a, là ngày trọng đại a”

Kinh Vân không cho là sinh thần của mình có gì là trọng đại

Lúc còn rất nhỏ từng hâm mộ huynh đệ khác trong sinh thần có thật nhiều đồ ăn cùng đồ chơi, mỗi người đều thật cẩn thận cầm trong tay, chính mình lại luôn cô độc một người. Thứ duy nhất có thể tính là chúc mừng sinh thần đó chính là đĩa điểm tâm ngũ sắc cao mà đại trù phòng đưa tới, mỗi thành viên trong hoàng thất vào thời điểm sinh thần phải ăn một khối để cầu cho thân thể khỏe mạnh

Ngũ sắc cao mà Kinh Vân nhận được luôn lạnh ngắt, thậm chí còn có chút vị lạ

Kia cũng khó trách, sinh thần của Thập cửu công chúa lại trước Kinh Vân hai ngày, ngũ sắc cao lại chế tác rườm rà, nên người trong đại trù phòng đã đem ngũ sắc cao còn dư trong sinh thần của công chúa cấp cho Thập tam vương tử không người để ý

Nghĩ đến đây, Kinh Vân nghiêng đầu đi thản nhiên nói: “Này có gì trọng đại, sinh thần của ta cũng chính là ngày giỗ của mẫu phi”

Không tồi, Lệ phi người mà Lạc Cách xem như mẫu thân thứ hai tại ngày Kinh Vân sinh ra cũng liền rời đi hẳn vĩnh viễn

Hứng trí đào dạt của Lạc Cách bị Kinh Vân một câu đánh cho thất hồn lạc phách, sắc mặt âm u một chút, ổn định lại tinh thần khuyên nhủ: “Hôm nay là sinh thần của ngươi, hẳn là hảo hảo ngoạn một chút, làm gì lại đi nghĩ đến mấy chuyện này?”

Kinh Vân không biết nghĩ đến cái gì, hơi hơi thở dài, trở người lại nhắm mắt ngủ

Lạc Cách biết trong lòng y chịu khổ sở, cảm thấy hết sức hoảng, thế nhưng lại không nghĩ ra nên nói thế nào để an ủi y, chỉ có thể lẳng lặng nằm ở một bên bồi y

Lạc Vân từ lúc nghe được thanh âm của hai người vội mang theo Phỉ Hồng tỷ muội tiến vào thị hầu hai người rời giường. vén màn thấy hai người còn oa trên giường, cười nói: “Không phải đều đã tỉnh dậy sao? Như thế nào lại giả bộ ngủ để hù chúng ta a?”

Lạc Cách mở to mắt, trở người đối Lạc Vân nhẹ nhàng lắc đầu nháy mắt, lại nắm lấy một thủ chỉ thon dài của Kinh Vân

Lạc Vân là loại nào lanh lợi a, nàng thu tươi cười tinh tế đánh giá Kinh Vân, quay đầu đối Phỉ Hồng tỷ muội nói nhỏ: “Họ còn chưa tỉnh, chúng ta ra ngoài trước đi”

Phỉ Lục không biết sao lại thế này nên vẫn còn sững sờ, Phỉ Hồng lại nhìn thấy tư thế của Lạc Cách, cùng Lạc Vân một đường lôi kéo Phỉ Lục mau mau rời đi

Trong phòng lại hoàn toàn yên tĩnh

Lạc Cách trong ngày này vốn chuẩn bị rất nhiều thứ hảo ngoạn muốn cho Kinh Vân hảo hảo vui vẻ một ngày, xem nụ cười của y nở rộ ở trước mắt. Không nghĩ tới mới sáng sớm lại gặp loại tình huống này

Trầm mặc một hồi, Lạc Cách nhẹ nhàng bính Kinh Vân một chút

“Kinh Vân hôm nay ta tìm được thật nhiều thứ hảo ngoạn rất thú vị a, cùng đi xem được không?”

Kinh Vân nằm xoay lưng về phía Lạc Cách mở to mắt lạnh lùng nói: “Sinh thần của ta từ trước đến nay luôn im lặng

Lạc Cách có hảo ý đều bị Kinh Vân nhất đổ, cơn tức thẳng ba phần. Trùng mắt với bộ dạng lãnh đạm của Kinh Vân một hồi, nghĩ muốn đem này vương đệ không biết điều túm dậy hảo hảo giáo huấn một chút, tốt nhất là đem y đặt ở dưới thân hảo hảo khi dễ y (-.-), cho y biết cái gì gọi là dài ngắn có chừng a (ý ảnh là chuyện gì cũng có giới hạn a)

Nhiều loại tâm tư ở trong não lý bay tới bay lui nhưng vẫn không có động thủ. Kinh Vân nằm ở nơi này, cánh tay trắng nõn mềm mịn từ trong chăn lộ ra một chút thật giống như ngọc lưu ly lại giống như búp bê yếu ớt. Lạc Cách lại nhớ đến ngày đó bắt y lấy cái chén ngọc trong ao lý thiếu chút nữa làm y mất luôn cái mạng nhỏ. Thời điểm y bị ở lại Mục Hương cung hấn cơ hồ hồi hận đến đứt ruột

Kiểm chế lại kiểm chế, cơn tức rốt cục cũng được đè ép xuống. Lạc Cách chịu đựng nhục niệm mãnh liệt đem Kinh Vân áp đảo, buồn thanh nói: “Hảo, vậy ta cùng người im lặng” cắn răng cùng Kinh Vân nằm ngủ

“Im lặng” một canh giờ, Lạc Cách bắt đầu trở nên không kiên nhẫn, ngửa cổ nhìn xem Kinh Vân, trong lòng bội phục công phu im lặng của y, này phải trải qua bao nhiêu năm mới chịu được như vậy a

Thủ bất động thanh sắc lại bắt đầu di chuyển đến bên người Kinh Vân

Trước thử bính bính thủ chỉ Kinh Vân, thấy y không có phản ứng Lạc Cách trong lòng mừng thầm, lại thử đi xoa bóp đầu ngón út của Kinh Vân

Nắm ngón út được một lúc, Lạc Cách lớn mật đem thủ Kinh Vân bao ở trong tay mình. Lạc Cách giống như nắm được bảo bối mình hằng mơ ước, thật to hít vào một hơi vừa lòng nhắm mắt lại

Kinh Vân tại lúc Lạc Cách lần thứ nhất chạm vào y ngay tại một khắc y liền mở mắt

Y biết này Đại vương huynh hành vi đường đột, khó nói hội làm ra chuyện khiến người thẹn thùng, cố thật cẩn thận phòng bị, đợi thời cơ liền thoát thân. Không nghĩ tới Lạc Cách lại chính là chỉ cầm tay mình, không có cái gì động tác khiến người đỏ mặt

Thủ bị nắm ở trong tay Lạc Cách, miệng có điểm cảm giác ngọt ngào. Kinh Vân nhếch môi khinh dương, cười chính mình ngu đần rồi lại nhắm hai mắt lại

Ngoài cửa sổ dương quang (ánh sáng) thẳng chiếu vào làm tấm cung Đại vương tử càng thêm rực rỡ. Song quốc luôn luôn quản chế rất nghiêm người kế thừa vương vị, cư nhiên người kế thừa hôm nay lại phá lệ kê cao gối ngủ không dậy nổi

Nằm bên cạnh hẳn chính là mỹ danh đang dần dần được truyền đi trong hậu cung Thập tam vương tử

Lời đồn đãi có liên quan đến bọn họ đã muốn từ trong cung bay ra ngoài cung, thế nhưng bọn họ lại chính là tay trong tay cùng nằm ở trên giường

Đây là sinh thần thứ mười sáu của Kinh Vân, cùng với sinh thần mười lăm năm qua im lặng giống nhau, khả lại có rõ ràng bất đồng

Y cùng với Lạc Cách nằm ở trên giường mặc ánh mặt trời chiếu rọi vào thân thể

Không có thanh âm nhưng rõ ràng bên người có người

Một người khác... không phải Tô Lệ

Việc hôn sự của Mai Đóa trở thành đại sự trong kinh thành

Hai đại gia tộc hiển hách cùng Vương gia quan hệ chặt chẽ, cũng là kẻ thù của nhau nay phải biến chiến tranh thành tơ lụa, mượn nữ nhân lương duyên hòa hảo?

Tân nương của Mai gia, tân lang của Mục gia, Hoàng thượng lại tự mình định thân sự, thật là chuyện oanh động a

Trước ngày thành thân, quà cáp, bà mối hỉ cô... đồng lớn đồng nhỏ người xuyên qua xuyên lại ở hai phủ

Mai Đóa mắt luôn thông dong hào phóng bình thường, tránh ở chính mình trong phòng thêu gổi uyên ương

Mai phu nhân lặng lẽ ở ngoài cửa sổ, thấy nữ nhân trên mặt ngọt ngào cùng chờ mong, xoay người trở lại đại đường Mai gia nơi mọi người đang tụ tập, mỉm cười gật đầu

Mọi người đều dùng tươi cười để an ủi lẫn nhau. Mai Đóa là trân bảo của Mai gia, Hoàng thượng chỉ định thân sự không thể kháng chỉ, hiện tại chỉ có thể hy vọng Mai Đóa bản thân đối với việc hôn sự này là cam tâm tình nguyện...

Chiêng trống chấn đắc lỗ tai ong ong vang lên, tiền mừng hỉ dùng cấp cho các tiểu hài tử trên đường từng cái từng cai rơi đầy đường lớn

Người qua đường đứng tại hai bên ngã tư đường đuổi thẳng cổ cùng nhau bàn tán to nhỏ xôn xao, hy vọng có thể nhìn được tân nương tử động lòng người

Nữ nhân của Mai gia xuất giá, dùng nghi thức tối long trọng. Mục gia cưới vợ cũng dùng nghi thức tối long trọng. Đại vương tử tự mình mang theo ý chỉ của Hoàng thượng đến cấp hai nhà một chút mặt mũi

Đây là một hôn sự hoàn mỹ

Lạc Cách dựa vào thân phận tôn quý, ở trước thời gian đưa tân nương vào động phòng liền đi đến trước mặt Mai Đóa

“Mai Đóa, vào nơi này thì ngươi chính là người của Mục gia, là thê tử của Mục tiểu tử kia, hy vọng hẩn hội hảo hảo đối đãi người”

Khăn chùi đầu đỏ thắm che khuất mặt Mai Đóa, thanh âm của nàng mang theo hạnh phúc ngọt ngào: “Lạc Cách ca ca, không cần phải lo lắng cho ta”

Nha đầu Hương Hương đứng một bên bên của hồi môn cũng cười hì hì nói: “Đại vương tử xin an tâm, cô gia nhất định sẽ không khi dễ tiểu thư”

Lạc Cách gật đầu cười, nhìn theo tiểu muội tử mình yêu thích nhất trở thành tức phụ của người khác

Bên này, Kinh Vân lại bắt đầu tranh thủ quyền lợi được tự do

Ngày xưa ở Đông đình, cái gì cũng không có nhưng lại tự do tự tại, muốn nhìn thư liền nhìn thư, muốn viết tập liền viết tập

Từ lúc bị Lạc Cách chú ý liền giống như tiến vào trong mạng nhện, càng giãy giụa càng bị dính chặt, nhưng cho dù không giãy giụa cũng không có hy vọng đào thoát

Lạc Cách đối với phản ứng tránh né mạnh mẽ của Kinh Vân không khỏi giận dữ, dám đùa giỡn uy nghiêm của Đại vương tử

Kinh Vân thế nhưng cuối cùng cũng đã tìm được phương pháp đối phó với Lạc Cách chính là... hững hờ

Theo bản năng biết, lãnh đạm có thể khiến cho Đại vương huynh đứng ngồi không yên mà cuối đầu xin tha thứ

Hai người đấu vài ngày, toàn bộ lượng cung liền giống như bị vây trong gió lốc, mỗi người đều hết sức bảo vệ chính mình để tránh trở thành người hy sinh vô tội. Chỉ có Lạc Vân đáng thương phải ở giữa chu toàn cả hai người, vừa vội vừa tức lại ủy khuất

Kinh Vân quyết định tại khi đám thị cùng giám lỏng của mình không được hủy bỏ tuyệt không cùng Lạc Cách nói chuyện, tuyệt không đối Lạc Cách mỉm cười, thậm chí y ngay cả con mắt cũng không nhìn lấy Lạc Cách một chút

Lạc Cách nổi trận lôi đình, lại nhiều lần tính toán cứ như vậy thừa dịp ba phần tức giận đem Kinh Vân chiếm lấy, lại thường thường ở thời điểm cường hôn Kinh Vân lại bị ánh mắt của y làm cho không thể nào tiếp tục giữ trò đồi bại. Hắn hận chính mình khiếp nhược, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi

Như thế dày vò mấy ngày liền, Lạc Cách là người đầu tiên giường cờ hàng

Ở trước mặt Kinh Vân phân phó mọi người không được thời thời khắc khắc trong coi Kinh Vân, còn đồng ý cho y có thể tùy thời rời khỏi Lượng cung ở trong hoàng cung đi lại. Lạc Cách cảm giác mình đang đem tiểu bạch lộ (nai trắng) trực xuất đến rừng rậm đầy dã thú

Khả tất cả không thoải mái cùng nghiêng răng nghiêng lợi đầy phần nộ ở tại khi nghe được Kinh Vân cười khẽ nhỏ nhẹ nói chuyện cư nhiên liền tan thành mây khói

“Lạc Vân, người nói... ta có phải hay không bị nguyên rửa bởi Kinh Vân?”

Ngày đầu tiên thực hiện lời nói, Lạc Cách ngốc nhìn Kinh Vân trở lại tiểu viện của chính mình, đuổi tất cả người phải theo thị hầu ra ngoài, chỉ giữ lại Phỉ Hồng tỷ muội

Lạc Vân ngồi ở trên ghế dưới ánh mặt trời thêu áo choàng cho Lạc Cách. Nghe thấy Lạc Cách trong lời nói

không có tự tin, cười khúc khích một chút rồi bật cười, đem vật cầm trong tay buông ra, đi đến bên người Lạc Cách dâng lên một tách trà nóng: “Thập tam vương tử bất quá là trở về tiểu viện một chút, đã nói đến như vậy, Điện hạ đây là bị làm sao a?”

Lạc Cách cũng bật cười, cầm lấy thủ Lạc Vân phóng tới bả vai: “Thân mình hảo mỗi, giúp ta xoa bóp”

Theo gương đồng nhìn sắc mặt Lạc Vân một chút lại nói: “Như thế nào trên mặt dường như có chút đỏ a?”

“Đó là son mới đổi a, màu này ta thật thích” Lạc Vân sâu kín sáng giọng: “Đã đổi được một tháng a. Điện hạ tâm tư chỉ đặt ở nơi khác làm sao còn có thời gian nhìn mặt ta a?”

Lạc Cách liền đỏ mặt: “Này không nhìn ra sao? Tâm tư của ta còn có thể để ở nơi đâu a? Nói sau...” hắn bỗng nhiên đứng lên nhìn ra ngoài cửa, quay đầu vui vẻ nói: “Kính Vân hướng bên này, cũng không biết y một người tránh ở tiểu viện cả một ngày đều đã làm gì a” vén màn kích động đón Kính Vân

Lạc Vân ngốc nhìn Lạc Cách cùng Kính Vân ở ngoài cửa sổ, thần sắc ảm đạm trở lại bên giường, lấy ra khăn tay tự mình thêu cho Lạc Cách, nhìn đóa Song hoa hồng ở mặt trên thở thật dài

Kính Vân tính cách càng ngày càng sáng sủa, chẳng những đối các cung nữ bên người Lạc Cách thỉnh thoảng lộ ra tươi cười gọi người kính ngạc, ngẫu nhiên còn có thể một mình trở lại Đông đình nơi nơi dạo. Người trong cung hiện tại cuối cùng có phúc thấy được y, có thể thường thấy này vương tử đáng yêu ở trong hoàng cung đi dạo

Lạc Cách tận khả năng canh giữ ở bên người Kính Vân, trong lòng đối ánh mắt của mọi người dừng ở trên người Kính Vân hận đặc nghiêng rằng, trên mặt lại giả bộ một bộ dáng không sao cả, khắc chế chính mình không ảnh hưởng đến tự do của Kính Vân, để tránh Kính Vân lần thứ hai đối hấn phản cảm

Lại một tháng qua đi, “Quốc hoa” song hồng đã muốn nở đầy khắp núi đồi

Lạc Cách như mọi khi ở bên người phụ vương xử lý chính vụ

Kính Vân xuất nhập hoàng cung số lần dần dần nhiều, cùng mọi người trong cung dần dần quen thuộc, nếu một mình ở trong cung đi dạo gặp được các vương huynh không hề không nói một lời lặng lẽ tránh đi, ít nhất nhẹ nhàng cười. Lạc Cách lo lắng Kính Vân gặp chuyện không may, thấy việc mà mỗi ngày y làm trước khi trở lại Lượng cung bất quá cũng chỉ là chung quanh đi dạo, hoặc đến thư phòng người khác nhìn xem văn thư, hoặc đến tiểu viện ngắm bầu trời nên cũng chậm rãi yên lòng

Ngày hôm đó, Lạc Cách trở lại Lượng cung, Kính Vân lại đi đến tiểu viện của mình. Kính Vân khi ở trong tiểu viện tối kỵ có người quấy rầy, đừng nói là Phỉ Hồng tỷ muội, cho dù Lạc Cách và Lạc Vân cũng không thể đi vào. Lạc Cách tuy rằng cảm thấy kỳ quái nhưng là tùy ý Kính Vân, hơn nữa Kính Vân mỗi lần từ

trong tiểu viện trở về tâm tình liền phá lệ thư sướng, tổng không ngừng cấp Lạc Cách cười ngọt ngào. Vì vậy Lạc Cách cũng sẽ không tái đề ý tới Kinh Vân rốt cuộc ở trong tiểu viện làm cái gì

Lạc Vân vì Lạc Cách thay ngoài bào, lấy xuống khăn tay bên hông Lạc Cách nói: “Đã là lúc nào rồi còn dùng khăn thêu chất liệu này, Điện hạ không thấy nóng?” thướt tha đi đến đầu giường của mình lấy ra vật dưới gối đầu cười hì hì đeo lên đai lưng của Lạc Cách

Lạc Cách cuối đầu vừa thấy, nguyên lai là một cái khăn tay mới, bên trên thêu một đóa Song hoa hồng, thủ công tinh tế, lịch sự tao nhã khéo khéo. Kéo qua Lạc Vân ôm vào trong ngực: “Chỉ có một đóa Song hoa hồng?”

“Kia phải mấy đóa a? Điện hạ muốn mấy đóa, ta lần sau liền thêu mấy đóa”

Lạc Cách trêu tức nói: “Song hoa hồng không cần nhiều thêm, ta xem này trên mặt nhưng thật ra thiếu một đôi uyên ương” dứt lời đối Lạc Vân nhe răng cười

Lạc Vân đỏ mặt lên, vội nói: “Còn có nhiều người sẽ vì Điện hạ thêu uyên ương mà, này khăn tử không tốt ta muốn trở về chỉnh sửa a” nói xong thân thủ lấy lại khăn tay

Lạc Cách làm sao dễ dàng cho nàng lấy về, cầm lấy thủ Lạc Vân cười nói: “Như thế nào nhỏ mọn như vậy?” lại ôn nhu nói: “Mặc kệ có nhiều ít nữ nhân giúp ta thêu uyên ương, ta chỉ đem khăn tay người thêu mang trên người, này còn không được?”

Lạc Vân trong lòng nhất ngọt, bỗng nhiên nghĩ đến Kinh Vân, thầm nghĩ: nếu là Thập tam vương tử đưa cho người một cái khăn tay, không biết khăn của ta đây phải ném tới nơi nào?. Sắc mặt không khỏi ảm đạm

Lạc Cách nhìn ra sắc mặt Lạc Vân không tốt, biết mình đối với thị nữ từ nhỏ làm bạn bên người có nhiều lãnh đạm, trong lòng cũng cảm thấy áy náy

Vừa muốn ôn thanh trấn an, một tiếng kêu bi ai từ bên ngoài Lượng cung truyền vào

“Điện hạ...”

Này giọng kêu nghe vào trong tai Lạc Cách đầy thâm thực, giờ phúc này lại sắc nhọn bi thương trở nên không thể phân biệt

“Điện hạ... điện hạ... điện hạ”

Thanh âm một tiếng cao hơn một tiếng, giống như người trước khi chết dùng hết khí lực bi thiết kêu. Lạc Vân nghe đến sợ hãi, lui tiếng vào trong ngực Lạc Cách

16. Chương 16

“Xảy ra chuyện gì?” Lạc Cách ôm Lạc Vân, bước tới trước cửa sổ quát hỏi

Dần dần nghe được tiếng bước chân gần hơn, có người hầu đưa tin: “Mai phu nhân của Chấn Bình đại tướng quân cầu kiến Điện hạ”

Lạc Cách kinh ngạc nói: “Mợ?”

Lời còn chưa dứt, Mai phu nhân đã đến nội đường, tóc mai tán loạn, tiến vào khóc lóc ngã xuống đất: “Điện hạ... Điện hạ...”

Lạc Vân nhìn thấy người bên ngoài, sớm ngượng ngùng tránh khỏi ôm ấp của Lạc Cách

Mai phu nhân xuất thân gia thế, cho tới bây giờ vẫn phú quý an nhàn, không hề có thái độ tùy tiện, hôm nay cư nhiên đáng vẻ phờ phạc, khiến Lạc Cách rất là giật mình

“Mợ mau đứng dậy, đã xảy ra chuyện gì?” Lạc Cách vội nâng Mai phu nhân dậy, cung nữ bên người cũng tiến lên thị hầu

Mai phu nhân cũng không có đứng lên, hai tay gắt gao cầu ở hoàng thổ (có lẽ là sàn nhà đi), móng tay luôn luôn được bảo dưỡng kỹ càng lộ vẻ bụi bặm, bởi vì dùng sức quá nhiều nên móng tay đã muốn chảy huyết tươi

Lạc Cách trong lòng phát lạnh, biết Mai gia nhất định gặp chuyện không may, buộc mình tự trấn định nói: “Mợ có chuyện gì chậm rãi nói cho ta nghe”

Mai phu nhân ngẩn đầu nhìn Lạc Cách, hai mắt lại hồng lại sưng (vừa đỏ vừa sưng), trong mắt đầy lệ, nhấp nháy môi tựa hồ muốn nói lại run rẩy thần biện nửa ngày nói không nên lời

Lạc Cách chính là sốt ruột, Lạc Vân chỉ vào thị nữ theo hầu của Mai gia nói: “Mai phu nhân trong lòng bi thiết nói không nên lời, người nói”

Kia là thị nữ tùy thân theo Mai phu nhân tiến nhập Lượng cung, Mai phu nhân quỳ rạp xuống trước mặt Lạc Cách, nàng cũng quỳ gối một bên cúi đầu khóc rống, nghe được Lạc Vân hỏi liền khóc nức nở lau lệ nói: “Mai Đóa tiểu thư... Mai Đóa tiểu thư đã chết...”

“Cái gì?” Lạc Cách kinh hãi hỏi. Mới đến Mục gia, xác nhận ngày tốt cảnh đẹp như thế nào lại chết? Âm thầm bình tĩnh, lại hỏi: “Chết như thế nào?”

“...Tự sát...”

Mai phu nhân sớm không trụ được, đối với thương thiên (trời cao) khóc nói: “Mai Đóa a, nữ nhi của ta...” thanh âm khiến người đoạn cả gan ruột, thị nữ cũng rơi lệ không nói

Lạc Cách ánh mắt cũng đỏ một vòng, nâng dậy Mai phu nhân nói: “Mợ không cần quá thương tâm, trước tiên ở Lượng cung nghỉ ngơi một chút. Ta trước đi xem ngoại công cùng nãi nãi” Đối Lạc Vân nói: “Hảo hảo chiếu khán mợ...”

Lạc Vân gật đầu đáp ứng, lại lôi kéo ông tay áo của Lạc Cách nói nhỏ: “Sự tình không đơn giản, Điện hạ cẩn thận”

Lạc Cách cắn răng: “Ta biết, Chuyện này không thể thiếu sự can hệ của Mục gia” định ly khai Lượng cung lại phản (lùi) vài bước đối Lạc Vân nói: “Việc này không cần cho Kinh Vân biết, miễn cho y phiền lòng” rồi lệnh người hầu ra roi thúc ngựa hướng Mai gia tiến đến

Vừa tới đại môn của Mai gia đã nghe bên trong tiếng khóc rung trời

Lạc Cách ba bước chỉ cần hai bước tiến vào nội đường, liếc mắt nhìn một cái, trong nội đường tất cả mọi người đều cúi đầu rơi lệ. Mai quốc trưởng cùng Mai lão phu nhân ngồi ở thượng thủ (nơi dành cho người đứng đầu trong gia tộc ngồi) sắc mặt trắng bệch, thân hình gia nua rung động

Chính giữa nội đường đặt một quan tài bằng gỗ mộc, bên trong thể nhưng chính là Mai Đóa

Lạc Cách nhẹ nhàng đi đến, nhìn kỹ Mai Đóa

Mai Đóa cảnh trung một đạo đỏ sẫm ứ ngân, trên người mặc lục y mà nàng thích nhất trước khi xuất gia, hình như có đau khổ chưa xót nói không nên lời

Lạc Cách cùng biểu muội này từ nhỏ chơi đùa, hẳn xem nàng giống như thân muội. Hôm nay gặp Mai Đóa lẳng lặng nằm ở nơi này, khuôn mặt thoảng như sinh khí, có thể nào không bi thương? Thân thủ nhẹ nhàng vuốt nhẹ tóc mai bên tai nàng, nước mắt đã tích quanh song mâu

Lạc Cách đi đến bên người Mai quốc trưởng an ủi: “Ngoại công, ngoại bà xin hãy bảo trọng thân thể. Lạc Cách lập tức phái người đem cữu cữu gọi về” lại cắn răng nói: “Mục gia khinh người quá đáng, Mai Đóa vừa bước vào cửa liền chịu ủy khuất phải tự sát. Ta đây phải đi Mục gia, xem bọn hắn như thế nào công

đạo” nói xong đem người đến Mục gia đòi cái công đạo

Mai quốc trưởng vội kêu: “Không thể” lời kéo lại Lạc Cách, đau lòng nói: “Điện hạ ngàn vạn lần không thể hành động thiếu suy nghĩ”

Lạc Cách dừng bước lại hỏi: “Tại sao?”

“Mục gia sớm có chuẩn bị, Điện hạ lần này đi, nhất định sẽ mất bấy, sẽ bị bắt đưa đến trước mặt Hoàng thượng cáo Điện hạ tự tiện xông vào phủ đệ của đại thần, hành vi bất quy (không có quy củ)”

“Kia vừa lúc thỉnh phụ vương phán xét, phụ vương ngự ban nhân duyên như thế nào bức tử tân nương?”

“Điện hạ...” Mai quốc trưởng thở dài một tiếng, hình như có điều nói không nên lời, suy nghĩ hồi lâu, đối Lạc Cách nói: “Điện hạ thỉnh hãy nghe ta nói...”

Lạc Cách hơi cúi người lắng nghe

Mai quốc trưởng than nhẹ: “Mai Đóa xuất giá được một tháng, lại bị Mục gia phát hiện trong bụng hoài thai ba tháng. Mục gia giận dữ, nói nàng bôi nhọ Mục gia phải đuổi nàng trở về. Đứa nhỏ này trong lòng hẳn là đầy tủi nhục, uất ức...”

Mai lão phu nhân ở bên khóc ròng nói: “Làm gì tủi nhục, uất ức trong lòng, chúng ta Mai gia còn sợ người khác nhàn thoai bàn ra tán vào hay sao? Trở về là tốt rồi, cứ nhiên lại đi con đường này...”

Lạc Cách trong lòng nhất lãnh, ngạc nhiên nói: “Mai Đóa tuy rằng bướng bỉnh, nhưng rất tuân thủ lễ tiết, như thế nào hội hoài thai ba tháng? Có thể hay không là vu khống?”

“Chúng ta đã thỉnh ngự y nghiệm qua di thể của Mai Đóa, xác thực. Nếu là vu khống, chúng ta như thế nào chỉ ngồi ở chỗ này rơi lệ, sớm san bằng Mục gia kia”

Lạc Cách ngẩn ngơ, từ từ nói: “Xác thực... phụ thân của bào thai là ai?”

Mai quốc trưởng suy sụp nói: “Không biết, loại chuyện này bảo ta như thế nào đi thăm dò?”

Mai gia ai cũng xót thương cho Mai Đóa, Lạc Cách cường chấn tinh thần để xử lý mọi việc, gọi người đem Mai phu nhân đưa trở về Mai gia, lại phái người khoái mã để tin, đem sự tình nói cho cữu cữu

Chung quanh náo loạn, mọi người khóc ròng không còn lòng dạ nào xử lý công việc. Sự tình phức tạp, Lạc Cách tuy rằng thân thể cường tráng, bị phần cộng thêm hao tổn sức, cũng là mệt mỏi không chịu nổi. Sự tình xử lý đâu ra đó, ngày đã muộn tối, Lạc Cách lúc này mới bái biệt ngoài công cùng ngoại bà trở lại

Lượng cung

Lạc Vân ánh mắt sững đờ ở đại môn Lượng cung đón Lạc Cách nói: “Thập tam vương tử đã ngủ, chúng ta cái gì cũng chưa có nói”

Lạc Cách thoát ngoại bào, đi vào phòng trong, thấy Kinh Vân ngủ say trên giường, khí sắc rất tốt. Tâm ghen một ngày tựa hồ buông lỏng một ít, lưu luyến chăm chú nhìn Kinh Vân ngủ một lát, ra gian ngoài đối Lạc Vân nói: “Hôm nay cùng mợ tiến cung là thị nữ bên người của Mai Đóa. Ta phải người truyền lời nhắn gọi người đem nàng lưu lại, người khả lưu lại?”

Lạc Vân nói: “Người đã lưu lại, đang chờ ở trong phòng của tiểu viện đối diện. Điện hạ lưu nàng lại có việc gì?”

“Kêu nàng đến, ta có việc hỏi nàng”

“Đã trễ thế này, Điện hạ đã vội một ngày, ta xem sắc mặt Điện hạ cũng không hảo, hay là để ngày mai hỏi đi” Lạc Vân nói xong, lại bưng một bát canh nóng đưa đến bên môi Lạc Cách khuyên nhủ: “Uống chút canh nóng đi”

Lạc Cách một chút cũng không muốn ăn uống, thấy Lạc Vân trong mắt đầy quan tâm, không đành lòng làm nàng lo lắng, liền cúi đầu nhấp một ngụm canh nói: “Ta có lời muốn hỏi nàng. Mai Đóa đã chết, ta không hỏi cho ra sự tình, như thế nào ngủ được?”

Lạc Vân biết tính tình của Lạc Cách đành phải gọi người đem thị nữ gọi tới

Không bao lâu thị nữ kia đi vào, quỳ xuống bái kiến Lạc Cách

Lạc Cách tựa vào nhụyên thấp ôn nhu hỏi: “Người tên gì?”

“Bẩm Điện hạ ta gọi là Nhu Nhi”

“Tên rất hay...” Lạc Cách gật đầu, ngừng lại một lúc lâu mới hỏi tiếp: “Nhu Nhi, người có biết tiểu thư nhà người vì cái gì tự sát?”

Nhu Nhi vừa nghe hai chữ “Tự sát” đôi mắt đỏ lên, lệ lại bắt đầu tuông rơi, lại không mở miệng nói chuyện

Lạc Cách lạnh lùng nói: “Mai Đóa vì cái gì tự sát, chúng ta cũng biết nguyên nhân của việc này là không thể nói ra ngoài, sẽ bôi nhọ danh dự của Mai Đóa. Chính là ta hỏi người, bào thai trong bụng của Mai Đóa

là của ai? Người nói”

Lạc Vân ở Lượng cung nên cũng không biết sự tình, nghe thấy Lạc Cách nói ra “Bào thai trong bụng” lấp bắp kinh hãi, thầm nghĩ đây là việc xấu trong nhà của Mai gia, mình không nên tham dự vào, đứng lên hướng phòng trong đi, lại bị Lạc Cách giữ chặt

Lạc Cách nói: “Không cần phải tị hiềm. Lạc Vân, người ngồi bên cạnh ta. Trong lòng ta phiền toái, người ngồi đây trong lòng ta dễ chịu một chút” động đến sự tình phức tạp phiền toái, Lạc Cách đủ thông minh để biết Mục gia đối Mai gia ra tay, đại biến đã bùng nổ. Hắn tuy rằng thông minh lão luyện nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, trong âm mưu đã dẫn theo lo âu bị thương

Lạc Vân nghe xong, cảm động không nói nên lời, đoan đoan chính chính ngồi xuống, canh giữ ở bên cạnh Lạc Cách

“Phụ thân của bào thai là ai?” Lạc Cách nhẹ giọng nói: “Mai Đóa là tiểu thư khuê các, không thể thường xuất môn, cho dù xuất môn người cũng nhất định đi theo bên người. Người nhất định biết” thanh âm tuy nhẹ nhưng trong giọng nói lại toát ra uy nghiêm đe dọa nói không nên lời

Nhu Nhi nhuỷễn ngã xuống đất khóc rờn nói: “Đúng vậy, tiểu thư không cho ta nói, hơn nữa... hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?”

“Hơn nữa hắn nói sẽ đến cầu hôn tiểu thư, sau đó quả nhiên...” Nhu nhi lau lệ, khóc đến thu không được thanh âm: “Quả nhiên là...”

Lạc Cách nói từng chữ: “Quả nhiên, quả nhiên là thiếu gia của Mục gia”

“Đúng vậy, trừ bỏ thiếu gia của Mục gia, Mai Đóa tiểu thư sẽ không đem người khác để trong lòng. Hai lần xuất môn xem hội hoa đăng, đều là...”

Lạc Cách chứng thật suy nghĩ trong lòng, thần sắc bi thương, thu thập tâm tình hỏi lại: “Nhu Nhi, người khẳng định trừ bỏ người nọ của Mục gia, không còn người nào khác?”

Nhu Nhi vừa vội vừa thẹn, ngẩng đầu lên nói: “Điện hạ, Mai Đóa tiểu thư tình sâu ý đậm, như thế nào hội còn có người khác?” nói cho hết lời mới nhớ tới thân phận của Lạc Cách, sợ hãi cúi đầu không dám nhìn hắn

Lạc Cách cũng không quản nàng, nắm bắt: “Tình sâu ý đậm? Đem tình cảm chân thành của mình cho một cái sài lang, ai, Mai Đóa a Mai Đóa, thật là ngốc” đối Nhu Nhi phát tay nói: “Người xuống đi ta đã hỏi xong”

Nhu nhi lui ra, Lạc Cách thần thờ ngồi một lúc lâu, lại thấy Lạc Vân vẫn bồi ở bên cạnh

Lạc Cách nói nhỏ: “Thiếu gia của Mực gia câu dẫn Mai Đóa, dụ dỗ thành dục(có thai a), rồi mới thỉnh phụ vương tử hôn. Một tháng sau lấy tội danh Mai Đóa đã hòa thai ba tháng vu cho Mai gia, bức tử Mai Đóa” Lạc Cách nghĩ đến nét chua xót trên mặt Mai Đóa, bộ dạng uất ức nhưng không có chỗ để cáo, đau lòng nhắm mắt nói: “Mai Đóa a Mai Đóa, người chết thật là oan a, Mực Hương phi, mưu kế của người thật độc a”

Lạc Vân nhú mi nói: “Đã bị oan uổng, Mai Đóa tiểu thư vì sao tìm chết? Đến chỗ Hoàng thường cáo Mực gia quỷ kế lừa dối mình không được sao?”

“Việc hoài thai ba tháng là không thể giả, như thế nào biện giả? Trước khi xuất gia đã tư thông, Hoàng thượng như thế nào sẽ tin lời nói của Mai Đóa? Huống hồ... nếu là biện giả được, kia Mực gia liền phạm vào tử tội, Mai Đóa yêu phu quân tình nguyện bỏ mình lại không muốn hại hân. Trong lòng biết là độc kế mà lại không thể mở miệng nói, thật sự là thiên vô ý phù (trời xanh không thấu a)”

Lạc Vân thầm than Mai Đóa si tình, lại thấy nàng đáng thương, liếc mắt nhìn thân hình cao ngất của Lạc Cách, thầm nghĩ: nếu có người muốn ta hại Điện hạ, ta cũng như vậy tình nguyện bỏ mình, không muốn hại hân

Lạc Vân lau đi lệ nơi khóe mắt nói: “Mai Đóa tiểu thư là người không màng tới chính sự, Mực gia tại sao phải khổ sở như vậy để hại nàng”

Lạc Cách xoay người cường cười: “Người cũng là người không để ý chính sự, chuyện này cùng người nói cũng không thể nào rõ ràng được, nói chỉ làm người lo lắng. Vẫn là sớm một chút đi ngủ”

Gió đêm xuyên nhập trong phòng, đèn dầu lay động vài cái lại ổn định

Lạc Vân đứng lên nói: “Điện hạ cũng mệt mỏi, để Lạc Vân thị hầu Điện hạ ngủ a” dứt lời hầu hạ Lạc Cách rửa mặt chải đầu thay y phục

Lạc Cách đi vào phòng trong, nhẹ người đi đến nhìn ngắm dung nhan của Kinh Vân, trong lòng hân sâu khổ, nghĩ đến trong cung tranh đấu không ngừng, nếu thất thế, sợ ngay cả Kinh Vân cũng vô pháp bảo toàn, không khỏi nhẹ nhàng kêu: “Kinh Vân, Kinh Vân...”

Kinh Vân ngủ đến mơ mơ màng màng, nghe được Lạc Cách kêu, hơi hơi động, lại nghiêng người ngủ tiếp

Lạc Cách thân thủ vuốt ve thủ chỉ mềm mại của Kinh Vân, lặng lẽ lên giường, thấu cánh tay ôm lấy Kinh Vân mà đi vào giấc ngủ

Đại biến của Mai gia Kinh Vân hoàn toàn không biết. Ngày hôm sau tỉnh lại, Lạc Cách lại không ở bên người, Kinh Vân muốn hỏi lại sợ Lạc Vân chê cười, liền nhịn xuống không hỏi

Ném qua điểm tâm, Kinh Vân một mình đến tiểu viện

Hiện giờ này tiểu viện trừ bỏ Kinh Vân, những người khác đều không được tiến vào. Kinh Vân cũng lớn gan, đem thư tập để ở trên cỏ

Kinh Vân đã rất lâu không viết này văn tập, y đem những gì mình lúc trước viết trong văn tập nhất nhất xem lại. Vừa xem vừa cười, tựa hồ hiện tại mới biết mình lúc đó khiếm nhược như thế nào, ngu dại ra làm sao, lại cảm thán may mắn có Tô Lệ, nếu không nhân sinh (cuộc sống) cô tịch như thế nào có thể một mình trải qua?

Tô Lệ..., người có ca ca không? Ta có rất nhiều a, ta có một Đại vương huynh, hẳn tính cách rất xấu a, người khả ngàn vạn lần chớ để gặp hắn...

Kinh Vân nghĩ đến gì đó, cúi đầu mà cười

Tô Lệ, kỳ thật Đại vương huynh cũng không tính là rất xấu, người hiện tại nếu gặp hắn, nhất định sẽ không chán ghét hắn. Lạc Vân tỷ thực thích Đại vương huynh

Kinh Vân lại trở mình lật sang trang khác, trong đó có mấy chương được viết khi y vừa chuyển đến Lượng cung. Y lúc ấy đã được mười lăm, đã muốn hiểu được ít sự tình, toàn bộ thế giới trước giờ bị giam ở Đông đình, tất cả tình cảm cũng chỉ dành cho Tô Lệ

...Tô Lệ, người đối với ta tốt như vậy, ta rất thích người. Người cũng thích Kinh Vân đúng không? Chớ đi thích nam nhân khác, bọn họ đều sẽ khi dễ người, chỉ có ta đối với người hảo. Ta nhất định đối với người thật tốt, thật tốt...

Kinh Vân cười cười, khi đó còn không biết như thế nào mới là một người tốt, chỉ biết lặp lại nói “là một người thật tốt”, là một người thật tốt phải như thế nào? Kinh Vân nằm ngửa trên cỏ nhắm mắt lại

Người thật tốt hẳn là giống Đại vương huynh đối với ta đi (bé nó thật ngây thơ -.-). Tuy rằng bá đạo một chút...

Tùy tay lật tiếp một trang vừa vặn là viết trong một đêm trước khi chuyển đến Lượng cung

...Tô Lệ, Đại vương huynh bức ta chuyển đến Lượng cung a, người chớ lo lắng, ta tuyệt đối không sợ. Dù sao ta không để ý đến hắn. Đại vương huynh cùng người hầu và cung nữ không có gì bất đồng, trong lòng ta chỉ cảm thấy người cùng bọn họ bất đồng, những người khác ta đều không để ý tới...

Kinh Vân lẩm nhẩm thư tập rồi lại cười. Y đứng lên, đem thư tập trân trọng giấu về chỗ cũ. Cái chỗ này là nơi cất giấu sinh mệnh của bằng hữu trọng yếu của y

Y từng nghĩ đến đây chính là bằng hữu duy nhất, hiện tại... y đã có Lạc Cách

Mai quốc trượng vì đau xót quá độ cộng thêm bị phần hậm hực ngày hôm sau liền ngã bệnh. Lạc Cách rạng sáng được tin, lặng lẽ rời khỏi người Kinh Vân đang ngủ say, phi nước đại đến Mai gia vấn an

Cùng lúc đó, Mục Hương phi đã ở Mục Hương cũng khóc lóc

“Thỉnh Hoàng thượng làm chủ cho Mục gia” Mục Hương phi khóc đến lê hoa đái vũ: “Sự tình như vậy dọa người, bảo ta Mục gia có mặt mũi nào gặp người?”

Nếu Diễn cũng là trong lòng phiền toái, hạo nói khuyên nhủ: “Ái phi làm gì lại như thế, tiểu nữ Mai gia thất trinh cùng Mục gia không quan hệ, cùng ái phi càng không quan hệ”

“Như thế nào cùng ta không quan hệ?” Mục Hương phi mặt mày u sầu, càng phát ra điềm đạm đáng yêu: “Là ta thỉnh Hoàng thượng tứ hôn, hiện giờ Mai gia tiểu thư chết, Đại vương tử như thế nào có thể tha ta?”

“Lạc Cách hiểu được đạo lý, nhất định sẽ không đối với ngươi vô lễ”

“Đại vương tử anh minh, ta biết. Chỉ sợ người của Mai gia xúi giục. Huống hồ...”

Mục Hương phi muốn nói lại thôi, lo lắng không thôi: “Phụ thân của Mai Đóa là Chấn Bình đại tướng quân, tay nắm quân quyền sẽ không vì nữ nhi báo thù?”

Nếu Diễn hừ nói: “Sợ cái gì? Chẳng lẽ hấn dám tạo phản?”

“Mai gia chịu ơn Hoàng thượng nhất định sẽ không tạo phản, nhưng đối Mục gia chỉ sợ...” Mục Hương phi trong mắt thủy quang trong suốt, quỳ xuống cầu nói: “Cầu Hoàng thượng bảo toàn người nhà của ta, việc này do ta nghĩ sai, không tự lượng nghĩ muốn Mai Mục hai nhà thành hữu hảo chi thân, dẫn đến đại họa hôm nay. Ta nguyện lấy cái chết đền tội” dứt lời liền tục dập mạnh đầu

Nếu Diễn thấy Mục Hương phi như vậy rất là đau lòng, vội vàng nâng dậy nói: “Ái phi tội gì? Chẳng lẽ không tính bốn vương?” nhú mày suy nghĩ một lát nói: “Lạc Cách biết lẽ, sẽ không làm khó dễ ngươi. Về phần Mai Nho... hấn thương yêu ái nữ, trong lòng bị thương, ta sẽ lệnh hấn rời khỏi Nam Cương, về nhà xử lý tang sự, đồng thời tiện an ủi Mai quốc trượng. Hấn sẽ tạm thời không thống lĩnh đại quân, ái phi khả an tâm một chút?”

Mục Hương phi cúi đầu tựa vào trong lòng Nếu Diễm nói nhỏ: “Hoàng thường vì ta lo lắng, tâm ta thật cảm động. Nhưng Mai tướng quân thống lĩnh đại quân Nam Cương, một khi rời đi, tam quân vô suất (ba quân không có tướng), khả như thế nào hảo?”

“Chấn Đình tướng quân Mục Tự trước mắt ở Nam Cương luyện quân, có thể gọi hắn đến tiếp quản thống lĩnh đại quân”

Mục Hương phi bộ dạng phục tùng nói: “Ca ca ta tiếp chương ấn soái của Mai tướng quân chỉ sợ chọc người dèm pha”

Nếu Diễm ha ha cười nói: “Lệnh của bổn vương, ai dám không nghe theo? Cứ như vậy đi” đối Mục Hương phi trù mến nói: “Ái phi, hiện tại an tâm đi...”

17. Chương 17

Nghĩ đến thư tập được cất kỹ ở tiểu viện, tâm tình Kinh Vân đại hỉ, lại nghĩ muốn đến Đông đình

Ly khai Lượng cung, Kinh Vân hướng về phía Đông đình mà đi, vừa ra khỏi đại môn bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm thanh thúy từ đỉnh đầu truyền đến

“Uy, uy, uy...”

Kinh Vân dừng lại ngẩn đầu nhìn, cứ nhiên là một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi đang chọt vật ở trên cây

Tiểu cô nương thấy Kinh Vân ngẩn đầu liền đối hắn nhẹ nhàng cười nói: “Uy, người có thể giúp ta đi xuống không?”

Kinh Vân nhìn thấy tiểu cô nương phục trang đẹp dễ quý giá, có thể là được ngoại thích mang tiến cung đi, lại thấy nàng ngây thơ đáng yêu cứ nhiên phá lệ mở miệng đáp: “Có gì không thể?” quay đầu nhìn quanh lại tìm không thấy thứ gì có thể giúp nàng leo xuống, liền đi tới dưới tàng cây thân thủ nói: “Người nhảy xuống, ta tiếp người là được”

“Người?” tiểu cô nương nhăn mặt nhăn mũi: “Người này giống nữ tử như vậy như thế nào có thể tiếp được ta a?”

Kinh Vân trước đây thường ở trong mộng cùng Tô Lệ chơi đùa, không biết cùng đối phương ở dưới tàng

cây tiếp nhau bao nhiêu lần, chưa từng nghĩ đến việc một nam tử tiếp một nữ tử làm như thế nào. Giờ phút này nghe tiểu cô nương nói như thế không khỏi sửng sốt, ngượng ngùng cúi đầu

Tiểu cô nương thấy Kinh Vân tuần mỹ tạo nhã nên đối y rất có hảo cảm, thấy Kinh Vân cúi đầu nàng trong lòng bất an vội liên thanh nói: “Ta nhảy ta nhảy, người khả phải tiếp được ta nga” nói xong liền buông hai tay đang ôm nhánh cây ra, thẳng rơi xuống

Kinh Vân vội vàng giơ ra ngọc thủ tiếp lấy

May mắn là tiểu cô nương rất nhẹ, lại không cao, Kinh Vân tuy rằng gầy yếu nhưng lại có tốc độ và nhãn lực cực nhanh nên đã giúp y tiếp được tiểu cô nương một cách vững vàng

Hương ngọc lập tức xông đầy cõi lòng, Kinh Vân nhìn tiểu cô nương trong lòng mình, cảm thấy quen thuộc không hiểu được, giống như nhận thức đã lâu, trong đầu linh quang vừa hiện thầm nghĩ: không phải giống với tính cách của Tô Lệ sao? Chỉ sợ so với Tô Lệ còn bướng bỉnh hơn a. Không khỏi đối tiểu cô nương nhoẽn miệng cười

Tiểu cô nương thấy Kinh Vân cười đến mê hoặc, mặt lập tức đỏ bừng, nàng vốn không sợ trời không sợ đất, giờ phút này lại khấn trương đến ngay cả nói cũng nói không nên lời, sau một lúc lâu mới xấu hổ nói: “Cảm ơn người..”

Kinh Vân đem tiểu cô nương buông xuống, nhìn một lát, càng nhìn càng cảm thấy được giống Tô Lệ, thân thiết vạn phần. Y trời sinh tính không màng tục lễ, chỉ cùng người mình có hảo cảm tiếp cận, cứ nhiên thân thủ bắt lấy mái tóc dài tiểu cô nương mà ngoạn, lại cười nói ra tên của Tô Lệ: “Tô Lệ...”

Tiểu cô nương thẹn thùng nói: “Ta kêu là Lệ, chính là không phải họ Tô a”

Nàng nào biết đâu rằng người Kinh Vân nghĩ đến trong đầu không phải là nàng

Kinh Vân nói nhỏ: “Người họ gì không quan trọng, dù sao ta chỉ muốn gọi người là Tô Lệ được không?”

Tiểu cô nương hé miệng cười: “Hảo, chỉ cho phép người gọi ta là Tô Lệ, người không kêu tên thật của ta, ta cũng không trách người”

Kinh Vân phi thường cao hứng, không nghĩ tới nhiều năm qua vị bằng hữu mình chỉ có thể gặp ở trong văn tập cứ nhiên có thể rõ ràng hiện ra trước mặt.

Y ở trước mặt Tô Lệ cực kỳ vui vẻ, thân mật đem nàng dẫn đến Đông đình, cùng nàng đi hái quả, vui ngoạn hết thấy những việc mình thường làm trong mộng, hận không thể trong thời gian ngắn bổ đầy

Tính cách bướng bỉnh, ngây thơ của Tô Lệ lại thêm một tiểu vương tử tuần tú nhã nhặn, cả hai ở cùng

nhau còn có cái gì không vui?

Hai người ngoạn đến trời tối mới lưu luyến không rời ly khai, thậm chí ước định ngày mai gặp lại

Kinh Vân ngoạn đắc bất diện nhạc hồ, quá giờ mới trở lại Lượng cung, nguyên vốn tưởng rằng sẽ bị Lạc Cách chất vấn, nào ngờ nghe Lạc Vân nói mới biết Lạc Cách còn chưa trở về

Tuy rằng trong lòng là lạ, nhưng hôm nay tâm tình thật sự đại hỉ, Kinh Vân cũng đem việc không thấy được Lạc Cách để qua một bên, thầm nghĩ: nếu Đại vương huynh ở, hẳn nhất định sẽ trách ta cùng Tô Lệ thân thiết, nói không chừng sẽ hội đuổi nàng đi. Trong lòng liền không hề nhớ thương gặp Lạc Cách nữa

Lạc Cách rạng sáng mới quay về Lượng cung, thần sắc tiêu tụy

Lạc Vân đợi một đêm vội vàng vì hắn thay y phục, đưa lên thức ăn

Lạc Cách mệt mỏi uống ngay hai bát canh nói: “Ngoại công bệnh tình càng trở nặng, phụ vương hạ lệnh phải cữu cữu trở về, đem quân quyền giao cho Mục Tự...”

Lạc Vân nói: “Vậy là tốt rồi, Đại tướng quân trở về, trọng trách của điện hạ liền giảm đi một chút”

“Người không hiểu...” Lạc Cách ánh mắt chợt lóe hàn quang: “Phụ vương là tước binh quyền của Mai gia hơn nữa còn đưa nó cho Mục gia”

Lạc Vân đỏ mặt: “Ta đúng là không hiểu, nói sai lời khiến Điện hạ chê cười. Bất quá, Điện hạ cũng nên nghĩ ngơi một chút, sáng sớm đã ly khai đến rạng sáng mới trở về Lượng cung, không phải là mệt muốn chết sao?”

“Ta chính là không nghĩ trở về hoàng cung” Lạc Cách đi đến bên cửa sổ nhìn lên bầu trời còn ám ách: “Ta sợ trở lại hoàng cung nhìn thấy Mục Hương phi hội kìm lòng không được mà cho bà ta một kiếm. Ta hiện tại không thể hành động thiếu suy nghĩ, bà ta liền ở mong ngóng ta làm vậy”

“Điện hạ có thể nghĩ được như vậy là tốt rồi, ta cũng đang sợ Điện hạ lỗ mãng”

Lạc Cách xoay người bật cười: “Sợ ta lỗ mãng? Người cũng quá xem thường ta. Kinh Vân hôm nay như thế nào?” nói đến hai chữ “Kinh Vân” thanh âm không khỏi phóng nhuyển ba phần

Lạc Vân đem cầm hương phòng trong giường lên cười nói: “Ồ bên trong đang hảo hảo ngủ, không có mất đi một sợi tóc a”

“Có ăn được nhiều không?”

“Thập tam vương tử hôm nay giống như gặp được chuyện gì vui vẻ, một mình cười không ngừng, Phi Hồng tỉ muội đều thấy kỳ quái, y cứ nhiên ăn đến ba bát cơm, đem chúng ta làm cho hoảng sợ

Thần biện của Lạc Cách khẽ giương lên: “Đúng vậy sao? Vậy là tốt rồi, khuyên y ăn nhiều một chút đừng để lại bị bệnh” xoay người đi vào phòng trong, cúi đầu ở trên thần biện của Kinh Vân khẽ hôn mấy cái, ngày đã muốn sáng, không đành lòng đánh thức y nên không lên giường ngủ mà nhẹ nhàng ly khai

Như Kinh Vân sở liệu, tiểu cô nương kia đúng là được ngoại thích mang tiến cung

Nàng tên Mục Lệ, là nữ nhi của Chấn Đình tướng quân là ca ca của Mục Hương phi, trời sinh tính tình bướng bỉnh không chịu giáo dưỡng, cũng không biết vì tính cách này mà chịu không ít lần bị phụ thân giáo huấn. Nhưng cố tình Mục Hương phi lại thích nàng nhất, nói Mục Lệ cùng nàng trước đây thật giống nhau, cho nên thường kêu tiến cung làm bạn

Mục Lệ ghét nhất lễ tiết trong cung, hôm qua bị mẫu thân ép tiến cung để làm bạn với Mục Hương phi, lại bởi vì Mục Hương phi đang hầu hạ Hoàng thượng nên phải chờ ở ngoài Mục Hương cung. Mục Lệ cảm thấy thật may mắn a, thừa dịp mẫu thân không để ý liền chạy ra ngoài ngoạ, không nghĩ tới cứ nhiên gặp được Thập tam vương tử Kinh Vân, vừa gặp liền sinh hảo cảm

Cùng Kinh Vân ngoạ vui một ngày, trở lại Mục Hương cung khó tránh khỏi bị mẫu thân quở trách, may mắn Mục Hương phi tâm tình vui sướng vì nàng giải vây mới qua được một kiếp

Mục Lệ trong lòng nhớ tới ước định với Kinh Vân, liền nói lời hoa ngữ khiến Mục Hương phi cười liên tục, nhân cơ hội thỉnh cầu được ở lại trong cung nhiều thêm vài ngày để đi chung quanh vui ngoạ. Mục Hương phi đương nhiên là đáp ứng nàng

Ngày kế, Mục Lệ khi ngày còn chưa sáng đã tới Đông đình, đứng tại một gốc cây đã cùng Kinh Vân ước định, Kinh Vân nói hôm nay muốn cùng nàng mua một chậu song hoa hồng, Mục Lệ không biết mình đã bị tình yêu sét đánh, chỉ cảm thấy tim đập đến lợi hại, luôn hướng về phía trước trông ngóng thân ảnh của Kinh Vân, trong lòng ngọt không lời nào có thể hình dung

Thời điểm ước định cũng đã tới, quả nhiên thấy Kinh Vân thân tình mang theo ý cười đi tới, đối Mục Lệ giương thủ: “Tô Lệ, chúng ta đi mua song hoa hồng a” y hôm nay cứ nhiên dùng đến đặc quyền của vương tử lần đầu tiên dẫn theo Mục Lệ ra cung thưởng ngoạ

Mục Lệ ở trong cung ba ngày được phụ thân căn dặn phải trở về nhà, Kinh Vân cũng không ngại hẹn Mục Lệ ở ngoài hoàng cung gặp mặt, giống như trước cùng nhau vui đùa thích thú

Lạc Cách mấy ngày gần đây bận rộn, sự tình ở Mai gia dạo này rất hỗn loạn. Mai Nho bị đoạt binh quyền về đến nhà hậm hực phần nộ, nhiều lần đem người đến Mục gia gây sự, may mắn Lạc Cách ngăn chặn kịp thời mới không là cho Mục gia lấy cớ sinh sự

Mai phu nhân vì tưởng niệm nữ nhi quá độ cư nhiên trở nên điên loạn, mỗi ngày khóc khóc nháo nháo, vừa thấy nữ nhi của các quan viên tới bái phỏng liền coi thành Mai Đóa đã trở về, cầm lấy thủ không buông. Lạc Cách sợ mớ xảy ra chuyện điều vài cung nữ lanh lợi trong Lượng cung đến hầu hạ bên người Mai phu nhân

Mai quốc trưởng bệnh tình dần dần nặng, ngay cả nước canh cũng không uống được, Lạc Cách từ nhỏ tang mẫu, đối ngoại công và ngoại bà cực kỳ coi trọng, mỗi ngày đều đối ngự y đến Mai gia chiếu cố

Trong lúc buồn rầu vạn phần lệnh của Hoàng thượng lại truyền đến cho đòi hẩn vào cung. Lạc Cách không biết đã xảy ra chuyện gì, phân phó vài câu lại an ủi nãi nãi, dẫn người hầu khoái mã về cung

Nếu Diễn đang ở ngự hoa viên cùng Mục Hương phi ngắm Song hoa hồng nở, Khai Thiệu đứng hầu ở một bên

Thấy Lạc Cách đến Nếu Diễn cười nói: “Lạc Cách mau tới, hôm nay là ngày tốt để ngắm hoa a” thấy khuôn mặt Lạc Cách vài phần tiêu tụy thân thiết nói: “Như thế nào sắc mặt lại không tốt? Người mệt mỏi sao? Người là Đại vương tử, Mai Đóa mặt dù là muội tử của người, cũng không nên vì nàng mà làm tổn thương thân thể”

Lạc Cách mấy ngày liên tiếp luôn tránh Mục Hương phi sợ chính mình lỡ mồm gây chuyện. Hiện thấy nàng xinh đẹp ở tại bên người Nếu Diễn lại nghĩ đến sự tình của Mai Đóa cùng hình ảnh ngoại công nằm trên giường bệnh trong mắt ngoan quang (ánh mắt ngoan độc a) chợt lóe, hành lễ nói: “Lạc Cách đã biết, phụ vương không cần phải lo lắng”

Mục Hương phi bị ngoan quang trong mắt Lạc Cách làm cho hoảng sợ, lại ổn định tâm thần cười duyên nói: “Việc này là do sai lầm của ta, chính là đang muốn tìm đến Điện hạ thỉnh tội a” nói xong liền nhẹ nhàng đi tới trước mặt Lạc Cách chuẩn bị quỳ xuống

Lạc Cách vội vàng đỡ lấy nàng cười nói: “Ta sao dám trách Mục Hương phi a, Mai gia cũng là có lỗi a”

Khai Thiệu ở bên khẽ cười trào phúng Lạc Cách giả dối, Lạc Cách chỉ làm như không nghe thấy. Nhưng thật ra Mục Hương phi mất phương liếc nhìn tử không hề có tâm cơ của mình một cái

Nếu Diễn cười nói với Mục Hương phi: “Người xem, ta nói Lạc Cách rất hiểu lý hiểu tình sẽ không làm khó

dễ người đi”

“Hoàng thượng anh minh” Mục Hương phi mỉm cười

Lạc Cách trong lòng oán hận nhưng cũng đành phải kiềm chế nói: “Phụ vương hôm nay cho đòi Lạc Cách chỉ vì ngắm hoa?”

Nếu Diễn nói: “Cũng không phải là ở ngắm hoa. Ung Hách quốc có ý định cùng Song quốc kết thành thông gia, Ung Hách quốc công chúa năm nay cũng đã được mười bốn tuổi, bộ dạng rất tốt, ôn nhu thành thạo, ta muốn tuyển một vương tử để lấy nàng làm phi

Lạc Cách cười nói: “Lạc Cách chỉ quan tâm đến quốc gia chính sự không nghĩ quá sớm lập phi. Không biết phụ vương đã tuyển được người nào?” trong lòng thầm nghĩ: công chúa của Ung Hách quốc cũng không biết có phải là cùng Mục gia kết cấu, nghĩ muốn phóng người đến bên cạnh ta làm nội ứng, vạn lần không thể để cho nàng dính vào mình

Không ngờ Nếu Diễn cũng gật đầu nói: “Người là người kế thừa vương vị như thế nào có thể lấy nữ tử của tiểu quốc làm phi, sẽ làm rối loạn vương tộc huyết thống. Người yên tâm, ta không nghĩ tuyển người. Ta xem, liền tuyển một người có tuổi cùng nàng không sai biệt một tí, này, Thập tam vương tử Kinh Vân như thế nào?”

Lạc Cách nghe lời nói trước mặt còn mang mỉm cười, vừa nghe được hai chữ “Kinh Vân” đầu giống như bị người lấy búa gõ hai cái, lập tức âm thanh gì cũng không nghe được, trong đầu chỉ có hai chữ “Kinh Vân”. Dục niệm chiếm hữu của Lạc Cách đối với Kinh Vân rất cường hãn, chưa bao giờ nghĩ tới Kinh Vân cũng sẽ có ngày lập phi, sẽ ôm người khác đi vào giấc ngủ

Trong thoáng chốc nhìn thấy Mục Hương phi cuối đầu cười, biết đây lại là chủ ý của Mục Hương phi, hận không thể rút kiếm ra chém nàng làm hai

Lạc Cách miễn cưỡng trấn định trở lại, nghiêm nghị nói: “Phụ vương, công chúa của Ung Hách quốc thân phận vô cùng cao quý, Kinh Vân chỉ là do một tiểu phi nhỏ sơ sinh chỉ sợ không thích hợp”

Mục Hương phi nghe được bốn chữ “tiểu phi nhỏ” sắc mặt trắng nhợt, biết Lạc Cách cố ý châm chọc nàng dù làm gì cũng không phải là Hoàng hậu, liền đối với Nếu Diễn nói: “Kinh Vân từ nhỏ tang mẫu, thân thể đáng thương. Hoàng thượng hôm nay đem công chúa của Ung Hách quốc gả cho y, vừa dịp bồi thường cho y. Hơn nữa Kinh Vân khí độ tao nhã, khiêm tốn hữu lễ, trong chúng vương tử khó được người như thế tốt tính rất xứng với công chúa”

Lạc Cách trầm giọng nói: “Tuổi của Thập ngũ vương đệ Thống Tề Trữ là thích hợp nhất, thân thể cũng tốt, không bằng tuyển Thống Tề Trữ phụ vương thấy như thế nào?”

Khai Thiệu cả giận nói: “Đại vương huynh, Kinh Vân cũng không phải là vật của người, người vì sao độc chiếm, ngay cả lập phi cũng không cho, người cũng quá khi dễ người đi”

Lạc Cách liếc mắt nhìn Khai Thiều: “Ta độc chiếm? Chỉ sợ ta nếu buông tay y liền bị tiểu nhân hãm hại a”

“Kinh Vân trời sanh tính tình thiện lương ôn thuận, người không hại y còn có ai hội hại y?”

Lạc Cách làm sao chịu yếu thế, cùng Khai Thiều người một lời ta một ngữ, đương trường tranh cãi với nhau

Mục Hương phi ở bên mỉm cười lắng nghe, Nếu Diễm lại bị bọn họ làm cho đau đầu khoát tay nói: “Được rồi, hai huynh đệ đừng có huyên náo nữa. Chuyện này về sau lại bàn. Lạc Cách người đi hỏi ý tứ của Kinh Vân một chút”

Lạc Cách nói: “Phụ vương, Kinh Vân tất không chịu lấy cần gì phải hỏi?”

Khai Thiều lạnh lùng nói: “Không cần tự tiện thay Kinh Vân làm chủ, làm sao người biết y không chịu?”

Hai người mắt lạnh nhìn đối phương, rốt cục e ngại Nếu Diễm đang ở trước mặt nên không tái tranh luận, đều tự tán đi

Trong Lường cung

Lạc Vân thấy thời tiết khá tốt liền tính toán dọn dẹp lại tiểu viện của Kinh Vân, tránh để nơi này bụi bặm lại khiến Lạc Cách tức giận

Bởi vì Kinh Vân thường đến nơi này nên Lạc Vân không dám chậm trễ tự mình dẫn theo vài cung nữ đến quét tước

Đem tiểu viện tất cả bố trí lại một lần nữa, các đồ dùng cũ đều bỏ đi thay cái mới. Đang bận rộn, nghe thấy tiếng nói chuyện của cung nữ trong nội đường: “Đây là cái gì a?”

Lạc Vân thăm dò hỏi: “Làm sao vậy?”

Cung nữ đưa lên một quyển thư tập đáp: “Lạc Vân tỷ, ta nghĩ muốn đem trong này quét sạch không nghĩ tới thấy được một chỗ rỗng bên trong cư nhiên là quyển thư tập này

Lạc Vân vừa thấy thư tập trầm nghĩ: này nhất định là của Thập tam vương tử, y thường một mình ở tại tiểu viện này chẳng lẽ là vì cuốn sách này?

Thân thủ tiếp nhận thư tập giấu vào tay áo đối cung nữ nói: “Việc này các người cần phải kín miệng, ai

cũng không được phép nói ra” đem thư tập trở lại tẩm cung nằm lên giường suy tư: trong này không biết có cái gì trọng yếu, ta thật muốn nhìn xem, Thập tam vương tử có thể hay không tức giận?

Lạc Vân vuốt ve thư tập thấy nó thật dày lòng hiếu kỳ càng ngày càng tăng, thầm nghĩ: Thập tam vương tử chắc sẽ không hội tức giận đi, nhìn xem một chút chắc không sao

Nhẹ nhàng mở ra trang thứ nhất nhìn vào, thấy cũng không phải là gì trọng yếu, chỉ là một bản ghi chép nên yên lòng. Lại thấy Kinh Vân viết về đủ loại sự tình thú vị y cùng làm với Tô Lệ không khỏi một tờ lại tiếp một tờ được lật ra

Kinh Vân lại chuyện gì cũng không biết

Nhiều ngày nay ít gặp mặt Lạc Cách, trong lòng y có một chút không vui thoáng qua, thầm nghĩ: người không thấy ta, ta cũng không muốn gặp người, cùng Tô Lệ một chỗ chẳng phải so với cùng người khoái hoạt hơn sao?

Hôm nay lại hẹn Tô Lệ ở ngoài cung gặp mặt, cũng muốn đi tới chợ phường để ngoạn vui. Kinh Vân nhanh chóng ly khai khỏi Lượng cung, đi được mấy bước ngẩn đầu nhìn thấy Khai Thiệu đang tức giận từ ngự hoa viên đi ra

Khai Thiệu mới vừa cùng Lạc Cách vì việc lập phi cho Kinh Vân tranh cãi một trận, không ngờ đi ra lại thấy Kinh Vân. Hắn tính tình nóng vội, một phen nắm lấy Kinh Vân hỏi: “Kinh Vân tới vừa đúng lúc, ta có việc tìm người” nói xong không đợi Kinh Vân nói chuyện, liền đem sự tình của Ung Hách quốc công chúa nhất nhất nói cho Kinh Vân, lại hỏi: “Người nói, Đại vương huynh có phải là đã quá phận hay không?”

Kinh Vân đang gấp đi gặp Tô Lệ, lại bị Khai Thiệu chặn đường, bất đắc dĩ nói: “Tứ vương huynh, Đại vương huynh kỳ thật không xấu, các người không cần vì ta mà cãi nhau”

“Người rõ ràng có thể lấy công chúa kia, Đại vương huynh vì cái gì ngăn trở?”

Kinh Vân ngạc nhiên hỏi: “Ta vì cái gì phải lấy công chúa kia”

Khai Thiệu dậm chân nói: “Lấy nàng có cái gì không tốt? Nếu lấy được nàng thân phận của người ở trong cung lập tức bất đồng, hơn nữa cưới được công chúa lúc đó sẽ được ban thưởng vương tử phủ, người có thể thoát khỏi Lượng cung không bị Đại vương huynh tái khi dễ a”

“Nga...” Kinh Vân gật đầu nói: “Đại vương huynh không có khi dễ ta, Tứ vương huynh yên tâm” dứt lời đối Khai Thiệu mỉm cười, thừa dịp Khai Thiệu thất thần ly khai

18. Chương 18

Lạc Cách bị chuyện Nếu Diễn tính toán cho Kinh Vân lấy công chúa Ung Hách quốc làm cho kinh động, e ngại Nếu Diễn cùng Mục Hương phi bụng dạ khó lường đang ở trước mặt cho nên chỉ có thể dấu điểm thanh sắc chấn định lại tinh thần bởi Nếu Diễn thưởng hoa

Thật vất vả mới bái ly (tạm biệt, ly khai) Nếu Diễn, vội vã hướng Lượng cung mà đi. Vừa nhập môn liền hỏi: “Kinh Vân đâu?”

Phỉ Lục trả lời: “Thập tam vương tử đã đi ra ngoài”

Phỉ Hồng khẽ cười nói: “Mấy ngày nay y đều đi ra ngoài a, ngày hôm trước còn mua được một bó song hoa hồng thật to đem về, còn đặt ở trong thư phòng để chăm sóc a”

Lạc Cách không thấy Kinh Vân trong lòng lại bất an, càng phát ra lo lắng. Hắn ngày gần đây đều bận đến vội, không cùng Kinh Vân có nhiều bất hòa, thường tại khi Kinh Vân ngủ say mới ngồi bên cạnh ngây ngốc một lát, hôm nay nghe xong tính toán của Nếu Diễn chợt cảm giác có người muốn đem Kinh Vân từ bên cạnh hắn đoạt đi

Lạc Cách càng nghĩ càng phiền toái, giận tái mặt nói: “Mỗi ngày đều đi ra ngoài ngoạn còn ra thể thống gì nữa, thư cũng không đọc. Nhanh đem y tìm về”

Phỉ Hồng tỷ muội thấy Lạc Cách tức giận đều bị hù cho nhảy dựng, vội vàng thu liễm khuôn mặt tươi cười, phái người đi ra ngoài tìm Kinh Vân

Lạc Vân đang ở đầu giường xem thư tập của Kinh Vân, nghe thấy ngữ khí của Lạc Cách không tốt vội giấu đi thư tập vém rèm đi ra cười nói: “Làm sao vậy? Điện hạ chính mình nói là không được hạn chế hành động của Thập tam vương tử, hôm nay lại thế nào la chúng ta a? Điện hạ nếu lo lắng Thập tam vương tử, chúng ta về sau hảo hảo nhìn y là được, làm gì phải tức giận a?” thấy Lạc Cách sắc mặt thật sự không tốt liền không tái lăm miệng lấy ra dụng cụ thêu, im lặng ngồi ở một bên thêu hoa

Lạc Cách dựa vào bên cửa sổ, chỉ mong Kinh Vân được nhanh mang về, thầm nghĩ: Kinh Vân ở trong hoàng cung đi dạo vạn nhất bị phụ vương gặp được, hỏi y khả có muốn lấy công chúa kia. Lấy cá tính của Kinh Vân lại có Mục Hương phi ở một bên xảo ngôn, nói không chừng liền sẽ mơ hồ mà đáp ứng

Như vậy tưởng tượng, trán liền đổ mồ hôi lạnh. Thầm nghĩ: cho dù Kinh Vân đáp ứng, ta cũng nhất định tìm biện pháp không cho y rời đi

Lạc Cách hắc nghiêm mặt ở Lượng cung chờ đợi, không nói một lời

Đám người Lạc Vân không biết đã xảy ra chuyện gì đều câm như hến, chỉ mong Kinh Vân nhanh lên trở về

Người hầu được phái đi tìm Kinh Vân thật vất vả mới trở về, đối Lạc Cách hành lễ nói: “Bẩm Điện hạ, Thập tam vương tử không ở trong cung, cung vệ nói Thập tam vương tử vừa mới xuất cung”

Lạc Cách trầm thanh hỏi: “Đang êm đẹp, y xuất cung làm gì?”

Người hầu cúi đầu nói: “Nô tài không biết, Thập tam vương tử mấy ngày nay thường xuất cung, cung vệ nói thường phải gần tối mới trở về”

Lạc Cách chỉ cảm thấy có một ngọn lửa đang được đốt ở trong lòng, giờ chân đá bay người hầu quát: “Không biết? Các ngươi là làm cái gì? Vương tử xuất cung cũng không đi theo, Kinh Vân nếu xảy ra chuyện gì thì tính thế nào? Phái người xuất cung đem y tìm trở về”

Người hầu bị đá trúng một cước về mặt đau khổ quỳ rạp dưới đất, trong lòng không ngừng kêu oan: là Điện hạ rõ ràng lệnh không được tái đi theo Thập tam vương tử, như thế nào lúc này lại trách ta a?

Lạc Cách đang giận dữ, Mai gia lại phái người đến Lượng cung, vừa tới vội la lên: “Lão thái gia không xong a, la hét muốn gặp Điện hạ ngay a”

Lạc Cách trong lòng đau xót, cũng bất chấp việc của Kinh Vân, vội khoái mã hướng Mai gia mà chạy

Ra khỏi hoàng cung, một đường vội vã, trên mặt và trán đều là bụi đất cộng với mồ hôi. Đi đến giữa chợ phường bỗng nhiên nghe thấy một giọng nữ cười kêu: “Kinh Vân”

Lạc Cách không khỏi quay đầu hướng nơi phát ra thanh âm nhìn lại, thấy một tiểu cô nương phục sức đẹp đẽ gọn gàng đang đứng ở trong đám người. Lạc Cách từng ở trong cung gặp qua Mục Lệ, liếc mắt một cái liền nhận thức được

Lại nghe Mục Lệ kêu: “Kinh Vân, ngươi đi nơi nào?”

Tại nơi chợ phường hỗn tạp, Lạc Cách tập trung nỗ lực nghe thấy một thanh âm nhẹ nhàng khoan khoái không biết từ nơi nào truyền đến: “Ô Lệ, ta ở trong này” ngữ khí vui vẻ, có vẻ là thanh âm của Kinh Vân, lại không dám xác định

Lạc Cách giữ chặt đầu mã đang muốn lắng nghe, người hầu của Mai gia ở phía sau đuổi tới thúc giục nói:

“Lão thái gia đang chờ Điện hạ, thỉnh Điện hạ mau đi”

Lạc Cách nhớ tới ngoại công trong lòng chấn tĩnh lại, không hề tái để ý đến mọi người trong chợ phường, huy tiên (roi ngựa) mà đi

Cấp đuổi tới Mai gia, xuyên qua vô số hành lang gấp khúc, đi đến trước phòng của Mai quốc trưởng, Lạc Cách ngay ngắn

Trước cửa phòng tất cả mọi người trong Mai gia đang nhất tề quỳ trước cửa, cữu cữu Mai Nho đi đầu quỳ ở phía trước, ngay cả Mai phu nhân điên điên đại đại cũng được người nâng ra quỳ. Mọi người thần tình thê lương, lại đều chịu đựng không dám khóc thành tiếng

Lạc Cách nhìn cửa phòng được đóng chặt, hai tay bỗng nhiên trở nên run rẩy, hướng Mai Nho trầm thanh hỏi: “Ngoại công... Ngoại công người...”

Mai Nho lau lết trầm thanh nói: “Còn chưa có đi, chính là ở bên trong chờ gặp mặt người”

Mai phu nhân chứng kiến khủng khiếp tựa hồ giảm bớt một chút, ôn nhu nói: “Hảo hài tử, vào đi thôi, ngoại công người đang chờ” nàng ngày thường tuân thủ nghiêm ngặt tôn ti, đối Lạc Cách chỉ dùng “Điện hạ” xưng hô, hiện tại gia tộc đại biến, khẩu khí không khỏi thay đổi trở nên trù mến, nghe tới lại làm cho lòng người đau xót

Lạc Cách mở to song mâu tròng cửa phòng một hồi, cổ nén nước mắt nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, đi vào

Mai quốc trưởng đang nằm ở trên giường, Mai lão phu nhân bồi ở một bên rơi lệ

Lạc Cách đi về phía trước, nhìn người đang nằm một đầu bạc trắng, hơi thở mỏng manh, trong lòng khổ sở cực kỳ

Mẫu thân của hắn sớm qua đời, nếu không có ngoại công bên ngoài tất cả đều bảo hộ, không biết sớm bị Mục Hương phi hại thành bộ dạng gì, nghĩ đến đây lòng đầy thương tâm, lệ cứ thế mà tuông

“Điện hạ...”

Mai quốc trưởng nghe thấy Lạc Cách đã đến, tựa hồ có điểm tỉnh táo, ánh mắt mơ hồ một lần nữa mở ra

“Ngoại công không nên cử động, nằm là tốt rồi” Lạc Cách vội vàng ngăn lại, lại bị Mai quốc trưởng ôm đồm giữ lấy thủ (tay)

Mai quốc trưởng thủ đầy gân xanh chặt chẽ bắt lấy thủ của Lạc Cách, cố gắng dùng sức, móng tay cơ hồ muốn đâm vào cổ tay của Lạc Cách: “... Lạc Cách... nghe ngoại công một câu...”

Một tiếng “Lạc Cách” này tràn đầy thân tình, Lạc Cách lại thương tâm, nhẫn thanh nói: “Ngoại công có lời gì xin cứ việc phân phó”

Làm như hồi quang phản chiếu, Mai quốc trưởng nói thật rõ ràng, từng từ từng từ nói ra: “Hiện tại chuyện của Mai Đóa, ngoại công và cữu cữu cũng không muốn tiếp tục bàn tới. Người nhớ rõ, chỉ cần người ngồi lên vương vị, người liền thắng, Mai gia liền thắng”

Lạc Cách gật đầu đáp: “Lạc Cách đã biết, ngoại công là muốn Lạc Cách nhịn một chút”

“Đúng” Mai quốc trưởng tinh lực dần dần tắt, ánh mắt bắt đầu mơ hồ: “Ngồi trên vương vị mới có thể bảo toàn chính người...” thanh âm dần dần yếu đi, nói xong lời cuối cùng, thủ đang nắm lấy thủ của Lạc Cách nhẹ buông, rơi xuống giường, cứ như vậy mà đi

“Ngoại công? Ngoại công” Lạc Cách thấy thủ đầy gân cốt của Mai quốc trưởng vô thanh vô thức hạ xuống, toàn bộ khí lực của hắn giống như bị người rút đi, lòng đau như đao cắt

Mai lão phu nhân ở bên cạnh Mai quốc trưởng run rẩy tham dò hơi thở của y

“Ngoại công...” Lạc Cách biết đã vô vọng, kinh ngạc sững sốt một hồi, rồi cuộc khóc lớn lên

Ngoài cửa phòng, tất cả mọi người trong Mai gia đang quỳ chờ, nghe thấy tiếng khóc của Lạc Cách, biết Mai quốc trưởng đã qua đời, đều khóc lớn lên

Mai gia cao thấp thoáng chốc bị tiếng khóc bao phủ

Lạc Cách giúp đỡ Mai lão phu nhân quỳ ở bên giường Mai quốc trưởng khóc lớn hồi lâu, Mai Nho mặc dù trong lòng bi thống nhưng đều nuốt vào lệ đi vào khuyên nhủ: “Điện hạ vạn phần không nên làm bị thương thân mình” (ý nói ảnh không nên thương tâm quá độ làm thân mình bị bệnh a)

Lạc Cách nghĩ ngoại bà đã lớn tuổi không nên để người bị thương quá độ nên đối Mai lão phu nhân nói: “Ngoại bà nén bị thương, nếu nãi nãi cũng có chuyện gì kêu Lạc Cách như thế nào cho phải?” nói xong đem Mai lão phu nhân nâng dậy, chính mình cũng nặng nề đứng lên

Nhưng Lạc Cách mấy ngày liền lao khổ, trong lòng lại thương tâm quá độ, nhìn thấy biểu muội và ngoại công đều bỏ mình (qua đời), cộng thêm sáng nay bị sự tình của Kinh Vân kích động, đã có điểm chống đỡ không được

Hiện giờ lại quỳ lâu trên mặt đất, đột nhiên đứng lên, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thân mình liền lung

lay muốn ngã

Mai Nho đứng bên cạnh hẳn, vội vàng đỡ lấy la lên: “Điện hạ, Điện hạ”

May mắn Lạc Cách thân thể cơ bản hảo, chính là trước mắt đen một lát lại chậm rãi khôi phục tinh thần, biết mình quá mức mệt nhọc, cố giương mắt nhìn bốn phía thấy Mai gia cao thấp đều quay quanh mình, thật sâu cảm nhận loại tình cảm thâm tình không thể nói nên lời này, nghĩ thầm: Mai gia sinh tử, vinh nhục đều đặt ở trên người của ta, ta khả ngàn vạn lần không thể ngã xuống. Đối Mai Nho kẻ cười nói: “Cứu cứu không cần lo lắng, bất quá do đứng dậy quá nhanh nên đầu có điểm choáng váng”

Mai lão phu nhân vuốt ve Lạc Cách nói: “Hảo hài tử, quay về nghỉ ngơi đi, nơi này có cứu cứu cùng mợ người rồi. Hảo hảo bảo trọng thân thể của mình:” nói xong lệ lại rơi xuống “Người nếu có chuyện gì, ta khả như thế nào gặp ngoại công cùng mẫu thân người?” nói xong liền liên tục ho khan. Mai Nho lo lắng mẫu thân cũng chống đỡ không được vội vàng sai người giúp đỡ Mai lão phu nhân đi nghỉ ngơi

Lạc Cách vốn định ở lại Mai gia xử lý hậu sự của ngoại công, nhưng ngăn không được cứu cứu khuyên bảo, lại không muốn ngoại bà lo lắng đành phải dẫn người hầu hồi cung

Lạc Vân sớm đón được tin tức ở Mai gia, đều thay đổi bạch y (y phục màu trắng), quỳ gối ở bên ngoài Lượng cung chờ

Vào Lượng cung, Lạc Cách mới nhớ tới sự tình của Kinh Vân, hỏi Lạc Vân: “Kinh Vân đâu?”

Lạc Vân nhẹ giọng trả lời: “Thập tam vương tử còn chưa có trở về, chuyện gần đây chúng ta đều gạt hẳn”

“Nga... cũng tốt” Lạc Cách trong mắt tràn đầy ủ rũ “Ta muốn ngủ một chút”

“Ta đi thu thập giường” Lạc Vân vội đứng lên xoay người muốn đi theo vào

Lạc Cách khoát tay nói: “Không cần, liền ngủ giường của người, cũng thoải mái. Lạc Vân, người ngồi ở bên giường thêu hoa bồi ta”

Lạc Vân vừa muốn gạt đầu, chợt nhớ tới thư tập của Kinh Vân liền “Ai nha” lên một tiếng

Lạc Cách một bên nằm xuống giường một bên hỏi: “Làm sao vậy?” đầu vừa chạm gối, phát giác gối hơi cao như có vật gì kê ở dưới, lấy tay sờ sờ, lôi từ dưới gối ra một cuốn thư tập

Lạc Vân bỏ vì tò mò mới đem thư cuốn về tẩm cung, thấy Lạc Cách trở về nàng mới đem giấu dưới gối

Không ngờ Lạc Cách nói nằm liền nằm, Lạc Vân ngăn cản không kịp. Thấy Lạc Cách lấy ra thư tập của Kinh Vân, sắc mặt lập tức trắng bệch

“Đây là cái gì?” Lạc Cách cầm lấy thư tập, tùy tay vừa lật, sắc mặt liền biến đổi

Hắn luôn dụng tâm để đối đãi với Kinh Vân, như thế nào lại không nhận ra tặc của y

Lập tức không biết mệt nhọc, xoay người ngồi xuống, đem văn tập nhất nhất nhìn kỹ

Thư tập này là Kinh Vân từ nhỏ viết, bị Lạc Cách khi dễ, luôn đối Tô Lệ kể khổ. Trong đó đối Tô Lệ làm đủ loại chuyện chân tình ý thiết, Lạc Cách nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra

Lạc Cách nhất nhất xem, không nói một lời

Lạc Vân biết mình gây đại họa, không dám lên thanh, đứng ở một bên nhìn lên thần sắc của Lạc Cách, tâm nội sợ hãi, chỉ mong Kinh Vân sớm trở về rồi lại sợ Kinh Vân trở về

Lạc Cách xem đến trời tối mới buông thư tập ra trầm thanh nói: “Ta nghĩ đến y ai cũng không để ý, trời sinh lãnh đạm, không nghĩ tới trong lòng hắn còn cất giấu một người, giấu đến như vậy sâu...” ngữ điệu bằng phẳng, trên mặt không hề không khí

Lạc Vân biết Lạc Cách động chân hỏa, trong lòng sợ run, làm sao còn dám nói chuyện

Qua văn thiện Kinh Vân mới trở về Lượng cung

Y cùng Tô Lệ ở chợ phường ngoạn một ngày, y phục dính không ít bụi đất, trong tay áo lại dấu không ít đồ vật thật là tốt ngoạn mà mình mua được, căn bản không dự đoán được đại họa lâm đầu

Vào Lượng cung, thấy cung nữ, người hầu nơm nớp lo sợ, ngạc nhiên hỏi: “Đại vương huynh hôm nay đã trở về?”

Cung nữ mặt mày xanh mét, gật gật đầu, lặng lẽ đối bên trong tấm cung nhìn lại

Kinh Vân hỏi: “Đại vương huynh phát giận?”

Cung nữ lại gật đầu

Kinh Vân thầm nghĩ: không biết Đại vương huynh vì cái gì phát giận, ta hôm nay chưa thấy qua hần, tất nhiên không phải bởi vì ta. Hần tâm tình không tốt, lúc này ta nghĩ không nên gặp hần là tốt nhất. Nghĩ muốn hướng tiểu viện mà đi

Còn không có nhắc chân, một người hầu từ trong tẩm cung chạy ra nói: “Điện hạ thỉnh Thập tam vương tử đến thư phòng”

“Đến thư phòng?” Kinh Vân nhiều ngày không thấy Lạc Cách, trong lòng kỳ thật cũng mặc niệm, thấy Lạc Cách phái người tới gọi, lại nghĩ: Đại vương huynh tâm tình không tốt, ta hay là nên đi khuyên một chút a. Hần ngày thường hay khuyên ta hồng ta, hôm nay liền đến lượt ta khuyên hần. Vì thế liền hướng thư phòng mà đi

Trong thư phòng im ắng, chỉ có Lạc Cách một người ngồi ở trước bàn

Kinh Vân vừa tiến đến đã cảm thấy không khí dị thường ngưng trọng, ngay cả y dù phản ứng trì độn cũng có thể cảm giác được. Thầm nghĩ: không biết xảy ra chuyện gì, Đại vương huynh như vậy mất hứng

Kinh Vân đối Lạc Cách hành lễ nói: “Đại vương huynh, người gọi ta phải không?”

Lạc Cách ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn Kinh Vân, ánh mắt lóe ra một tia quang mang

Kinh Vân vẫn là như vậy tuấn mỹ nhỏ bé và yếu ớt, mặc vào vương tử phục mới Lạc Vân vì y làm, càng phát ra mỹ mạo gọi người sợ hãi than. Sắc mặt cũng so với lúc vừa mới tiến vào Lượng tốt lên rất nhiều, không hề còn tái nhợt như trước, mà là như ngọc thạch ôn nhuận giống nhau, ẩn ẩn lộ ra ba quang

Lạc Cách lặng lẽ nhìn Kinh Vân một lúc lâu, cười nói: “Ta hôm nay được một thứ tốt, muốn cho người xem”

Kinh Vân cũng cười: “Là cái gì a? Ta hôm nay đi chợ phường cũng mua rất nhiều thứ tốt”

Lạc Cách nghe y nói, lại nhớ tới việc thấy Mục Lệ tại chợ phường, đột nhiên nghiêng rằng. Thanh âm nhẹ nhàng khoan khoái vui vẻ gọi “Tô Lệ” không ngừng vọng ở trong đầu Lạc Cách. Trong trí nhớ, Kinh Vân chưa từng bao giờ dùng ngữ điệu thân thiết như thế gọi qua chính mình

Lạc Cách nói nhỏ: “Là một cuốn thư tập a, có rất nhiều thứ hảo ngoạn được viết trong đó, ta đọc cho người nghe” lấy ra thư tập để trên bàn, tuyển một đoạn đọc lên: “Tô Lệ, Đại vương huynh bức ta đến Lượng cung, người đừng lo lắng, ta tuyệt đối không sợ. Dù sao ta không để ý tới hần. Đại vương huynh cùng những cung nữ, người hầu đều giống nhau, trong lòng ta chỉ cảm thấy người cùng bọn họ bất đồng, những người khác ta đều không để ý tới”

Kinh Vân nghe Lạc Cách êm tai đọc, sắc mặt dần dần tái nhợt: “Đại vương huynh, người... người... thư tập của ta vì sao...” y dù ngây thơ trong sáng nhưng cũng hiểu được dụng niệm chiếm đoạt của Lạc Cách đối với

mình có bao nhiêu nặng, hơi hơi sợ hãi

Lạc Cách thấy Kinh Vân đặt câu hỏi, dừng lại nói: “Lạc Vân có thể xem, ta vì cái gì không thể? Đây là thư tập của người? Đây đều là người viết? Hừ, nguyên lai ta cùng người hầu, cung nữ không có gì bất đồng, ha ha ha... trách không được ta như thế nào đối với người, người đều không để ý tới ta” trong lòng hẩn thương tâm bị phẫn, hầu âm khô khốc, khàn khàn không thành tiếng

Kinh Vân không để ý tới Lạc Cách nói cái gì, nhìn thư tập mình trân quý bị Lạc Cách nắm ở trong tay, cầu nói: “Đại vương huynh, người đem Tô Lệ trả lại cho ta”

Lạc Cách đối y từ trước đến nay có cầu tất ứng, nghe Kinh Vân nói như thế, khê gật đầu nói: “Hảo, ta trả lại cho người. Ta đem Tô Lệ trả lại cho người” hẩn gần từng tiếng nói, khinh mà hữu lực, nếu người khác nghe được sớm biết hẩn đang giận dữ

Nhưng cổ tình lại là Kinh Vân chưa bao giờ sát ngôn quan sắc (đại ý là nhìn sắc mặt đoán ý a), cư nhiên hành lễ nói: “Cảm ơn Đại vương huynh” đối Lạc Cách nhẹ nhàng cười

Lạc Cách yêu nhất khuôn mặt khi Kinh Vân cười, vì muốn Kinh Vân nở nụ cười, không biết đã hao tổn bao nhiêu công phu, lúc này thấy Kinh Vân mỉm cười, trong miệng vừa khô lại vừa sấp. Tâm giống như bị người chém một đao thật đau

Hẩn lẩm bẩm nói: “Ta trả lại cho người...” đem thư tập để lên bàn, bỗng nhiên hét lớn một tiếng: “Ta trả lại cho người” huy chưởng đem ngọn đèn dầu đánh rơi xuống thư tập

Dầu rơi trên thư tập mang theo hỏa. Thư tập là từ vải vóc sở chế lập tức liền bốc cháy

Trong thư phòng nháy mắt sáng lên hồng quang

Kinh Vân cả người sửng sốt, khi phản ứng lại liền kêu thảm một tiếng vội tiến lên phía trước hét: “Tô Lệ” thân thủ bắt lấy thư tập đang bốc cháy

Trong mắt y giống như thấy được hảo bằng hữu từ nhỏ làm bạn bên người đang bị hỏa thiêu

Lạc Cách một phen ôm lấy y, cứng rắn đem y lâu ở trong ngực, trầm giọng nói: “Kinh Vân, không cần để ý tới Tô Lệ, người không cần ly ta mà đi”

Kinh Vân làm sao nghe thấy lời nói của Lạc Cách, trong tai chỉ có thanh âm “Lách tách” của thư tập đang bị thiêu đốt. Hốc mắt cơ hồ muốn nứt ra xuất huyết, gắt gao trừng mắt nhìn thư tập sắp được đốt thành tro, cất tiếng thét chói tai: “Tô Lệ, Tô Lệ” lại điên cuồng trảo lấy cánh thượng của Lạc Cách

Lạc Cách bị y trảo tạo ra mấy đạo vết máu, cũng không giãy giụa, chỉ gắt gao ôm Kinh Vân kêu: “Kinh

Vân, Kinh Vân...”

Kinh Vân phản kháng không thôi, bị Lạc Cách ôm đắc không thở nổi, lại thấy thư tập đã thành tro tăn, giống như thế giới kia ở trước mắt y chậm rãi bị hủy diệt, đau lòng khó nhin

Toàn bộ những cảnh tượng trong thư tập giờ đây xuất hiện vờn quanh trong đầu y, nơi cùng Tô Lệ hẹn gặp, cùng Tô Lệ kỹ mã, cùng Tô Lệ đi du ngoạn, bốn ba tứ phương... Bầu trời đêm chứng tình không ngừng xuất hiện, mọi thứ trong thư phòng cũng đã muốn thấy không rõ lắm. Kinh Vân khí lực dần dần yếu đi, bất động

Bàn trong thư phòng được quét một lớp sơn nước bảo vệ, thư cuốn sau khi bị đốt thành tro, hỏa không có gì để đốt nữa chậm rãi tắt đi

Hỏa vừa tắt, trong thư phòng tối đen một mảnh, yên lặng đến khiến cho lòng người hoang mang

Lạc Vân tuy sợ hãi, thấy trong thư phòng không còn tiếng động, rốt cuộc lo lắng lặng lẽ xốc mình đi vào, thấy Lạc Cách giống như tượng thạch đem Kinh Vân gắt gao ôm ở trong tay, miệng lại nhẹ nhàng gọi: “Kinh Vân, Kinh Vân...” trong giọng nói lại là thương tiếc lại là đau lòng. Kinh Vân lại vẫn không nhúc nhích, không có tiếng động

Lạc Vân hoảng sợ, vội vàng dùng hết toàn lực lay động Lạc Cách, lớn tiếng nói: “Điện hạ, Điện hạ, mau buông tay”

Lạc Cách không có nghe thấy, chính là ôm Kinh Vân không chịu buông tay

Lạc Vân lại kêu lên: “Mau buông tay a” lại gương giọng kêu to: “Người đâu mau tới a”

Phỉ Hồng tỷ muội cũng vội tiến vào, cùng Lạc Vân gỡ ra thủ của Lạc Cách

“Điện hạ mau buông tay”

“Điện hạ, Điện hạ”

Thủ của Lạc Cách giống như đồng xiềng, làm sao cũng không gỡ ra được

Lạc Vân khóc ròng nói: “Điện hạ, người sẽ làm bị thương Thập tam vương tử” Phỉ Hồng tỷ muội cũng khóc lớn

Lạc Cách nghe được “Thập tam vương tử” mấy tự, tựa hồ thanh tỉnh, chậm rãi cúi đầu, thấy Kinh Vân hơi thở đã muốn yếu ớt, song mâu cũng nhắm lại. Trong lòng cả kinh, giống như được hàn thủy (nước lạnh)

dội vào đầu lập tức phục hồi tinh thần, vội vàng buông tay hô: “Kinh Vân, Kinh Vân”

Hắn bị phần trách mình không biết dùng sức nặng nhẹ, chỉ lo đem Kinh Vân lau ở trong lòng, cánh tay như sắt ôm chặt lấy y. Kinh Vân làm sao thừa nhận được, bị kích thích khiến cho hô hấp không thông

Lạc Cách liên tục gặp đại biến, lại thấy Kinh Vân nhắm mắt không nói, tâm loạn như ma, thầm nghĩ: ta giết Kinh Vân, ta giết Kinh Vân

Ngẩn đầu thấy trên bàn là tro tàn của thư tập, hối hận không thôi: ta vì cái gì giận y, ta vì cái gì phải làm y thương tâm?

Hắn tuy là Đại vương tử, cũng bất quá mới được mười tám, mười chín tuổi, rốt cuộc nhịn đau không được khóc lên: “Kinh Vân, người đừng chết, ta là chỉ giận ngươi, ta bất quá là chỉ giận ngươi”

Trước mắt hắn một mảnh tối đen, hận không thể chết đi

Lạc Vân vội khuyên nhủ: “Điện hạ không cần thương tâm, Thập tam vương tử không có việc gì, bất quá là ngất xỉu mà thôi”

Một hồi lâu, Lạc Cách mới hiểu được, ngưng lệ hỏi: “Kinh Vân không có việc gì?”

“Chính là bị ngất thôi, tỉnh lại sẽ không sao”

Mọi người hảo nói khuyên bảo, Lạc Cách rốt cuộc an tĩnh lại, thầm nghĩ: trong cung sự tình của Mai gia vẫn chưa hết, ta không thể làm rối loạn trận tuyến. Thu thập tâm tình, lại bày ra bộ dáng của Đại vương tử, trấn định lại

Bé Kinh Vân quay về giường, lại gọi ngự y đến xem, thấy hắn chỉ khai một chút thuốc an thần, Lạc Cách mới an tâm, biết Kinh Vân thật không có gì trở ngại

Ban thường cho ngự y, Lạc Cách cũng không có ngủ, chỉ canh giữ ở bên cạnh Kinh Vân, nghĩ ngày mai như thế nào cùng Kinh Vân bắt tay thân thiện (làm hòa a). Nhìn thấy phản ứng hôm nay của Kinh Vân, là kịch liệt bị thương mà hắn chưa từng gặp qua. Bất quá Kinh Vân tính tình vô cùng tốt, chậm rãi thuyết phục, tự nhiên hội sẽ lộ ra nụ cười lần nữa

Đến canh tư, thanh âm của đại môn Lượng cung lại vang lên, cư nhiên là Mai gia đêm khuya lại phái người đến báo tin

Lạc Cách trong lòng biết không ổn, vội vàng khoát áo choàng đi ra

Quả nhiên, người hầu của Mai gia vừa thấy Lạc Cách lập tức quỳ xuống khóc lóc nói: “Lão phu nhân hôm nay vì Lão thái gia tức trực bên linh cữu, nhắm mắt lại giữ ở bên cạnh quan tài không lên tiếng, thời điểm lão gia cùng phu nhân nói chuyện, mới phát hiện... lão phu nhân cũng đã đi. Điện hạ a... lão phu nhân...”

Lạc Cách như bị sét đánh, mãnh lui từng bước, tựa vào cửa, kinh ngạc nhìn bầu trời sáng trắng, khẽ gọi: “Ngoại bà...” lệ một lần nữa tuông rơi. Trong lòng hiểu được giờ phút này có rất nhiều sự việc phải xử lý, cắn răng đi vào thay y phục, suốt đêm truy mã đến Mai gia

Khi thay y phục lại chăm chú nhìn Kinh Vân nói nhỏ: “Đúng vậy, là ta không tốt, Mai gia biến cố không chỗ phát tiết, đều tính ở trên đầu người. Chờ ngày mai ta đến bội tội với người sau a” lưu luyến ly khai

19. Chương 19

Màn đêm buông xuống Mai gia mấy ngày liền đều mang bầu không khí tang thương, Lạc Cách cùng Mai Nho miễn cưỡng chống đỡ một đêm đã mệt đến gân cốt đều mệt mỏi

Thật vất vả lo ổn thỏa mọi việc trong tang sự, Lượng cung lại phái người đến Mai gia báo với Lạc Cách là Kinh Vân sau khi tỉnh lại đã ly khai Lượng cung

Lạc Cách nghe xong thiếu chút nữa gấp đến độ muốn hôn mê, mắng: “Như thế nào lại để y ly khai? Đồ vô dụng. Lạc Vân đâu? Lạc Vân không có cản Kinh Vân sao?”

Người hầu đầu đầy hãn (mồ hôi lạnh), thần sắc hoảng hốt trả lời: “Thập tam vương tử vừa tỉnh không biết như thế nào lại lấy kiếm của Điện hạ uy hiếp phải ly khai Lượng cung. Ánh mắt trợn thật lớn, thần sắc không còn giống lúc bình thường nhu hòa, bộ dáng dọa người thật sự. Lạc Vân sợ Thập tam vương tử làm thương chính mình, không dám ngăn cản, chỉ phái người xa xa đi theo”

Lạc Cách tâm loạn như ma, nhìn Mai gia nơi nơi bạch thổ một mảnh, tiếng khóc không dứt, lại vì Kinh Vân lo lắng đồng thời hối hận tối hôm qua đã chọc Kinh Vân khí (giận). Trầm giọng nói: “Ta liền quay về xem”

Mang theo người hầu vội vàng chạy về Lượng cung

Vừa tới đại môn của Lượng cung liền thấy Lạc Vân khuôn mặt đầy u sầu, đứng ngồi không yên chờ ở ngoài đại môn

Còn chưa kịp hỏi sự tình từ đầu đến cuối, nội thị hoàng cung vội vàng chạy đến thông tri chỉ thị của Hoàng thượng, lệnh Lạc Cách phải tới gặp mình

Đi vào đình, Lạc Cách ánh mắt đảo qua

Nếu Diễn tựa hồ tâm tình rất tốt, đang cùng Mục Hương phi đàm tiếu. Càng làm cho Lạc Cách kinh hãi chính là Kinh Vân cứ nhiên mặt không chút thay đổi tùy thị một bên

Nếu Diễn thấy Lạc Cách đến ngoắc nói: “Lạc Cách đến đây, phụ vương có tin tức tốt nói cho người biết”

Lạc Cách thật sâu nhìn Kinh Vân liếc mắt một cái, thấy y không nói một lời, nội tâm kinh hoảng lên. Đối Nếu Diễn hành lễ nói: “Phụ vương có tin gì tốt, sáng sớm đã triệu ta đến đây?”

Mục Hương phi nhẹ lay động khăn lụa trong tay, chậm rãi nói: “Còn không phải là chuyện của Công chúa Ung Hách quốc và chuyện hòa thân sao?” dứt lời ánh mắt hướng tới chỗ Kinh Vân vẻ mặt đặc ý nói không nên lời

Nếu Diễn gật đầu nói: “Kinh Vân sáng sớm lại đến đây cầu ta đem công chúa tứ hôn cho hần, ha, cũng đang đúng tâm nguyện của ta”

Lạc Cách sớm đoán được vài phần, nhưng nghe Nếu Diễn chính miệng nói ra, vẫn là như nghe thấy tiếng sét giữa trời quang, nửa ngày nói không ra lời. Kinh ngạc nhìn Kinh Vân, trong mắt đan vào ý tứ dây dưa, hận không thể cho Kinh Vân biết

Kinh Vân muốn lập thê, Kinh Vân phải ly khai khỏi ta

Trong lòng hần lập đi lập lại ý nghĩa này. Chỉ thấy Nếu Diễn cùng Mục Hương phi miệng cười tươi, còn những chuyện nói sau đó hần hoàn toàn không nghe vào tai

Hơn nửa ngày, Lạc Cách đi đến trước mặt Kinh Vân mới chậm rãi nói: “Quyết định lớn như vậy như thế nào không cùng ta thương lượng?”

Kinh Vân không đợi Lạc Cách đến gần đã muốn kíp lại song mâu, cắn môi. Nghĩ thầm: người đã hủy Tô Lệ, từ nay về sau ta không bao giờ nhìn người nữa, không cùng người nói chuyện nữa

Lạc Cách là loại nào thông minh, tâm sự của Kinh Vân đều đặt ở trên mặt, hần lập tức đoán được vài phần

Thấy Kinh Vân không chịu để ý tới, lại kiên kị Mục Hương phi ở trước mắt, âm thầm cảnh giác phải đề phòng tiểu nhân. Thâm nghĩ: ta càng phản đối chỉ sợ Kinh Vân càng là muốn kết hôn, hiện tại không nên tranh luận. Xoay người đối Nếu Diễn cười nói: “Xin chúc mừng phụ vương, lại vừa thâu tóm được một tiểu quốc” nói xong liền dứt bỏ việc này (ý là không nghĩ đến nữa), cùng Nếu Diễn thương thảo quốc sự

Kinh Vân ở trong đình thủy chung không nhìn Lạc Cách liếc mắt một cái

Mục Hương phi nguyên tưởng rằng mấy ngày liên tiếp trải qua biến cố, Lạc Cách nếu biết được việc này nhất định nổi bão, sẽ ở trước mặt Nữu Diễm lộ ra thái độ thất thố. Mai gia đã mất thế lực, nếu ngay cả Lạc Cách cũng mất đi sự sủng ái của Nữu Diễm, lo gì ngôi vị người kế thừa không truyền cho Khai Thiều

Không ngờ Lạc Cách như thế bình tĩnh, Mục Hương phi trong lòng âm thầm lấy làm kỳ thầm nghĩ: tiểu tử này như vậy lợi hại, ta cần phải cẩn thận gấp bội

Bồi Nữu Diễm cả một ngày, Lạc Cách cùng Kinh Vân bái ly

Kinh Vân ly khai đình viện vẫn không nhìn Lạc Cách, thẳng tuyền một hướng không thông với đường đến Lượng cung từ từ mà đi. Lạc Cách lo lắng theo ở phía sau, thấy Kinh Vân trở lại Đông đình mới yên tâm. Nghĩ giờ phút này Kinh Vân tâm tình chưa ổn định, không nên cùng y giao đãi, ở bên ngoài Đông đình đứng một lúc lâu, mới hướng Lượng cung mà đi

Trở lại Lượng cung, Lạc Cách đối Lạc Vân nói nhỏ: “Người tìm một người tin tưởng, đem Mai Độ tiến Lượng cung gặp ta” hạ giọng nói: “Phải lặng lẽ mà làm, đừng cho người biết”

Mai Độ là thị vệ của Mai hoàng hậu lúc sinh tiền (còn sống), hoàng hậu sau khi qua đời, hẩn vẫn ở lại bên cạnh dạy võ nghệ cho Lạc Cách. Lạc Cách trưởng thành đem Mai Độ đuổi về Mai Gia, giữ hẩn lại làm thực lực cho mình

Mai Độ không bao lâu lặng lẽ tiến vào Lượng cung, Lạc Cách đưa hẩn đến mật thất nói nhỏ: “Có chuyện cần người đi làm, cần phải làm cho sạch sẽ, không lưu dấu vết”

Mai Độ ẩn cư lâu ngày, thấy có cơ hội thi triển thân thủ vì chủ nhân làm việc hưng phấn không thôi, đè nặng thanh âm nói: “Thỉnh Điện hạ phân phó”

“Là việc rất nhỏ” trong bóng đêm ánh mắt Lạc Cách như hùng báo lóe ra anh sáng sắc bén, khinh miên đạm tả (nhẹ nhàng băng quơ) nói: “Ta muốn Ung Hách quốc công chúa chết ở trên đường đến Song quốc...”

20. Chương 20

Sau khi phân phó với Mai Độ xong Lạc Cách rời khỏi mật thất

Mọi người biết Thập tam vương tử ly khai Lượng cung, nên sẽ không trở về cùng Điện hạ, thật cẩn thận

làm việc để tránh Lạc Cách tìm có trút giận. Toàn bộ Lượng cung ngay cả ho khan cũng không nghe được một tiếng, cung nữ đi nhẹ chân khi di chuyển

Lạc Cách đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy cung điện to như vậy thiếu Kinh Vân cư nhiên yên tĩnh giống như một phần mộ, trong lòng như bị ai xoắn đau đến nói không ra lời

Lạc Vân nhìn Lạc Cách bộ dáng thất hồn lạc phách cũng là đau lòng không thôi, đi tới khuyên nhủ: “Điện hạ mấy ngày nay mệt nhọc, nên dùng một chút thiên sau đó nghỉ ngơi một chút a. Chuyện của Thập tam vương tử, chờ khi nào cơn tức của y qua đi, chậm rãi khuyên không phải là được sao?”

Lạc Cách chậm rãi lắc đầu nói: “Ta không đói” lại gật đầu: “Kinh Vân hiện tại nhất định là rất tức giận, y không muốn gặp ta. Ai..., chưa từng thấy y sinh khí lớn như vậy”

“Như thế, sớm một chút nghỉ ngơi đi” Lạc Vân nói xong tiến vào phòng trong vì Lạc Cách chuẩn bị hảo giường

Lạc Cách nghĩ đến dĩ vãng, khi vừa tiến vào phòng cõi lòng sẽ đầy ngọt ngào vì có thể thấy Kinh Vân đang ngây thơ ngủ, có thể ôm lấy y, có thể khinh lâu khê hôn y. Giờ phút này lại trống rỗng khiến cho tâm hàn

Nghĩ đến đây liền không muốn đi vào, đối Lạc Vân nói: “Không vội, ta ra ngoài giải sầu một lát”

Nói xong một mình ly khai Lượng cung, cõi lòng đầy tâm sự loạn cuống

Mơ mơ màng màng, mất thần bước đi không mục đích. Không bao lâu Lạc Cách mạnh lắc đầu, lại phát hiện đã ở trước đại môn Đông đình

Tiểu viện phía sau đại môn Đông đình tối đen một mảnh, không thấy một ngọn đèn dầu

Lạc Cách nghĩ thầm: chẳng lẽ Kinh Vân đã ngủ? Y không muốn gặp ta, nếu là nhìn thấy ta nhất định nghĩ tới chuyện tối hôm qua, nói không chừng lại làm cho y tức giận, càng chạy trốn càng xa ta

Nghĩ vậy Lạc Cách liền xoay người tính toán trở về

Nhưng trong lòng hẳn thật sự không bỏ xuống được chuyện của Kinh Vân, lại nghĩ: ta lặng lẽ đi vào, Kinh Vân cũng không biết. Không liếc nhìn y ta thế nào ngủ được?

Tính toán thật lâu, vẫn không hạ được chủ ý, giậm chân mắng: “Đường đường Đại vương tử, vì cái gì như vậy do dự?” hít mạnh một hơi đẩy ra đại môn Đông đình, lặng lẽ đi vào

Đông đình từ trước đến nay đều vắng vẻ, Kinh Vân sau khi đến Lương cung, người hầu càng thêm thiếu. Hiện giờ ở Đông đình chỉ có một cung nữ đang ỷ vào bên cửa ngủ gà ngủ gật, Lạc Cách hành động vô thanh vô tức, nàng cư nhiên không chút nào biết được Đại vương tử hạ giá quan lâm

Lạc Cách vượt qua bãi cỏ, lặng lẽ tới gần song cửa, thấy bên trong tối đen một mảnh, cái gì cũng không nhìn thấy, lại chuyển tới cửa phòng, đi tới tiểu thính bên ngoài, chợt nhớ tới ngày đó ở tại nơi này cùng Kinh Vân phân cao thấp, buộc Kinh Vân vì hấn ngã tửu, đem hảo tửu đều hất xuống đất. Kinh Vân bộ dáng nhả nhận cần bầu tửu đứng bên cạnh bởi hấn giống như khắc sâu vào trong đầu hấn, tâm chợt hỉ liên đứng ngốc tại nơi đó

Nếu trộm hôn Kinh Vân một chút có hay không đem y đánh tỉnh? Lạc Cách tính toán, rón ra rón rén đi vào phòng trong, lặng lẽ ngồi xuống bên giường

Đang muốn phục hạ thân hảo hảo ngắm kỹ dung nhan người trên giường, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng nhẹ nhàng hỏi: “Ai?”

Thanh âm truyền từ bên song cửa cạnh bàn truyền tới. Ngữ khí cũng không hoảng sợ, thật có vài phần trách cứ, giống như trách tội người tới quấy rầy mình

Lạc Cách sững sờ, xoay người

Nguyên lai là Kinh Vân còn không có ngủ, cũng không đốt đèn, ngồi yên ở trong bóng tối tưởng niệm Tô Lệ

Lạc Cách nhìn thấy hình dáng quen thuộc đang ngồi trong bóng đêm, trong lòng nóng lên lại kiểm chế chính mình, nói nhỏ: “Kinh Vân, là ta”

Kinh Vân nghe thấy thanh âm của Lạc Cách cũng là sững sờ. Ở chung nhiều ngày như vậy, nếu nói đối Lạc Cách không hề có cảm giác, làm sao có thể?

Giờ này khắc này, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm quen thuộc, nhớ tới hấn ngày xưa hay hống mình, cùng mình nói chuyện, mọi cách che chở mình. Hôm nay ở trước mặt phụ vương đưa ra yêu cầu muốn lấy công chúa Ung Hách quốc nguyên chỉ là để trả thù, vốn tưởng rằng Đại vương huynh hội giận dữ hoặc từ nay về sau không muốn gặp mình nữa, lại không ngờ ngay tại đêm nay hấn lại lặng lẽ tới nơi này

Lạc Cách thấy Kinh Vân sững sờ, lại khẽ gọi: “Kinh Vân...”

Kinh Vân trong lòng chính là mờ mịt một mảnh, không biết chính mình vì sao lòng lại nhức nhối, nghe thấy Lạc Cách gọi đang muốn mở miệng đáp ứng, đột nhiên y cần môi, thầm nghĩ: ta như thế nào có thể đáp lại hấn? Ta đã đáp ứng Tô Lệ từ nay về sau sẽ không cùng hấn nói chuyện, sẽ không thèm nhìn mặt hấn

Nghĩ đến đây, rằng nanh càng dùng lực cắn đến bạc thần nhỏ huyết. giống như càng dùng sức càng có thể kiên trì lời hứa của mình với Tô Lệ

Lạc Cách không thấy Kinh Vân có động tĩnh lại gọi một tiếng: “Kinh Vân”, thử từng bước tiến tới

Kinh Vân thấy Lạc Cách tiến tới, đơn giản ngay cả ánh mắt cũng nhắm lại, quay đầu đi chỗ khác

Ánh trăng miễn cưỡng xuyên qua song sa (cửa sổ), căn phòng được chiếu sáng một chút. Lạc Cách tới gần, chỉ thấy Kinh Vân nghiêng mặt nhắm chặt song mâu, khóe môi mang theo vết tích của huyết

Lạc Cách cả kinh, lên tiếng hỏi: “Kinh Vân, ngươi làm sao vậy? Ngươi không thoải mái sao?” trong giọng nói tràn đầy kinh hoàng cùng thương xót cực kỳ

Kinh Vân cảm thấy tâm động: ta bị thương, Đại vương huynh so với chính hần bị thương còn lo lắng hơn. Rồi lại trong lòng tự rùng mình cảnh giới nói: Kinh Vân, ngươi đã quên Tô Lệ sao? Thân thủ đẩy ra Lạc Cách, muốn đi ra ngoài

Lạc Cách như thế nào sẽ để y đẩy ra, cầm lấy thủ Kinh Vân nói: “Kinh Vân, ngươi đừng đi, hãy nghe ta nói.”

Kinh Vân trong lòng một đoàn loạn như ma, một mặt giãy giụa phải thoát khỏi Lạc Cách, buồn thanh nói: “Ta không muốn nghe! Ngươi mau tránh ra.” Lại không nghĩ rằng này vừa mở miệng, liền phá hủy lời thề “Từ nay về sau không hề cùng Lạc Cách nói một câu nói”.

Kinh Vân há miệng, huyết trên môi chảy càng thêm lợi hại, uốn lượn một đường tới cằm, khiến nước da càng thêm trắng nõn trong suốt. Lạc cách nhìn, cảm thấy giống như máu trong lòng bị rút đi, vừa giận Kinh Vân đối với mình nói “Ngươi mau tránh ra”, thầm nghĩ: vô luận như thế nào giải thích, ngươi cũng không chịu nghe. Ta đường đường Đại vương tử, vì cái gì sẽ đối người thấp kém?

Chủ ý quyết định, cũng liền không thềm nói gì, đem Kinh Vân cường xả đến trước ngực, cúi đầu hôn.

Kinh Vân bị Lạc Cách thành linh hôn hơi thở hoảng sợ, nhấc tay đẩy ra, bị Lạc Cách giữ chặt sau lưng.

Kinh Vân ngày xưa là tránh được nên tránh, bình thần vô ba, cho nên bị Lạc Cách chiếm đi không ít tiện nghi. Hôm nay là quyết tâm phải phản kháng. Y tài bắn cung rất cao, hai tay như thế nào vô lực?

Võ nghệ giỏi như Lạc Cách, dùng một tay mà giữ lấy hai cánh tay được bắt chéo ở sau lưng của Kinh Vân cũng thật là miễn cưỡng a. Liên tiếp vài lần bắt lấy hai tay Kinh Vân, còn không kịp ra sức để giải tượng niệm nổi khổ, liền lại bị Kinh Vân giãy giụa thoát ra.

Như thế vài lần, đã khơi lên cơn giận của Lạc Cách, tự nghĩ: ta như thế đối đãi người, đối với người mà nói

cũng bất quá chỉ là một người qua đường bình thường, cần gì phải đối với người mọi cách đau tích (yêu thương). Nghĩ như vậy, trong mắt hàn quang đốm khởi (nổi lên), trên tay vận lực, đem đai lưng vương tử phục của Kinh Vân xả khai.

Kinh Vân xem ở trong mắt, rùng mình một cái, gặp Lạc Cách tay phải giả khai đai lưng, tay trái gồng cùm xiềng xiếc hai tay mình, liền trở nên kinh sợ, run giọng nói: “Đại vương huynh, người muốn làm gì!” y mặc dù từ nhỏ bị người khi dễ, nhưng dù sao thân phận cũng là vương tử, bị người như vậy dùng đồ vật này nộ trối lại, thật đúng là lần đầu tiên.

Lạc cách khóa chặt mảy, cũng không đáp y, chỉ đem Kinh Vân ấn tới cạnh giường xoay người y lại, dùng đai lưng quấn chặt hai tay của Kinh Vân, buộc đặc chặt. Hắn mấy ngày liên tục gặp biến cố, trong lòng động lại vô số hậm hực, giờ phút này định hạ quyết tâm, xuống tay thế nhưng không chút nào dung tình, dùng sức quá lớn, quả thực đem đai lưng xiết chặt da thịt mỏng manh.

Kinh Vân bị Lạc Cách buộc đặc chặt, cảm thấy sợ hãi bất an, bỗng nhiên một cỗ lực mạnh mẽ ở bên hông vừa nhắc, cả thân thể bị xoay trở lại, mặt quay về phía Lạc Cách.

Lạc Cách gặp Kinh Vân sắc mặt trắng bệch, tựa hồ lòng có chút không đành lòng, khí thế áp bức dịu đi một chút, ngọc thủ tiến tới vỗ về khuôn mặt Kinh Vân khẽ gọi: “Kinh Vân...”

Kinh Vân bị ngọc thủ lạnh như băng của Lạc Cách tay đột nhiên chạm vào, cơ hồ nhảy dựng lên. Y từ trước đến nay im lặng giống hồ nước sâu, hiện tại thế nhưng cũng hiểu được Lạc Cách sẽ đối y làm chuyện bất lợi, nam hài mười lăm mười sáu tuổi rốt cuộc thiếu kiên nhẫn, cả kinh kêu lên: “Không nên đụng ta!”

Lúc đó Lạc Cách giống như bị hàn thủy dội đặc cả người run lên, tức giận nghĩ đến Kinh Vân ở chợ phường đáp lại Mục Lệ “Ta ở trong này ” là thanh âm vô cùng thân thiết ngọt, thế nhưng lại đối với mình kêu “Không nên đụng ta ” thanh âm chỉ có hoảng sợ và mang theo ghét bỏ.

Một cái thanh âm trầm thấp không ngừng ở bên tai nói: y chán ghét ta, y chán ghét ta...

Kinh Vân kinh nghi bất định tựa ở cạnh giường, ánh mắt đen lúng liếng địa quan sát Lạc Cách.

Lạc Cách lẩm bẩm nói: “Cần gì phải người thích ta?” Hắn bỗng nhiên thân thủ đem Kinh Vân đẩy ngã trên mặt đất, trầm giọng nói: “Ta muốn đối với người làm cái gì, thì làm cái đó, làm gì quản người hay không thương tâm? Người cũng có bao giờ sợ ta thương tâm?” Nói càng về sau sắc mặt càng âm trầm, trong mắt ý niệm thương tiếc ý đều biến mất.

Kinh Vân trong lòng biết không ổn, vội di chuyển qua cạnh cửa. Hai tay của y bị Lạc Cách trối ra sau lưng, chỉ có thể cọ cạnh cửa chậm rãi đứng lên, còn chưa kịp xoay người hướng ra phía ngoài chạy, Lạc Cách đã giống như ác điều bay tới, đem y ấn ngã xuống đất.

Sau đó Lạc Cách thủ cũng không có ngưng. Cúi đầu hôn thân bên của Kinh Vân, ngọc thủ nhanh chóng đi giả khai y phục trên người của y.

Đã bước vào mùa nóng nên vương tử phục trên người Kinh Vân thậm mỏng, xuy xuy vài tiếng đã bị Lạc Cách đem y phục của y xé đi tám chín phần. Khuôn ngực mang theo hơi thở thiếu niên lửa lò hiện ra, bình thường không thấy ánh mặt trời, nhìn trông thật giống như được điêu khắc từ khối bạch ngọc.

“A!” Kinh Vân thân chợt lạnh, không khỏi kêu nhỏ ra tiếng.

Y nguyên bản căn chắc rằng, hiện tại kêu lên thanh âm, thật cấp cho Lạc Cách một cái cơ hội tốt, đầu lưỡi nhanh chóng tiến vào, mãnh liệt khuấy đảo.

Hơi thở mạnh mẽ như gió bão lập tức lan tràn...

Kinh Vân đầu lưỡi muốn trốn, rốt cuộc vẫn là tránh không khỏi sự truy đuổi của Lạc Cách, bị cắn một cái để trừng phạt.

Hô hấp càng ngày càng dồn dập, Kinh Vân lắc lắc thân thể yêu cầu không khí. Lạc cách lại không chút nào để ý tới, ngược lại thân thủ kiểm chế cầm Kinh Vân, làm cho y phối hợp với sự cường đoạt của mình.

Kinh Vân chỉ cảm thấy không khí trong phổi cũng bị lạc cách toàn bộ cường đoạt đi, đến khi kiên trì không được nữa mới cố thoát khỏi nụ hôn của Lạc Cách. Trên môi lộ xanh tím, lại trường lại đau.

Lạc Cách mặc dù tạm thời buông tha thân biện đồ mộng của Kinh Vân, thân thủ lại đi công kích hai hạt đậu đỏ trước ngực của y. Một bên dùng đầu ngón tay xoa nắn đè ép, bên kia phệ cắn liếm lộng.

Kinh Vân hai tay bị trói ở sau lưng đặc thậm đau, lại bị hành động Lạc Cách cấp dọa, trước ngực cảm giác được từng đợt đau nhói, gấp nói: “Đại vương huynh, người mau dừng tay.”

Lạc cách thở hổn hển, ánh mắt nổi lên hồng quang sâu kín.

Trước mắt Kinh Vân xiêm y đã được thoát hết, ngọc thể trắng nõn không tì vết đây đúng là cảnh đẹp trong mộng mà Lạc Cách đã cầu hàn ngàn hàn vạn lần, so với trong mộng càng đẹp hơn ngàn lần vạn lần.

Kinh Vân thấy Lạc Cách ngừng lại hành động, cầu xin nói: “Đại vương huynh...”

Lạc cách cùng Kinh Vân ở chung nhiều ngày, cũng không từng nghe y như thế cầu xin, trông thấy song mâu trong suốt của y ẩn lộ hơi nước, tức giận lui vài phần, ở bên tai Kinh Vân nói: “Kinh Vân, chớ sợ. Từ này về sau, chúng ta sẽ cùng một chỗ rồi.”

Hắn ngữ khí cực kỳ mềm nhẹ. Kinh Vân nghe vào trong tai, mới vừa từng một hơi, bỗng nhiên kinh giác hạ thân bị Lạc Cách một phen cầm lấy, nhẹ nhàng vuốt ve, thân thể một lần nữa lập tức buộc chặt.

Lạc Cách dùng đầu ngón tay không mạnh không nhẹ khiêu khích Kinh Vân, lại dùng đầu gối đem hai chân Kinh Vân tách ra.

Cảm giác được Kinh Vân kháng cự, ôn nhu khuyên nhủ: “Chúng ta phải cùng một chỗ rồi, người mất hứng sao?”

Kinh Vân mặc dù không biết lạc cách muốn làm cái gì, nhưng trực giác được nguy hiểm đang từng bước tới gần, dùng sức duy trì hai chân không cho Lạc Cách tách ra, trong mắt tràn đầy kinh nghi: “Chúng ta bất chính ở một chỗ sao?”

Lạc Cách hôm nay tính tình đại biến, Kinh Vân trong lòng thật sự sợ hãi, trong lúc nói chuyện, thần biến đỏ mọng run nhè nhẹ. Lạc cách thấy, trêu mếu cực kỳ, cúi đầu tinh tế hôn nói: “Không phải sợ, Kinh Vân.”

Đang muốn hôn đi xuống, ngoài cửa truyền đến tiếng vang, tựa hồ có người tiến vào.

Hai người đều lấp bắp kinh hãi, đồng thời nghiêng đầu hướng cửa nhìn lại.

Lão cung nữ mới vừa vào cửa tựa hồ so với hai người còn kinh hoảng hơn, đôi mắt mờ thấy rõ ràng khuôn mặt Lạc Cách, lại sợ tới mức cơ hồ than ngã xuống đất. Nàng là nghe được động tĩnh nên đến xem nhìn, nào biết đâu rằng hội ngộ đến Đại vương tử, lấp bắp nói: “Lạc... Lạc... Điện...”

Lạc cách chuyện tốt bị nàng đánh gãy, lại bị nàng hù nhảy dựng, căm tức đứng lên, bình tĩnh mặt gằm nhẹ: “Cút đi!”

Kinh Vân thật vất vả mới chờ được cứu binh, kêu lên: “Cứu ta! Nhanh đi tìm phụ vương! Mau tìm Mục Hương phi! Mau tìm Tứ vương huynh!” Hắn biết Lạc Cách thế đại, người khác tới cũng vô dụng, vừa mở miệng đã kêu lên ba cái tên dám ở trong hoàng cung cùng lạc cách giằng co đối đầu.

Tìm nếu diễn còn chưa tính, Mục Hương phi cùng Khai Thiệu là người Lạc Cách cực hận, bỗng nhiên nghe Kinh Vân kêu tên hai người, tức giận lại bốc lên, thầm nghĩ: tốt, người thật cùng bọn họ đứng ở cùng chiến tuyến đi đối phó ta. Giờ chuông hung hăng phát hạ, ở trên mặt Kinh Vân ẩn hạ năm đạo hồng ngân.

Lão cung nữ rất sợ Lạc Cách, sao dám tái lưu lại, ngay cả Kinh Vân nói những thứ gì cũng không biết, cũng không nhìn Kinh Vân bị đặt ở dưới thân liếc mắt một cái, nghiêng ngả lão đảo trốn ra ngoài.

Kinh Vân bị Lạc Cách huy một chuông cơ hồ muốn chết ngắt, biết khó tránh khỏi đại kiếp nạn, trừng mắt to nhìn Lạc Cách, địa nói: “Người còn bức ta, ta sẽ đem đầu lưỡi cắn đứt.”

Lạc cách đã mất lý trí, nghe Kinh Vân vừa nói như thế, ngược lại nhắc nhở hắn. Hắc hắc cười lạnh hai tiếng, kéo xuống một cái khăn nhỏ nơi đầu, cứng rắn nhét vào miệng Kinh Vân.

“Ô ô... Ô...” Kinh Vân trong miệng bị tắc, nói không nên lời, ngay cả kêu to cũng không được, trong lòng thật to hối hận đã nhắc nhở Lạc Cách. Y vừa sợ vừa tức, nước mắt uất ức rơi xuống, tầm mắt không rời khỏi khuôn mặt anh tuần lại vô tình của Lạc Cách.

Lạc Cách không nghĩ tiếp tục trì hoãn, đem Kinh Vân lật úp lại, giải khai y phục chính mình, lấy ra phân thân sớm ngẩng cao đầu giống như mãnh thú. Hắn đem phân thân để ở Vân Tiêu tiểu huyết trắng nõn của Kinh Vân, Lạc Cách kích động tới cực điểm, thể nhưng lại không nghĩ tới trước tiên phải làm động tác xoa dịu Kinh Vân, chỉ một lòng muốn vào đi, cùng Kinh Vân kết làm một thể.

“Kinh Vân chúng ta phải ở cùng một chỗ.” Lạc cách chặt chẽ cầm lấy đôi vai mảnh mai của y, bình tĩnh địa đối Kinh Vân thì thầm.

Theo sau mạnh mẽ đẩy vào, sử dụng khí lực toàn thân đâm vào tiểu huyết của Kinh Vân.

Kinh Vân Tiêu hạ thể một trận đau đớn, lại kêu không được, chỉ tại yết hầu phát ra vài tiếng nước nỏ không thể nghe thấy. Y không thuận theo địa vận vẹo giấy giữa, chỉ càng làm cho phân thân lỗ mãng của Lạc Cách tiến sâu bên trong.

Kinh Vân vốn là lần đầu, lại chưa làm dịu, Lạc Cách tuy rằng dùng toàn lực, cũng chỉ mới vào được một nửa.

Lạc Cách đã là dục hỏa đốt người, Kinh Vân lại vặn vẹo thân mình, càng làm cho hắn khó có thể bảo trì lý trí, liên thanh hồng nói: “Kinh Vân, không cần lộn xộn, không cần lộn xộn.” Lại ấn bả vai của Kinh Vân, càng thêm dùng sức đâm tới.

Chỉ nghe thấy tiếng nứt rất nhỏ, Kinh Vân nước nỏ giấy giữa vài cái, thân thể nhanh chóng mềm nhũn.

Lạc cách đầu đầy mồ hôi, đang muốn tiếp tục cường tiến. Một thanh âm bén nhọn cao vút vang vọng Đông đình.

“Điện hạ! Người... Người đang làm cái gì!”

Một đôi ngọc thủ mềm mại đánh vào lưng Lạc Cách, đánh đến thùng thùng rung động. Có người khóc kêu lên: “Điện hạ! Điện hạ! Mau dừng tay!”

Lạc cách trong lòng phiền toái, nghĩ đến lại là cung nữ kia quay lại, tức giận không chỗ tiết, sờ soạn y phục đến đặt ở bên giường, rút ra bảo kiếm, xoay người liền chém tới.

Vừa chuyển mắt, thấy người trước mắt, tâm nội kinh hãi. May mắn hắn võ nghệ cao cường, toàn lực phản hồi thủ, khó khăn lắm mới thu hồi một kiếm xuất ra để chém người vừa tới, kêu lên: “Vì sao là người?”

Đúng là Lạc Vân đang đứng ở trước mặt.

Lạc Vân thấy Lạc Cách đi ra ngoài giải sầu đã lâu mà vẫn chưa trở về, liền biết hẳn đã đến Đông đình, trong lòng lo lắng nên tìm lại đây. Vừa đến Đông đình, cung nữ người hầu không thấy một bóng, đã thấy một màn khiến người kinh hãi.

Lạc Vân nghe Lạc Cách đặt câu hỏi, sớm gấp đến độ không giống bộ dáng ngày thường hào phóng đoan trang, nhanh chóng đoạt đi bảo kiếm trong tay của Lạc Cách ném xuống đất, liều mạng lay người Lạc Cách khóc rống nói: “Điện hạ, người đây là đang làm cái gì a!”

Nàng nghiêng đầu nhìn sang Kinh Vân nằm ở trên giường, lại khóc lớn, thê thanh nói: “Thập tam vương tử, Thập tam vương tử a...”

Lạc Cách lẳng lẳng bị Lạc Vân đoạt kiếm trong tay, lại nghe nàng khóc lớn “Thập tam vương tử ” tựa hồ mới nhớ tới chuyện gì đã xảy ra. Cũng quay đầu nhìn Kinh Vân, mồ hôi lạnh lập tức chảy đầy đầu.

Kinh Vân trần như nhộng, vô tức giận nằm ở trên giường. Trước ngực, phúc hạ, đùi non, mọi nơi trên da đều mang huyết thương vô cùng thâm, không biết là do móng tay hay là do giày giũa gây nên thương tích. Hạ thể đỏ sẫm một mảnh, tựa hồ còn có huyết tươi đang không ngừng trào ra.

Lạc Cách nhìn thấy trong lòng run sợ, kêu: “Kinh Vân, Kinh Vân...” Trong lòng hẳn là sợ hãi cùng hối hận, thanh âm thê nhưng phát run, hai tay mạnh run rẩy.

Lạc Vân rốt cuộc biết nặng nhẹ, khóc một lát, đi đến trước giường suy nghĩ như thế nào cứu trị. Chuyện như vậy, cũng không có thể thỉnh ngự y.

Kinh Vân Tiêu sớm hôn mê.

Kiểm tra trên mặt Kinh Vân thấy năm đạo thật mạnh chỉ ngân, trên khuôn mặt trắng noãn còn ẩn ẩn lệ chưa khô. Nàng kinh hãi địa thật hít mạnh một hơi, lại biết trong lúc này không nên trách cứ Lạc Cách. Đành phải lau đi lệ nơi khóe mắt của Kinh Vân, đem khăn lụa tắc ở trong miệng nhẹ nhàng rút ra.

Khăn lụa vốn là bạch hiện tại lại bị nhiễm đỏ bởi huyết, có lẽ là Kinh Vân trước lúc hôn mê khó thở công tâm, ho ra huyết đi.

Lạc Vân thở dài, từ từ nói: “Thỉnh điện hạ đi về trước đi, chuyện nơi đây, giao cho nô tỳ xử lý.” Nếu làm cho Mục Hương phi quơ được này nhược điểm ở Nêu Diễn trước mặt xúi giục, chẳng phải trở thành chuyện xấu?

Lạc Cách tâm thần lại hoàn toàn không có phóng tới phụ vương cùng Mục Hương phi trên người đi, hẳn chỉ trừng mắt nhìn Kinh Vân nằm ở trên giường. Nghe Lạc Vân nói, chậm rãi lắc đầu: “Không phải ta, không phải ta.”

Hắn đột nhiên tiến lên cầm lấy cổ tay Lạc Vân nói: “Không phải ta!” Sợ hãi nhìn song mâu đang nhắm chặt của Kinh Vân liếc mắt một cái, lảng lảng hỏi lại: “Ta như thế nào hội làm bị thương Kinh Vân? Ta nhất định sẽ không bao giờ làm tổn thương y.”

Lạc Vân biết Kinh Vân Tiêu ở trong lòng hắn có phân lượng rất nặng, sự tình hôm nay ngay cả Lạc Cách cũng không cách nào chấp nhận, trong lòng thở dài, hảo khuyên nhủ: “Điện hạ mau trở lại Lượng Cung đi, người ở trong này, e ngại sẽ cản trở ta chữa thương cho Thập tam vương tử.”

Lạc cách thất hồn lạc phách nói: “Hảo, ta đây trở về.” Ở trong lòng hắn, tuyệt đối không tin chính mình hội đối Kinh Vân làm ra chuyện như vậy, chỉ nguyện đi được càng xa càng tốt.

Lạc Vân thấy lạc cách bỏ đi, một mặt rơi lệ, một mặt bắt đầu vì Kinh Vân chà lau thân thể, bôi thuốc.

Việc này không thể gọi người đến hỗ trợ, chỉ có chính mình động thủ.

Thật vất vả mới có được được tốt nhất, thu thập hảo y phụ vương vải đầy trên đất, nàng đã mệt dắc đầu đầy mồ hôi. Vừa định ngồi ở bên giường Kinh Vân vừa định chớp mắt, đã thấy một người nhào vào trong phòng, nằm ở trên người Kinh Vân khóc lớn.

“Kinh Vân! Kinh Vân!” Nguyên lai là Lạc Cách quay lại.

Hắn làm chuyện sai trái, nhất thời không thể nhận, cứ thế thần chí hoảng hốt. Trở lại Lượng Cung, đem hết thầy phát sinh rành mạch nhớ lại.

Thấy Kinh Vân không có phản ứng, Lạc Cách bị thống nói: Đúng vậy ta đã làm người bị thương.” Hắn nhắm mắt lại, thế nhưng không dám nhìn lên vết thương trên người của Kinh Vân.

Lạc Vân biết hắn bị thương, tìm không lời an ủi, đành phải đem khăn lụa trên người đưa ra cho hắn.

Lạc cách nhìn khăn lụa một lát, quay đầu đối Lạc Vân kinh ngạc nói: “Lạc Vân, là ta làm Kinh Vân bị thương.” Thì thảo lặp lại nói: ” Ta làm Kinh Vân bị thương...”

Lạc Vân trong lòng vừa chua xót vừa đau, nén lệ nói: “Điện hạ, trên đời này không có ai so với người đối Thập tam vương tử tốt như vậy. Hôm nay sự tình, vạn không thể để cho người khác biết.” Lại nói: “Điện hạ, người nếu mất quyền thế, sẽ không có thể hảo hảo bảo vệ Thập tam vương tử, người khác hội sẽ khi dễ hắn.”

Một phen khuyên nhủ, khuyên dỗ Lạc Cách dần dần dừng lại tiếng khóc.

Lạc Cách biết Lạc Vân nói có đạo lý, cũng biết việc này quan hệ trọng đại, vạn nhất bị Mục Hương phi biết thì thật không ổn. Hẳn dù sao cũng là Đại vương tử, trong cung quyền thế chi tranh, hiểu được không có thể lơ là cảnh giác, bị người ám toán.

Lạc Vân thấy Lạc Cách khôi phục thái độ bình thường, liền ôn nhu khuyên hắn quay về Lương Cung nghỉ ngơi. Lạc Cách lại không chịu nghe, chỉ cần làm bạn ở bên giường Kinh Vân. Lạc Vân bất đắc dĩ, đành phải để cho Lạc Cách lưu lại, chiếu khán Kinh Vân.

Khi trời vừa sáng, Lạc Cách song mâu hơi hơi ám trầm, nói nhỏ: “Kinh Vân tỉnh, tất không muốn gặp ta. Ta vẫn là nên đi thôi. Phụ vương hôm nay còn có việc gặp ta.” Vỗ về khuôn mặt tinh tế của Kinh Vân, không tha địa lý khai

21. Chương 21

Ba ngày sau, Ung Hách quốc công chúa vì khí hậu không hợp, đường xá mệt nhọc, nên thân thể suy yếu, ở trên đường lâm bệnh không dậy nổi.

Nếu Diễn được tin tức, phái ngự y khoái mã tiến đến trị liệu, nhưng vẫn không trị khỏi, Ung Hách quốc công chúa vì bệnh mà tử ở trên đường đến song quốc.

Tin tức rơi truyền đến hoàng cung, Nếu Diễn đại thán. Cũng không phải vì đáng tiếc tiểu cô nương đáng thương này tuổi còn trẻ đã tử, mà là chỉ sợ phá hủy quan hệ thông gia giữa Ung Hách quốc cùng Song quốc thật vất vả sắp thành lập.

Lạc Cách trong lòng hiểu được, thầm khen Mai Độ làm việc sạch sẽ lưu loát, bắt lưu chút dấu vết.

Khai Thiệu thật thiết tình vì Kinh Vân đáng tiếc, cảm thấy được này Vương đệ như thế nào như vậy mệnh khổ. Nghe nói Kinh Vân ngày gần đây thân thể không khỏe, ở Đông đình tĩnh dưỡng, vài lần đi thăm, đều bị Lạc Vân cho người ngăn đón ở ngoài cửa.

Chỉ có Mục Hương phi âm thầm ngờ vực vô căn cứ, bất hạnh không có bằng chứng, không thể đối Lạc Cách ra tay.

Nhưng chuyện Kinh Vân cưới công chúa, xem như tạm cáo một đoạn lạc (ý là tạm thời bỏ quả không bàn đến a).

Kinh Vân tỉnh lại đã muộn vài ngày, đối với chuyện xảy ra đêm hôm đó không hề đề cập tới, chính là càng thêm lạnh lùng, ngay cả nói cũng không nguyện nói.

Lạc Vân từ ngày ấy thời khắc luôn làm bạn ở bên, cảm xúc không yên cùng bất an chiếu khán Kinh Vân, thấy y không bi không giận, giống như bị mất hồn phách, càng thêm lo lắng, thỉnh thoảng ôn nhu khuyên giải. Kinh Vân lại giống như không có nghe vào tai, mỗi ngày chính là đối với ngoài cửa sổ ngẩn người. Hơn nữa, y tái không chịu để cho bất luận kẻ nào đụng vào chính mình, ngay cả Lạc Vân vì hấn lau mồ hôi cũng kháng cự địa quay đầu đi chỗ khác.

Lạc Cách mấy ngày nay thật là chột dạ, chỉ dám ở lúc Kinh Vân ngủ say mới xuất hiện, bởi đến khi Kinh Vân sắp khi tỉnh lại, lập tức lặng yên không tiếng động ly khai.

Ngày hôm đó được tin Ung Hách quốc công chúa bỏ mình, Lạc Cách yên tâm bỏ đi khối thạch đầu (đá) trong lòng, lặng lẽ tiến đến thăm Kinh Vân.

Đi vào Đông đình, cách song sa trông thấy Kinh Vân nằm ở trên giường nhắm mắt lại.

Chuyển tiến vào phòng trong, Lạc Vân tỉnh mắt thấy được Lạc Cách vội đứng dậy vì hấn xóc màn, chia chia Kinh Vân, nhẹ nhàng lắc lắc thủ, tỏ vẻ Kinh Vân còn chưa tỉnh.

“Hôm nay thế nào?” Lạc Cách đi đến trước giường Kinh Vân, tỉnh tể nhìn khí sắc của y, thấp giọng hỏi Lạc Vân.

Lạc Vân thở dài: “Đối ai cũng đều hồ hững, vô luận ta nói cái gì, y đều giống như không có nghe thấy.”

Lạc Cách không nói gì, sau một lúc lâu rầu rĩ hỏi: “Y có nhắc tới ta?”

Lạc Vân bất đắc dĩ lắc đầu: “Chớ nói nhắc tới Điện hạ, ta còn không có nghe y nói quá một chữ.”

Lạc Cách trong lòng chợt lạnh, quay đầu nhìn sang khuôn mặt tuần tú gầy yếu của Kinh Vân, không lên tiếng.

Hai người chính im lặng làm bạn bên giường của Kinh Vân, ngoài đại môn của Đông đình lại truyền đến tiếng động tranh cãi âm ỉ.

Ở bên trong nghe thấy được tiếng của nữ tử kêu lên: “Ta vì cái gì không thể vào đi? Kêu Kinh Vân đi ra hảo hảo dạy các người một trận!”

Lạc Cách hận nhất có người quấy rầy Kinh Vân, ý bảo Lạc Vân hảo hảo coi chừng, đứng dậy đi ra bên ngoài.

Ngoài đại môn đứng hai người hầu, là Lạc Cách cố ý đưa tới ngăn cản người đến quấy rầy Kinh Vân, chủ yếu là để ngăn chặn Khai Thiệu nhiều chuyện.

Ngoài ra còn có một tiểu cô nương đang đứng ở nơi này, chính là đang nổi giận đùng đùng, lẳng nhục người đang ngăn cản nàng.

“Ta muốn gặp Kinh Vân, các người thật lớn mật, dựa vào cái gì ngăn lại bốn tiểu thư?”

Lạc Cách vừa thấy, nguyên lai là Mục Lệ. Hắn vốn là đối Mộc gia trong lòng luôn chán ghét, đối với Mục Lệ đã cướp đi tâm của Kinh Vân lại không một chút hảo cảm. Lạnh lùng hừ nói: “Bọn họ theo mệnh lệnh của ta ngăn lại người, như thế nào?”

Mục Lệ ngẩng đầu, Lạc Cách thân hình cao lớn lập tức nhảy vào trong mắt, khí thế âm lãnh uy nghiêm, không đợi xuất ngữ (lên tiếng) liền đã xâm nhập bốn phía. Nàng trong lòng phát lạnh, ngữ khí không dám tái vô lễ, cắn môi dưới nói nhỏ: “Lạc Cách điện hạ, ta muốn gặp Kinh Vân, bọn họ vì sao ngăn cản?”

Nàng trong lòng chỉ nhớ vị đến vị vương tử tuần mỹ nhĩ nhận, nên không có phát hiện trong mắt Lạc Cách hiện lên hận ý.

Lạc Cách trừng mắt Mục Lệ một lát, ngạo nghễ nói: “Kinh Vân bị bệnh, ta không nghĩ cho người nhàm chán đến quấy rầy y, Mục cô nương thỉnh quay về.”

Mục Lệ nhiều ngày không thấy Kinh Vân, thực là tưởng niệm, thật vất vả cầu được mẫu thân mang mình tiến cung, không nghĩ tới lại bị chặn ở trước đại môn. Nàng tính tình quật cường, lại thích gây sự, nhưng đối mặt đường đường Đại vương tử, cũng không dám quá mức mạo phạm. Cúi đầu giảo (nắm) một góc ống tay áo mà cọ xát không chịu rời đi.

Hai người xấu hổ địa đứng giữa trời, Mục Lệ gặp Lạc Cách đứng ở ngoài cửa bất động, giống như một pho tượng môn thần, biết gặp Kinh Vân vô vọng, mới ủy khuất địa hướng bên trong nhìn, đôi mắt đỏ lên, đối Lạc Cách nói: “Lạc cách điện hạ, nếu Kinh Vân tỉnh, ta... ta...”

Nàng nói liên tục vài cái “ta”, nhìn thấy Lạc Cách trên mặt đầy vẻ ghét bỏ, không chịu nói, xoay người sang chỗ khác, nàng không cam lòng địa quay về Mục Hương cung.

Mục Lệ coi lòng đầy thất vọng trở lại Mục Hương cung, ngay cả ăn đều không muốn ăn. Mục Hương phi rất yêu này chất nữ, thấy nàng trà phạn bất tư (đại khái buồn rầu), không thể không quan tâm, hỏi nguyên do.

Mục Lệ còn trẻ, bị Mục Hương phi nói mấy câu, liền một bộ kẻ lẽ.

Sự tình quan Kinh Vân, Mục Hương phi lại chú ý, thử nói: “A đầu, người như thế nào không nói sớm? Kia Kinh Vân quả thật không tồi, ta nhìn cũng thực thích. Không bằng... Khiến cho người gả cho cho hần, như thế nào?”

Mục Lệ sớm đối Vân Tiêu có tình ý, sắc mặt đỏ lên, e thẹn nói: “Loại này đại sự, nường nường như thế nào hỏi ta?” Nàng thiên tính lớn mật, gặp được việc này, cũng không khỏi lộ ra dáng vẻ nữ nhi.

Này thật sự là cơ hội đưa lên cửa.

Mục Hương phi trong lòng cười thầm: Kinh Vân là tử huyết của Lạc Cách, không chế được Kinh Vân, làm sao lo không chế không được Lạc Cách?

Lập tức đối Mục Lệ tế ý quan tâm, lại hạ quyết tâm, phải ở trước mặt Nếu Diễn đề cập đến cộc hôn sự này, đem Kinh Vân đưa đến Mục gia.

Ngày kế, Lạc Cách nhận được vương lệnh, vội vàng đuổi tới Khải Thiên cung.

Vào Khải Thiên cung, nghe thấy một trận tiếng cười truyền đến. Nguyên lai Mục Hương phi không biết nói gì đó ở bên tai Nếu Diễn, làm cho Nếu Diễn một trận tâm sướng cười to. Mục Lệ cũng đứng ở một bên cười thấu thú.

Lạc Cách gặp Mục Hương phi nét mặt toả sáng, hình như có chuyện tốt trước mắt, lại thấy Mục Lệ cũng ở đây, mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng là âm thầm cảnh giác, tiến lên đối Nếu Diễn hành lễ, bởi cười nói: “Phụ vương hôm nay tâm tình tốt, không biết gặp chuyện gì tốt, nói ra làm cho Lạc Cách cũng cao hứng cao hứng.”

Nếu Diễn thấy Lạc Cách đến, cũng thật cao hứng, phát tay cho đòi hần đến bên người: “Không đại sự gì, bất quá là Mục Hương phi nói cái chê cười, Kinh Vân cùng Mục Lệ này hai tiểu hài tử chơi đùa nháo ra chê cười mà thôi.”

Lạc Cách sau khi nghe được nụ cười trên mặt còn có điểm trừu rút, thừa dịp Nếu Diễn không lưu ý, hướng Mục Lệ sắc bén địa thoáng nhìn, thần nhiên nói: “Kinh Vân từ trước đến nay không thích chơi đùa, nghĩ đến là Mục Lệ muội quần quít lấy Kinh Vân hồ nháo, gặp phải không ít tin đồn thất bát.”

Mục Lệ nghe vào trong tai, biến sắc, lại là ủy khuất lại là tức giận, vừa định lên tiếng Mục hương phi vội lắc đầu ngừng Mục Lệ lại, xoay người đối Nếu Diễn ôn nhu nói: “Bệ hạ, Ung Hách quốc công chúa mặc dù xảy ra chuyện, nhưng hôn sự của Kinh Vân cũng không có thể như vậy kéo dài. Ta xem... Kinh Vân cùng Mục Lệ thật sự là trời sinh một đôi, thỉnh Bệ hạ làm chủ, thành toàn này nhất kiện việc vui.”

Nếu Diễn một bên nghe, một bên mỉm cười cấp thủ.

Lạc Cách vừa sợ vừa giận vừa vội, thu hồi trên mặt ý cười, trầm giọng nói: “Mục Hương phi chớ quên người vừa mới tác hợp nhất kiện việc vui không lâu.”

Mục Hương phi biết Lạc Cách nói đến việc hôn sự của Mai Đóa, ám chỉ nàng rắp tâm bất lương, cũng không đỏ mặt, phe phẩy trong tay quạt duyên, thản nhiên nói: “Ta cũng vì Kinh Vân suy nghĩ, vì Hoàng thượng phân ưu.”

Nếu Diễn đối Mục Hương phi sủng ái vạn phần, thật sự không nghĩ hôn sự của Kinh Vân có hay không sẽ nháo ra phiền toái, gật đầu nói: “Mục Lệ rất tốt, Lạc Cách không cần cãi. Người đi hỏi ý tứ của Kinh Vân, nếu y không phản đối, liền tuyển cái ngày thành thân đi. Sự tình Mai Đóa, không cần tái đề ở trong lòng.”

Lời này giống như một cái thỉm lòi (lòi điện), phách (đánh) đến Lạc Cách thiếu chút nữa ngã quy.

Nếu là đến hỏi ý tứ của Kinh Vân, Kinh Vân tự nhiên sẽ không phản đối. Chỉ nhìn bộ dáng y ở chợ phường cùng Mục Lệ thân cận cũng biết.

Lạc Cách một lòng đem Mục Lệ dám cướp đi Kinh Vân trở thành địch nhân lớn nhất. Nghe thấy Kinh Vân muốn cùng Mục Lệ mà thành thân, trong lòng như thế nào không hoảng hốt?

Thầm nghĩ: Kinh Vân nếu là cưới Mục Lệ, khả xem như được đền bù mong muốn, y về sau không bao giờ... hội nhớ tới ta nữa, nhất định đem ta xa xa để qua sau đầu, sống cuộc sống thần tiên của y.

Hắn càng nghĩ càng vội, khoanh tay đứng ở bên cạnh Nếu Diễn, hai tay cứ nhiên khẽ run lên. Trong lòng trăm ngàn cái ý niệm trong đầu, chỉ có một cái ý nghĩ quan trọng tối rõ ràng nhất..... Kinh Vân cùng với Mục Lệ mà thành thân, sẽ nhanh chóng vui sống mà không thêm để ý ta.

Mục gia...

Khuôn mặt của Mai Đóa bỗng nhiên lại ở trước mắt cười khai, cứ nhiên cùng khuôn mặt của Kinh Vân giống nhau.

Trong thoáng chốc tựa hồ thấy Kinh Vân nằm trên giường lạnh như băng, cảnh trên cảnh thượng cũng thật sâu ẩn một đạo hồng ngân, Mục Hương phi cùng Khai Thiệu và Mục Lệ đứng phía sau... cười.

Cung điện trước mắt tựa hồ tả hữu lay động, trước mặt khuôn mặt tươi cười của Nếu Diễn cùng Mục Hương phi cũng nhìn không rõ ràng lắm. Lạc cách trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, giống sắp mất đi người yêu, tâm đều quặn đau.

Bên tai hốt hoảng nghe thấy Kinh Vân cùng Mục Lệ ôm nhau phát ra tiếng cười khoái trá, chói tai cực kỳ, Lạc Cách giống như bị tạt nước lạnh, ngoan (ngoan độc) hạ quyết tâm.

Hắn phịch một tiếng quỳ xuống đất, cao giọng nói: “Phụ vương, hôn sự của Kinh Vân cùng Mục Lệ trăm triệu không thể!”

Nếu Diễn không ngờ Lạc Cách phản ứng mạnh như thế, ngạc nhiên hỏi: “Vì sao?”

Lạc Cách nhìn sang Mục Hương phi bộ dáng đang chờ xem kịch vui, âm thầm nghiêng rằng, đối Nếu Diễn đáp: “Bởi vì Kinh Vân phải cưới Lạc Vân.”

Lời vừa nói ra, Mục Hương phi sắc mặt trắng nhợt, Mục Lệ lại “A” một tiếng kêu lên sợ hãi. Ngay cả Nếu Diễn cũng mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Lạc Cách liếc mắt trừng Mục Hương phi một cái, lại nói: “Kinh Vân cùng Lạc Vân nảy sinh tình cảm đã lâu, con xem Lạc Vân phẩm hạnh thân thể, đều rất xứng với Kinh Vân, Kinh Vân bên người cũng cần người tri kỷ, liền lên làm chủ, đem Lạc Vân cấp cho Kinh Vân. Chỉ đợi phụ vương đại thọ, đem việc này bẩm lên phụ vương, xem như vì phụ vương thêm một chút không khí vui mừng.”

Mục Lệ nghe đến đó, nước mắt đã muốn tuông rơi. Lạc Cách xem ở trong mắt, âm thầm vui sướng.

“Hơn nữa... Ta nghĩ Lạc Vân sớm muộn gì phải gả cho Kinh Vân nên đã đem nàng đưa đến Đông đình, ngày đêm hầu hạ Kinh Vân.” Lạc Cách thấy Mục Lệ lung lay sắp đổ lạnh lùng nói: “Lạc Vân vì Kinh Vân thị tẩm, đã được nhiều ngày. Mục Lệ muội nếu là không tin, tần có thể đi hỏi người hầu ở Đông đình.”

Hiện tại nguyện vọng duy nhất của hắn chính là không để Kinh Vân bị nữ nhân mê hoặc lòng người này cướp đi. Lạc Vân yêu Lạc Cách, cho dù cùng Kinh Vân sớm chiều hầu hạ, cũng tuyệt đối sẽ không cướp đi tâm của Kinh Vân.

Việc này ngoài dự đoán mọi người, Khải Thiên cung trầm tĩnh một lúc lâu.

Mục Lệ tất nhiên đã muốn nói không ra lời, Mục Hương phi biết chuyện này không đúng nhưng nhất thời tìm không ra cơ để phản đối. Phụ thân của Lạc Vân trong triều là đại thần, nhiều thế hệ quan gia, bản thân lại từ nhỏ ở trong hoàng cung, nếu bàn về thân thể, cùng Kinh Vân quả thật xứng đôi. Bên trong Hoàng cung, Vương tử sẽ lựa chọn cung nữ thị tẩm có thân phận quý trọng rồi sau đó đem nhập môn trung, cũng đã có tiền lệ.

Nếu Diễn đem sự tình nghĩ muốn cái rõ ràng, mở miệng nói: “Ta vốn tưởng Lạc Vân hầu hạ người nhiều năm, chờ người đăng vị sẽ không khỏi đem nàng lập phi. Không ngờ nàng cư nhiên cùng Kinh Vân hữu duyên. Một khi đã như vậy, kia tốt hơn theo ý tứ của Kinh Vân đi. Lạc Vân đã muốn thị tẩm, không nên kéo dài, Thay ta truyền lệnh, tùy ý thành thân đi. Lạc Cách, liền từ người chủ trì an bài, cần phải làm cho thỏa đáng.”

Lạc Cách cuối cùng giữ được Kinh Vân không để thua ở trên tay Mục Lệ, thật to thở dài một hơi. Ngược lại nhớ tới Lạc Vân, trong lòng nặng trĩu, trên mặt cũng là bi thương. Nghe xong Nếu Diễn phân phó, gạt đầu lĩnh lệnh, cước bộ trầm trọng bước đi.

Lạc Vân ở Đông dinh nhận được vương lệnh giống như bị sét đánh giữa ban ngày.

Quỳ trên mặt đất nghe nội thị tuyên đọc lệnh tứ hôn của Nữu Diễm, hỗn loạn giống như đang ở trong mộng.

Nội thị tiến đến truyền lệnh khép lại vương lệnh, tiến về phía trước nâng Lạc Vân dậy, cười nói: “Lạc Vân cô nương chúc mừng, từ nay về sau chính là Thập tam vương phi.”

Lạc Vân dư ba chưa tan, trong tai ông ông khó chịu, mờ mịt quay đầu lại nhìn Kinh Vân ở trong phòng liếc mắt một cái, một trận thiên toàn địa chuyển, lắc lắc lắc lắc ngã ngồi ở trên đất.

Cũng không biết nội thị đi khi nào, lục tục có nhiều tử muội trong cung nhận được tin tức đến hạ.

Lạc Vân không nói một lời ngồi ở một bên, cái gì cũng không có nghe lọt.

Một đám người lớn tiếng nháo động tiến đến, lại lặng yên đều thối lui.

Lạc Vân không muốn dùng thiện, giống như rơi gỗ không một tiếng động. Kinh Vân cũng không có ăn cái gì, ngốc ở bên cửa sổ trong phòng, nhìn bên ngoài cây cỏ xanh mướt đến thất thần.

Gió nhẹ khinh đưa, cẩn thận lướt trên khuôn mặt tĩnh tế, y ngồi bất động chưa một lần phát giác.

Thái dương chậm rãi chuyển qua phía đông, một người cước bộ trầm trọng nhẹ nhàng bước vào trong phòng.

Mang theo thanh âm nói không nên lời thống khổ cùng áy náy: “Lạc Vân... Ai... Lạc Vân...”

Nước mắt kiềm ném cả một ngày rốt cục lặng lẽ trượt xuống khuôn mặt đoan chính tú lệ, Lạc Vân giương mắt nhìn Lạc Cách thần thái tiêu tụy đến lợi hại liếc mắt một cái, nhẹ nhàng thở dài: “Điện hạ yên tâm.” ánh mắt nàng hướng vào buồng trong nơi có thân ảnh đơn bạc thoáng nhìn, cắn môi nói: “Ta sẽ hảo hảo chiều cố Thập tam vương tử.”

Lạc Cách không tiếng động vuốt ve mái tóc dài của Lạc Vân, nước mắt không nhịn được chảy xuống ở khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt xưa nay anh minh đen bóng so với ứng còn sắc bén lại bịt kín vô vàn thống khổ cùng không tha.

Mà khi muốn nói ra sự thực nhưng vì Lưỡng cung có tai vách mạch rừng, có lời lại không thể nói được, thật dài ai oán.

Lập lại địa dày vò, lập lại địa tra tấn.

Lạc Cách rốt cục chịu đựng không nổi, suy sụp quỳ ở bên cạnh Lạc khốc lớn nói: “Ta đã không còn cách nào! Lạc Vân, cầu người che chở Kinh Vân, dẫn y rời đi Lương cung. Ta một ngày chưa nắm quyền, liền một ngày không cần trở về! Nếu ta thua, các người hãy đi thật rất xa, vĩnh không cần để ý tới những tranh đấu của nơi này.”

Lạc Vân run rẩy thân thủ, tay chạm vào Lạc Cách nháy mắt rụt trở về, vô lực địa quay đầu đi chỗ khác.

“Kinh Vân... Kinh Vân... Điện hạ, vì Kinh Vân, người... hảo nhẫn tâm.” Lạc Vân hai vai run rẩy, khóc không thành tiếng.

22. Chương 22-1

Hôn sự của Kinh Vân cùng Lạc Vân so với Mai Đóa càng thêm náo nhiệt.

Dù sao cũng là hôn sự của vương tử, tứ phía phô trương ắt không thể thiếu, nhất là vì việc khai tân phủ đệ cho Thập tam vương tử mà tiêu tốn không ít ngân lượng cùng nhân lực.

Lạc Cách tự mình xử lý việc này, hận không thể lôi ra hết tất cả tâm huyết tiền tài, hẩn cố ý rời xa kinh thành để đi đến vùng ngoại ô tuyển một nơi có sơn thủy hữu tình vì Kinh Vân tạo một cái tân gia.

Hắn chỉ nguyện Kinh Vân đi được càng xa càng tốt, chỉ sợ Mục gia lại đem chủ ý đánh lên người y, càng sợ mình gây ra chuyện gì không tốt lại ảnh hưởng tới y.

Trong cung tranh đoạt chưa bao giờ đình chỉ, Mục gia như cuồng phong đang gấp rút tiến sát từng bước, may Mai gia nhiều đời là trọng thần, có khối người trong ngoài duy trì, song phương mặc dù hận không thể đem đối thủ tự tay lật đổ, nhưng ở Nếu Diễm trước mặt lại như hảo hữu. Đại vương tử cùng Mục Hương phi, đương nhiên vẫn là hai người quyền quý tối cao cùng ngồi chung ở phía sau Hoàng đế.

Phủ đệ của Thập tam vương tử dưới sự thúc giục kịch liệt của Lạc Cách cũng hoàn công, sau ba tháng liền cũng đã thấy được kiến trúc của phủ đệ. Những việc vật vãnh của hôn lễ cũng được an bày thỏa đáng.

Khai Thiệu trong lòng kỳ quái: Lạc Cách nguyên bản hận không thể để Kinh Vân cả đời không lập phi, hiện tại cũng là ước gì y càng sớm thành thân càng tốt.

Tân nương xinh đẹp, vương tử tuấn mỹ, hơn nữa trong cung lại lan truyền tin đồn đó là tình yêu được âm thầm nẩy nở từ lâu, việc Lạc Vân vì bệnh tình của Kinh Vân mà ngày đêm chăm lo bên người được ít người biết đến, hôn lễ này như vậy oanh động khiến cho trong thành đủ loại quan lại cùng dân chúng chú ý.

Chiếu theo lễ tiết bái biệt phụ vương, uống qua rượu tạ ơn, nghi thức chủ yếu đều chuyển đến tân phủ đệ.

Lạc Cách mặc dù xử lý hôn lễ nhưng cũng mất đến mấy tháng, chẳng những không gặp Kinh Vân, ngay cả Lạc Vân cũng không có gặp, giống như liều mạng muốn cho hai người này đem mình quên mất. Hôm nay chính thức thành thân, cũng chỉ kêu người hầu đưa tới một đôi như ý, làm quà chúc mừng.

Ngược lại Khai Thiều cao hứng nhất, sau khi mọi người đến thì không ngừng cao giọng đàm tiếu, lại động thân vì Kinh Vân chần rượu: “Kinh Vân thể yếu, hôm nay lại phải động phòng hoa chúc, không thể uống nhiều. Ta đây tứ Vương huynh thay y uống!” Liên tục uống liền mấy chén lớn, cổ cũng đỏ bừng lên, lại càng phát ra cao hứng, hưng trí dâng trào.

Kinh Vân hồng y kim quan, so với ngày thường càng tái nhợt gầy yếu, chẳng những mỹ khiến người nhìn thở, càng hiện ra phong tư diễm đạm đáng yêu mảnh mai. Ngày hỉ của y thể nhưng trên mặt thật nhìn không ra một tia ý mừng, giống như búp bê đầu gỗ lẳng lặng ngồi ở chủ vị, giống đang nhìn một hồi oanh động của một trò khôi hài.

Chúng huynh đệ biết y tính tình cổ quái, ngày gần đây lại không có nghe y nói qua một chữ. Vương đệ này trời sanh tính thẹn thùng, tuấn mỹ dị thường, đều đối với sự quái dị của y cảm thấy kỳ lạ.

Lạc Vân một mình ngồi ngay ngắn ở hỉ phòng, trên đầu đội một chiếc khăn đỏ thẫm thật dày, hơi thở cô đơn vờn quanh nàng, bỏ lại tất cả không khí vui mừng.

Mấy tiểu nha đầu cùng hỉ bà đứng ở bên ngoài thăm dò tò mò nhẹ giọng nói:

“Như thế nào tân nương tử không rên một tiếng, giống như đang tức giận?”

“Người ta thẹn thùng a, nào có con gái đã xuất giá còn cãi nhau?”

“Ta xem vẫn là không thích hợp, có thể tính tình chính là trầm ổn thích yên tĩnh.”

“Hi, thật cùng tân lang bên ngoài giống nhau, đầu gỗ xứng đầu gỗ, đáng tiếc, cả hai bộ dạng đều thật hảo a.”

“Ba” một tiếng, tựa hồ có người đã trúng một cái đánh nhẹ nhàng vào tay.

“Đừng nói bậy! Các ngươi không nên nói loạn nháo, bên trong chính là chủ tử!”

Mọi người sau một trận xô xao, thanh âm lập tức hoàn toàn biến mất.

Một người nhẹ nhàng đi vào trong phòng, đem cánh cửa chậm rãi khép lại, đi đến trước mặt Lạc Vân.

Khăn trùm đầu nặng trĩu được nhẹ nhàng vén lên, lộ ra khuôn mặt tràn đầy lệ của Lạc Vân.

Vân Tiêu chậm rãi ngồi xuống trước mặt Lạc Vân, nói nhỏ: “Lạc Vân tỷ... là ta hại ngươi.”

Y suốt mấy tháng qua lần đầu tiên mở miệng nói chuyện, thanh âm ôn nhu dễ nghe, nghe vào trong tai lại không thể nào thoải mái. Lạc Vân trong lòng vừa chua xót lại loạn, thật sâu nhìn Kinh Vân liếc mắt một cái, nói không ra lời, chỉ có thể làm cho lệ trong mắt không ngừng tuông trào.

Kinh Vân cầm lấy khăn tử, vì Lạc Vân nhẹ nhàng lau đi lệ trên mặt.

Lực đạo hết sức nhẹ nhàng, kiên nhẫn giống như lau đi vết thương trong lòng của Lạc Vân.

Lạc Vân rốt cuộc nhịn không được, gục vào lòng ngực nhỏ nhắn mềm mại của Kinh Vân khóc rống nói: “Kinh Vân, ngươi không nên trách điện hạ! Hắn... Hắn...”

Trong lòng hắn đối với ngươi là yêu say đắm, thật sự không thua quyền mộ của ta đối hắn.

Ta hôm nay hưởng được tư vị đau đến đoạn gan ruột, thật sự không muốn làm cho điện hạ lại giống như ta.

Trong lòng là sóng cuộn ba đào, xuất hiện đủ loại tư vị, lại nói không được.

“Lạc Vân, chúng ta từ nay về sau không cần nhắc đến người này.” Kinh Vân vỗ nhẹ bả vai của Lạc Vân, thần nhiên nói: “Ta sẽ hảo hảo đối đãi ngươi.”

Cuộc sống của Lạc Cách cũng không khá giả hơn.

Đấu tranh trong hoàng cung chiếm đi tất cả thời gian cùng tâm huyết của hắn, mỗi lần nhìn thấy Mục Hương phi cùng Khai Thiều đều phải cắn răng mới có thể cười được. Mà đối những người của Mục gia dựa vào Mục Hương phi để điều võ dương oai, càng phải chịu đựng không muốn nhất thời tức giận cùng bọn họ động thủ. Không chỉ như thế, còn phải thường trấn an người của Mai gia.

May mà Lạc Cách biết rõ đại cục, mọi việc luôn nhẫn nhục. Nếu Diễn tuy rằng cực sủng ái Mục Hương phi, nhưng đối những lời gièm pha bên tai cũng không để ý tới, vẫn như cũ thật sâu tín nhiệm Lạc Cách, vì Lạc

Cách đã có thể phụ trợ quốc sự mà cao húng.

Nếu Diễn đối Lạc Cách tín nhiệm cùng chiếu cố, khiến Mục Hương phi càng thêm cảnh giác. Nếu Lạc Cách có thể kiên trì đến cuối cùng đi lên vương vị, kia Mục gia hết thấy lập tức hôi phi yên diệt (theo ta nghĩ đại khái là bị diệt tận gốc a). Hiện tại chiếm thế thượng phong chỉ là tạm thời.

Đáng hận Lạc Cách nơi chốn cẩn thận, thật sự tìm không thấy điểm yếu có thể lay động địa vị của hắn trong lòng Nếu Diễn. Chỉ có việc Ung Hách quốc công chúa đột tử, Mục Hương phi tâm tổng rất là nghi hoặc, lại nhiều lần ở Nếu Diễn trước mặt nói bóng nói gió, đều không có dùng được. Không khỏi ngoan hạ quyết tâm, hướng Ung Hách quốc ra tay.

Lời đồn đãi truyền vào Ung Hách quốc, Ung Hách vương sớm vì ấu muội đột tử mà đau xót cùng tức giận, ở biên giới tụ tập binh lực, muốn cùng Song quốc đòi cái công đạo.

Song quốc lập tức cho sứ giả đến giải thích, nhưng sao địch nổi Mục Hương phi sớm bày ra hảo kế từng bước xúi giục.

Lạc Cách trong lòng rõ ràng đây là âm mưu của Mục Hương phi, lại không lên tiếng, lẳng lặng làm công việc trở thành sứ giả đến biên giới hòa đàm.

Hoà đàm thất bại, thật vất vả hy vọng Ung Hách quốc không trở thành đại địch.

Hai nước đều điều động binh lực, đại chiến cận kề. Nếu Diễn đem chiến sự giao cho Lạc Cách xử lý. Mục Hương phi một lòng muốn đem lạc cách lôi xuống ngựa, tổn rất nhiều khí lực thế nhưng lại vì Lạc Cách tạo nên một cơ hội tốt để hắn nắm giữ quân quyền, đành không ngừng nghiêng răng.

Ung Hách quốc rốt cục là bên đầu tiên gươm lên chiến kỳ, Song quốc lấy toàn lực đối đầu.

Lạc Cách lại bận rộn, mỗi ngày công văn chiến báo, bông tuyết đã bay vào Lưỡng cung.

Hắn tận lực dùng chính sự ép mình quên đi thân ảnh đơn bạc ở vùng ngoại ô phong cảnh sơn thủy hữu tình, lại thường thường ở trong mộng kinh ngạc phát hiện tâm... cư nhiên còn có thể vì người nọ róc rách đổ máu.

Ngắn ngủn hai năm, thời gian này là một quá trình lột xác bất khả tư nghị. Lạc Cách ở nơi này học được những thứ mà mười năm qua hắn cũng học không được đó là... tranh đoạt, cường quyền, chu toàn, giả dối, còn có... tàn nhẫn.

23. Chương 22-2

Lại một mùa đông giá rét, Đông đình vắng tanh lạnh lẽo, giống như suy nghĩ của chủ nhân luôn muốn mình được bình yên.

Lượng cung cũng là như thế im lặng, như trước huy hoàng khiến người không dám tiến vào, lại thiếu một phần ấm áp ôn nhu khi có Lạc Vân ở đây.

Thủy khí lạnh lẽo của buổi sớm mai ngưng kết thành sương, hỗn loạn bám trên phần lớn tấu chương tình báo về tình hình chiến sự, được đưa đến trên bàn của Lạc Cách.

Khi Lạc Cách đang đọc tấu chương, lại đột nhiên đứng lên, đánh ngã chén trà bên tay.

Ngọc thủ luôn luôn trấn định, luôn nắm trong tay quyền sinh sát, giờ phút này nắm chặt thành quyền, run nhè nhẹ.

Là bút tích của Kinh Vân, là thư của Kinh Vân.

Mặt trên chỉ có một dòng ngắn gọn, chữ viết mượt mà, sâu sắc, từng từ từng từ giống như được chủ nhân thật mạnh đem ưu sầu rót vào trong đó.

“... Lạc Vân bệnh nặng, thỉnh Lạc Cách điện hạ hạ thân đến thăm.”

Tất cả tưởng niệm, không tha, ái mộ, ân oán, trong khoảnh khắc hoàn toàn bị gợi lên.

Nguyên bản nghĩ muốn quên đi, muốn ly xa hai người một chút, thế nhưng hình ảnh cùng bọn họ ở chung từng giây từng phút cứ nhiên lại rõ ràng địa tái hiện trước mắt.

Cố nén tâm không đi chú ý đến bất cứ chuyện gì của bọn họ, sau hai năm, sự tình đầu tiên được biết đến, lại là một cái tin tức không rõ ràng như vậy.

Lạc Vân bệnh nặng, kia Kinh Vân thì sao?

Kinh Vân như thế nào?

Vội vàng hạ lệnh, thay đổi xiêm y, mang theo tâm trạng bất an đi đến phủ đệ do chính mình kiến tạo, là phủ đệ của Thập tam vương tử mà mình chưa bao giờ đến thăm.

Tiếng vó ngựa âm âm vang lên ở bên ngoài phủ đệ Thập tam vương tử vốn luôn luôn thanh tịnh, người có thân phận cao quý của Song quốc - Lạc Cách điện hạ rốt cục lần đầu tiên vượt qua đại môn cao cao của nơi này.

Rường cột chạm trổ, đình đài lầu các, mặt hồ lạnh lẽo khinh phong phi dương, giống như vì nữ chủ nhân trẻ tuổi của chúng mà thở dài.

Xuyên qua hành lang gấp khúc, ở một chỗ khác hiển hiện một người, là người mà Lạc Cách ngày đêm tưởng niệm nhưng lại cách xa tận chân trời.

Thập tam vương tử trong lòng bi thương, không muốn gặp khách, người hầu thật cẩn thận dẫn dắt Đại vương tử tới trước phòng của vương phi.

Hồng nhan nằm ở trên giường cấm tú đã muốn mất đi xuân sắc, bạc thần như thể tái nhợt, giống như không muốn tái kể rõ bất đắc dĩ cùng chua xót của bản thân.

Cuộc sống của Thập tam vương phi chính là một loại trách nhiệm không thể từ chối, là để biểu đạt lên cổ thật sâu ái mộ của nàng.

Lạc Cách đứng ở trước mặt Lạc Vân

Hắn liếc mắt một cái đã muốn nói không ra lời.

Người này nguyên lai nên ở trong tẩm cung vui đùa, cô nương luôn được cưng chiều nay sinh mệnh đang cận kề cái chết, nếu như nàng từng ở trong Lượng cung vì Lạc Cách thù xiêm y, vì Lạc Cách vén rèm, vì Lạc Cách bưng trà thì nay đã muốn lưu không được người.

“Lạc Vân...” Lạc Cách nhẹ nhàng gọi, nắm rạp bên người nàng cầm lấy ngọc thủ lạnh như băng.

Nghe thấy tiếng gọi của Lạc Cách, Lạc Vân di chuyển một chút. Trong mắt hiện lên bóng người khiến nàng kinh ngạc, trên mặt không khỏi nhiễm thượng một tầng đỏ ửng.

Trong nháy mắt, Lạc Cách giống như lại gặp được hình ảnh Lạc Vân năm đó tại Lượng cung, nàng duyên dáng yêu kiều ở trước đại môn mang theo người hầu cung nữ cùng đợi hắn, trong tay sớm chuẩn bị tốt áo choàng, cười hì hì thỉnh an nói: “Ngày lạnh, điện hạ như thế nào cứ như vậy đi ra ngoài? Mau phủ thêm áo choàng, cẩn thận cảm lạnh.”

“Điện hạ” Lạc Vân giây giũa đứng dậy, bị Lạc Cách cuống quýt ngăn lại, ánh mắt nàng lưu luyến địa nhìn Lạc Cách, cười khổ: “Ta đã muốn không thể tái hướng điện hạ thỉnh an.”

Lạc Cách tâm loạn như ma, nhẹ nhàng an ủi: “Không nên suy nghĩ bậy bạ, người còn trẻ, chậm rãi dưỡng bệnh, tự nhiên liền hảo.”

Lạc Vân cười rộ lên, trong mắt vẫn như cũ ôn nhu như thủy, mái tóc dài khô vàng thùy trên vai. Nhớ tới chuyện thị tâm năm đó tại Lương cung, đủ loại khuê trung diễn ngữ, lộ ra vẻ mặt hồi ức, lẩm bẩm nói: “Lạc Vân, Lạc Vân, liền giống như hoàng sắc phía chân trời...”

“Gọi là Vân phi, hay là Hà phi.” Lạc cách ném lại bi thương trong lòng, nói nhỏ: “Vương tử phi cũng có thể có phong hào, ta trở lại Lương cung, lập tức thỉnh phụ vương sắc phong.”

Lạc Vân kinh ngạc rơi lệ, quay đầu đi: “Về sau những ngày giá rét hoặc ngày nóng, điện hạ phải chính mình bảo trọng. Lương cung người tuy nhiều nhưng ta xem cũng không vài cái thị hầu tri kỷ đi. Y phục tùy thân nên phân phó các cung nữ chính mình cẩn thận khâu. Không cần lấy y phục làm ở khuê phòng (phòng may mặc) của hoàng cung, chỉ sợ không hợp thân.”

Một cái khăn tử được đưa đến, nhẹ nhàng vì Lạc Vân lau lệ.

Lạc Vân mắt vừa thấy, khăn tử đã lâu, hơi hơi phát hoàng (có màu ố vàng). Mặt trên khâu một đóa Song hoa hồng tinh xảo, đúng là mình tự tay khâu, tự mình vì Lạc Cách treo ở bên hông.

Nàng nhẹ nhàng chấn động, rũ xuống song mâu nói: “Điện hạ cần gì phải giữ thứ cũ kỹ này? Sớm nên ném.”

“Lạc Vân, ta nói rồi, bất luận bao nhiêu người vì ta khâu khăn, ta chỉ đem khăn người khâu mang theo bên người.”

Một dòng ôn thủy thành linh rót vào, thẩm thấu tứ chi trăm mạch.

Lạc Vân thật sâu nhìn ánh mắt Lạc Cách, nhẹ nói: “Có những lời này của điện hạ, Lạc Vân chết cũng nhắm mắt.”

“Lạc Vân, người không thể chết được” Lạc cách bắt lấy ngọc thủ của Lạc Vân kích động nói: “Người phải nhìn thấy cảnh ta đi lên vương vị, chờ ta đem người cùng Kinh Vân đón vào hoàng cung, cùng ta chung thiên hạ.”

Tưởng tượng đến cảnh một ngày nào đó sung sướng cùng huy hoàng, Lạc Vân lắc đầu: “Ta đợi không được. Điện hạ, nghe ta một câu...”

“Người nói.”

“Kinh Vân... y cũng thực khổ. Ta cùng y ở hai năm, y đối đãi ta giống như thân tỷ, mọi việc đều chu đáo.

Chính là ta chưa từng thấy qua y hảo hảo cười. Năm đó, y ở Lượng cung cười đến thật đẹp a.” Lạc Vân miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn Lạc Cách, ương ngạnh nói: “Điện hạ một ngày kia người đi lên vương vị, ta chỉ cầu người đừng làm khó y. Y... y kỳ thật cái gì cũng không hiểu.”

Lạc Cách không lên tiếng.

Lạc Vân ánh mắt cầu xin vẫn nhìn Lạc Cách.

Sau một lúc lâu, Lạc Cách thần nhiên nói: “Kính Vân là Vương đệ của ta, ta như thế nào hội làm khó y? Người không cần nghĩ nhiều, hảo hảo dưỡng bệnh mới hảo.”

Lạc Vân biết Lạc Cách tất không chịu buông tha Kính Vân, bắt đắc dĩ thở dài, trong mắt tràn đầy thất vọng, gục đầu xuống.

“Ta muốn ngủ, điện hạ bồi ta một chút đi.” Nàng đem mặt tựa vào thân thể cường tráng kiên định của Lạc Cách, ngọc thủ tản mát hương vị nam nhân, vuốt ve thô ráp, thân thể khiến người ta an tâm, nàng chậm rãi nhắm mắt lại.

“Nhớ trước đây, ta có một lần bệnh nặng, điện hạ cũng là như thế này ngồi ở đầu giường của ta, thủ (canh giữ) một đêm. Nay nhớ lại, đều là những chuyện thật xa thật xa trước kia...”

Lạc Cách vẫn không nhúc nhích, nhượng nàng ở trong vòng tay mình đi vào giấc ngủ.

Ngày xưa, hình ảnh hai tiểu hài tử vô tư vô lự màn mạc hiện lên trước mắt.

Tình yêu của hắn đã muốn dành trọn cho con người không có tâm can kia.

Người tín nhiệm cùng ý lại hắn, hôm nay lại phải mất đi.

Khuôn mặt trên bàn tay dần dần lạnh.

Thập tam vương phi, cảm thụ được tình yêu sâu nhất nơi ngọc thủ ấm áp của điện hạ, ngọt ngào đi vào giấc mộng, không bao giờ... tỉnh lại nữa...

Lệ của Lạc Cách rốt cục vô thanh vô tức chảy xuống.

24. Chương 23-1

Ở cách đó không xa, tại một tiểu phòng gần đó, một đôi mắt trong suốt đang lẳng lặng nhìn bóng dáng của Lạc Cách.

Kinh Vân biết, Lạc Vân đã qua đời.

Lạc Vân tỷ giống như hoa kia, đã muốn không còn tái mỉnh cười an ủi mình, sẽ không ngày đêm ngồi ở đầu giường chăm sóc khi mình sinh bệnh.

Phủ đệ hoa lệ của Thập tam vương tử, từ nay về sau sẽ càng lạnh lẽo.

Lạnh lẽo, đó có phải hay không là... số mệnh của y?

Từ khi được sinh ra, cô đơn chính là bằng hữu tốt nhất của y. Chỉ có cuộc sống trong đoạn thời gian ngắn ngủi kia, hàn băng ở trong lòng y chậm rãi được dung hoàn, cuộc sống đó mở ra một chút sinh ý trong lòng y, sinh mệnh như thế xinh đẹp.

Cận đó đã có vài người xông vào đáy lòng của Kinh Vân.

Lạc Vân tỷ ôn nhu đã qua đời, mà người còn lại y cũng không muốn nhắc tới.

Tâm đã lâu chưa từng rung động lại trở đau, đau đến Kinh Vân nâng tâm nhú mi.

Lạc Vân, là ta hại người?

Là bởi vì ta sao?

Bóng dáng Lạc Cách như vậy cô đơn, như vậy tịch mịch, như vậy thương cảm.

Kim lòng không liên nhớ tới những ngày tại Lương cung, hẳn là như vậy bá đạo, chuyên chế, tư thế oai hùng bồng bồng. Cho nên được hẳn cẩn thận săn sóc mới như vậy trân quý, như vậy ngọt ngào.

Che chở trầm thấp ôn nhu còn quần quanh ở trong lòng, cảm giác được cưng chiều vẫn còn như vậy mãnh liệt.

Từ ban đầu không thèm để ý, có thể xem hết thấy mọi thứ như vô hình, vì cái gì sau hai năm lại tưởng

niệm như thế?

Ở trong nháy mắt, Kinh Vân cơ hồ muốn vén rèm đi ra ngoài. Đi đến trước mặt Lạc Cách, kêu một tiếng “Đại vương huynh” quen thuộc, tới gần hơi thở của hắn, nhìn hắn hăng hái.

Mà y cũng không cần di chuyển cước bộ.

Bởi vì màn hình bỗng nhiên bị xốc lên, Lạc Cách đã đến trước mặt, tham lam nhìn y, hận không thể chỉ dùng ánh mắt đã đem y cắn nuốt.

Thân hình gầy yếu ngay tại trước mặt, dung nhan vẫn như trước xinh đẹp như hoa, làn da trắng tuyết nhợt nhạt.

Lạc Cách cắn răng, cường ép mình không được thân thủ tiến về phía trước.

Kinh Vân kích động nghĩ muốn khom người hành lễ, gương mặt nhìn Lạc Cách đang đứng gần, trong lòng lộp bộp một tiếng.

Hai năm không thấy, Đại vương huynh tựa hồ thay đổi.

Vừa mới còn đang cô đơn, tịch mịch, thương cảm, giờ toàn bộ không thấy, thay thế vào đó chính là khí phách vương giả, khí thế nghiêm nghị giống ngọn lửa vây quanh Kinh Vân.

Ánh mắt so với ưng còn sắc bén hơn, lộ ra thật sâu đục vọng chiếm hữu cùng kiên quyết.

Kinh Vân rung mình một cái, trong lòng mới dâng lên một chút tưởng niệm cùng ngọt ngào lúc này lại tiêu tán đến không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Sự việc đáng sợ trong buổi tối ngày hôm đó chợt hiện về, thân thể giống như bị hàn thủy rót vào.

Lạc Cách trước mặt y, so với trước kia càng nguy hiểm.

Lạc Cách im lặng đánh giá Kinh Vân, bỗng nhiên ôn nhu cười: “Đã lâu không gặp, Thập tam vương đệ.”

Hắn càng khách khí, Kinh Vân càng cảm thấy được uy hiếp. Ánh mắt trong suốt bình thản vô ba mang theo một tia bất an, miễn cưỡng hành lễ nói: “Đại vương huynh.”

“Vẫn là như vậy trầm mặc ít nói.” Lạc Cách địa cười khê: “Hai năm không thấy, bộ dạng càng tuấn.”

Kinh Vân không nói, cúi đầu trốn tránh tầm mắt như đang rình mò của Lạc Cách.

“Sự tình của Lạc Vân, không cần quá mức bi thương.” Lạc cách quay đầu lại nhìn về phía tiểu phòng của Lạc Vân, bi thương ở trong mắt chợt lóe mà qua: “Nhân sinh khổ đoản, nếu quá mức thương cảm, ngược lại làm khổ chính mình.”

Kinh Vân nghe Lạc Cách nói, ngẩng đầu liếc hắt một cái.

Lạc Cách khước miệng gợi lên một tia mỉm cười.

“Ta hiện tại biết Mục Hương phi vì cái gì như vậy chú trọng vương vị. Rất nhiều chuyện, thay vì đi cầu xin, không bằng dùng đến sức mạnh cùng quyền lực sẽ dễ dàng hơn nhiều. Có phải hay không, Kinh Vân?” Hắc nghiêng đầu hỏi Kinh Vân.

Kinh Vân nhìn thấy trong mắt của hắc là dục vọng chiếm giữ, vội lui hai bước, dựa người vào cạnh cửa.

Lạc Cách biết ý đồ của Kinh Vân, lắc đầu trêu tức nói: “Người sợ ta cái gì? Chúng ta chính là huynh đệ a.” Từng bước một đi tới gần Kinh Vân.

Trong lòng cảm giác như bị xé rách lại ần ần toát ra, Kinh Vân vừa định né tránh, Lạc Cách đột nhiên dừng bước.

“Thời gian không còn sớm, ta không nên tái quấy rầy. Thập tam vương đệ hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

Kinh Vân ngạc nhiên, không biết này Đại vương huynh càng ngày càng quý dị rồi cuộc đánh chủ ý gì.

Nhìn Lạc Cách quả nhiên thủ tín (giữ lời) mà ly khai, y mới thật dài thở ra một hơi.

Nhẹ nhàng đi đến bên giường Lạc Vân, nhìn Lạc Vân toàn thân đã muốn cứng lạnh ngắt nhưng khuôn mặt vẫn như cũ ôn nhu.

Kinh Vân than nhẹ: “Lạc Vân, hắc... hắc đã không còn là Đại vương huynh của năm đó...”

Lạc Cách điên cuồng phi mã trên đường, đem một đám người hầu bỏ lại sau lưng.

Nghênh diện cuồng phong làm mắt của hắc rơi lệ.

Wang vị, ta muốn đi lên vương vị.

Ngày đăng cơ, ta muốn đem này hết thảy đòi lại.

Tất cả đau lòng, bất an, khát vọng, cô độc, ta đều phải toàn bộ đòi lại.

Sẽ không cần tái kiểm chế chính mình, sẽ không cần tiếp tục tỉnh lại với khuôn mặt đầm lệ trong đêm khuya cô linh quạnh quẽ, tái không cho phép người ta yêu trốn tránh ta, né ra ta.

Ta là vương.

Ta muốn làm vị đế vương tối quyền uy!

Chiến tranh cùng Ung Hách quốc, đã muốn kéo dài một năm.

Hai nước binh lực tương xứng, chết rất nhiều người.

Ngày Lạc Vân được hạ táng, tình báo khẩn cấp được đưa đến hoàng cung

Tiền phương đại bại, Chấn Đình tướng quân Mục Tự chết trận.

Triều đình ồn ào, Nữu Diễn nghe được tin tức, khó thở công tâm, ở Khải Thiên cung ngất xỉu, bệnh không dậy nổi.

Mai Nho nhân cơ hội này, thỉnh vương lệnh dẫn binh nghênh địch.

Mất thấy binh quyền nơi tiền tuyến đã rơi vào tay Mai gia, Mục Hương phi tự nhiên mọi cách cản trở.

Thái độ Lạc Cách thật khác thường, cũng không tán thành cứu cứu tiếp quản quân quyền.

Tứ vương tử Khai Thiệu, vào một buổi sáng rét mướt, bị mẫu phi cho đòi vào cung.

Mục Hương phi đang ở sốt ruột, vừa nhìn thấy nhi tử, vội nói: “Ngày mai triều đình thương nghị ai sẽ thay thế đại bá của ngươi tiếp nhận chức tướng quân, dẫn binh ra biên quan. Ngươi khả chuẩn bị tốt?”

“Mẫu phi ý là...”

“Ta sẽ gắng cầu xin hoàng thượng ban quân quyền cho ngươi, tiếp nhận chức Thống soái đại quân. Khai Thiệu a, ngươi không cần phải chịu thua kém.”

Khai Thiệu lắng nói: “Vì quốc gia xuất lực là trách nhiệm của vương tử, phụ vương nếu có sai khiến, ta tự nhiên sẽ xuất chiến. Khả mẫu phi vì cái gì đổi chức vị tướng quân như thế coi trọng?”

Mục Hương phi nhìn nhi tử mình dũng mãnh thì có thừa, tâm mưu lại không đủ, dậm chân nói: “Điều lúc này ngươi nhìn còn đoán không ra? Phụ vương ngươi đã muốn bệnh nặng, vạn nhất... ai, vương vị rơi vào tay Lạc Cách, hắn sao có thể buông tha ngươi? Ngươi trước nắm quân quyền, xuất binh ra biên quan, cho dù có chuyện gì, trong cung đã có ta, biên quan có ngươi chủ trì đại quân, Lạc Cách cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nếu ngươi có thể thừa dịp trận tuyến ban đầu của hắn chưa ổn, lãnh binh tấn công thì càng hảo. Mà đây là chuyện sống chết trước mắt, ngươi cũng không thể hồ đồ a.”

Khai Thiệu nguyên cũng không ngốc, nhưng hắn trời sinh hào phóng, đối Lạc Cách nhìn không thuận mắt đó là tính tình trời sinh, với vương vị thật chẳng muốn so đo, ngồi xuống nói: “Lạc Cách là Đại vương tử, là người thừa kế trong lòng của phụ vương. Mẫu phi vì sao nhất định phải cùng hắn tranh giành a? Lấy địa vị của mẫu phi ở hậu cung, chẳng lẽ còn không vừa ý sao?”

Mục hương phi bị này nghịch tử làm cho giận đến cơ hồ đau sốc hông, chỉ vào Khai Thiệu khóc rống nói: “Không tiền đồ a! Ta có vì cái gì không vừa ý? Nếu không phải vì ngươi, ta làm gì phải chịu nhiều oan uổng như thế a? Hảo, ngươi nhanh trở lại phủ đệ, ngồi chờ Lạc Cách đăng cơ, nhìn hắn đem Mục gia lộng đến không còn một mảnh, ngươi trong lòng liền thư thái!”

Khai Thiệu gặp mẫu phi giận dữ, nội tâm khổ sở, biết đã lỡ miệng, bất đắc dĩ nói: “Nhi tử biết sai rồi, mẫu phi cẩn thận khóc đến phá hư thân mình. Chuyện ngày mai thương nghị chọn tướng quân, nhi tử thì sẽ hết sức.”

Mục Hương phi oán hận trừng Khai Thiệu liếc mắt một cái, lau nước mắt, đoạn chính ngồi xuống: “Còn có một việc, ngươi xuất hoàng cung, lập tức đi làm.”

“Mẫu phi xin phân phó.”

“Ngày hôm trước Thập tam vương phi hạ táng, ta có tới đó. Ai..., Kinh Vân hài tử này cũng đáng thương.” Mục Hương phi ngẩng ngẩng vẻ mặt anh khí của nhi tử, thở dài: “Trong cung truyền tin tức, nói y đắc tội Lạc Cách, chỉ sợ Lạc Cách sẽ tìm cơ hội chỉnh y.”

Khai Thiệu đối với tiểu vương đệ này thật vẫn thực yêu quý, cảm giận bất bình hừ lạnh một tiếng: “Y ngày xưa ở hoàng cung liền ăn không ít khổ của Lạc Cách a. Đường đường Đại vương tử lại đi khi dễ vương đệ không có mẫu phi che chở, tính là cái gì a?”

“Đúng vậy. Ta nguyên muốn gọi Kinh Vân đến Mục Hương cung ở mấy ngày, cũng có thể trong thời gian này chiếu cố y một chút. Ta là người cai quản hậu cung, đương nhiên sẽ đối với y hảo một chút. Nhưng...” Mục Hương phi than nhỏ, giống như nghĩ đến một cái kế sách, khinh khê cười nói: “Chẳng phải để y đi theo ngươi, cùng lập công, lại tránh được Lạc Cách, chẳng phải nhất cử lưỡng tiện?”

Khai Thiều lắc đầu nói: “Chiến trường đao quang kiếm ảnh, như thế nào thích hợp với Kinh Vân?”

“Kinh Vân võ nghệ cũng không kém. Lại nói, các ngươi thân là vương tử, không phải nên tự thống lãnh đại quân, dùng chính sức mình để giết địch sao?” Mục Hương phi song mâu xoay chuyển, suy nghĩ nói: “Đồ thành lòng người khó dò, Kinh Vân ở lại nơi này, trốn ở đâu cũng không thoát khỏi sự hãm hại của Lạc Cách?”

25. Chương 23-2

Khai Thiều nhớ tới Lạc Cách thế đại (ý nói uy quyền rất lớn a), Kinh Vân thì cô linh (cô đơn, lẻ loi) ở Thập tam vương phủ, ái thê lại vừa qua đời, nếu Lạc Cách thật muốn đổi phó Kinh Vân, kia Kinh Vân vô luận như thế nào cũng trốn không thoát được đi. Đây tiểu vương đệ nhà nhận tuần tể, chính là không thích nói chuyện, là một người văn tĩnh nho nhã, như thế nào nhẫn tâm để y ở lại đây mặc người khác tổn thương?

Lập tức gật đầu nói: “Vẫn là mẫu phi suy nghĩ chu đáo. Chỉ sợ Kinh Vân yêu tĩnh không thích ồn ào, không chịu cùng ta đến biên quan.”

“Việc này thì dễ a...” Mục hương phi chắc chắn nói: “Nếu người khuyên không được y, ta tự mình đi khuyên. Rốt cuộc cũng là vì muốn tốt cho y, y hội khẳng định nghe theo.”

Khai Thiều ngẫm lại thấy thỏa đáng, cười nói: “Một khi đã như vậy, thỉnh mẫu phi yên tâm, nhi tử đi thăm phụ vương liền lập tức đến phủ của Kinh Vân.” Hành lễ tiêu sái ly khai.

Mục hương phi nhìn ái tử đi xa, trong mắt tràn đầy cưng chiều cùng chờ mong, thấp giọng nói: “Đúng a, ngàn vạn lần phải giữ chặt Kinh Vân ở bên người, một bước không rời. Đây chính là bùa hộ mệnh của người a.”

Chỉ cần Kinh Vân ở bên cạnh người, Lạc Cách ở trong triều tái lợi hại như thế nào thì đối với người đang ở biên quan làm tướng như người, cuối cùng cũng không hạ độc thủ được.

Khai Thiều hấp tấp tới Thập tam vương phủ đệ, an ủi Kinh Vân một lúc lâu rồi nói cho ý biết ý định của mình.

Hắn không nói rõ ra việc mình lo lắng Lạc Cách hại Kinh Vân, mà lại nói mình sẽ tiếp chương quân quyền ở biên quan, muốn Kinh Vân đi trợ giúp hắn một tay.

Kinh Vân nguyên là không nguyện ý đi, nhưng y lại nghĩ đến Lạc Cách, bóng dáng nguy hiểm của Đại vương huynh liền thời thời khắc khắc ẩn núp trong lòng y, lúc nào cũng bất an, y hận không thể ly khai kinh thành càng xa càng tốt. Chính là vương tử không có vương lệnh không được tùy tiện ly kinh thành, y

nếu hành động thiếu suy nghĩ, chỉ sợ cho Lạc Cách cơ hội mạnh mẽ trả (bắt) y về Lưỡng cung.

Nghe xong ý đồ của Khai Thiệu, nhất thời đồng ý.

Khai Thiệu vốn định đại phí vô mồm (tốn nước miếng để khuyên bảo a = nói nhiều), không ngờ Kinh Vân như vậy sáng khoái, lúc này đại hỉ. Dự định ngày mai vào cung gặp phụ vương, cùng thỉnh vương lệnh xuất chiến.

Hôm sau tất cả mọi người đang ở Khai Thiệu cung thương thảo chiến sự. Khai Thiệu sáng sớm đã đến tìm Kinh Vân, cùng tiến cung.

Mọi người rất ít gặp Thập tam vương tử trừ danh tuần mỹ trầm mặc này, không khỏi đều trộm liếc nhìn, thầm than quả nhiên danh bất hư truyền.

Nếu Diễn trong người mang bệnh, miễn cưỡng được người hầu đỡ đến vương tọa thượng.

Mục Hương phi thấy Khai Thiệu quả nhiên khuyên được Kinh Vân, mặt lộ vẻ vui mừng.

Lạc Cách an tọa ở sau Nếu Diễn, thấy Kinh Vân, trong lòng giống như bị ai đó hung hăng quát cho một roi. Hắn đã trải qua nhiều rất nhiều chuyện, lúc này dấu điểm thanh sắc, tĩnh xem tình thế phát triển.

Canh giờ đến, quần thần đối Nếu Diễn hành lễ, thương thảo chuyện chiến sự.

“Chấn Đình tướng quân Mục Tự chết trận, nên phái ai tiếp chương binh quyền cho thỏa đáng?” Nếu Diễn từ từ nhìn mọi người chung quanh, chậm rãi hỏi.

Vấn đề này rất trọng đại, trong điện mọi người tả hữu nhìn nhau, đều lên tiếng nghị luận.

Theo ý tứ của Mục Hương phi, Khai Thiệu tiến lên trước cất cao giọng nói: “Phụ vương, Khai Thiệu nguyện đến biên quan, xuất chinh đánh Ung Hách quốc!”

Nếu Diễn từ chỗ Mục Hương phi đã được nghe nhiều lời tốt về hắn, đối với ái tử oai dũng này cười nói: “Rất có dũng khí của vương thất a. Khả chiến trường không giống hoàng cung, đó là nơi phải liều mạng đổ máu.”

Khai Thiệu cười nói: “Vì Song quốc liều mạng đổ máu đó là suy nghĩ của nhi thần. Nếu không ra chiến trường, nhi thần làm gì phải khổ luyện cung tiễn cùng cỡi ngựa?”

“Hào! Có chí khí.” Nếu Diễn vỗ tay cười to, vừa muốn nói chuyện, đột nhiên ho khan, thở hổn hển không thôi. Nội thị chung quanh nhanh chóng bước tới hầu hạ.

Mục Hương phi vội vàng hỏi: “Bệ hạ cảm thấy như thế nào rồi?” Đôi mi thanh tú khinh túc, ưu sầu không thôi.

Trong điện mọi người cũng thân thân nhìn xem một màn thâm tình.

Lạc Cách quan tâm nửa quỳ ở trước mặt Nếu Diễn hầu hạ Nếu Diễn uống được, ánh mắt lại thoáng trộm nhìn Kinh Vân.

Kinh Vân lẳng lẳng đứng, trong lòng bỗng nhiên bất an, ngẩng đầu vừa nhìn, đối diện cái nhìn thoáng như tia chớp của Lạc Cách, trong lòng chấn động, nhanh chóng lui ở phía sau Khai Thiều, che lại tầm mắt của Lạc Cách.

Tình cảnh như vậy rơi vào trong mắt Lạc Cách, hẩn trong lòng giận dữ, ngậm hít một hơi lạnh khí, nhưng vẻ mặt vẫn là như cũ trấn định, ngay cả Mục Hương phi luôn luôn biết nhìn người cũng không có phát hiện.

Nếu Diễn được uy được, đã ngừng ho, xoa tay làm cho nội thị lui ra, một lần nữa bắt đầu thương nghị.

“Khai Thiều chờ lệnh xuất chinh, các khanh có gì dị nghị không?” Nếu Diễn hoãn một hơi, nằm trên vương tọa, nhẹ nhàng hỏi.

Hẩn mặc dù bệnh nặng trong người, nhưng là hoàng đế nhiều năm uy nghiêm rất cao, ngữ khí tuy nhẹ nhưng lại khiến toàn bộ nội điện lập tức yên tĩnh.

Mai Nho bị Mục Hương phi hãm hại, lấy cớ hẩn vì việc ái nữ mà bị thống không nên lãnh binh để đoạt đi binh quyền, trong lòng đã sớm bất mãn, sao có thể để cho ái tử của Mục Hương phi tái nắm quân quyền?

Đang muốn tiến lên thỉnh cầu xuất chinh. Lạc Cách sớm đoán được tâm ý của cữu cữu, ở phía sau Nếu Diễn hơi hơi khoát tay chặn lại, ý bảo Mai Nho chớ xúc động.

Mai Nho biết cháu mình lợi hại, liền ngừng lại, không tái lên tiếng.

Trong điện những người duy trì Mai gia thấy Mai Nho không lên tiếng, nên cũng không can thiệp vào. Người duy trì mục gia lại cao hứng chờ Khai Thiều tiếp chương đại quân nơi biên quan.

Khải Thiên cung nhất thời một mảnh thanh tĩnh.

Trong không khí im lặng này lại vang lên một thanh âm nhẹ nhàng tao nhã: “Phụ vương, ta nguyện ý theo

Tứ vương huynh xuất chinh, vì quốc gia xuất lực. Thỉnh phụ vương ân chuẩn.”

Một người chậm rãi bước ra, tuấn mỹ hoa mắt, nhã nhặn thanh tao, đúng là Kinh Vân.

Kinh Vân lời vừa nói, trong điện lại là một trận ồn ào. Y xưa nay luôn trốn tránh, rất ít xuất hiện trước mọi người.

Bộ dáng như vậy nhu nhược dụ ngoạn, cư nhiên thỉnh vương lệnh đến chiến trường đao quang kiếm ảnh, mọi người vừa kinh ngạc, vừa kính nể.

Nếu Diễn cũng là ngạc nhiên, hắn cùng Khai Thiệu tối giống nhau, thiên tính hào sảng, cũng rất không thích nhi tử giống nữ nhi này, nghe Kinh Vân thỉnh chiến, không khỏi nhìn y với cặp mắt khác xưa, nói nhỏ: “Chiến trường đáng sợ, người ở hoàng cung giúp Đại vương huynh của người xử lý chiến báo, cũng là vì nước xuất lực.”

Rốt cuộc vẫn là nhi tử của mình, như vậy đơn bạc, hắn cũng không nguyện làm cho y thiệp hiểm (gặp nguy hiểm).

Kinh Vân nghe Nếu Diễn nói muốn y trợ giúp Lạc Cách, trong lòng cả kinh, gấp bước lên phía trước khom người nói: “Phụ vương là cho rằng Kinh Vân võ nghệ kém cỏi sao? Cầu phụ vương cấp cho Kinh Vân một cái cơ hội.” Y ngữ khí kiên định, làm cho tất cả mọi người âm thầm lấy làm kỳ quái.

Chỉ có Lạc Cách biết y là cố kỵ cùng trốn tránh mình, âm thầm khí khổ (vừa giận vừa đau khổ).

Mục Hương phi nhuyển thanh ở bên người Nếu Diễn nói: “Bệ hạ hãy xem Kinh Vân a, cung tiễn của y chỉ sợ ngay cả Khai Thiệu cũng kém thua a.” Nói xong cho đòi người đem cung tiễn vào, ở Khải Thiên cung dựng lên tiễn bá.

Song quốc tôn trọng dũng sĩ, đối đầu võ rất là coi trọng, nay nhìn thấy Thập tam vương tử bộ dáng yếu đuối ở trước mặt Hoàng thượng triển lãm tài bắn cung, đều tò mò mỗi mắt chờ mong.

Kinh Vân cũng không nói nhiều, lấy ra trường cung, lại kháp tiễn vào.

Y sắc mặt lạnh nhạt, vận lực. Trường cung gấp khúc giống hình bán nguyệt, đối với bia ngắm nhẹ nhàng phóng tới.

Tai nghe “Phốc” “Phốc” “Phốc” “Phốc” bốn thanh, bốn tiễn đồng thời găm giữa hồng tâm.

Này lực bắn tuy rằng bình thường, nhưng độ chính xác chuẩn đến khiến người ta cứng họng.

Mọi người ngây người, âm âm trầm trở khen ngợi.

Kinh Vân không hề không kiên, cung kính trả lại cung tiễn, khoanh tay đứng ở một bên.

Nếu Diễn đại hỉ nói: “Như thế thì Khai Thiệu đã có một trợ thủ đắc lực. Hảo! Vậy để cho Khai Thiệu lãnh binh xuất chiến, Kinh Vân làm phó tướng, đem Ung Hách quốc đánh cho hoa rơi nước chảy!”

Mọi người âm âm xác nhận.

Lạc Cách ngồi ngay ngắn ở phía sau Nếu Diễn, thản nhiên nhìn Mục Hương phi bên cạnh Nếu Diễn liếc mắt một cái.

Mục Hương phi trong lòng phát lạnh, chợt dạ đối Lạc Cách cười nói: “Đại sự của tiền tuyến đã định, điện hạ có thể hảo hảo nghỉ ngơi vài ngày, mấy ngày nay mệt nhọc đi.”

Lạc Cách lại không nói lời nào, mỉm cười, quay đầu đi chỗ khác.

Năm ngày sau, Khai Thiệu cùng Kinh Vân lãnh binh đến biên quan.

Nếu Diễn tự sau ngày ở Khải Thiên cung nghị sự, bệnh tình càng nghiêm trọng. Nên Lạc Cách thay thế Hoàng thượng ở trước cửa thành đưa tiễn hai vị vương đệ xuất chinh.

Quân kỳ (cờ trong quân binh) tung bay, trên quân kỳ đang phiêu vũ của Song quốc là một đôi bảo kiếm giao nhau, chính giữ theo một đóa Song hoa hồng của Song quốc.

Các tướng sĩ sĩ khí tăng vọt, hàng ngũ hùng dũng oai vệ đứng ở ngoài thành.

Lạc Cách đại biểu Nếu Diễn kính tấu tam quân, tái đối Khai Thiệu thân là chủ soái nâng chén, thản nhiên nói: “Chúc Tứ vương đệ kỳ khai đắc thắng!”

Khai Thiệu một hơi cạn sạch, lau miệng cao giọng nói: “Đại vương huynh yên tâm! Khai Thiệu sẽ không phụ kỳ vọng của phụ vương.”

Lạc Cách nhẹ nhàng cười, khuôn mặt anh tuấn, đối Kinh Vân nâng chén, hòa ái cười nói: “Kinh Vân, cũng chúc mừng người.” Được như ý nguyện thoát khỏi bàn tay của ta.

Người dám can đảm tránh khỏi bàn tay của ta?

Kinh Vân đã thay đổi binh phục, tư thế oai hùng hiên ngang, cang sấn đặc ngọc diện chu môi, chọc người

mơ mộng. Y bị Lạc Cách nhìn đến da đầu run lên, song mâu hắc sắc thản nhiên đối Lạc Cách nhất nhất xem xét, thùy mắt cung kính nói: “Tạ ơn Đại vương huynh.” Tiếp nhận ly rượu trong tay Lạc Cách, ngửa đầu uống cạn.

Lạc cách nhìn y duyên dáng ngấn cao cảnh thượng (cổ), hảo tửu chậm rãi với cạn, mỹ đến không thể giải thích, không khỏi nắm chặt ngọc thủ, khóe mắt híp lại.

“Hảo! Thống khoái. Thời điểm không còn sớm, hai vị Vương đệ lên đường đi. Lạc Cách ở nơi này, đợi tin đại thắng!”

Lạc Cách đã ra lệnh, đại quân liền xuất phát, quân kỳ chậm rãi di chuyển.

Khai Thiệu cùng Kinh Vân đồng thời lên ngựa, đối với Lạc Cách đang đứng nơi cửa thành chấp tay vi lễ. Hai người hai mã dẫn đầu đại quân, dần dần ly khai.

Lạc Cách ngẩng đầu trông về phía xa, nhìn một đoàn đại quân uốn lượn, chậm rãi bị bụi mù che lấp, trong lòng như bị hỏa thiêu, thấp giọng nói: “Cứ đi a, người có thể đi được bao xa?” Đứng ở trên tường thành, thả mình vào gió, thẳng đến màn đêm buông xuống.

26. Chương 24-1

Khai thiệu dẫn đại quân đi liên tục mấy ngày liền, rốt cục cũng tới được biên quan.

Biên giới của Song quốc cùng Ung Hách, có hai đại đội binh trấn thủ, một cái ở phía Nam, tên là Thúc Huyền, một cái ở Tây Bắc, tên là Như Điền.

Hai đại đội binh đều đóng ở nơi có địa hình hiểm trở, rừng núi rậm rạp. Ung Hách quốc am hiểu dã chiến, địa hình rừng núi đối bọn họ cực kỳ có lợi.

Huynh trưởng của Mục Hương phi - Chấn Đình tướng quân Mục Tự, đúng là thảm bại bởi vì địa hình rừng núi này, dưới tình thế như vậy nên khó giữ được tánh mạng.

“Tứ vương huynh, Ung Hách quốc đại quân liền ở phía trước ba mươi lý, không biết Tứ vương huynh kế sách gì?” Kinh Vân xuống ngựa, thấy Khai Thiệu đứng nhìn quân địch ở phía xa xa kia, đi đến bên người Khai Thiệu, cùng hắn sóng vai, thản nhiên hỏi.

“Ung Hách quốc binh lực mặc dù không mạnh, nhưng dụng binh rất hảo, hiển nhiên có Thống soái tài ba.” Khai Thiệu chỉ vào đội quân đang xếp thành hàng chỉnh tề của Ung Hách nói: “Lúc này không nên cấp tiến (tấn công).”

Hắn đứng ở bên người Kinh Vân, mơ hồ ngửi được một cổ hương hoa mai thanh nhã nhàn nhạt, ghé mắt nhìn xem vị vương đệ dĩ thường tuấn mỹ ở bên cạnh, thấy y dung nhan hơi tiêu tụy, đau lòng nói: “Kinh Vân mệt mỏi đi. Chạy vài ngày đường, nhanh đi nghỉ một chút, đừng để bị thương thân mình.”

Này lời nói ngữ khí cực giống Lạc Cách năm đó, Kinh Vân lòng nao nao, lại cười nói: “Cám ơn Tứ vương huynh. Một khi đã như vậy, ta trước đi nghỉ ngơi.”

Y nghĩ đến Lạc Cách, trong lòng vi loạn, thầm nghĩ nhanh chóng rời đi để được yên tĩnh một chút.

Khai Thiệu nhìn Kinh Vân rời đi, cũng thấy được có điểm quái dị, nhưng hắn xưa nay rất chất phác, nhưc đầu nhú mày một hồi, liền đem sự tình ném sang một bên.

Khai Thiệu định ra sách lược, tạm thời không cùng địch chiến đấu tránh tiêu hao binh lực, phải thủ vững thành trì.

Ung Hách quốc liên tục khiêu khích, hắn chỉ ở doanh trường cùng Kinh Vân đàm tiếu thưởng tửu.

Hắn trời sanh tính hào phóng, biết Kinh Vân không thích nói chuyện, hắn liền lầm bầm lầu bầu, chấp nhất cần bầu rượu một ly tiếp một ly tự rót tự uống một mình. Dem chuyện mắt mắt của các huynh đệ từng cái từng cái nói tới êm tai.

Kinh Vân nghe hắn nói đến thú vị, cuộc sống vô ưu vô lự, lại ly xa Lạc Cách, tuy rằng đang ở biên quan hiểm địa, cư nhiên so với ở kinh thành thoải mái hơn vạn phần.

Ngày hôm đó, Mục Hương phi nhờ xử giả đưa tin cho Khai Thiệu.

Khai Thiệu hỏi tình huống của kinh thành, mở thư, biến sắc.

Tín viết: Hoàng thượng bệnh tình ngày càng nặng, mẫu phi lo lắng. Chỉ nguyện người sớm ngày thắng địch, nếu Lạc Cách dâng cơ, người lại đang nắm binh quyền ở biên quan nên Mai gia cao thấp đều bình an, nhớ bảo trọng thân thể.

Mặt khác, trăm triệu lần không để Kinh Vân rời khỏi người, nhớ lấy nhớ lấy.

Khai Thiệu đem tin nhìn tới hai lần, trong lòng phiền táo.

Kinh Vân vừa lúc đi vào hành lễ nói: “Tứ vương huynh sớm, hôm nay có thể đi xem các tướng sĩ luyện võ?”

Khai Thiệu nhìn thân ảnh đơn bạc của Kinh Vân trầm nghĩ: mẫu phi hy vọng ta đại thắng là đương nhiên, vì sao lại muốn không được để Kinh Vân rời xa ta?

Đối Kinh Vân lắc đầu nói: “Không cần. Chúng ta tới nhiều ngày, cũng nên chuẩn bị xuất chiến.”

Hắn không muốn Kinh Vân lo lắng, đổi chuyện phụ vương bệnh nặng ngậm miệng không nói.

Nếu Diễn đích xác duy trì không được bao lâu.

Ngự y sắc mặt càng ngày càng khó coi, thường thường sau khi bắt mạch xong liền cúi thấp đầu đứng ở một bên không dám nói lời nào.

Lạc Cách trong lòng hiểu được. Một bên xử lý quốc sự, một bên mỗi ngày thăm phụ vương, làm tròn bổn phận của Đại vương tử.

Mục Hương phi nhìn Nếu Diễn càng ngày càng suy yếu, Lạc Cách địa vị càng ngày càng củng cố, trong lòng lo âu.

May mà nhi tử mình đã dẫn quân ra biên quan, bên người còn mang theo một cái bùa hộ mệnh, không cần lo lắng hắn bị Lạc Cách hãm hại. Cố ở mặt ngoài không lộ ra vẻ kinh hoảng, cố quản lý tốt hậu cung, mọi thứ hết thảy bình thường.

Nàng lúc nào cũng làm bạn ở bên người Nếu Diễn, luôn rơi lệ, khiến Nếu Diễn vô cùng cảm động.

Hoa mai đã trở bông, trên long sà... Hoàng đế đang hấp hối.

Mục Hương phi nửa quỳ ở bên giường, nhu thuận dâng lên bát được ấm áp, nói nhỏ: “Bệ hạ, nên uống được.”

Nếu Diễn cố mở mắt nhìn sang phi tử được mình sủng ái nhiều năm, lắc đầu nói: “Không uống. Không còn dùng được.”

“Bệ hạ, thỉnh bệ hạ cố gắng dưỡng bệnh, ta còn muốn cả đời phụng dưỡng bệ hạ mà.” Mục hương phi trong mắt lệ quang chớp động, bi ai không thể nói.

“Ái phi chớ khóc.” Nếu Diễn suy yếu khuyên nhủ, thân thủ đến chăm hạ (hình như là cái gối thì phải?) vô lực sờ soạng nửa ngày, đem một vật đưa cho Mục Hương phi: “Người theo ta nhiều năm, mọi việc đều tận tâm, sự tình hậu cung đều an bài thỏa đáng. Ta đã không được (ý nói sắp chết a), tổng yếu chuẩn bị hảo

cho người một đường lui, cấp người một cái danh phận.”

Mục Hương phi mở ra vương lệnh trong tay, toàn thân run rẩy, trong mắt lệ ngã nhào.

Nếu Diễn thở dốc nói: “Mẫu thân Lạc Cách mất sớm, ta chỉ e có người bạc đãi hắt, chậm chạp không chịu lập vương hậu. Ai, nhiều năm như vậy, ủy khuất người. Hôm nay Lạc Cách đã muốn trưởng thành, đủ để kế thừa Song quốc, ta cũng nên cấp cho người một cái danh phận xứng đáng a. Lạc Cách xưa nay đối với người rất tôn kính, hy vọng người xem hắt như thân tử.”

Mục Hương phi khóc ròng nói: “Bệ hạ nếu không ở, ta cần gì cái danh phận này a?”

“Ái phi, cầm vương lệnh này, người chính là vương hậu của Song quốc. Ngày sau Lạc Cách đăng cơ, người chính là thái hậu. Hảo hảo cai quản hậu cung, coi chừng các nhi tử của bốn vương, đó chính là toàn bộ tâm nguyện của bốn vương.”

“Ta... Đã biết...” Châu hoa nơi đỉnh đầu của Mục Hương phi rung động, ngã vào người Nếu Diễn khóc...

Ngày kế, Song quốc Hoàng đế Nếu Diễn băng hà.

Mục Hương phi theo vương lệnh, đăng cơ làm thái hậu. Trên mặt vẫn là nét bị thương khi Nếu Diễn băng hà.

Lạc Cách, rốt cục trở thành Hoàng đế của Song quốc.

Lạc Cách sau khi đăng cơ, vương lệnh đầu tiên chính là cấp Khai Thiệu.

Lệnh Tứ vương đệ lập tức xuất chiến, không nên tái chậm trễ việc quân cơ.

Lại phái Thập ngũ vương đệ Thống Tề Trữ dẫn một đại quân khác tới Như Điền, cùng đại quân Khai Thiệu trong ứng ngoại hiệp, cùng đánh bại đại quân của Ung Hách quốc.

Mục Hương phi làm thái hậu, chỉ có thể trông nom hậu cung, không còn giống như trước đây tùy thị bên Nếu Diễn nghe báo cáo và quyết định sự việc.

Nàng lặng lẽ sai người tìm hiểu vương lệnh của Lạc Cách, biết Lạc Cách cũng không có hạ lệnh đoạt đi binh quyền của Khai Thiệu, trong lòng an tâm một chút.

Tại biên quan, Khai Thiệu đã muốn chính thức cùng Ung Hách quốc khai chiến.

Giao chiến mấy ngày, song phương có thắng có thua. Kinh Vân tiến pháp mặc dù hảo, lực đạo lại không đủ, không thể bắn xa, liên tiếp hướng Khai Thiệu yêu cầu giáp công địch, đều bị Khai Thiệu kiên cự (kiến quyết cự tuyệt).

Ngày hôm đó, Khai Thiệu tự mình dẫn binh xuất trận, chém chết vài tên địch, lại bởi vì tướng soái của đối phương thông lĩnh có tài, không thể truy kích, đành phải dẫn đại quân phản hồi doanh binh.

Kinh Vân phụ trách coi chừng hậu doanh, thấy Khai Thiệu khô giáp đầy máu huyết trở về, vội vã ra nghênh đón.

“Chúc mừng Tứ vương huynh đại thắng.” Tuy là trong quân doanh mọi người đều nói lời như vậy, nhưng Kinh Vân thần sắc vẫn là một bộ thanh thanh nhã nhã, đi tới Khai Thiệu y lễ khom người.

“Nga, là cái gì đại thắng a?” Khai Thiệu đối Kinh Vân cười cười, tiếp nhận khăn tay từ trên đầu đưa lên ở trên mặt tay nhất mặt (lau chùi), cùng Kinh Vân đi vào doanh trường.

“Sự tình đại chiến là không thể gấp. Đây là Tứ vương huynh nói a.”

Khai Thiệu nhìn Kinh Vân, bỗng nhiên trát trát song mâu, thần tình kinh hỉ nói: “Nguyên lai ta ngày thường cùng nói chuyện với ngươi, ngươi cũng nghe vào hai ba câu a. Ha ha, không uống công ta một phen tâm huyết.”

Kinh Vân bị hấn vừa nói như thế, trên mặt ửng đỏ, nói nhỏ: “Vương huynh dạy, Kinh Vân làm sao dám đem nó thành gió thoảng bên tai?”

“Đều là huynh đệ a, ngươi cũng quá câu nệ đi. Ngươi a, chính là tính tình này mới có thể bị người khi dễ.” Khai Thiệu ngồi xuống, nhớ tới quân tình, giận dữ nói: “Phụ vương đã băng hà, Lạc... Lạc... Ai, hấn vừa đăng cơ, vương lệnh đầu tiên chính là mệnh ta mau chóng xuất chiến Ung Hách quốc. Kinh Vân, chúng ta chỉ có thể thắng, không thể bại a. Chẳng những phải thắng, còn muốn nhanh chóng chiến thắng, mới không làm... phụ vương thất vọng.”

Kinh Vân luôn được Lạc Cách bảo hộ, không bao giờ đề cập đến việc hoàng cung tranh đấu với y, nghe vậy khuyên nhủ: “Đại vương huynh cũng đã phái Thập ngũ vương đệ dẫn binh đến Như Điền trợ Tứ vương huynh tác chiến, Như Điền cùng Thúc Huyền trước sau hợp lực, chiến thắng không khó a.”

Khai Thiệu nghiêng đầu nhìn sang vương đệ tâm tư trong trắng đơn thuần, sinh ra một loại tình cảm yêu quý, ôn nhu nói: “Đại vương huynh hiện tại đã đăng cơ, Kinh Vân về sau phải đổi giọng gọi là Hoàng Thượng.”

Kinh Vân trong lòng lại nghĩ: bất quá chỉ là một cái xưng hô, Đại vương huynh cùng Hoàng thượng hiện

tại, còn không phải cùng một người sao? Hấn xưa nay tính tình hiền lành, không thích tranh thị phi, cũng không cùng Khai Thiệu tranh luận, gật đầu đáp ứng

Hấn làm sao biết, tuy rằng Lạc Cách vẫn là Lạc Cách, nhưng Song quốc đã đổi chủ, thiên hạ đã muốn đại biến, cuộc sống của y cũng hoàn toàn đổi mới.

27. Chương 24-2

Hai người triển khai bản đồ, đang ở thương thảo tình huống hai quân giao chiến, ngoài doanh trường một trận vó ngựa vang lên.

Nguyên lai là người của Thống Tề Trữ mang tin tức đến.

Khai Thiệu vỗ tay hoan nghênh cười nói: “Nga, Thống Tề Trữ đã đến Như Điền? Hảo, tới thật nhanh a. Kể từ nay, trước sau cùng hợp lực, có thể đối Ung Hách quốc trước sau phản kích.”

Sai người hảo hảo chiêu đãi, kích trống triệu tập tướng sĩ.

Tướng sĩ biết đại quân của Thập ngũ vương tử đã đến, sĩ khí đại chấn, xoa tay muốn cùng Ung Hách quốc đại chiến một hồi, đem địch nhân đánh cái hoa rơi nước chảy, đều hiển kế để như thế nào thắng địch.

Mọi người cẩn thận thảo luận tình hình chiến tranh, như thế nào lợi dụng ưu thế của quân ta, như thế nào dụ dỗ quân địch, như thế nào lợi dụng binh lực của Như Điền, như thế nào thiết mai phục...

Đàm thảo hứng khởi, mọi người ngay cả doanh trường của mình cũng không quay về, đến chính ngọ liền ở ngay tại doanh trường của Khai Thiệu vừa dùng thiện vừa hưởng vào bản đồ trao đổi. Khai Thiệu bởi vì đại chiến sắp tới, không cho phép mọi người uống rượu. Tuy rằng như thế, không khí vẫn như cũ phi thường nhiệt liệt.

Khai Thiệu nói tới quân sự, thật tuyệt không mảy may sơ ý, đem các vấn đề tỉ mỉ lặp lại cân nhắc, lại cùng đám người Kinh Văn không ngừng thương nghị, cứ nhiên luận bàn hết nửa ngày.

Khi bàn đến việc sau chiến đấu như thế nào chặn đánh quân địch tháo chạy, binh sĩ mang tinh tức của Thống Tề Trữ lại đến.

Khai Thiệu nghe được tiếng vó ngựa, cười nói: “Mau mời người mang tin tức tiến vào.”

Một người đột nhiên nhào vào trong doanh trướng, thân mang quân phục của đại quân Thống Tề Trữ, cư nhiên đầy người bụi đất cùng vết máu, vết thương trên người lớn có nhỏ có, thật khiến người sợ hãi.

Cư nhiên giống như ở trong ngàn vạn quân may mắn đào thoát.

Mọi người sắc mặt biến sắc, nhìn lẫn nhau, tâm nghi hoặc.

Người mang tin tức gục ở trước mặt Khai Thiệu, ngẩng đầu nói: “Đại quân của Thập ngũ vương tử bị nhốt, thỉnh Tứ vương tử tức tốc phái quân đi cứu viện!”

Khai Thiệu bỗng nhiên đứng lên, trừng mắt hét lên: “Đã xảy ra chuyện gì? Người mau cẩn thận nói rõ!”

“Thập ngũ vương tử vừa tới Như Điền, còn chưa chinh đồn nghỉ ngơi, Ung Hách quốc bỗng nhiên ào ạt tiến công, quân ta không kịp ứng chiến nên không thể địch lại, tử thủ Như Điền, sắp gần không được. Thỉnh Tứ vương tử lập tức đến chi viện!”

Ung Hách quốc am hiểu chiến thuật quỷ dị, quân tình khẩn cấp. Nếu tới trễ, chỉ sợ Thập ngũ vương đệ sẽ rơi vào tình cảnh giống như Chấn Đình tướng quân.

Khai Thiệu mặc dù ở trong cung cùng Thống Tề Trữ phân tranh thật nhiều, nhưng ở trên chiến trường, cùng là vì Song quốc mà chiến đấu, lại là cốt nhục, không khỏi vì Thống Tề Trữ lo lắng.

Khai Thiệu song mâu trừng mắt to, xoay chuyển vài cái, quát: “Điểm binh, lập tức chạy tới Như Điền!”

Bên cạnh đại tướng khuyên nhủ: “Tứ vương tử từ từ, Như Điền nhất định phải giải cứu, chính là nếu đem toàn quân đến đó, Thúc Huyền sẽ hư không, nếu làm cho Ung Hách quốc đoạt được Thúc Huyền, Song quốc đại nguy a!”

Khai Thiệu vội la lên: “Vậy làm sao bây giờ? Cũng không thể nhìn Thống Tề Trữ bị vây.”

“Tứ vương tử khả điều một nửa binh lực tiến đến giải vây, Thập ngũ vương tử trên tay cũng có đại quân. Cho nên, không địch lại là bởi vì Ung Hách quốc đã hình thành thế vây công. Thúc Huyền một nửa binh lực từ sau giáp công, phá thế trận của Ung Hách quốc, Thập ngũ vương tử nhất định dẫn binh truy kích, hai quân liên hợp, vừa lúc có thể đánh được thắng lợi to lớn.”

Khai Thiệu gật đầu nói: “Không tồi, ta dẫn một nửa binh lực tiến đến giải cứu Thống Tề Trữ, lưu một nửa binh lực canh giữ Thúc Huyền, bảo đảm vạn toàn.”

Kinh Vân đứng lên, hành lễ nói: “Thỉnh Tứ vương huynh nhượng Kinh Vân cùng đi cứu viện.”

Khai Thiệu cau mày nói: “Lần này giải cứu xem ra cũng dễ dàng, bên trong chỉ sợ có hung hiểm, Kinh Vân không cần đi.”

Kinh Vân biết Khai Thiệu lo lắng cho mình, ngắc đầu nói: “Kinh Vân thỉnh vương lệnh xuất chinh, chính là vì ra trận giết địch, sao có thể sợ nguy hiểm?” Ý thái độ làm người cương trực, cũng kích khởi nhiệt huyết của tướng sĩ trong doanh, hy vọng có thể vì quốc gia xuất lực.

Huống chi lúc ở Lượng cung, Thống Tề Trữ đối y thật là nhiệt tình, y mặc dù không thích tranh cãi ẩm ỉ, nhưng cũng biết Thống Tề Trữ có ý tốt đối với y.

Tuy rằng nghe đồn Kinh Vân nhất cung tứ tiễn (một lần bắn được bốn tên) toàn bộ đều trúng hồng tâm, tướng sĩ nhìn Thập tam vương tử hào hoa phong nhã, đẹp như kiều hoa này đáy lòng cũng không nguyện ý để y mạo hiểm.

Mỹ thiếu niên khó thấy như này, đáng lý phải ở trong cung cảm y ngọc thực (có nghĩa là mặc đồ tốt, ăn đồ ngon = cuộc sống sung sướng a), đàm phong lộng nhã, không nên nhìn thấy đao thương cùng chiến trường huyết tinh, chớ nói bỏ mạng, chính là bị thương nhẹ, cũng làm cho người ta thương tiếc không thôi.

“Tứ vương tử dẫn binh nhất định đại thắng, Thập tam vương tử vẫn là ở lại Thúc Huyền đi.”

“Thúc Huyền cũng là nơi trọng yếu, sao có thể không có phó tướng trông coi? Thập tam vương tử trách nhiệm cũng là trọng đại, không thể khinh xuất a.”

Mọi người đều mở miệng khuyên bảo, đều là không muốn Kinh Vân Tiêu đi theo Khai Thiệu.

Kinh Vân thấy lực cản trọng đại, đôi mi thanh tú khinh tức (nhú). Y không thích nhất chính là cùng người cãi cọ, lại không có tâm hiếu chiến, liền im lặng, nghe theo an bài của Khai Thiệu ở lại trong doanh.

Khai Thiệu điểm hai vị lão tướng, nhân mã chỉnh tề, âm ẩm mà đi.

Trận chiến này nếu bàn về binh lực địa thế, cũng không gian nguy.

Chỉ cần có thể từ phía sau lưng làm rối loạn trận doanh Ung Hách quốc, Thống Tề Trữ dẫn binh thừa cơ đuổi giết, liền lập công lớn. Mọi người ở Thúc Huyền cũng không lo lắng, an tọa trong doanh, chờ đợi tin tức.

Tới hơn nửa đêm, hết thấy đều im lặng không việc gì. Binh sĩ Thúc Huyền trừ bỏ thủ vệ đại doanh, đều say giấc nồng.

Kinh Vân trời sanh tính yêu tĩnh, luyến tiếc hảo nguyệt (trăng), khoác áo choàng ngấn đứng ở trước cửa sổ.

Suy nghĩ không khỏi bay tới kinh thành.

Không biết Đại vương huynh mặc vào phục sức của Hoàng đế hỡi có bộ dáng gì a?

Ngồi ở vương tọa, có giống như phụ vương uy phong lẫm lẫm.

Hay là so với phụ vương càng uy nghiêm?

Nhớ tới năm đó, Lạc Cách phá lệ đem đoàn tạp diễn gọi tiến Lượng cung vì mình biểu diễn.

Quần quít lấy mình không rời, buộc mình dùng thiện, dùng canh, cứng rắn phải vì mình tắm rửa thay quần áo.

Đại vương huynh chợt hỉ, chợt khí, thường thường cái gì cũng không có làm, liền thích chọc giận y. Lại thường thường hơi ngẩn người, cảm tức y rồi lại hồi phục thái độ bình thường, như trước nhiệt tình, ôn nhu che chở.

Còn có Lạc Vân, lúc nào cũng ở một bên cười nhìn bọn họ hồ nháo.

Kinh Vân trái nghĩ phải nghĩ, trên mặt nổi lên ý cười.

Ánh trăng như thể ôn nhu.

Giờ này khắc này, y lại cố tình không nghĩ tới khuôn mặt dữ tợn của Lạc Cách khi đem thư tập đốt cháy, không nghĩ tới cái đêm đáng sợ kia, Lạc Cách cột lấy song thủ của y, đem y tẽ thành mảnh nhỏ, cũng không nghĩ tới ánh mắt hàn băng khiến lòng người phải sợ kia đã đem y dọa sợ tới mức chạy xa khỏi kinh thành.

Đêm càng sâu, sương càng nặng, Kinh Vân nhẹ nhàng che miệng đánh cái ngáp, vừa muốn lên giường đi ngủ, ngoài phòng nổi lên tiếng ồn.

“Chuyện gì?” Rốt cuộc đang ở quân trận, Kinh Vân phản ứng cực nhanh, mang bảo kiếm ra khỏi phòng hỏi.

Khai Thiệu không ở đây, trong quân trách nhiệm đều đặt trên người y, không thể không làm việc cẩn thận.

Khoái mã tiến đến chính là người hầu tùy thân của Khai Thiệu, một thân trọng thương, huyết chảy đầm đìa ngã từ trên ngựa xuống, khóc ròng nói: “Tứ vương tử bị nhốt ở Cửu Thiên Sơn, tình thế đại nguy,

Thập tam vương tử mau phái người đi cứu viện!”

Kinh Vân cả kinh nói: “Như thế nào lại như thế?”

Tướng sĩ lưu thủ ở Thúc Huyền đã sớm chạy tới.

Một người quát hỏi: “Như Điền có đại quân của ta, như thế nào không hướng bọn họ cầu cứu?”

Người hầu vừa nghe Như Điền hai chữ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chúng ta từ phía sau đánh sâu vào quân của Ung Hách, giải cứu Thập ngũ vương tử, lại lọt vào phản công của quân Ung Hách quốc. Không ngờ Thập ngũ vương tử không có nguy hiểm, căn bản không ra thành truy kích quân địch. Ta quân số cùng quân địch cách xa, cùng nhau giao phong, Tứ vương tử vừa đánh vừa lui, bị bao vây ở trong Cửu Thiên Sơn. Tứ vương tử phải chúng ta mấy người lao ra vòng vây, đến Như Điền cầu cứu. Như Điền... Như Điền cư nhiên không chịu xuất binh...” Nói tới đây, tại chỗ khóc lớn.

Kinh Vân trong lòng lộp bộp một tiếng, ngã ngồi ghế.

Tướng sĩ giận dữ, cũng không thêm để ý tới tôn ti vương tử, đều đối Thống Tề Trữ mắng to: “Tứ vương tử vì hấn đi cứu viện, hấn cư nhiên như vậy lang tâm cầu phước (lòng dạ độc ác, không có nhân tính), thấy chết mà không cứu!”

“Quả thực heo chó không bằng!”

Có mấy lão tướng đối tranh đấu giữa hai nhà Mục - Mai biết đại khái, Thống Tề Trữ mẫu phi cũng là họ hàng xa của Mai gia, nhớ tới Khai Thiệu đang ở hiểm cảnh, sinh tử là nằm trong tay Thống Tề Trữ, không khỏi trong lòng phát lạnh.

Kinh Vân nhắc tay, chế trụ toàn bộ tướng sĩ đang tức giận mắng mỏ, nói nhỏ: “Các vị tướng quân chó động khí, Thập ngũ vương đệ tuy rằng tuổi trẻ, nhưng không phải người tham sống sợ chết.”

28. Chương 24-3

Mọi người tâm thán: loại này cung đình tranh đấu làm sao phân biệt tuổi lớn hay nhỏ? Sinh ra đã bị cuốn đi vào. Thập ngũ vương tử cho dù không tham sống sợ chết, lợi dụng thời cơ này làm cho Tứ vương tử chết trong tay quân địch, cũng coi như vì Mai gia dành thắng lợi.

Ở trước mắt Thập tam vương tử giống như tiên tử này, mọi người rất có cảm tình, bọn họ đều cúi đầu, không đành lòng đem sự thật nói ra.

“Chúng ta đi tìm nhân mã của Thúc Huyền, lập tức đi Cửu Thiên Sơn giải cứu Tứ vương tử.”

Kinh Vân trước kia bị Lạc Cách buộc học cách dụng binh, cùng binh pháp, lắc đầu nói: “Không thể, thứ nhất, Thúc Huyền là nơi mấu chốt, tuyệt đối không thể đem toàn quân đi. Thứ hai, chúng ta chỉ còn một nửa binh lực, cho dù xuất ra toàn bộ, cũng đánh không lại quân Ung Hách, chỉ sợ ngay cả hiện tại những người nơi này đều lâm vào nguy hiểm.”

Một tướng hét lớn: “Chẳng lẽ mặc kệ Tứ vương tử bị vây đánh sao?”

Người hầu lao ra khỏi huyết trận kia từ nhỏ đã phụng dưỡng Khai Thiệu, thật là trung tâm, quỳ trên mặt đất đối Kinh Vân liên tục dập đầu, cầu xin nói: “Cầu Thập tam vương tử cứu chủ tử ta. Van cầu Thập tam vương tử, lập tức mang binh đi giải cứu!” Trên mặt đất vang lên thanh âm dập đầu, huyết tươi chảy róc rách.

Kinh Vân hạ quyết tâm đứng lên, cầm bảo kiếm trong tay gọi người dẫn ngựa, đối mọi người nói: “Thập ngũ vương đệ sẽ không thấy chết mà không cứu, ta lập tức thân chinh đến Như Điền, thỉnh hãn lĩnh quân giải cứu Tứ vương huynh.” Thấy mọi người trên mặt vẻ hoài nghi rất nặng, lại nói: “Nếu cầu không được cứu binh, ta đây liền bắt chấp Thúc Huyền, lập tức chạy về đây, dẫn toàn quân đi giải cứu. Mặc kệ thành công hay thất bại, cũng không có thể ngồi nhìn Tứ vương huynh bị nhốt.”

Y lời này vừa nói, chính là sinh tử cũng không để ý. Mọi người thấy vị vương tử này tuy rằng khuôn mặt như hoa đào, im lặng trầm mặc, không nghĩ tới lại có tâm huyết như vậy, cũng không khỏi bội phục, âm thầm vỗ tay nói: “Chúng ta ở nơi này đợi Thập tam vương tử trở về.”

Kinh Vân nhìn mọi người chung quanh một vòng, phóng ngựa đi.

Kinh Vân vội vã tới Như Điền. Quân Ung Hách vây công ngoài thành đã lui khỏi Như Điền.

Tới đại môn, Thống Tề Trữ nhận được thông truyền, vội vàng chạy ra, kêu lớn: “Thập tam vương huynh, người cuối cùng cũng đến đây!” Tiến lên thân thiết trao ngọc thủ của Kinh Vân.

Đại sự trước mắt, Kinh Vân cũng cố không kiêng kị việc không thích cùng người khác thân cận, mặc Thống Tề Trữ bắt lấy ngọc thủ của y, vội vàng đi vào trong sảnh, hỏi: “Tứ vương huynh bị vây ở Cửu Thiên Sơn, Thập ngũ vương đệ vì sao không đi cứu viện? Binh hung chiến nguy, thỉnh Thập ngũ vương đệ lập tức phát binh cứu viện!”

“Thập tam vương huynh!” Thống Tề Trữ hình như có nan ngôn chi ẩn (nỗi khổ khó nói), vò đầu gãi tai nói: “Ta cũng muốn phát binh a, chính là... chính là Hoàng thượng mặc dù phái ta thân chinh đến Như Điền tham chiến, quân quyền cũng không giao cho ta a!”

Kinh Vân ngạc nhiên nói: “Đây là chuyện gì xảy ra? Mặc cho ai chưởng quân quân quyền, cũng không thể nhìn đại quân của mình bị vây không cứu.”

Thống Tề Trữ vừa vội vừa tức, há miệng định nói chuyện, ngoài sảnh một phen thanh âm lạnh lùng truyền đến: “Quân gia đại sự, sao có thể chỉ lo tư tình? Vì đại cục, nhỏ nhỏ hy sinh không thể tránh khỏi. Hiện tại cứu viện, với quân ta là bất lợi.”

Kinh Vân quay đầu vừa thấy, người này ở Khải Thiên cung nghị sự có gặp qua, nguyên lai là thân cữu cữu của Lạc Cách – Đại tướng quân Mai Nho tiếng tăm lẫy lừng của Song quốc.

Lạc Cách hạ lệnh Thống Tề Trữ dẫn binh viễn chinh, lại âm thầm cho Mai Nho mật lệnh, nhượng hãn chưởng quân đại sự trong quân. Mai Nho nguyên là lão tướng, trong quân tướng sĩ lớn nhỏ đều là người do hãn đề bạt.

Thống Tề Trữ tuy là vương tử, nhưng tuổi còn nhỏ lại chưa có chiến công, có Mai Nho ở đây, đương nhiên không thể điều hành nhân mã.

Kinh Vân không biết bên trong có gì kỳ quái, cũng hiểu được người trước mắt này mới là chưởng quân quân quyền, chấp tay nói: “Thỉnh tướng quân lập tức xuất binh, để giải Tứ vương huynh đang bị vây. Nếu bởi vì tướng quân đến trễ, Tứ vương huynh xảy ra chuyện gì, chỉ sợ đối tướng quân cũng không có lợi.”

Mai Nho được Lạc Cách mật lệnh, đã định liệu trước, lạnh nhạt nói: “Mai Nho làm tướng nhiều năm, sự việc nặng nhẹ, tự nhiên rõ ràng, không cần Thập tam vương tử nhiều lời.” Hãn biết Kinh Vân ở trong lòng Lạc Cách phân lượng không nhẹ, cũng không dám quá mức vô lễ, nói chuyện cũng theo quy củ đối Kinh Vân hành lễ.

Thống Tề Trữ đối việc giải cứu Khai Thiệu cũng đã nhiều ngày đi khuyên Mai Nho, sớm hoài nghi là ý tứ của Lạc Cách, không dám cưỡng cầu nữa, chỉ có thể ở một bên giương mắt nhìn.

Vân Tiêu trở nên lo lắng: “Một khi đã như vậy, thỉnh cho ta mượn một nửa nhân mã của Như Điền, ta tái mang nhân mã còn lại của Thúc Huyền, đích thân đi giải cứu Tứ vương huynh.”

Mai Nho khước miệng khê nhếch, cất cao giọng nói: “Ta phụng vương lệnh thống lĩnh quân mã Như Điền, sao có thể đem quân quyền giao người khác? Thúc Huyền là nơi trọng yếu, Tứ vương tử nếu đã bị nhốt, trong quân không đầu (ý nói không có người lãnh đạo a), ta đã phái tướng lãnh đến tiếp quản. Cũng không nhọc đến Thập tam vương tử lo lắng.”

Kinh Vân mở to đôi song mâu, quay đầu nhìn Thống Tề Trữ, thấy hãn thần sắc quái dị, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, mồ hôi lạnh chảy xuống, run giọng nói: “Các người kiên quyết không chịu cứu viện, là muốn... là muốn... có ý sử tử Tứ vương huynh...”

Y thuở nhỏ bị người ghét bỏ, lại chưa từng tiếp xúc tâm kế độc ác như thế, cắn chặt hồng thần, nói không ra lời.

Mai Nho khom người nói: “Hoàng Thượng mưu trí vô song, chuyện ở biên quan, sớm liệu đến, chúng ta chỉ cần ăn vương lệnh làm việc thật tốt là được.” Giương mắt nhìn Kinh Vân đang tái nhợt liếc mắt một cái, cười nói: “Hoàng thượng sớm biết Tứ vương tử bị vây, Thập tam vương tử tất đến Như Điền, phân phó chúng ta hảo hảo chiếu cố Thập tam vương tử, vạn lần không thể để Thập tam vương tử gặp chuyện không may.” Hắn ngữ khí cung kính, toàn thân lại phát ra khí phách áp bách mạnh mẽ.

Kinh Vân vô cùng tức giận, nghe được Lạc Cách phân phó “Chiếu cố” y, khóe mắt vừa liếc, rõ ràng phát hiện có vài người hầu bưng hũ đang chậm rãi xông tới.

“Các người muốn làm gì? Thật lớn mật, dám đối vương tử vô lễ...”

Kinh Vân bị Mai Nho nhốt trong phòng, hảo y hảo thực (mặc đồ tốt, ăn đồ ngon), thị hầu chu đáo, Kinh Vân vài lần muốn xông ra, đều bị thủ vệ cản lại.

Mai Nho quả nhiên không hổ là Đại tướng quân của Song quốc, sau vài lần đánh sâu vào thủ thành của Ung Quốc liền dành được đại thắng, lại cố tình không đi giải cứu binh sĩ ở Cửu Thiên Sơn.

Ngày kế, binh sĩ dưới tay Khai Thiệu mấy lần liều chết lao ra, đến Như Điền cầu cứu. Mai Nho chính là không chịu phát binh.

Thống Tề Trữ xem ở trong mắt, lo lắng không thôi. Hắn đối Lạc Cách vừa kính vừa sợ, biết là Lạc Cách bày mưu đặt kế, không dám cưỡng cầu Mai Nho xuất binh.

Kinh Vân bị giam ở trong phòng hai ngày, không biết tin tức bên ngoài, lo lắng Khai Thiệu nguy cấp, ăn không ngon, ngủ không yên. Nghĩ đến Khai Thiệu phóng khoáng dũng cảm, cũng là một hán tử nhiệt huyết, vừa nghe Thống Tề Trữ gặp nạn, tức khắc không để ý an nguy bản thân tới giải cứu. Ai ngờ lại là một bẫy rập độc ác đến vậy.

Đang ở trong phòng thở dài, chợt nghe người hầu bên ngoài kêu lớn một tiếng: “Ai?” Liền không còn tiếng động.

Cửa phòng bị đẩy ra, Thống Tề Trữ thật cẩn thận tiến vào.

“Thập tam vương huynh.” Thống Tề Trữ hạ giọng nói: “Ta tới cứu ngươi.” Không đợi Kinh Vân nói chuyện, cầm trong tay bảo kiếm cùng cung tiễn đi tới, lại nói: “Bọn thị vệ ta đã đối phó xong, ngựa cũng đã vì ngươi chuẩn bị hảo, ngươi đi mau.”

Kinh Vân tiếp nhận bảo kiếm cùng cung tiễn, gật đầu nói: “Hảo, ta sẽ đi ngay, bây giờ đi cứu Tứ vương huynh.”

Thống Tề Trữ dặm chân nói: “Người độc thân độc mã đi sẽ chịu chết sao? Mau trở lại kinh thành cầu vương lệnh của Hoàng thượng thỉnh xuất binh, Tứ vương huynh ở Cửu Thiên Sơn khổ thủ, hẳn là còn có thể chống đỡ mười hai ngày, chỉ cần người cầu được vương lệnh, lệnh Mai đại tướng quân phát binh đi cứu viện, Tứ vương huynh liền an toàn.”

Kinh Vân vừa nghe phải về kinh thành gặp Lạc Cách, lòng nao nao, quay đầu nói: “Ta? Đại vương huynh như thế nào chịu nghe?”

“Ai...” Thống Tề Trữ vội la lên: “Hoàng thượng lần này là hạ quyết tâm muốn Tứ vương huynh vì nước tuấn thân, trừ bỏ Thập tam vương huynh, không ai có thể khuyên được Hoàng thượng thay đổi tâm ý. Việc này không nên chậm trễ, Thập tam vương huynh nhanh đi!”

Kinh Vân sợ nhất gặp Lạc Cách, nhưng nghĩ đến Khai Thiều đang ở trong thiên quân vạn mã liều mạng, nhiệt huyết cũng không khỏi dâng lên, cắn răng nói: “Hảo, ta đi cầu Đại vương huynh.” Hắn tâm tư đơn thuần, đến bây giờ còn chưa từng sửa miệng xưng hô Lạc Cách là Hoàng thượng.

Tạm biệt Thống Tề Trữ, vội vàng lên ngựa, gào thét mà đi.

Mai Nho biết được giận dữ, vội vàng phái người đuổi theo. Mã mà Thống Tề Trữ chuẩn bị cho Kinh Vân là hảo mã được tuyển chọn trong hàn vạn con, Kinh Vân kỹ năng kỵ mã rất hảo, làm sao có thể truy kích được?

Người đuổi theo mặt xám mày tro, phụ mệnh mà quay về.

Mai Nho biết Thống Tề Trữ giở trò, lại ngại thân phận vương tử của hắn, biết hắn là đệ đệ mà Lạc Cách yêu thương, chỉ có thể tự sinh hờn dỗi.

Kinh Vân ngày đêm khoái mã, ven đường thay ngựa, ước chừng chạy như điên mất năm ngày mới tới được kinh thành.

Đi vào hoàng cung, nội thị cũng biết Thập tam vương tử trước kia từng ngụ ở Lượng cung, cùng đương kim Hoàng thượng quan hệ không bình thường, không dám chậm trễ, vội dẫn y đến Khải Thiên cung.

Lạc Cách đang ở Khải Thiên cung xử lý quốc sự, bỗng nhiên nghe thấy Kinh Vân cầu kiến, chấn động, không khỏi tâm thần nhộn nhạo.

Kinh Vân đi vào Khải Thiên cung, ngẩng đầu vừa thấy, Lạc Cách đang đứng ở trên chính điện.

Uy nghiêm hiên hách, một thân vương phục, đầu đội vương miện, khí thế nghiêm nghị ẩn ẩn phát tán khắp

tứ phương.

Tuy biết sẽ gặp được Lạc Cách, Kinh Vân vẫn là không khỏi sợ run một lúc lâu, toan điềm khỗ lạt (hình như là có vui có khổ thì phải, ta không rõ), đủ loại tư vị nói không nên lời nẩy lên trong lòng.

Y mấy ngày liền mệt nhọc, sắc mặt tái nhợt, phi thường tiều tụy, đứng ở trong điện, giống như Song hoa hồng bị gió đùa giỡn chọc người yêu thương. Hắc mâu trong suốt nhẹ nhàng nhìn Lạc Cách, Lạc Cách trong lòng đột nhiên nhảy dựng, cơ hồ muốn xông đến ôm y vào lòng thỏa sức hôn.

Trải qua kiểm chế, Lạc Cách rốt cục thu hồi bình tĩnh của một vị vua, ôn hòa cười nói: “Thập tam vương đệ xuất chinh đã về, vất vả.”

Kinh Vân nhới đến an nguy của Khai Thiệu, không đợi hành lễ, liền cuối đầu cầu nói: “Thỉnh Đại vương huynh lập tức hạ lệnh, xuất binh giải cứu Tứ vương huynh.” Tiếp theo liền đem sự tình Khai Thiệu như thế nào đi cứu Thống Tề Trữ, lại như thế nào bị nhốt, Mai Nho như thế nào không chịu cứu viện, đem sự tình nhất nhất nói.

Y ngữ điệu mặc dù gấp, nhưng từng chữ từng từ nói rất rõ ràng, đem tình thế nguy hiểm của Khai Thiệu giải thích đến nhất thanh nhị sở. Lạc cách từ lúc nhận thức y, vẫn là lần đầu tiên nghe y nói nhiều như vậy.

“Đại vương huynh, cầu người mau mau xuất binh, nếu không sẽ không kịp”

29. Chương 24-4

Lạc cách đứng ở trên cao, lẳng lặng nghe Kinh Vân nói, sớm ngậy ngốc ba phần, nghe thấy Kinh Vân thỉnh cầu, thu hồi tâm thần, lạnh lùng nói: “Mai Nho là đại tướng của ta, kinh nghiệm phong phú, sự tình nơi biên quan, tấn giao (giao hết) hẳn xử lý. Kinh Vân không cần lo lắng. Chiến tranh sao có thể không có thương vong?”

Kinh Vân sửng sốt. Trong lòng hần mớ hồ đoán được ý đồ Lạc Cách, nhưng dưới đáy lòng ở chỗ sâu thẳm, đối Đại vương huynh còn có chút chờ đợi, nghe ngữ điệu Lạc Cách lạnh lùng, giật mình linh ngộ, giống như vết thương trong lòng bị tẩm quất, trước mắt cảnh trí lay động mấy cái, cơ hồ té ngã.

Đại vương huynh, cư nhiên là có ý định muốn Tứ vương huynh tử trên chiến trường.

Nếu là như thế, không ai có thể cứu Tứ vương huynh...

Lại nghe Lạc Cách hòa nhã nói: “Vương đệ cũng mệt mỏi, trước nhanh đi nghỉ ngơi đi. Đã lâu chưa từng quay về Lượng cung, phòng đã vì người chuẩn bị tốt.”

Kinh Vân hỗn loạn, còn chưa hiểu được ý đồ trong lời nói của Lạc Cách, mờ mịt gật gật đầu, thất hồn lạc phách tùy tiện cung nữ dẫn đến Lượng cung.

Lạc Cách nhìn theo Kinh Vân hướng Lượng cung đi, trong lòng sững mý (sung sướng, mỹ mãn), thực không thể nói, nghĩ đến để cho mỹ nhân đến Lượng cung tận tình bồi thường tưởng niệm nhiều năm cùng những thống khổ của ngày xưa, tâm đều muốn say.

Ta rốt cục không còn cố kỵ bất luận kẻ nào.

Ta đã là Hoàng đế của Song quốc.

Lạc Cách nhìn tòa cung điện trước mắt đã thuộc về hắn, cười ha hả. Phất tay cho đòi tới một người nội thị, lại cười nói: “Người đi bẩm báo thái hậu, Thập tam vương tử trì mã hồi báo, Tứ vương tử bị quân địch vây khốn, quân ta thúc thủ vô sách (bó tay không biện pháp), thỉnh nàng đốt nhiều hương, vì nhi tử của nàng cầu phúc.”

Cảm giác sáng khoái, nhất thời làm cho toàn thân thư sướng vô cùng.

Vội vàng cầm công văn trong tay xử lý sạch sẽ, vừa định đứng lên đi đến Lượng cung, nội thị phái đi truyền lời trở về quỳ báo: “Thái hậu nghe nói Thập tam vương tử trở về, Tứ vương tử bị nhốt, liền hôn mê, đã thỉnh ngự y.”

Lạc Cách lại cười to, chậm rãi nói: “Cứ việc dùng hảo dược, cũng không nên chậm trễ a.”

Nội thị dập đầu xác nhận.

Lúc này, ngoài cung một trận tiếng động nháo loạn, thị vệ tiến điện, kinh hoảng nói: “Thập tam vương tử đoạt ngựa và cung tiễn, một đường đánh giết ra hoàng cung. Các nô tài chỉ e bị thương vương tử, không dám quá mức ép sát, cầu Hoàng thượng ra chỉ lệnh.”

Tin tức này giống như sét đánh trên đỉnh núi.

Lạc Cách thần tình nhất thời thu liễm ý cười, bỗng nhiên đứng lên, cả giận nói: “Đồ vô dụng! Truy, truy cho ta!” Lập tức ‘bang bang’ đi xuống điện, lấy cung tiễn, phi thân lên ngựa, điên loạn đuổi theo.

Kinh Vân chưa tiến Lượng cung, thần chí đã muốn hồi phục, nghĩ đến: vô luận như thế nào, ta không thể bỏ mặc Tứ vương huynh rơi vào vòng vây của địch nhân như vậy. Ta là phó tướng, chủ tướng bị nhốt, tử cũng phải tử cùng một chỗ.

Lập tức đánh giết ra hoàng cung, một lòng hướng biên quan chạy đi.

Ra khỏi cửa thành, phía sau vang lên tiếng vó ngựa như minh lôi, biết truy binh đã đến, càng thêm giục roi giục mã.

Lạc Cách lãnh binh đuổi tới, thấy phía trước một người một ngựa, thân hình đơn bạc, hô lớn một tiếng: “Kinh Vân!”

Kinh Vân biết Lạc Cách đích thân đến, càng thêm kinh hoảng, ra sức giục mã mà奔.

Hai người cùng dùng hảo mã, kỵ mã vững vàng, một trước một sau đuổi theo, đuổi dần đem đại quân phía sau ly đặc xa xa.

Kinh Vân chạy liên tục năm ngày đường dài, ngày đêm không nghỉ, hiện tại đã là nỗ lực hết đà (= sức cùng lực kiệt), dù kỵ mã có vững vàng cũng vô pháp kiên trì, nhưng y biết theo sát phía sau chính là Lạc Cách đang nổi giận, không dám ngừng nghỉ, đau khổ chống đỡ.

Lạc Cách đuổi theo nửa ngày, thủy chung vẫn kém hơn mười thước, cơn tức càng tăng lên. Hắn biết Kinh Vân kỵ mã lợi hại, thật sâu sợ hãi y sẽ chạy mất.

Vừa nghĩ tới nếu Kinh Vân lại tránh né, có lẽ vĩnh sẽ không thể gặp lại, hàn khí rót vào trong lòng.

Thiên hạ mặc dù đã đến tay, Kinh Vân lại không tại bên người, còn có ý nghĩa gì?

Lo âu dần dần thịnh, Lạc Cách cơ hồ mất thần chí, không đợi suy nghĩ, trực giác địa giương cung lấp tiễn, nhắm vào bóng dáng của Kinh Vân.

Tiến thượng mã huyền, giống như lưu tinh hướng Kinh Vân phóng tới.

Chỉ nghe thấy Kinh Vân hét thảm một tiếng, ngọc thủ nắm chặt dây cương nhẹ buông, cả người dừng lại ở giữa không trung lay động, đột nhiên trụ hướng (ngã xuống) mặt đất.

“Kinh Vân!” Nghe thấy thanh âm của Kinh Vân, Lạc Cách mới giật mình phát hiện mình đang làm cái gì. Mồ mịt ném xuống cung tiễn, cuồng loạn kêu một tiếng, bổ nhào tới bên cạnh Kinh Vân.

Kinh Vân ngã trên cỏ, cả người là huyết, tiễn bên vai trái, sắc mặt bạch (trắng) như tờ giấy.

Lạc Cách bổ nhào giữ chặt Kinh Vân, thấy Kinh Vân còn sống, yên lòng.

Hắn liên tục lo lắng, giờ phút này thấy Kinh Vân, vừa yêu vừa hận, giống như trong lòng có một đám kiến đang phệ cắn, chưa bao giờ ngừng lại.

Đối Kinh Vân tưởng niệm như nham thạch nóng chảy giải khai tâm nham, mãnh liệt mà ra. Trước mắt là khuôn mặt tái nhợt luôn xuất hiện ở trong mộng, đã quay về? Luôn ở dưới nguyệt tưởng niệm, đã quay về?

Tất cả nghi ngờ cố kỵ, đã không còn tồn tại.

Thiên hạ là của ta, y cũng là của ta.

Ta là Hoàng đế, là Hoàng đế không cần tái cầu xin, giấy giụa, áp lực!

“Người là của ta.” Lạc Cách nằm rạp người, hôn lên bạc thần mang theo huyết của Kinh Vân.

Kinh Vân trên người mang thương, hơi hơi nhú mi, Lạc Cách làm như không thấy, điên loạn giống như hào thủ cường đoạt, đem hơi thở của mình thật sâu quán nhập vào thần biện của Kinh Vân.

Ngọc thủ thon dài mang theo thô kiến, bắt đầu mạnh mẽ giải khai y phục đầy bụi của Kinh Vân.

Kinh Vân đã không còn là tiểu nhân nhi năm đó không biết gì, thấy trong mắt Lạc Cách là dục hỏa hồng đến cơ hồ muốn đem mặt cỏ bên dưới thiêu đốt, biết lần này đã vô vọng.

Miễn cưỡng di động tay phải, sờ soạn đến bên hông, bỗng nhiên rút kiếm đặt ở bên cổ.

Trước mắt nhất thời lãnh hàn.

Lạc cách sững sốt, bạc thần đang cuồng loạn thanh tỉnh một chút.

“Đại vương huynh...” Kinh Vân hơi hơi thở ra, thân đầm huyết càng phát ra điềm đậm đáng yêu (=.=), y nói chuyện chậm mà khinh, lại ngầm có ý kiên định cùng quyết tâm nói không nên lời: “Người đáp ứng phát binh cứu Tứ vương huynh, ta... ta... ta cái gì cũng theo ý người.”

Khi y nói câu “Cái gì cũng theo ý người”, ánh mắt cầu xin, song mâu đen láy giống như nai con lạc mẹ, ả ỉn mang theo hơi nước.

Lạc Cách nghe xong lời này, cũng là lửa giận công tâm.

Nghiến răng thâm hận: tốt, người cư nhiên vì tên Khai Thiều chết tiệt mà liều mạng đến tận đây!

Nhưng kiếm đang kê bên cổ của Kinh Vân, chỉ cần kê kéo, người dưới thân liền hương tiêu ngọc đốt.

Ánh mắt sung huyết nhìn chăm chăm Kinh Vân sau một lúc lâu, cắn răng nói: “Hảo, ta đáp ứng ngươi.”

Kinh Vân vẫn hết sức chăm chú nắm chặt chuôi kiếm, thấy hấn đáp ứng, trong lòng buông lỏng, toàn thân khí lực lập tức không cánh mà bay, bảo kiếm trên tay rơi xuống, rớt trên cỏ.

Lạc Cách sắc mặt cực kỳ khủng bố, giống như hổ lang bị đói khát, xé đi xiêm y của Kinh Vân.

Thân thể dưới thân thon dài trắng nõn, đường cong cơ thể pháp phòng tinh xảo, da thịt co dãn bóng loáng, so với nữ tử còn muốn mê người.

Kinh Vân khinh nhăm mắt lại, thần thái an tường, giống đã quyết định mặc người xâm lược.

Lạc Cách khổ hạ dâng trào, phân thân che kín gân xanh không ngừng run rẩy, trông thấy vẻ mặt bình yên của Kinh Vân, mạch đập nơi phân thân kịch liệt nhảy lên, chảy ra chất lỏng trong suốt.

“Kinh Vân...” Lạc Cách xem Kinh Vân giống như tiểu oa nhi yếu đuối, thật cẩn thận gỡ xuống vương tử quan trên đầu của Kinh Vân, khiến cho hắc phát dài mượt của Kinh Vân rơi xuống mặt cỏ.

Tách ra đôi chân mềm mại thon dài của Kinh Vân, không cần phân trần, gập cong nhất đỉnh, thẳng vào cấm địa.

“A...” Vân Tiêu kêu lên sợ hãi, trên mặt tràn đầy đau đớn, lại gắt gao nắm chặt ngọc thủ, mắt vẫn thủy chung không mở.

Lạc Cách vào một nửa, nóng vội khó nén, không để ý Kinh Vân đang thống khổ, lại một lần nữa ra đòn nghiêm trọng, thật sâu sáp nhập vào cơ thể của Kinh Vân, làm cho nhuyến nhiệt (ý chỉ mật khẩu mềm mại, nóng bỏng a) của Kinh Vân đem chính mình hoàn toàn vây trụ.

“Ô... Không...” Kinh Vân thật sự chịu không được, rốt cục giãy giụa.

Khí lực của y lúc này làm sao có thể so sánh cùng Lạc Cách. Lạc Cách thân thủ nhẹ nhàng đè lại Kinh Vân, cúi đầu cắn khóa anh đào trước ngực, liếm phệ đùa giỡn.

Khổ hạ không ngừng đóng đưa, không ngừng trườn sáp nơi cấm địa ngọt ngào, bức Kinh Vân cúi đầu rên rỉ.

Đau đớn như bị xé rách không chỉ lặp lại lặp lại nơi cấm địa, cũng đồng dạng lan tràn tứ chi toàn thân. Lạc Cách lực đạo lớn đến nỗi cơ hồ muốn đem Kinh Vân bẻ gãy, hận không thể đem Kinh Vân nuốt vào trong bụng, tham lam khát cầu ngọt ngào của Kinh Vân.

Khát vọng mấy năm trăm tích dưới đáy lòng, hôm nay rốt cục đạt được. Mượn sức dững mãnh đâm vào, điên cuồng luật động, trước mắt là kỷ niệm.

Gió lớn thổi qua, cỏ cây một trận lay động, trong đó mơ hồ ẩn hiện thân ảnh pháp phòng.

Thanh âm dâm mỹ nghe không rõ ràng lắm cùng thống khổ rên rỉ như có như không ở trên cỏ xoay quanh, song mã tựa hồ cũng cảm thấy bất an, tránh ra xa xa, cúi thấp đầu không đành lòng nhìn lại...

30. Chương 25-1

Hắc ám biến ảo thành vô số khuôn mặt quen thuộc, ở trong đầu xoay quanh.

Đau đớn đáng sợ, lan tràn tứ chi, ôn độ cực cao, nháy mắt so với hàn băng còn lạnh hơn. Nhất thời giống như bị ném vào dung nham dày vò, nhất thời lại giống như rơi vào vực sâu.

“Kính Vân! Kính Vân...” tiếng gọi lo lắng, từ nơi xa xăm nào đó ẩn ẩn truyền đến, cực kỳ giống thanh âm của Đại vương huynh.

Khuôn mặt của Lạc Vân hiện ra trước mặt, cười nói: “Thập tam vương tử đã dậy? Hôm nay có Hồng Thước chúc (cháu Hồng Thước), mau ăn một chút a.”

Kính Vân nghe được, thể nhưng ngay cả khí lực để động một đầu ngón tay cũng không có, giống như bị nhốt trong ác mộng.

Đang lúc mơ hồ không thấy Lạc Vân, lại thấy một nữ nhân ung dung đẹp đẽ, cung trang quý giá đứng ở trước mặt, khóc ròng nói: “Kính Vân, nhi tử của ta a, số ta thật khổ mà...”

Kính Vân chưa từng gặp qua mẫu phi Lệ Dong Na phi, thể nhưng lúc này lại biết đó là mẫu phi của mình. Nghĩ muốn đi qua ôm, mẫu phi lại tốc nhiên (tốc nhiên = cư nhiên, nhanh chóng) không có bóng dáng.

Trong thoáng chốc nghe thấy tiếng khóc của Tô Lệ, nàng đang bị hỏa thiêu.

Kính Vân sốt ruột muốn cứu Tô Lệ, lại rơi vào một mảnh rừng rậm âm trầm.

Tập trung nhìn kỹ, trước mắt cư nhiên vây quanh một đám sài lang ánh mắt lộ hung quang. Y kinh hoàng muốn tránh, lại sai sử (sai bảo) không được chân của mình.

Sài lang từ phía sau nhào tới trước, cắn xé thân thể của Kính Vân.

Từng mảnh từng mảnh da thịt bị cắn xé, không cách nào hình dung được đau đớn đang loạn chàng ở toàn thân.

Nhìn tâm phế của mình bị chậm rãi cắn nuốt, Kinh Vân kêu to: “Không! Không! Không...”

“Thập tam vương tử, Thập tam vương tử!” Một phen thanh âm thanh thúy truyền vào tai, so với thanh âm vừa nghe rõ ràng hơn nhiều.

Mơ hồ có người khẽ vuốt trán của mình.

Không biết qua bao lâu, Kinh Vân giãy giụa, miễn cưỡng từ trong ác mộng thoát ra, song mâu hơi hơi mở to.

Bên giường là một nữ tử mặc phục sức cung nữ, đang cúi đầu lau nước mắt.

Là Lạc Vân sao?

Kinh Vân lắc đầu, Lạc Vân đã chết. Y thoáng nhúc nhích, kinh động nữ tử bên giường.

Nàng kia ngẩng đầu lên.

Nàng bộ dạng rất xinh đẹp, tản ra quý khí của thiên kim tiểu thư, ánh mắt khốc đến sừng đỏ. Kinh Vân thấy rõ ràng khuôn mặt của nàng, không khỏi ngạc nhiên... nguyên lai là Mục Lệ, tiểu cô nương kiêu ngạo không sợ trời không sợ đất.

“Người... người tỉnh?” Mục Lệ kinh hoảng đứng lên, thân thủ sờ sờ khuôn mặt Kinh Vân, đau lòng nói: “Thương thế của ngươi thật sự rất nặng, đã hôn mê bảy ngày.” Nàng vừa nói, lệ một bên róc rách tuôn rơi.

Ta được cứu sao? Kinh Vân nhớ tới cuồng thái của Lạc Cách trước khi lâm vào hôn mê, không khỏi rùng mình một cái.

Chậm rãi quay đầu, lọt vào trong tầm mắt y là hoàng sắc (màu vàng) đại biểu cho Hoàng đế. Chính là trên song sa lại là những song sắt thô cứng, cùng với xa hoa của nơi này... không chút nào tương xứng, có vẻ thêm âm trầm.

“Đây là nơi nào?” Kinh Vân Tiêu nhẹ giọng hỏi.

“Lượng cung...”

“Lượng cung?” Kinh Vân Tiêu kinh dị lập lại, Lượng cung không phải như thế, song sa của Lượng cung cũng không có song sắt như lao ngục này.

Mục Lệ gật đầu đáp: “Hoàng thượng sau khi đăng cơ, một lần nữa tân trang lại Lượng cung, dùng làm tẩm cung, song sắt này...” Đôi mắt to khóc đến sưng đỏ đồng tình nhìn sang Kinh Vân, cắn môi nói: “Song sắt này là Hoàng thượng hạ lệnh thiết (làm).”

Biết đang ở tẩm cung của Lạc Cách, Kinh Vân trong lòng chợt lạnh. Bỗng nhiên lại nhớ đến Khai Thiệu, hỏi: “Kia... Tứ vương huynh...”

“Tứ vương tử đã được cứu khỏi vòng vây của quân Ung Hách.” Mục Lệ thần lệ (thần = thần nhiên, lệ = nước mắt -> thần nhiên rơi lệ) nói: “Mai đại tướng quân lấy tội danh chỉ huy sai lầm, làm hỏng thời cơ chiến đấu đã đưa hãn áp tải về kinh thành. Hiện tại bị giam trong thiên lao, chờ Hoàng thượng kết tội. Hoàng thượng nói, phải đợi đại quân toàn bộ chiến thắng, tái luận tội xử quyết.”

Kinh Vân Tiêu trừng to song mâu, thất thanh nói: “Xử quyết?” Y kích động, thân thể sảo động, chạm vào vết thương, không khỏi thật sâu nhú mảy.

Mục Lệ bị dọa nói: “Thập tam vương tử! Người ngàn vạn lần cẩn thận, ngàn vạn lần không nên đụng đến miệng vết thương.”

Kinh Vân chịu đựng đau đớn đến cái trán toát cả hãn (mồ hôi lạnh): “Mục Lệ, người vì sao còn đứng ở nơi này, không mau đi tìm Mục Hương phi nghĩ biện pháp cứu Tứ vương huynh? Còn có, người tại sao không gọi ta Kinh Vân?”

“Tánh mạng mấy trăm nhân khẩu của Mục gia đều nắm trên tay ta, ta muốn nàng như thế nào nàng liền phải như thế ấy.” Thanh âm lãnh liệt bỗng nhiên truyền vào tai, đập vào lòng Kinh Vân “Nàng bây giờ là cung nữ thấp hèn, tự nhiên không thể gọi thẳng danh (tên) vương tử.”

Lạc Cách thân ảnh cao lớn chuyên chế xuất hiện trong phòng. Mục Lệ chấn động toàn thân, cúi đầu quỳ xuống thỉnh an.

Không để ý đến Mục Lệ quỳ ở một bên, Lạc Cách lập tức hướng Kinh Vân đi đến. Khí thế áp bách theo hãn tới gần càng ngày càng trầm trọng, Kinh Vân không khỏi giãy giụa suy nghĩ muốn lui về phía sau.

Cho dù chỉ có thể thối lui đến góc giường cũng đã hảo.

Lạc Cách ngay cả khoảng trống ấy cũng không có lưu cho Kinh Vân, ôm đồm hoành trụ cánh tay Kinh Vân, đem y kéo vào trong lòng, thân tình cười nói: “Kinh Vân, người cuối cùng tỉnh, ta thật lo lắng a.”

Kinh Vân vốn định giãy giụa, lại thấy ngữ khí của Lạc Cách vô cùng ôn nhu, chợt nhớ tới cảnh y bị Lạc Cách đoạt lại từ Mục Hương cung, trở về đoạn thời gian sống ở Lượng cung, Lạc Cách săn sóc từng tí, ân

cần quan tâm, ngữ khí ảm áp tới không thể nói nên lời.

Ngày gần đây liên tục gặp biến cố, thể xác và tinh thần đều bị thương và mệt mỏi, đối với khoảng thời gian năm đó được Lạc Cách tận tình chăm chiều, tuy rằng ngoài miệng không nói, trên thực tế lại thật là tưởng niệm. Giờ phút này nhớ đến nụ cười ngày đó, trong lòng mềm nhũn, liền tựa vào trong lòng Lạc Cách, im lặng không nói.

Y bị thương rất nặng, toàn thân đau nhức không thôi, hạ thân lại từng đợt trồi đau, nhưng nghe thanh âm của Lạc Cách, giống như được trấn an. Biết rõ vết thương trên người đều do Đại vương huynh bá đạo này ban tặng, nhưng trong lòng cứ nhiên lại không dậy nổi oán hận, thậm chí: là ta đáp ứng, cũng không có thể trách hẳn.

“Người hôn mê nhiều ngày như vậy, ta mỗi ngày đều cực kỳ khổ sở. Nhìn người nằm ở nơi này, hận không thể thay người chịu cái đau đó.” Lạc Cách cẩn thận ôm Kinh Vân, thì thào không ngừng, giống như mặt ngữ.

Kinh Vân trong lòng quả niệm (nhớ) sự tình của Khai Thiệu, nói nhỏ: “Đại vương huynh, người định xử Tứ vương huynh ra sao? Người sẽ không thật sự xử quyết Tứ vương huynh đi?”

Lời vừa nói ra, Lạc Cách nhất thời trở nên cứng ngắc, tầm mắt sắc bén chuyển qua Mục Lệ đang quỳ ở một bên.

Mục Lệ da đầu một trận run lên, thân hình khẽ run lên.

Kinh Vân cảm giác Lạc Cách đang tức giận, vòng tay nguyên bản đang ôm mình chợt dừng sức, cơ hồ đem miệng vết thương lộn nứt ra. Giờ phút này mới đột nhiên nhớ tới sức mạnh chèn ép người của Đại vương huynh khi nào lại đáng sợ như thế, trong lòng vừa mới bắt đầu nhộn nhạo nhất điểm (một chút) nhu tình đều bị diệt hết, không khỏi thấp rên một tiếng, giãy giụa muốn trốn tránh thương tổn.

“Thật nhanh miệng.” Lạc Cách một tay ôm chặt Kinh Vân đang bắt đầu giãy giụa, một bên trừng mắt Mục Lệ, âm lãnh nói: “Thay vì dùng nó để nói những lời vô vị, không bằng dùng nó đến làm chuyện hữu dụng.”

“Đại vương huynh...” Kinh Vân giãy giụa đến lợi hại, lại trốn không ra kiềm chế của Lạc Cách, miệng vết thương ần ần xuất huyết. Tất cả đau đớn đều thoát ra, khuôn mặt tuần mỹ lập tức tái nhợt một mảnh.

Lạc Cách thấy Kinh Vân đau đến trên trán tràn đầy hãn, yêu thương hôn xuống, ánh mắt tà liếc Mục Lệ một chút, hạ lệnh nói: “Lại đây, dùng miệng thị hầu ta.”

Mục Lệ cả người chấn động, khiếp đảm nhìn sang hai người trên giường. Nàng nguyên bản không sợ trời không sợ đất, là hòn ngọc quý trên tay Mục gia, hiện tại người nhà sinh tử đều ở trong tay Lạc Cách, lại bị dâm uy của Lạc Cách chế trụ, cứ nhiên phát run chậm rãi vừa quỳ vừa lết lại, vì Lạc Cách vén khỏi vạt áo.

“Mục Lệ!” Vân Tiêu kinh hãi, y lúc trước còn giãy giụa không thôi, giờ phút này cứ nhiên ngừng lại, không thể tin nhìn Mục Lệ liếm hút dương cụ của Lạc Cách.

Lạc Cách ngồi ở bên giường, một bên ôm Kinh Vân, một bên mở ra hai chân hưởng thụ Mục Lệ thị hầu, thấy Kinh Vân cả kinh đến không thể nói, khẽ hôn Kinh Vân nói: “Nàng hiện tại không phải là thiên kim tiểu thư của Mục gia, làm việc này có cái gì kỳ quái? Càng hảo ngoạn a, người còn chưa từng thấy qua đi.” Ác ý trong lời nói, làm cho Mục Lệ đang ở nơi khổ hạ cùng Kinh Vân đồng thời tim đập nhanh.

Phân thân che kín gân xanh, cứng rắn ngăn ở trong miệng của Mục Lệ, như thế cực đại, ngay cả khe hở để nước bọt phun ra nuốt vào đều không có, chỉ bạc dính dính, theo cái đầu đóng đũa của Mục Lệ chậm rãi rủ xuống, dính trên phục trang của cung nữ.

Song mâu đen nhánh của Kinh Vân lẳng lẳng nhìn, sau một lúc lâu bỗng nhiên hét lên: “Mục Lệ! Mục Lệ! Người đang làm cái gì? Người đi mau, người đi mau!” Y dùng hết khí sức hô to, Mục Lệ lại làm như không nghe thấy, vẫn như cũ ân cần vì Lạc Cách khẩu giao (giải quyết í ả =.=) .

Có thể nào đem người bức đến loại tình trạng này?

Mục Lệ lúc trước còn tươi cười cùng y đi mua song hoa hồng, như thế nào hội lưu lạc đến loại tình trạng này?

Kinh Vân không đành lòng nhìn tiếp, quay đầu đối Lạc Cách cầu nói: “Đại vương huynh, cầu người thả Mục Lệ đi! Nàng... Nàng nơi nào đắc tội người?”

31. Chương 25-2

Lạc Cách cũng quay đầu nhìn Kinh Vân, trong mắt nhảy lên oán hận nhượng Kinh Vân hoảng sợ.

Lạc cách lẩm bẩm nói: “Mục Lệ... Mục Lệ, nàng như thế nào lại khiến người thích? Người của Mục gia người đều thích, Khai Thiệu người phải giúp, Mục Lệ cũng muốn giúp.” Tính tình càng ngạo mạn đem tâm mắt chuyển tới đỉnh đầu Mục Lệ, lạnh lùng nói: “Nàng họ Mục, đương nhiên trêu chọc đến ta.”

Kinh Vân nhìn khuôn mặt vô tình của hắn, bỗng nhiên trái tim trở nên băng giá, thân thủ muốn đẩy Lạc Cách ra, mắng: “Người đề tiện! Người đã hại Tứ vương huynh, còn muốn khi dễ Mục Lệ, người không nên đụng ta! Tránh xa ta ra!” Thần thái kích động, cùng bộ dáng đăm đăm ngày thường hoàn toàn không giống nhau.

Lời này đã nhắc lên căm giận ngút trời trong lòng Lạc Cách. Nhưng hắn ỉn nhĩn nhiều năm, trên mặt tuyệt không biểu lộ, cười nói: “Người không cho ta bính, kia muốn nhượng ai bính? Ai dám bính?”

Hắn trong lòng ôm Kinh Vân, khổ dưới có Mục Lệ thị hầu, dục vọng nơi hạ thể cần giải tỏa.

Nhìn thân hình Kinh Vân, hơn nữa lại tức giận, nơi đó phải cần đến Kinh Vân mới có thể giải phóng, không thể lại thêm tra tấn? Mang trên mặt tươi cười thản nhiên, đem dục vọng dâng trào từ trong miệng Mục Lệ rút ra, tựa vào giường, nhượng Kinh Vân tựa lưng vào ngực mình, hai tay từ sau mạnh mẽ tách ra đôi chân trắng nõn.

Khí quan nóng rực đỉnh một cái liền nhập khẩu, Kinh Vân đau đến khó có thể chịu được, làm sao có thể lại tiếp nhận xâm phạm, biết ý đồ Lạc Cách, sợ tới mức không dám nhúc nhích.

Lạc Cách liếm vành tai của Kinh Vân, trầm giọng nói: “Người cam đoan từ nay về sau nếu không nghĩ tới Khai Thiều cùng Lệ Mạ, không nghĩ đến người bên ngoài, ta liền hảo hảo thương người.”

Kinh Vân bị Lạc Cách dùng tư thế khuất nhục như vậy trình diễn trước mặt Mục Lệ, vết thương trên người đều đang kêu gào, đau đến khó có thể tự kiềm chế. Nghe xong lời nói không chút đạo lý của Lạc Cách, nhớ tới mình không có chỗ dựa, từ nhỏ bị người này mọi cách khi dễ, cư nhiên còn muốn rơi vào kết cục mặc người xâm phạm, lệ không khỏi tuông rơi, run giọng nói: “Ta... ta... ta sẽ không nói chuyện với người nữa.”

Dung nhan tuần mỹ một mảnh tái nhợt, lại cắn chặt môi dưới, càng hiện ra điềm đam đáng yêu.

Lạc Cách vốn định đe dọa bảo bối một chút, nếu y thể hiện hơi chút yếu thế liền nhuyển ngữ (lời nói êm dịu) trấn an, không ngờ y lại còn nói ra một câu như vậy. Lửa giận đốt tới đỉnh đầu, nhất thời hạ nhãn tâm, ngọc thủ tách đùi Kinh Vân ra nhấn một cái, bức bách Kinh Vân ngạnh sinh đem dục hỏa của mình hoàn toàn nuốt vào.

Niêm mạc yếu ớt lập tức chống đỡ đến cực hạn...

“A!...” Thanh âm bén nhọn của Kinh Vân vang lên. Thân thể nhận lại đau đơn như bị xé rách của lúc trước, thương thể của y lại suy yếu, tuy rằng vô cùng đau đớn, lại cắn bản vô lực giãy giụa, chỉ có thể suy yếu tựa lưng vào ngực của Lạc Cách.

Lạc Cách mãnh liệt đâm vào cơ thể của Kinh Vân, cảm giác bên trong của Kinh Vân lại nhuyển lại nhiệt, không ngừng bắt đầu qua lại trêu sáo, thân thể tuyệt đẹp co rút nhượng nhục hoa kịch liệt co rút lại, lúc này một trận khoái cảm mãnh liệt xông lên tâm trí, không kịp đề phòng phun trào vào nơi sâu nhất của Kinh Vân.

Kinh Vân đột nhiên phát hiện nhiệt lưu trong cơ thể, lại xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, hận không thể chết ngất đi.

Lạc Cách sau khi thư thái, còn không buông y ra, phân thân ở sâu bên trong u huyết rất nhanh lại nóng rực lên, bành trướng tràn ngập hoa cúc nhỏ hẹp.

“Không... không cần...” Kinh Vân kinh sợ phát hiện Lạc Cách lại phần khởi. Y đã trải qua, đương nhiên biết Lạc Cách sắp bắt đầu ở trong cơ thể qua lại loạn thống, loại đau đớn này nếu tiếp tục trải qua khẳng định không chịu đựng nổi.

Lạc Cách thấy Kinh Vân sợ hãi, run giọng cầu xin tha thứ, không khỏi yêu thương vạn phần, phóng nhiên thanh âm hỏi: “Hiện tại cũng biết sợ?”

Hắn cũng biết miệng vết thương của Kinh Vân chưa lành lại, thật sự không thể lập tức tiếp nhận sung hạnh, nhưng nhớ tới câu nói của Kinh Vân: sẽ không nói chuyện với người nữa. Lại không muốn cứ như vậy buông tha vương đệ nhượng mình thương tâm này, đảo mắt thấy Mục Lệ đang ở một bên cúi thấp đầu, nảy lên một ý định, lạnh lùng kêu: “Mục Lệ...”

Mục Lệ cả người phát run, sợ hãi ngẩng đầu đáp: “Dạ...” Nàng ở trong tay Lạc Cách, sớm bị dạy dỗ đến vô cùng phục tùng, trong Lượng cung các loại quy củ cao thấp, tự nhiên cũng biết rõ.

Lạc Cách khoe miệng khe nhúc nhích, tà khí ngăm lạnh: “Người lại đây, quỳ gối trước mặt Kinh Vân, thị hầu cho Kinh Vân.”

Lời vừa nói ra, chớ nói Mục Lệ, ngay cả Kinh Vân bởi vì đau đớn mà thần trí bắt đầu hôn mê đều thật sâu hít một hơi.

“Không tuân vương lệnh sao?” Thấy Mục Lệ kinh ngạc địa ngẩng đầu, Lạc Cách hừ lạnh một tiếng.

Mục Lệ kinh ra một thân hân, biết Lạc Cách lệnh ra như núi, không dám cãi lại, quả nhiên chậm rãi bò lên giường, quỳ gối trước đôi chân đang bị ép mở rộng của Kinh Vân.

Phân thân tinh xảo ôn thuận, nhu thuận nằm ở hạ thể của Kinh Vân. Ánh sáng màu phấn hồng, tản ra quang mang mê người.

Mục Lệ không lên tiếng, như rối gỗ phục hạ thân, đem tiểu bảo bối xinh đẹp sạch sẽ kia hàm nhập khẩu trung.

“Không! Không cần!” Cảm giác ẩm áp mềm mại nơi khổ hạ, Kinh Vân hét to.

Đều nói hoàng cung là nơi tối tăm loạn, Kinh Vân thân là vương tử cũng là thuần khiết tựa như bông tuyết từ bầu trời bay xuống. Cảnh tượng khiến người cảm thấy thẹn như vậy, y nằm mơ cũng thật không ngờ tới.

Kinh Vân mãnh liệt phản ứng khiến hoa cúc lại một trận mãnh liệt co rút, lần thứ hai kích thích dục vọng của Lạc Cách.

Lạc Cách nhú mào, dục vọng ở bên trong cơ thể của Kinh Vân mạnh mẽ chịu đựng sự co rúm nơi hoa cúc

của y, đối Kinh Vân nói: “Như thế nào? Người không phải nói sẽ không bao giờ nói chuyện với ta nữa sao?” Tiếng nói trầm thấp, tuy rằng mê hoặc lòng người, cũng đã không thể rung động tâm của Kinh Vân.

Kinh Vân dùng sức giãy giụa, chỉ muốn có thể thoát khỏi hoàn cảnh đáng sợ nơi này dù chỉ trong một lát. Phát hiện mình cuối cùng vẫn là vô ích, nội bích mềm mại trong cơ thể kêu gào đau đớn lại bị Lạc Cách chuyên chế lấp đầy, hạ thân lại bị Mục Lệ bức bách dâm mỹ kích thích, khoái cảm cùng thống khổ nhục nhã một đạo lại một đạo đánh sâu vào, không khỏi cao giọng khóc: “Ta không bao giờ muốn nhìn người nữa! Không bao giờ muốn nhìn thấy người nữa!”

Ở trong lòng y, chỉ nguyện ý không muốn gặp lại, không muốn liếc nhìn Đại vương huynh đáng sợ này, tránh đi loại xử phạt tàn nhẫn này, nên sẽ không nghĩ tới lời này càng đẩy lên bạo ngược chi tâm của Lạc Cách.

Lạc Cách hung hăng cắn răng, nghĩ đến mình thân là Hoàng đế của quốc gia, dự vọng nơi khổ hạ đã muốn phát hỏa đến khó chịu, chỉ vì thương thể của y mà chịu đựng không động, cư nhiên lại đối lấy một câu gào khóc vô tâm không can như vậy. Thiếu chút nữa muốn cuồng bạo chà đạp hoa cúc yếu ớt kia.

May mắn hắn còn tồn tại một chút lý trí, biết vương đệ này thể chất thậm yếu (cực kỳ yếu), nếu mạnh mẽ tác cẩu, chỉ sợ sẽ hồn lìa khỏi xác.

Lạc Cách tuy rằng căm tức, hận không thể hảo hảo tra tấn Kinh Vân một chút, nhưng muốn hắn giết chết Kinh Vân, hắn lại hạ không được nhẫn tâm này. đành phải mạnh mẽ kiềm chế, nghiêng răng nói: “Hảo, hảo...” Hắn nói liên tiếp mười mấy chữ hảo, đối với Mục Lệ đột nhiên quát: “Hảo hảo thị hầu. Ta muốn nhìn y tiết mười lần, nếu thiếu một lần ta liền giết cả nhà Mục gia.”

Kinh Vân nghe được cơ hồ muốn chết ngắt đi. Mục Lệ biết Lạc Cách đối phó người của Mục gia xưa nay là tâm ngoan thủ lạt (độc ác không nương tay), rốt cuộc cố không nghe tiếng kêu khóc của Kinh Vân, cúi đầu dụng tâm gấp bội, chỉ hy vọng có thể hoàn thành vương lệnh của Lạc Cách.

Kinh Vân mặc dù không muốn, thân thể rốt cuộc vẫn là tráng niên, hơn nữa Mục Lệ bị Lạc Cách điệu giáo (dạy dỗ) nên kỹ xảo đạt đến trình độ cao nhất. Không bao lâu, Kinh Vân đã muốn nhẫn không nổi ở trong miệng của Lệ Mà lần thứ hai phóng xuất.

Lạc Cách nhìn Kinh Vân thần tình mê mang, lại là thống khổ lại là kích động, hoa cúc thường thường ở khi Kinh Vân phun trào mãnh liệt co rút lại, so với hắn ở trong cơ thể luật động kích thích hơn, không khỏi lần thứ hai phóng xuất bên trong Kinh Vân.

Mục Lệ bám riết không tha, Kinh Vân mỗi lần đều sợ hãi run rẩy phun ra bạch trọc, không đợi Kinh Vân nghỉ ngơi, lại lần nữa bắt đầu liếm mút khiêu khích.

Như thế mấy lần, Dịch của Kinh Vân phun ra càng ngày càng loãng. Khổ hạ đau nhức, nơi bị hấp duyệt giống như bị đao đâm, y biết Lạc Cách hạ lệnh mười lần, giờ phút này nhiều nhất cũng chỉ mới phóng xuất năm sáu lần, tái tiếp tục, không biết phải đau thành bộ dáng gì nữa, run giọng đối Mục Lệ cầu nói: “Mục Lệ, người mau đình. Ta... ta chịu không nổi.”

Mục Lệ đầu đầy là hãn, phân thân của Kinh Vân ở trong miệng run rẩy không thôi, nàng cũng biết Kinh Vân đau cực, nghe Kinh Vân cầu nàng, ngẩng đầu khóc ròng nói: “Thập tam vương tử, ta cũng là nghe lệnh Hoàng thượng mà làm việc. Người cầu Hoàng thượng a!”

Lạc Cách ở trong cơ thể của Kinh Vân tuy rằng vẫn không hề động, nhưng bởi vì Kinh Vân liên tục co rút nên cũng đã phát tiết nhiều lần, dục hỏa dần dần hạ xuống. Hắn thấy sắc mặt của Kinh Vân tái nhợt đến trong suốt, trên thân thể tràn đầy hãn, lại nghe y cầu Mục Lệ, cảm thấy không đành lòng, cũng không muốn tiếp tục tra tấn.

Mục Lệ khuyên Kinh Vân cầu Lạc Cách, vốn là biện pháp tốt nhất, chỉ cần Kinh Vân mở miệng, Lạc Cách liền đình chỉ, tha thứ cho tâm can bảo bối này.

Không ngờ Kinh Vân ngày thường dịu dàng như thơ, giờ phút này lại trở nên quật cường. Nghe Mục Lệ nói xong, dùng sức quay đầu đi chỗ khác, thở dốc nói: “Không! Không cần...” Y nói rất nhỏ, giống như khí lực đều đã hao hết, tựa như nỗ lực hết đà. Nghe không rõ ràng lắm ý tứ của y, rốt cuộc là cầu Mục Lệ không cần tái tiếp tục, hay là nói không cần cầu Lạc Cách.

Nhưng y không chịu hướng Lạc Cách cầu xin tha thứ, đó là khẳng định

32. Chương 25-3

Lạc Cách thấy Kinh Vân như thế, lửa giận lại đốn sinh, âm thầm nghĩ: hôm nay không hàng phục người, chỉ sợ ngày sau càng khó khiến người nghe lời.

Lập tức thét ra lệnh: “Mục Lệ, đang làm cái gì? Không được đình!”

Ngoan tâm, cứng rắn nhìn vương đệ âu yếm không được nghỉ ngơi tiếp tục bị bắt phóng xuất thêm mấy lần nữa, không có sự lựa chọn nào nên phải thống khổ run rẩy, rốt cuộc chịu đựng không nổi lâm vào hôn mê.

Tất cả cuồng phong vì Kinh Vân hôn mê mà đình chỉ.

Lạc Cách cúi đầu nhìn Kinh Vân đang nhắm mắt trong lòng, trên diệp cánh (lông mi) cong dài còn tích hai giọt lệ, vô lực yếu đuối nằm trong vòng tay của Lạc Cách so với lúc tỉnh càng ôn thuận nhỏ yếu.

Phân thân nhiệt hỏa còn chôn trong thân thể ngọc ngà, Lạc Cách nhẹ nhàng rút ra một chút, khiến Kinh Vân giật mình hơi giãy giụa một chút. Cúi đầu nhìn xuống, y vẫn đang chìm trong ngủ say.

Lạc Cách biết lúc này nếu rút phân thân ra, lực ma sát hội khiến Kinh Vân đau mà tỉnh dậy. Hắn liếc mắt Mục Lệ đang ngăn người bên cạnh, hạ lệnh: “Đi, truyền ngự y.”

Mục Lệ vội vàng đứng lên ly khai.

Lạc Cách lúc này mới tái cúi đầu, ôm Kinh Vân, đem dục vọng to lớn từng chút từng chút chậm rãi rút ra. Trong quá trình rút ra, Kinh Vân không kiềm được mà khẽ run một chút. Lạc Cách ngấm kỹ khuôn mặt của Kinh Vân, lại tiếp tục nhẹ nhàng rút ra.

Thật vất vả mới hoàn toàn rút ra, đầu của Lạc Cách cũng đã đầy hãn.

Ngự y sớm chờ ở ngoài môn, nghe xong phân phó của Lạc Cách, lập tức tiến vào vì Kinh Vân chẩn bệnh. Thương thế mấy ngày trước của Kinh Vân, cũng là hãn chữa trị, hiện tại nhìn thấy cảnh tượng ghê người như vậy, không khỏi trộm nhìn Lạc Cách liếc mắt một cái, thầm nghĩ: không biết Thập tam vương tử này phạm vào trọng tội gì mà Hoàng thượng phải tra tấn như thế?

Dung mạo của Kinh Vân tuấn mỹ tinh tế, cực kỳ chọc người thương yêu, thấy y bị tra tấn đến thê thảm như vậy, tâm ngự y cũng không khỏi sinh ra tiếc hận. Sau chữa trị, lớn gan đối Lạc Cách khuyên nhủ: “Thập tam vương tử thân thể suy yếu, thật sự chịu không dậy nổi sự dày vò. Thỉnh Hoàng thượng nhượng y hảo hảo nghỉ ngơi, tĩnh tâm điều dưỡng một khoảng thời gian.”

Lạc Cách nghe ngự y nói xong, nhìn sang Kinh Vân đang nằm im lặng trên giường, quả thật bị thương đến lợi hại, cũng trở nên đau lòng.

Ở trong lòng hắn, không so đo với vương đệ bảo bối này nữa, cần phải cưng chiều y thương y, vì y có phải dùng tiền tài phú thiên hạ đều không sao cả. Nhưng vừa nhớ lại lời nói của Kinh Vân, liền hận không thể đem y ăn tươi nuốt sống, nuốt vào trong bụng.

Lại cực kỳ đau lòng, xuống tay không phân nặng nhẹ, hà tất phải ở trên người Kinh Vân phát tiết, trong lòng phần hận. Chờ quay đầu thấy thảm trạng của Kinh Vân, lại hối hận không thôi. (làm con người ta ra nông nổi đó ùi lại tiếc hận, cách yêu của anh cũng thật là... hzaaii... =.=)

Hắn xoa xoa cái trán của Kinh Vân, cảm xúc lạnh như băng, lại loan hạ thân dùng mặt nhẹ nhàng cọ cọ khuôn mặt của Kinh Vân, lắng nghe hơi thở mong manh của y, trong thần sắc tràn đầy yêu thương, ánh mắt ôn nhu như thủy.

Ngự y ở bên nhìn xem đến ngán ngời. Tân Hoàng này so với Nếu Diễn thủ đoạn tàn nhẫn thập bội, chỉ là cười khê đã đủ để lấy mạng của người ta, đem chu di cửu tộc, không thể tưởng được cũng có lúc ôn nhu thương tiếc như vậy.

Lạc Cách khinh trác (hôn nhẹ) bạc thần lạnh như băng của Kinh Vân mấy cái, thẳng đứng dậy, uy nghiêm gật đầu nói: “Ta đã biết. Người về sau không cần chữa trị cho người của cung khác, chỉ cần chuyên trị cho Kinh Vân, được ngụ ở Lượng cung, tùy thời chờ gọi. Đi xuống trước đi.”

Khiến đi ngự y, Lạc Cách tự mình vì Kinh Vân uy dược, lại sợ cung nữ khác bản thủ bản cước (mạnh tay mạnh chân) làm đau Kinh Vân, tự mình vì Kinh Vân thay đổi xiêm y, nhượng người đem tấu chương công văn hết thấy đưa đến Lương cung, ở bên giường Kinh Vân phê tấu chương.

Vào đêm, Lạc Cách nhẹ nhàng ôm Kinh Vân ngủ.

Hắn sợ ngủ say hội chuyển thân đụng tới chỗ đau của Kinh Vân, cũng không dám nhắm mắt, chỉ lặng lẽ nhìn Kinh Vân ngủ an. Hô hấp của Kinh Vân lại khinh lại hoãn (hô hấp suy yếu a), Lạc Cách lo lắng thân thủ thăm dò hơi thở của y. Ở trong lòng hắn, thật sự sợ hãi vương đệ suy yếu này ở trong mộng lặng yên biến mất.

Cứ như thế suốt đêm, Lạc Cách căn bản không có ngủ. May mắn thân thể của hắn hảo, gân cốt cường tráng, lau mặt một phen, tinh thần lại tươi tỉnh hưởng phòng xử lý chính vụ mà đi.

Ngày kế, Lạc Cách cùng các đại thần ở Khải Thiên cung thương luận xong đại sự của triều đình, vừa muốn trở về nhìn Kinh Vân, tiểu nội thị chạy vào tấu: “Hoàng thượng, thái hậu thỉnh gặp.”

Lạc Cách lạnh lùng nói: “Người quay về nói với thái hậu, ta chính vụ bận rộn. Chờ sự tình ổn, sẽ đến Mục Hương cung hướng thái hậu thỉnh an.” Đang muốn nhắc chân rời đi, bên ngoài Khải Thiên cung một trận thanh âm ồn ào truyền đến.

Theo những tiếng bước chân lung tung, cư nhiên là Mục Hương phi mang theo cung nữ xông vào.

Mục Hương phi đầu đội vương niệm đầy cảm não bảo thạch, mặc phục sức thái hậu của Song quốc, trên cổ tay là hai vòng thủy ngọc, khi bước đi phát ra tiếng đình đưng không dứt bên tai, các cung nữ quay quanh bên người. Trang nghiêm, đẹp đẽ, quý giá nói không nên.

Lạc Cách hạ người cung kính nói: “Thái hậu có việc, truyền người đến gọi được rồi. Thái hậu cần gì lao động đại giá?”

Mục Hương phi nghe Lạc Cách châm chọc như vậy, nhìn cung nữ bên người, chậm rãi nói: “Các người đều lui xuống đi, ta có lời muốn nói cùng Hoàng thượng.”

Lạc Cách gật đầu, nội thị cùng cung nữ chung quanh đều hành lễ lui ra, chỉ còn lại Lạc Cách và Mục Hương phi ở trong Khải Thiên cung rộng lớn này.

Mục Hương phi thấy người đã lui ra bên ngoài, từ từ đối Lạc Cách nói: “Hoàng thượng quá bận, nếu ta không tự mình đến, chỉ sợ là không thấy được Hoàng thượng.”

“Thái hậu nói quá lời. Thái hậu chuộng quần hậu cung, là chỉ thị của phụ vương sau khi băng hà, Lạc Cách làm sao dám khinh thị?”

Mục Hương phi liếc mắt nhìn nam tử anh tuấn đang cười khê, thở dài một tiếng, chân thành nói: “Ta hôm nay vì sao mà đến, Hoàng thượng như thế nào lại không rõ nguyên nhân. Hoàng thượng đã đăng cơ đứng đầu trong thiên hạ, Mục gia cũng đã muốn điều linh lợi bại. Ngày xưa, ta dù có ngàn vạn lần không phải cũng mặc người trả thù, cho dù giờ phút này ban cho ta bạch lăng, ta cũng chấp nhận.” Điệp cánh của nàng khê run, hướng Lạc Cách ai nói: “Ta chỉ cầu Hoàng thượng xem ở cốt nhục tình thân, buông Khai Thiệu một con đường sống. Hắn... hắn chưa bao giờ nghĩ tới cùng người tranh giành.” Nàng rất đau Khai Thiệu, vì cốt nhục này, có ăn nói khấp nép như thế nào cũng nguyện ý.

Quân quyền của Mục gia bị đoạt không sót một thứ gì, tất cả mọi người đều bị giam lỏng, Mục Hương phi sớm biết đại cuộc đã mất. Tin tức Khai Thiệu bị giam trong thiên lao được truyền đến, nàng biết Lạc Cách sẽ hạ độc thủ.

Tuy rằng thân là thái hậu, nhưng quyền hạn lại không bằng lúc trước. Không thể tham dự vào triều chính, người nhà chịu hại, thân tín trong triều đều bị trục, nàng cư nhiên một chút biện pháp cũng không có. Ở Mục Hương cung tư tiên tướng hậu (lo trước nghĩ sau). Duy chỉ có thể van cầu Lạc Cách, người đang nắm trong tay vương quyền, cầu hắn buông tha cho nhi tử độc nhất của mình.

Lạc Cách thấy Mục Hương phi đầy vẻ đau thương, thần nhiên nói: “Thái hậu yên tâm, Khai Thiệu là huynh đệ của ta, ta như thế nào hội hại hắn? Nhưng quốc gia đại sự, là Hoàng đế không thể làm việc thiên tư. Chuyện này, bốn vương chỉ có thể làm hết sức. Hy vọng có thể giúp hắn được toàn thân.” Lạc Cách dùng từ cung kính, trong lời nói lại là lãnh đạm vô tình nói không nên lời.

Mục Hương phi đại chấn, tuy biết cầu xin là vô dụng, liều mạng cũng muốn thử một lần, đi đến trước mặt Lạc Cách, kéo theo trường y hoàng sắc, cư nhiên quỳ xuống.

“Thái hậu vì sao lại như thế? Mau mau đứng lên a, bốn vương khả không nhận nổi a.” Lạc Cách ngoài miệng thần nhiên nói, một bên xoay người nâng Mục Hương phi dậy.

Mục Hương phi thần tình nhuốm lệ, ngẩng đầu cầu nói: “Khai Thiệu thật sự vô tội, hắn tính tình nóng nảy bộp chộp, kỳ thật trong lòng đối Hoàng thượng là trung thành và tận tâm. Ngàn sai vạn sai đều là một mình ta sai, cầu Hoàng thượng khai ân, hiện tại liền ban thưởng ta tử tội, không cần liên lụy người khác.”

Lạc Cách cười nói: “Ta xử lý quốc sự công chính không thiên vị, vương tử phạm pháp cũng như thứ dân, như thế nào hội liên lụy người khác? Thái hậu chớ lo, cho dù Khai Thiệu bị xử tử, người vẫn là thái hậu của Song quốc, vinh hoa phú quý tự nhiên không thiếu.” Thấy Mục Hương phi lung lay sắp đổ, cơ hồ muốn té xỉu, trong lòng phi thường khoái ý, lại nói: “Trong cung phục sức của thị nữ là thiên hồng sắc, ta nhìn thật chóng mắt. Thỉnh thái hậu hạ lệnh, đều đổi thành lục sắc đi, lục sắc tràn đầy sinh cơ, nhìn thoải mái một chút.”

Hắn cười khúc khích, dụng tâm kín đáo rồi nói tiếp: “Ngày đó Mai Đóa muội tử của ta, thích nhất lục y mà.”

Lời vừa nói ra, Mục Hương phi trên lưng hàn ý đốn khởi, bi thiết một tiếng, rốt cục suy yếu ngã xuống đất.

Lạc Cách khinh miệt nhìn Mục Hương phi nằm trên đất liếc mắt một cái, gọi người hầu, phân phó nói: “Thái hậu thân thể có bệnh nhẹ, phù trở về hảo hảo thị hầu.”

Không hề nhìn Mục Hương phi liếc mắt một cái, quay đầu nhắc chân rời đi.

(ta nói a... sau này anh sẽ hối hận vì việc làm hôm nay a... hzaaii...)

33. Chương 25-4

Kinh Vân ngủ rồi tỉnh tỉnh rồi ngủ, hôn mê vài ngày, chậm rãi tỉnh lại.

Trợn mắt chỉ thấy Lạc Cách ngồi ở bên giường, đội vương miện cao cao đang xử lý công văn, vội vàng nhắm mắt giả bộ ngủ, lại như thế nào trốn được ánh mắt của Lạc Cách.

“Tỉnh?” Lạc Cách ném đi công văn đang cầm trong tay, thân thủ giúp đỡ Kinh Vân tựa vào đầu giường, cúi đầu nhìn y.

Kinh Vân khuôn mặt sợ hãi né qua một bên, lại dùng ánh mắt đen láy tà liếc Lạc Cách một cái.

Nguyên tưởng rằng Đại vương huynh bá đạo này hội giận dữ, không ngờ Lạc Cách hôm nay tâm tình vô cùng tốt, không trách Kinh Vân, cũng không cưỡng ép, cười hỏi: “Đói bụng sao? Đã vài ngày không hảo hảo ăn gì rồi.” Nói xong gọi người dâng thiện.

Kinh Vân quả thật đói bụng, vài lần nghĩ muốn tự mình lấy thìa, đều không sử dụng được sức lực. Lạc Cách trên mặt dạng khai tươi cười, đem ngọc thủ Kinh Vân bãi trở về hai bên, giải khai áo ngủ bằng gấm, đem vương đệ này từ đầu đến chân bọc kín, chỉ lộ ra khuôn mặt tuần mỹ.

“Ta đến uy người.” Cẩn thận múc chút đồ ăn đưa đến bên miệng Kinh Vân.

Kinh Vân nhìn cái thìa trước mắt, lại nhìn Đại vương huynh đang cười đến thân thiết. Xưa nay ánh mắt trong suốt luôn bình tĩnh vô ba, giờ lại có điểm cảnh giác hoài nghi.

Lạc Cách trước mắt, cùng Lạc Cách trước kia ở Lượng cung đối y ngoan ngoan phục tùng giống nhau như đúc. Trừng phạt lúc trước, giống như chỉ phát sinh ở trong mộng.

“Như thế nào không ăn? Nóng sao?” Lạc Cách đem thìa đặt bên môi thử xem, gật đầu nói: “Đúng vậy có

điểm nóng.” Lại đặt lên miệng hơi hơi thổi hai cái, rồi lại đưa đến trước miệng Kinh Vân.

Chuyện bị Lạc Cách uy thiện đã sớm thành thói quen, Kinh Vân tuy rằng tràn ngập canh giặc, vẫn là ngoan ngoãn há mồm, nhượng Lạc Cách uy mình.

Lạc Cách trong lòng cực kỳ âm áp, thấy Kinh Vân ăn non nửa chén cơm, đơn giản tà ngời ở đầu giường, đem Kinh Vân nhẹ nhàng ôm vào lòng, cúi đầu chậm rãi uy y.

Kinh Vân mơ mơ màng màng, thoáng như trở lại năm đó, dựa vào vòm ngực vừa nhiệt vừa rắn chắc, thầm nghĩ sau khi dùng thiện xong liền cứ như vậy mà oa ngủ, cảm giác được ngọt ngào.

Ngoan ngoãn ăn xong một chén cơm, Lạc Cách lại gọi người dâng lên nhiệt thang (canh nóng).

Cung nữ thật cẩn thận đem thang đưa lên, khẽ ngẩng đầu hướng Kinh Vân thân thiết nhìn thoáng qua.

Kinh Vân vừa thấy, cư nhiên là Mục Lệ.

Giống như bỗng nhiên bị đâm một kiếm, Kinh Vân thân thể nháy mắt cứng còng.

Vừa thấy gương mặt quen thuộc lại xa lạ này, trí nhớ đáng sợ như bài sơn đảo hải hướng y đánh tới. Đau đớn mãnh liệt cùng sỉ nhục bỗng nhiên giống như ác quỷ ở địa ngục kêu gào đòi thả ra.

Cảnh tượng bị Lạc Cách mạnh mẽ cường bạo, đồng thời lại bị Mục Lệ bức bách phóng xuất tái hiện rõ ràng trước mắt.

“Không!” Kinh Vân toàn thân buộc chặt, thân thủ theo phản xạ, một phen đẩy ra Lạc Cách đang đắm chìm trong nhu tình mật ý.

Một đẩy này Kinh Vân đã dùng hết toàn bộ khí lực, Lạc Cách không kịp đề phòng bị Kinh Vân giãy thoát.

Nhiệt thang đổ hết lên người Lạc Cách, ngưng đọng (đồ dùng của vua) tinh xảo từ làm từ cẩm thạch rơi trên mặt đất, loảng xoảng một tiếng hóa thành mảnh nhỏ.

“Kinh Vân, có bị bỏng?” Lạc Cách mãnh đứng lên, kinh hoảng hỏi, thân thủ xem xét động tĩnh của Kinh Vân.

Kinh Vân so với hắn càng kinh hoảng, trốn tránh thân thủ đang với tới của Lạc Cách, khàn khàn kêu lên: “Tránh ra! Ta không muốn tiếp tục nhìn mặt ngươi!”

Lời này là tâm bệnh của Lạc Cách, nhượng ánh mắt của Lạc Cách đương trường trừng lớn.

Kinh Vân cũng không nhìn hắn, một mặt liều mạng nhắm mắt lắc đầu: “Không muốn gặp người! Không muốn gặp người! Không muốn gặp người...” Ý quá mức kích động, càng về sau càng mang theo khóc âm.

Lạc Cách ngây người tức giận, hô hấp dần dần thô, lãnh đạm nói: “Không muốn gặp ta?” Hắn nhẹ nhàng hừ một tiếng, trầm giọng nói: “Không muốn gặp ta?” Bỗng nhiên tựa như mãnh thú đuổi bắt con mồi một phác tiến tới, giữ chặt ngọc thủ của Kinh Vân rống to: “Người dựa vào cái gì không nhìn ta? Người dám khán vương lệnh?”

Thấy Kinh Vân căn bản không có nghe, càng thêm tức giận, uy hiếp nói: “Người dám khán vương lệnh, ta liền... liền...” Đang lúc khí cực, cư nhiên phát hiện không có chuyện gì có thể uy hiếp được vương đệ đáng giận này, tức giận lại càng thêm vượng.

Kinh Vân liều mạng giấy giữa, miệng vẫn mấp máy, không ngừng khóc kêu: “Không thấy! Không thấy! Không thấy...”

Lạc Cách trong cơn giận dữ, toàn thân nhiệt hỏa không chỗ phát tiết, đơn giản đem Kinh Vân khiêng trên vai, bỗng nhiên rời khỏi phòng.

Nếu Lạc Vân còn ở đây, đã sớm tiến lên liều mạng khuyên can, đáng tiếc nàng đã qua đời. Bên cạnh chỉ còn lại Mục Lệ luôn muốn tự bảo vệ mình, khiếp sợ đứng ngây người, nào dám ngăn cản Lạc Cách?

Lạc Cách đem Kinh Vân đang kêu khóc khiêng ra khỏi phòng, bên ngoài nhiệt độ chợt giảm xuống nhượng Kinh Vân liên tục run rẩy, thanh âm kêu khóc thấp dần.

Cái lạnh này lại không thể dập tắt được lửa giận của Lạc Cách, đi đến bên bờ hồ đã kết một tầng băng mỏng, cư nhiên cứ như vậy đem Kinh Vân ném xuống.

Tiểu hồ này, đúng là cái hồ năm đó Lạc Cách ép Kinh Vân đi mò tìm cái chén.

Mặt hồ bị Kinh Vân va chạm, lập tức vỡ ra. Hãn thủy lãnh tận xương, quán nhập (rót vào) trong miệng Kinh Vân, ngăn chặn thanh âm kêu khóc của y.

Cả người bị hàn khí xâm nhập, xương cốt cơ hồ đều muốn kết băng.

Kinh Vân lập tức đông lạnh đến sắc mặt đều tái nhợt, răng nanh không ngừng khanh khách va chạm. May mắn hồ nước rất cạn, bản năng sinh tồn khiến y miễn cưỡng đứng lên, cô linh đứng giữa tiểu hồ, thân sắc một mảnh mờ mịt, đành chỉ kêu khóc.

Lạc Cách tức giận còn chưa hồi phục, thấy Kinh Vân đứng giữa trong hồ không chịu cầu xin tha thứ. Do đó khó nguôi hận, cũng nhảy xuống hồ nước lạnh như băng, cường hân ấn xuống Kinh Vân đã không thể phản kháng, thẳng đến khi Kinh Vân mềm nhũn ngã xuống đáy hồ.

Hai người nhất thời đều bị hàn thủy trong hồ xâm nhập vào tận xương tủy.

Kinh Vân vừa lạnh vừa sợ, không thể hít thở được không khí, liều mạng giãy giụa đứng lên. Mặc cho y dùng hết khí lực, lại không giãy khỏi ngọc thủ đang chặt chẽ bám trên vai mình của Lạc Cách.

Lạc Cách hơi thở dồn dập, ở trong nước nhìn đến thần sắc thống khổ của Kinh Vân, thấy y dần dần không còn giãy giụa nữa, lửa giận trong lòng rốt cục phát tiết hoàn, mới đem y ôm chặt, hai người ướt đầm trở lại tấm cung ẩm áp.

Ngự y tự nhiên được lập tức gọi đến, uy Kinh Vân uống hoàn bát được nóng bỏng giúp xua đi hàn khí.

Màn đêm buông xuống, Kinh Vân sốt cao, nhiệt độ trên người nóng đến dọa người.

Ban đầu chỉ là sốt cao, dần dần toàn thân nóng lạnh, lằm vào nói mê nói sáng.

Lạc Cách canh giữ bên người Kinh Vân, cũng không khỏi sợ hãi, thời thời khắc khắc không dám rời đi, không ngừng uy dục cho Kinh Vân, trong lòng vừa hận vừa hối, đau lòng không thôi.

Đêm hôm sau, Kinh Vân càng nóng sốt đến lợi hại. Làn da phỉm hồng, khiến người ta lo lắng.

“Kinh Vân, Kinh Vân...” Lạc Cách không ngừng ghé vào tai y khẽ gọi, chỉ hy vọng y có thể mở to song mâu nhìn mình.

Kinh Vân vẫn đang nói mê nói sáng, trong miệng khinh hô: “Mẫu phi... Mẫu phi...”

Gọi Lệ phi một trận, lại bắt đầu gọi: “Lạc Vân... Lạc Vân...”

Đôi mi thanh tú nhanh tức (nhú), vẻ mặt đầy đau thương đến đáng thương.

Lạc Cách thấy được tính không hiệu quả, nhiều lần truyền ngự y tiến vào mắng, bảo hẳn tái kê tân dược.

Thấp thỏm lo âu đứng ở bên người Kinh Vân, môi đối môi vì Kinh Vân uy dục.

Trời gần sáng, Kinh Vân vẫn còn nhẹ giọng thì thảo, lần này lại gọi Lạc Cách: “Đại vương huynh... Đại vương huynh...”

Y cả đời cơ khổ, thật sự không có bao nhiêu người tồn tại trong trí nhớ của y. Lạc Cách cùng Lạc Vân, kỳ thật là người tối quan trọng trong sinh mệnh của y.

Lạc Cách không dám ngủ vì y thủ cả một đêm, giờ phút này nghe thấy Kinh Vân nhẹ nhàng gọi, cơ hồ lệ nhanh rơi. Nằm ở trên người Kinh Vân đáp: “Kinh Vân, ta ở đây, Đại vương huynh ở nơi này.” (em nó bên anh còn “áp” em nó ke ke ke =3=)

34. Chương 26-1

Khai Thiệu bị áp tải về kinh thành, nhốt tại thiên lao thời gian cũng không ngắn.

Lúc ban đầu hắn không ngừng tức giận mắng Mai Nho đê tiện, hận thương thiên (ông trời) không có mắt, vu hãm (vu oan, hãm hại) hắn làm hỏng thời cơ chiến đấu.

Mắng mấy ngày liền, cũng thấy không có ý tứ. Ân oán của Mai gia cùng Mục gia, hắn biết rất thậm tường (tường tận). Hai nhà mấy năm liên tục tranh phong, thủ đoạn đê tiện dùng không hết, lọt vào kết cục như vậy, cũng không có gì kỳ quái.

Nghĩ đến oán trời trách đất cũng vô dụng, đơn giản sướng vui vẻ, nông nhênh làm tù phạm vương tử (tù nhân là vương tử) của hắn.

May mắn trong thiên lao lao tốt (cai ngục) có lễ với Mục gia, lại biết thân phận của hắn quý trọng, không dám khinh thường, mỗi ngày ân cần thị hầu, hảo tửu mỹ thực đều đưa lên.

Hắn thiên tính hào phóng, tuy rằng thành tù nhân, lại chiếu ăn chiếu uống (được chiếu cố trong ăn uống), so với Mục Hương phi ở trong thâm cung cấm y ngọc thực tốt hơn rất nhiều.

Nhưng có đôi khi nhớ tới mẫu phi cùng người của Mục gia, biết bọn họ thân ở dưới sự khống chế của Lạc Cách, không biết phải chịu nhiều ít khi dễ, không khỏi lo lắng.

Nhớ tới Thập tam vương đệ dụ ngoan khiêm tốn, lại không yên lòng.

Lạc Cách có ý định chậm rãi báo thù, cố ý đồng ý để người Mục gia có thể đến thiên lao vấn an Khai Thiệu. Không chỉ như thế, cung nữ giống như Mục Lệ cũng có thể thường xuyên đến chỗ của Mục Hương phi.

Quyền uy trong tay, hoàng cung thiên lao thủ vệ nghiêm nghị, Lạc Cách cũng không sợ Mục Hương phi bày trò đê tiện gì.

Thong thả nhìn người Mục gia giãy giụa cầu sinh, nhẫn nhục sống tạm bợ, nhìn Mục gia bị hủy diệt sa đọa,

là thú vui của Lạc Cách.

Ngày hôm đó, Mục Lệ lại tới thăm Khai Thiệu.

Làm một kiện y phục mới, Mục Lệ không dám ở mặt trên Tứ vương tử lộ ra dấu hiệu gì, chỉ e làm cho Lạc Cách tức giận. Đưa cho Khai Thiệu nói: “Tứ vương tử, người thử xem, là do ta làm, chỉ sợ không hợp thân.”

Mỗi lần thấy Mục Lệ bị Lạc Cách cho đòi nhập Lượng cung thị hầu, liền nhớ lại cái chết của tiểu cô nương ở Mai gia. Khai Thiệu biết hành động này của Lạc Cách đơn giản là vì báo thù.

Thấy Mục Lệ dung nhan tiêu tụy, Khai Thiệu buồn thanh hỏi: “Hoàng thượng có phải hay không ủy khuất người?”

Mục Lệ một bụng mật vàng (ủy khuất), ở Lượng cung chịu đủ loại nhục nhã tra tấn khinh thường, không dám hướng người bên ngoài nói. Nghe Khai Thiệu hỏi, song mâu đỏ lên, cúi đầu nói nhỏ: “Thị hầu chủ tử, chịu điểm ủy khuất hẳn là việc đương nhiên.”

Khai Thiệu biết nàng cố ý giấu diếm, cũng không truy vấn, nhớ tới Kinh Vân, lại hỏi: “Kinh Vân hiện tại như thế nào? Có người làm khó y không?” Kinh Vân vì hấn chạy vội về kinh thành cầu cứu, sau lại bị Lạc Cách giam lỏng, hẳn đã sớm từ miệng người bên ngoài biết được.

Mục Lệ mím môi nói: “Thập tam vương tử tốt lắm, không ai làm khó y.”

Khai Thiệu nghe Mục Lệ nói như vậy, lòng nghi ngờ dần khởi, nói: “Mục Lệ, người đừng gạt ta. Kinh Vân thật sự tốt sao?”

Mục Lệ rưng rưng gạt đầu nói: “Thật sự, Thập tam vương tử tốt như vậy, như thế nào sẽ có người làm khó y?”

Khai Thiệu phun một hơi, thở dài: “Vậy thì hảo. Ta thực lo lắng cho Kinh Vân, y tâm tư đơn thuần, cũng sẽ không phòng nhân, chỉ sợ sẽ ăn rất nhiều thiệt thòi. Nếu có thể gặp y một lần, ta an tâm.”

“Thập tam vương tử bị vương lệnh cưỡng chế bế môn tư quá (nhốt mình kiểm điểm), không thể ra ngoài.” Mục Lệ nhẹ nhàng nhìn Khai Thiệu liếc mắt một cái, thâm than người này thật nhiệt tâm, bản thân đều khó bảo toàn còn vương tử bạn Kinh Vân.

“Đúng vậy...” Khai Thiệu nắm thật chắc thiết chì của thiên lao, buồn bã nói: “Ta hiện tại ở trong tình cảnh này, còn không thấy tốt. Y đã muốn đủ khổ, sao còn muốn hại y?”

Mục Lệ thấy Khai Thiệu đối Kinh Vân thật là thân thiết, nhớ tới tình huống bi thảm của Kinh Vân, lại

nhớ đến trên dưới mấy trăm nhân mạng của Mục gia bị người thao túng, rốt cuộc nhịn không được, khóc sụt sụt chạy đi đi.

Ngày ấy Kinh Vân bị Lạc Cách ném vào hồ băng, y bệnh nặng mới khỏi, thân thể suy yếu, lập tức bị sốt cao.

Gây sức ép cả một đêm, sáng hôm nay đã muốn bình ổn, Kinh Vân đã an tĩnh lại, ngủ thật say. Ngự y bị Lạc Cách mấy lần trách cứ, nơm nớp lo sợ ra một phen hãn, biết Thập tam vương tử vượt qua đại kiếp nạn, đem khẩu khí đang nghẹn ở trong lồng ngực thật cẩn thận thở ra.

Lạc Cách thấy Kinh Vân nhiệt độ đã lui một chút, rốt cục trầm tĩnh lại, mới phát hiện đã lao lực một đêm, xiêm y trên người trong ngoài đều ướt đầm, tất cả đều đã ra đầy hãn.

Kinh Vân được đốc lòng chiếu cố, ngày hôm sau liền tĩnh lại. Toàn thân bủn rủn vô lực, khó chịu nói không nên lời.

Ngày kế tiếp, Lạc Cách trừ bỏ xử lý quốc sự, còn lại đều làm bạn ở Lượng cung. Tất cả việc lớn nhỏ của người hầu, hần đều tự mình ôm lấy mọi việc. Kinh Vân cực không thích Lạc Cách chạm vào y, nhưng nếu để cho Mục Lệ đã nhìn thấy y bị cưỡng bạo lại vì y uy cớm thay y phục, y lại khó có thể chịu được, đành phải ngoan ngoãn nghe theo an bài của Lạc Cách.

Lạc Cách đối với Kinh Vân vẫn là như cũ, mỗi lần bắt đầu đều là ôn nhu vạn phần, cẩn thận lấy lòng nói không hết lời. Nhưng chỉ cần Kinh Vân mở miệng vì Khai Thiệu và Mục Lệ cầu tình, lập tức liền giống như đổi thành một người khác, tức giận càng không thể văn hồi. Hần trải qua sự việc của hai lần trước (ý nói hai lần hành hạ bé Vân a), nên không dám đối với Vân Tiêu động thủ, nhưng đá văng bàn ghế, quát mắng uy hiếp là không thể thiếu a.

Kinh Vân đã quen với tình tình nóng giận của Lạc Cách, cũng không kỳ quái, tâm tư đã thích ứng trong mọi tình cảnh.

Khi Lạc Cách tức giận tựa như cuồng phong tảo cảnh (gió lớn quét đổ mọi vật), Kinh Vân vài lần có suy nghĩ Đại vương huynh hội phác (chạy) lại đây một kiếm giết chết y, càng về sau càng hần lại tự mình nổi giận đùng đùng.

Qua một tháng, Lượng cung liền giống như bị hoàng long bá đảo (nơi bị rồng đi qua), người hầu cung nữ mỗi người cảm thấy bất an.

Thập tam vương tử là nơi long đến, long vây quanh y quất, cố tình y bất động như núi, an nhàn thản nhiên.

35. Chương 26-2

Ngày hôm đó Kinh Vân tỉnh lại, khát nước không chịu nổi. Trợn mắt nhìn, Lạc Cách cư nhiên không ở đây. Hẳn bình thường tả hữu làm bạn bên mình không chịu rời đi dù chỉ một lát, hôm nay không biết đi đâu.

Thân thể của y suy yếu, lại gặp tính tình của Lạc Cách khi hỉ khi khí (giận), thường thường hai ba ngày lại bị thương một lần, lại muốn bị tiểu bệnh một hồi. Cho nên tĩnh dưỡng đến nay, vẫn như cũ không thể xuống giường.

Kinh Vân ngẩng đầu nhìn tứ phía, muốn gọi người mang nước, không ngờ hôm nay ở hậu phòng, cư nhiên chỉ có một mình Mục Lệ.

Từ khi phóng xuất trong miệng Mục Lệ, Kinh Vân nhìn thấy Mục Lệ liền xấu hổ không thôi, không muốn cùng Mục Lệ nói chuyện nhiều, lúc nào cũng khắc khắc trốn tránh Mục Lệ, giờ phút này trong phòng chỉ có hai người, hết sức khó xử.

Kinh Vân tình nguyện chịu khát, cũng không nguyện sai sử Mục Lệ. Lúc này nhắm lại ánh mắt giả bộ ngủ, chỉ hy vọng Lạc Cách sớm một chút trở về.

Nhịn một canh giờ, Lạc Cách còn chưa trở về, cũng không thấy các cung nữ khác tiến vào thị hầu, Kinh Vân bối rối.

Bụng dưới bỗng nhiên bị đau.

Lại cắn răng nhẫn nhịn thêm nửa canh giờ, bụng càng phát ra đau đớn. Kinh Vân cuộn thành một đoàn, sắc mặt trắng bệch.

Mục Lệ tuy rằng cúi đầu, kỳ thật luôn luôn quan sát động tĩnh của Kinh Vân, thấy thế tiến tới khinh hỏi: “Thập tam vương tử, muốn đi mao xí (nhà vệ sinh)?” Lúc mở miệng, trên mặt cũng đã đỏ một mảnh, nghĩ đến việc ngày đó, cực kỳ xấu hổ.

Mặt của Kinh Vân so với Mục Lệ càng hồng ba phần, hẳn thật sự nhịn không được, miễn cưỡng gật gật đầu.

“Nô tỳ thị hầu ngài đi.” Mục Lệ nâng Kinh Vân dậy.

Thật vất vả mới xong, Mục Lệ phù (đỡ) Kinh Vân quay về giường. Hai người đều trầm mặc không nói, tình thế lại xấu hổ.

Hơn nửa ngày, Vân Tiêu mới nhìn chằm chằm ngoài song sa, nhẹ nhàng hỏi: “Nghe nói Đại vương huynh chấp thuận các người được gặp Tứ vương huynh.”

“Dạ ”

“Tứ Vương huynh có khỏe không?”

“Hảo.”

“Các người thật tốt, có thể thấy hẳn. Ta cũng muốn gặp Tứ vương huynh một lần.”

“Kỳ thật...” Mục Lệ sợ hãi nói: “Tứ vương tử cũng thực lo lắng Thập tam vương tử, cực muốn gặp mặt Thập tam vương tử.”

“Thật vậy sao?” Kinh Vân quay đầu, cùng ánh mắt của Mục Lệ chạm nhau, hai người đồng thời ngượng ngùng vuốt tóc tránh né.

Đang không biết nói gì, lại nghe thấy người hầu bên ngoài cao truyền: “Hoàng thượng giá lâm.”

Mục Lệ chấn động, vội vàng khoanh tay thối lui đến góc phòng nín thở đứng.

Kinh Vân đang muốn chui vào trong chăn, thân ảnh cao lớn của Lạc Cách đã muốn ra xuất hiện ở cửa phòng, trên mặt đầy tươi cười nói: “Tĩnh lại không thấy ta, có nhớ ta không?” Đến gần bên giường đem Kinh Vân ôm vào trong lòng tùy ý hôn bạc thân của y.

“Đại vương huynh...” Kinh Vân lên nhìn thần sắc của Mục Lệ, luống cuống tay chân trốn tránh.

Cảm giác của Lạc Cách rất miễn tuệ sâu sắc, vào phòng đã cảm thấy có điểm lạ, nhìn theo ánh mắt Kinh Vân, sắc mặt chuyển âm, thấp giọng lệnh: “Mục Lệ...”

Mục Lệ không biết Lạc Cách lại muốn làm gì, nơm nớp lo sợ đáp: “Dạ.”

“Người đi ra ngoài.”

Mục Lệ vốn tưởng rằng sẽ bị tra tấn liền thở mạnh một hơi, vội vàng hành lễ ly khai.

Lạc Cách nhìn Mục Lệ rời đi, xoay mặt nhìn Kinh Vân, khuôn mặt âm trầm lại tỏa nắng, cười hỏi: “Người như thế nào lại ra đây? Ngày lạnh như thế, nằm trong ổ chăn không tốt hơn sao? (anh đang ủ mẩn a =.=)”

Kinh Vân đối tính tình quái dị này, không hề biện pháp với Đại vương huynh nháy mắt có thể phong vân biến sắc, được hắn chăm sóc ôn nhu như thế, nghĩ muốn kháng cự cũng kháng cự không được, đành phải áp dụng sách lược cũ, quay đầu đi chỗ khác, ngơ ngác nhìn ra ngoài song sa không lên tiếng.

“Kinh Vân...” Thanh âm trầm thấp mê hoặc lòng người của Lạc Cách nhẹ nhàng vang lên, vuốt ve khuôn mặt tuần tú của Kinh Vân, mang theo tính cách dây dưa của hài đồng nói: “Cùng ta trò chuyện, ta muốn cùng nói chuyện với người.”

Kinh Vân trên mặt vẫn lạnh nhạt, nhưng nghe ngữ khí quen thuộc của Lạc Cách, thần kinh không khỏi bị ôn nhu của hắn làm cho xúc động. Lặng lẽ nhìn lên khuôn mặt đầy nhu tình của Lạc Cách liếc mắt một cái, lại đem ánh mắt nhìn ra ngoài song sa, không nói được lời nào.

“Kinh Vân, ta rất nhớ người.” Lạc Cách liếm liếm ngón út của Kinh Vân, lòng tràn đầy vui mừng, giống như có được thiên hạ này còn không bằng một cái ngón út không công tinh tế (=.=), ôn nhu nói: “Ta rất thích người.”

Kinh Vân bị hắn liếm đến từng trận phát run, rút về ngón út đang bị Lạc Cách nắm trong tay, không muốn phản ứng.

Lạc Cách ghé vào tai y cúi đầu nói ra tất cả tình yêu, Kinh Vân một từ cũng không nghe thấy.

Lạc Cách cũng không quan tâm, chỉ dịu dàng ôm Kinh Vân nhẹ giọng thì thào.

Càng về sau, lại đem việc quốc sự hôm nay mình xử lý từng cái từng cái nói cho Kinh Vân, hận không thể cùng y chia xẻ tất cả.

“Cửu cửu lại truyền tin chiến thắng, Ung Hách quốc rất nhanh bị đánh về nước, cả nước sẽ quốc khánh ba ngày. Kinh Vân, ngươi có muốn ra cung đi chơi không? Hiện tại ngoài cung phi thường náo nhiệt, mỗi người đều cao hứng phấn chấn, hơn nữa...”

“Đại vương huynh...”

Nghe thấy tiếng gọi nhỏ đến không nghe được của Kinh Vân, Lạc Cách lập tức ngưng lại lời nói thao thao bất tuyệt của hắn, ngọt ngào đáp: “Kinh Vân, ta ở đây.”

Kinh Vân vẫn là nhìn ngoài song sa lộ vẻ như đang tinh tế cảm thụ, sâu kín hỏi: “Ung Hách quốc đại bại, thời điểm luận công khen thưởng, có phải hay không sẽ phán tội của Tứ Vương huynh?”

“Kinh Vân...”

“Ngươi hội phán tử tội cho Tứ vương huynh sao?”

“Hắn tội không thể tha thứ. Thống soái bắt lực, làm cho toàn quân cơ hồ tẫn mạng trong tay địch thủ. Nếu không phải ta lệnh Mai Nho phát binh cứu viện, ngay cả hắn cũng sẽ tử ở Cửu Thiên sơn.”

Kinh Vân quay đầu, thản nhiên nhìn Lạc Cách liếc mắt một cái, ngẩng đầu nói: “Một khi đã như vậy, ta là phó tướng, cũng là tội không thể tha, thỉnh Đại vương huynh đem ta cùng xử quyết.”

Lạc Cách không ngờ Kinh Vân nói ra lời này, yết hầu cứng lại, hít mạnh một hơi, trầm giọng nói: “Đây cùng người không quan hệ. Kinh Vân, người không cần tiếp tục che chở hắn!”

“Hảo, ta không che chở hắn.” Không đợi Lạc Cách đổi khí (giận) thành hỉ, Kinh Vân đã chậm rãi nói: “Ta muốn gặp Tứ vương huynh.”

“Người gặp hắn làm cái gì?”

“Ta muốn nhìn thấy hắn, cùng hắn trò chuyện.”

Lạc Cách sắc mặt đại biến, từ thanh (xanh) sang hồng, từ hồng sang tử, thấy Kinh Vân vẫn im lặng nằm trong lòng mình, tuấn tú nhu thuận nói không nên lời, áp chế cơn tức, rầu rĩ nói: “Người có thể gặp ta, có thể cùng ta nói chuyện, để ý đến hắn làm gì?”

“Tứ vương huynh...” Kinh Vân mím môi nhẹ nhàng nói: “Tứ vương huynh hắn đối đãi với ta tốt lắm.”

Cơn tức của Lạc Cách rốt cục áp không được, giận tím mặt, nâng cằm của Kinh Vân lên tổn hơi thừa lời găm nhẹ: “Hắn đối đãi người hảo? Ta đối đãi người không hảo sao?”

Kinh Vân không lên tiếng, yên lặng nhìn Lạc Cách.

Y trầm mặc, bị chỉ trích của Lạc Cách làm cho im lặng. Lạc Cách nhớ tới mình quả thật có thời điểm đối Kinh Vân không tốt, trở nên nôn nóng, nắm chặt bả vai của Kinh Vân nói: “Ta đối với người không hảo? Nhiều người như vậy người không tìm, vì cái gì cố tình muốn tìm Khai Thiệu!” Dứt lời cường hôn, chà đạp hồng thần non mịn.

Kinh Vân biết lại phạm vào bệnh cũ của Đại vương huynh, giãy giụa tránh né nụ hôn của hắn. Chân đá vào bụng Lạc Cách, giống như đá vào tường đá, không có chút hiệu quả.

Lạc Cách thô lỗ xâm nhập chiếm đoạt, cơ hồ muốn đem tất cả thủy khẩu của Kinh Vân rút cạn, mới thoảng buông ra ngọc thủ.

Kinh Vân nằm ở trong lòng hắn thở giống như cá mắc cạn, chống đỡ không được địa tựa vào vòng tay của hắn.

Tiếng thở dốc dồn dập dần dần thông thả, khuôn mặt tái nhợt vẫn là lạnh nhạt bất biến, lạnh lùng nhìn Lạc Cách.

Lạc cách thật sâu khóa mi (nhú mày), nhìn Kinh Vân cổ tay bị nắm ra hồng ngân, oán hận nói: “Ta không cho phép người gặp hần. Người dám khán vương lệnh, ta tuyệt không tha.” Mâu đồng thâm thúy chăm chú nhìn Kinh Vân một lát, xác định y đã đem lời cảnh cáo đầy hàm xúc chậm rãi tiêu hóa, mới đem Kinh Vân thả lại trên giường, vì y đắp hảo chăn, nghiêng răng nghiêng lợi ly khai.

Ở ngoài Lượng cung dạo một vòng, phất tay gọi nội thị, phân phó nói: “Đi gặp thái hậu, nói cho nàng Mai Nho tướng quân đại thắng, triều đình rất nhanh luận tội trọng phạm làm hồng quân cơ. Thỉnh nàng thừa dịp còn có cơ hội, nên đi thăm Tứ vương tử nhiều hơn một chút.”

Thấy nội thị lĩnh mệnh rời đi, tưởng tượng đến bộ dáng đáng thương của Mục Hương phi, cơn tức hạ xuống vài phần.

Tái dạo một vòng, xác định cảm xúc của mình đã muốn hồi phục, sẽ không tái đối Kinh Vân làm ra chuyện gì đáng sợ, mới quay về Lượng cung.

Đi vào phòng trong, Kinh Vân đã ngủ.

Có lẽ là bởi vì lúc trước cùng Lạc Cách tranh chấp nên mệt nhọc, giờ phút này nằm trên giường nhắm mắt lại, ngủ thật sự ngọt ngào.

Lạc Cách thấy bộ dáng y ngủ rất đáng yêu, trên khuôn mặt tuần mỹ một chút tỳ vết cũng không có, không khỏi tiến tới điểm điểm sòng mũi cao cao của y, lại cúi đầu hôn lên điệp cánh (lông mi) thật dài.

Đứng dậy đi đến đầu giường ngồi xuống, lại nhịn không được chậm rãi vuốt ve nhuễn phát của Kinh Vân, thở dài: “Hần sao có thể đối đãi với người hảo được chứ? Ngốc Kinh Vân, chỉ có ta mới là người yêu người nhất, người như thế nào lại không rõ?”

Bỗng nhiên cảm thấy được một chết đi được.

Một mỗi tựa vào đầu giường, thở dài không thôi.

36. Chương 27-1

Đồng Đình Nhân không rõ thái hậu vì cái gì hội không hề báo trước lại phái người truyền hần đến Mục Hương cung.

Là gia tộc trải qua nhiều thế hệ nguyện trung thành với vương thất, là thị vệ tổng quản vẫn cẩn trọng làm

việc trong Lương cung, hẳn biết rõ Hoàng thượng cùng thái hậu quan hệ lúc nào cũng ở trong tình trạng khủn trương, rất rõ ràng thế lực lấy thái hậu cầm đầu đang bị Hoàng thượng chơi trò miêu vờn thử (mèo vờn chuột), dần tan rã.

Ở ngày Hoàng thượng xuất cung đi hiến tế mà lại đi gặp thái hậu là việc làm hề không sáng suốt.

Nhưng hẳn không thể cãi mệnh lệnh của thái hậu. Cho dù Mục Hương phi đã muốn mất đi quyền lực, nàng vẫn là thái hậu của song quốc, có uy nghiêm tối cao.

Ồn trọng địa đối thái hậu hành lễ, Đồng Đình Nhân ngồi xuống nơi được thái hậu ban chỉ (cho phép ngồi), đoán nguyên nhân thái hậu cho truyền hẳn.

Tứ vương tử đang bị nhốt trong thiên lao, hơn nữa sắp bị kết tội, khả hẳn không quản được việc của thiên lao, cho dù quản được, cũng tuyệt đối không dám cãi vương lệnh vì thái hậu làm bất cứ chuyện gì.

“Đồng tổng quản phụ trách an toàn của Lương cung, thật vất vả a.” Ấm một ngụm hương trà trong tay, Mục Hương phi tao nhã đánh gãy ý nghĩ của Đồng Đình Nhân.

“Không dám nói vất vả, đây là bổn phận của nô tài.”

Mục Hương phi đối với thị vệ tổng quản đang nơm nớp lo sợ mỉm cười nói: “Đồng tổng quản tuy rằng hết sức, đáng tiếc trong cung tiểu nhân nhiều lắm a.”

Bên trong hoàng cung sợ nhất miệng lưỡi của tiểu nhân, luôn dễ dẫn tới họa sát thân.

Đồng Đình Nhân thần kinh bỗng nhiên căng cứng, ần ần hiện ra, chề cười nói: “Không biết thái hậu là muốn ám chỉ...”

“Có người nói cho ta biết, Hoàng thượng hôm nay sau khi hiến tế sẽ nhận được một mật tín, trong đó có lời đồn đãi gây bất lợi đối với Đồng tổng quản.”

Lợi hại của thái hậu, Đồng Đình Nhân sớm nghe thấy, thật cẩn thận cung kính nói: “Đồng Đình Nhân đối Hoàng thượng trung thành và tận tâm, hà tất sợ lời đồn của tiểu nhân?”

Mục Hương phi sớm đoán được Đồng Đình Nhân hội nói như vậy, mang theo tươi cười ngạo nghễ khó lường liếc hẳn một cái: “Trong tín đề cập đến một sự tình của thân huynh Đồng tổng quản a, chỉ sợ cũng không phải đồn đãi đi?” Ngữ khí nhàn nhàn tự tại.

Đồng Đình Nhân hơi bất an, thử nói: “Ca ca của nô tài đã không ở trong cung thị hầu nhiều năm, hẳn cũng đã mất, mặc tiểu nhân như thế nào vu hãm, nô tài cũng không sợ.”

“Ha ha...” Mục Hương phi che miệng cười khê, chợt liếm đi vẻ mặt tươi cười, lạnh đậm nói: “Hắn tuy rằng mất, việc thủ vệ hoàng cung phạm tội năm đó thể nhưng còn có người nhớ rõ.” Lời ấy giống như lời quang đánh giữa thiên không, đánh đến Đồng Đình Nhân thiên toàn địa chuyển (trời đất quay cuồng).

Một tiếng giòn vang.

Bát trà trong tay Đồng Đình Nhân rơi vỡ.

Hắn đột nhiên đứng lên, run nói: “Thái hậu nói cái gì, như thế nào... như thế nào nô tài một chút đều không hiểu?” Hắn thân là thị vệ tổng quản, từ trước đến nay trầm ổn tráng kiện làm việc lưu loát, lúc này cư nhiên mất đi trấn định, liên tục quay đầu xem bốn phía có hay không có những người khác ở đây.

“Người không rõ?” Mục Hương phi châm biếm, giống như nhìn chim chóc bị bắt vào lồng sắt: “Ta hỏi người, năm đó Mai vương hậu đang hảo hảo một mình thưởng hoa ở ngự hoa viên, như thế nào liền động thai khí? Nàng trước khi chết nắm thật chắc ngọc thủ của Hoàng thượng, không chịu nhắm mắt, rốt cuộc là muốn nói gì? Đáng tiếc Mai hoàng hậu chưa kịp nói đã qua đời. Bất quá...” Mục Hương phi lạnh lùng nói: “Nàng muốn nói gì, còn có người khác biết. Chuyện cũ đã qua nhiều năm như vậy cư nhiên lại được nhắc lại, người không đoán được gì sao Đồng tổng quản?”

Đồng Đình Nhân sắc mặt trắng bệch, môi run rẩy, cư nhiên nói không ra lời.

Chuyện này luôn luôn là tâm bệnh của mỗi người khi biết được việc năm đó trong Đồng gia, nguyên tưởng rằng qua nhiều năm thật cẩn thận như vậy cuối cùng sẽ tránh thoát, ai ngờ hôm nay lại giống như ác ma hiện ra.

Mục Hương phi thấy hắn sợ tới mức hồ đồ, trấn an nói: “Sự việc này cũng trách không được ca ca người. Mai hoàng hậu mỹ mạo như vậy, ca ca người lại huyết khí dương cương, ở ngự hoa viên gặp được nàng, nói một chút lời vô lễ mạo phạm, cũng là chuyện có thể hiểu.” Nàng lại thở dài một tiếng: “Ai biết Mai hoàng hậu hội giận dữ muốn kéo hắn đi gặp Hoàng thượng? Tình thế cấp bách luôn khiến người hội làm ra việc sai trái. Đồng tổng quản, một đẩy kia của ca ca người, thiếu chút nữa đem Hoàng thượng cao cao tại thượng hôm nay cấp tể (giết chết).”

Sự tình che giấu nhiều năm như vậy, rốt cuộc vẫn để cho người ngoài cuộc biết được, hơn nữa còn là người không thể trên vào.

Đồng Đình Nhân biết việc đã đến nước này, lau đi hân trên trán, tóc nhiên quỳ xuống, cầu nói: “Cầu thái hậu khai ân! Ta... ta đối song quốc trung thành và tận tâm, việc này thật sự... thật sự...”

“Đồng gia quả thật đối song quốc công lao không ít, nhưng lấy nhận thức của Đồng tổng quản đối Hoàng thượng hiện tại, hắn khẳng định tha Đồng gia ngày đó hại chết mẫu phi của hắn? Mục gia làm sao không phải là một trọng thần của quốc gia, hôm nay sao lại rơi xuống nông nỗi này?” Mục Hương phi thần nhiên nói một phen, bỗng nhiên lại hòa ái cười rõ lên: “Kỳ thật, trong lòng ta vẫn là nhớ kỹ ân đức của Đồng gia. Ngày ấy, ta núp ở sau ngự hoa viên, đều thấy rất rõ ràng. Qua nhiều năm như vậy, khả một chữ cũng không tiết lộ ra ngoài. Mai hoàng hậu sau khi qua đời, tâm tư của Hoàng thượng mới chuyển tới Mục

Hương cung của ta.”

Đồng Đình Nhân lo sợ không yên ngẩng đầu, thấy Mục Hương phi đang ngồi trên cao, lại cúi đầu cắn răng nói: “Đồng gia mười mấy nhân mệnh là thái hậu ban tặng. Thái hậu có gì phân phó cho nô tài, nô tài nguyện vượt hỏa băng sông cũng vì thái hậu thành toàn.”

Mục Hương phi sớm chờ lời này, nghe vậy lắc đầu nói: “Người hại người không phải ta. Việc này còn có người khác biết. Mật tin cũng đã muốn truyền đi, truy cũng truy không kịp. Không quá vài canh giờ, Hoàng thượng sẽ thấy. Ta là hảo tâm, nhận được tin tức nói cho người biết một tiếng, hảo hảo phòng bị. Miễn cho toàn gia bỗng nhiên bị thao trảm, còn làm quỷ hồ đồ (ý nói chết không rõ nguyên nhân sẽ biến thành quỷ hồ đồ a).”

“A?” Đồng Đình Nhân như bị sét đánh, cơ hồ suy yếu.

“Bất quá...” Đem con mối cầm trong tay đùa dắc không sai biệt lắm, Mục Hương phi liền thu lại ngọc thủ, chậm rãi nói: “Muốn bảo hộ một nhà già trẻ của người, còn có một biện pháp.”

Đồng Đình Nhân tinh thần đại chấn, hẳn đã hiểu rõ thái hậu đang ở trước mặt này không hổ là đối thủ nhiều năm của Hoàng thượng, giống như quơ được một cái cọc cứu mạng, vội vàng hỏi: “Không biết thái hậu có gì kế sách?”

“Muốn bảo vệ một nhà lớn nhỏ của người, phải có vương bài trong tay, nhưng Lạc Cách không dám đụng vào một sợi lông của người.”

“Vương bài?”

“Người không phải thị vệ tổng quản của Lương cung sao?” Mục Hương phi từ trong y mẽ (tay áo) lấy ra một cái bình ngọc tinh xảo: “Đem thứ này tích (nhỏ) vào song mâu của Thập tam vương tử, đây chính là vương bài a.”

Cùng với lời nói của Mục Hương phi, bình ngọc cũng dừng ở trong đôi tay run rẩy của Đồng Đình Nhân.

Đồng Đình Nhân kinh hãi nhìn bình ngọc trong tay, giống như nhìn thấy dã thú đáng sợ nhất trên đời này.

“Đem Kinh Vân tuần mỹ vô song chế ngự trong tay, mặc Lạc Cách có lợi hại như thế nào, ta cũng muốn trơ mắt xem toàn thể Mục gia của ta bình yên rời khỏi Song quốc. Tài bảo mà Mục gia nhiều đời dành dụm, tự nhiên sẽ cùng chia sẻ với Đồng gia.” Thời điểm nói lời này, Mục Hương phi cảm kích đối Đồng Đình Nhân đang quỳ dưới chân mỉm cười.

“Đồng tổng quản...”

“A? Dạ! Nô tài ở.”

“Việc này không nên chậm trễ, Lạc Cách rất nhanh trở về. Vì một nhà lớn nhỏ của người, phải tốc tốc đem vương bài nắm trong tay a.”

Đúng vậy! Nô tài hiểu rõ. Nô tài... Lập tức đi làm.”

Kinh Vân đang ở trong Lựợng cung, lại không hề hay biết sẽ có vận rủi buông xuống.

Lạc Cách sau khi lưu lại lời uy hiếp tối hôm qua, hôm nay sáng sớm ra rời thành ra ngoài hiến tế.

Y nhớ đến Khai Thiệu đang ở trong thiên lao, cực muốn đi nhìn hẩn một cái, nhưng bất đắc dĩ toàn thân vô lực, Lựợng cung lại thủ vệ nghiêm mật, đành phải nằm ở trên giường, chậm rãi hướng Mục Lệ hỏi tình hình gần đây của Khai Thiệu.

Mục Lệ nói về những việc mà Khai Thiệu làm mỗi ngày trong thiên lao, thái độ căn bản vô lo, Kinh Vân khâm phục nói: “Rốt cuộc đúng là Tứ vương huynh, đã ở trong đó lại còn có bộ dạng như vậy.” Lại nghĩ Lạc Cách không lâu sẽ hạ độc thủ, trong lòng lại trở nên lo lắng.

Mục Lệ cũng nghĩ đến sự tình giống Kinh Vân, mi tức mang theo lo lắng.

“Không biết người của Mục gia khả có biện pháp nào giúp Tứ vương huynh...”

Hai người đang khổ sở suy nghĩ, Đồng Đình Nhân bỗng nhiên mang theo hai thị vệ tiến vào.

Thị vệ cực nhanh tiến vào tẩm cung, Mục Lệ hoảng sợ, nhìn thấy đó là thị vệ tổng quản của Lựợng cung, vội vàng quy củ thối lui đến một góc.

“Thập tam vương tử hôm nay có hảo?” Đồng Đình Nhân hướng Kinh Vân lưu loát thi lễ, đứng lên cười nói: “Phụng vương lệnh, sẽ cho Thập tam vương tử dùng được, thỉnh Thập tam vương tử đừng cử động.”

Miệng hẩn vừa nói lời cung kính, hai tên thị vệ bưng hẩn bên người nhất tề đi về phía Kinh Vân, sắc mặt âm trầm, thực hiển nhiên là có ý đồ không tốt.

Kinh Vân nhìn bọn họ đến gần, biết không ổn, quát: “Các người muốn làm cái gì?”

Lời còn chưa dứt, đã bị người bắt lấy song chưởng.

Thân thể của y suy yếu, giầy giụa giống như một tiểu bạch thỏ (ta chém a XD), chỉ có thể liên tục quất bảo ngưng lại: “Đồng Đình Nhân! Hảo lớn mật!” Từ khi ngụ ở Lượng cung, trừ bỏ Lạc Cách, người đối y vô lễ cơ hồ không có.

Đồng Đình Nhân lạnh lùng đáp: “Đồng Đình Nhân phụng mệnh làm việc, Thập tam vương tử thứ lỗi.” Nói xong một bên lấy ra bình ngọc, một bên hướng Kinh Vân đi tới.

Mục Lệ đứng ở một bên, lo lắng vạn phần. Đồng Đình Nhân chức quan rất cao, phụng mệnh thủ vệ ở Lượng cung, làm việc nhất định là theo chỉ thị của Lạc Cách, nàng làm sao dám ngăn cản.

Kinh Vân bị người gắt gao giữ chặt, thấy Đồng Đình Nhân đem một cái bình cổ quái đến trước mắt mình, vừa giận lại sợ, song mâu đen láy trợn thật lớn.

Đồng Đình Nhân bị ánh mắt trong suốt như vậy trừng, tâm không khỏi nhất khiêu. Hẳn xưa nay cùng Kinh Vân không oán không cừu, đối với Kinh Vân tuần tú tao nhã rất có hảo cảm.

37. Chương 27-2

Kinh Vân giầy giụa đến thần tình đỏ bừng, uy hiếp nói: “Người dám đối vương tử vô lễ, không sợ vương pháp sao?”

Vừa nghe “Vương pháp” Đồng Đình Nhân lập tức đầu đầy hãn. Mật tín nếu rơi vào tay Lạc Cách, Lạc Cách tất phải khiến cho Đồng gia gà bay chó chạy, huống chi hắn đã muốn giả truyền vương lệnh đối Kinh Vân động thủ, làm sao còn có cơ hội đối ý?

Nghĩ đến đây, tâm nhất hoành (ý nói là đã quyết tâm). Ấn mí mắt của Kinh Vân, đem dịch thủy lục sắc trong bình tích ra một giọt. Không đợi Kinh Vân phản ứng, lại ở con mắt khác tích thêm một giọt.

Kinh Vân nháy mắt bị dị vật đập vào hai mắt, trong lòng hoảng hốt. Đang suy đoán, đôi mắt bỗng nhiên vừa rát vừa đau, giống như có mấy ngàn con kiến đang phệ cắn.

“A! A a a!” Kinh Vân đột nhiên kêu thảm thiết, mãnh giầy giụa.

Đau đớn kỳ quái nháy mắt lướt qua.

Trước mắt một mảnh hôn ám, cư nhiên cái gì cũng nhìn không thấy!

Không nhìn thấy?

Ta nhìn không thấy!

Không!

Không cần!

“Không! Không không không! Không...” Bên ngoài Lượng cung, chợt vang vọng tiếng thét chói tai đầy tuyệt vọng của Kinh Vân.

Hắc ám thành linh kéo đến nhượng Kinh Vân như hóa điên.

Thân thủ sờ soạng bốn phía, Kinh Vân nổi cơn điên nên muốn phát tiết.

Vật tới tay, toàn bộ đều đập nát.

Ta mù!

Ta mù!

Y từ khi sinh ra tới nay, cũng chưa bao giờ phần hận như thế.

Hận không thể hủy hết thấy mọi thứ bên người.

Vì cái gì?

Tại sao phải làm như vậy?

Y nhớ tới uy hiếp của Lạc Cách: “Ta không cho phép người gặp hắc. Người dám khán vương lệnh, ta tuyệt không tha!”

Đúng vậy!

Hắc không muốn nhượng ta thấy Tứ vương huynh.

Hắc muốn độc hại mắt của ta!

Đôi mắt của ta!

Lung tung đập phá nhượng Kinh Vân đung phải rất nhiều gia cụ, vô ý té trên mặt đất.

Bối rối sờ soạng thứ gì đó trên mặt đất, thật vất vả quơ được một vật thể cứng, gắt gao nắm chặt, nguyên lai là một mảnh sứ bị vỡ.

Nhất thời ngọc thủ đắm huyết.

Bọn người Đồng Đình Nhân không biết từ khi nào đã ly khai, không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Mục Lệ cũng bị bọn họ mang đi. Quản sự của Lượng cung Phỉ Hồng, Phỉ Lục đã muốn đuổi tới, thấy cuồng thái (trạng thái điên cuồng) của Kinh Vân, cũng không dám vọng động.

Sau một lúc lâu, hai người khiếp sợ khinh khinh tiến tới, muốn đỡ Kinh Vân dậy.

Kinh Vân bị người đụng chạm, rõ ràng co rụt lại, kêu lên: “Ai? Là ai?” Khuôn mặt của y tái nhợt vô sắc, bên môi đã xuất hiện tơ máu, hơi hơi rung động, giống như chỉ cần một cái chạm nhẹ sẽ hóa thành hàng ngàn hàng vạn mảnh nhỏ.

Phỉ Hồng Phỉ Lục đã không còn được lệnh hầu hạ Kinh Vân, căn bản không biết phát sinh sự tình gì, thấy song mâu trong suốt của Kinh Vân không hề có tiêu cự, hành động vừa ngã vừa sờ soạng, không khỏi kinh hãi.

Phỉ Hồng lờ lờ nói: “Thập tam vương tử, mắt của người!”

“Mắt?” Kinh Vân đột nhiên bắt lấy tay nàng, móng tay cơ hồ muốn khảm vào trong da thịt, truy vấn: “Đôi mắt của ta làm sao vậy? Đôi mắt của ta làm sao vậy?!” Y một bên truy vấn, ngọc thủ một bên không ngừng run rẩy.

Phỉ Hồng làm sao dám nói tiếp, cùng Phỉ Lục liếc nhìn nhau.

Ý tứ của Lạc Cách đối Kinh Vân, mọi người thị hầu nhiều năm ở Lượng cung tự nhiên hiểu rõ. Hoàng thượng cường thế hội đối với Thập tam vương tử nhã nhận nhu nhược này làm ra cái gì, mọi người đều không thể đoán.

Hoàng thượng có thể nào lại nhẫn tâm như thế?

Hai người đồng tâm hiệp lực đem Kinh Vân phù về giường, đều sợ hãi đối với thủ đoạn của Lạc Cách.

Vội vàng thỉnh ngự y, vì Kinh Vân khai chút được an thần, thật vất vả mới nhượng Kinh Vân không tái phát cuồng. Thật sự không yên lòng, vội vàng phái người đi báo với Lạc Cách.

Lạc Cách mặc một bộ vương phục đầy nặng nề, khi mặt trời đã khuất bóng được vài canh giờ, mới cảm thấy được thoải mái một chút, liền thấy mặt tín đặt ở trên bàn.

Lướt lướt đọc qua nội dung trong mặt tín, ngọc thủ cầm tín đã muốn tức giận đến run rẩy.

Mẫu phi!

Ngay cả mẫu phi mà hần chưa bao giờ thấy qua, cư nhiên cũng có thể là bị người mưu sát!

Vừa định phát tay cho đòi nội thị, truyền lệnh đem một nhà Đồng thị toàn bộ giam cầm để truy xét sự thật, chợt nhớ tới một chuyện, hần liền ứa ra.

Đồng gia?

Đồng Đình Nhân, không phải là thị vệ tổng quản trong Lượng cung sao?

Một người đáng sợ như vậy, bụng dạ khó lường như thế, cư nhiên liền ẩn thân trong Lượng cung, cư nhiên liền phụ trách trông chừng an toàn của Kinh Vân?

Nghĩ đến đây, Lạc Cách cả người đại chấn.

Hần bỗng nhiên đứng dậy, quát: “Người đâu! Chuẩn bị mã! Lập tức hồi cung.”

Còn chưa bước ra khỏi môn, nội thị trong cung vội chạy tới, mặt bám đầy tro bụi tiến vào đưa tin: “Hoàng thượng, Thập tam vương tử đại náo tẩm cung, y... y...”

Lạc Cách biến sắc, một tay túm lấy nội thị đang quỳ trên mặt đất, cắn răng nói: “Y làm sao?”

“Thập tam vương tử y... y đã không còn nhìn thấy, nói là Đồng đại nhân phụng lệnh Hoàng thượng...”

Lạc Cách tựa như bị tát một cái, oanh đến hần nhãn mạo kim tinh (trong mắt đầy sao = choáng váng, hoa mắt).

“Lệnh vua? Hần phụng lệnh gì của vua?” Lạc Cách rít gào.

Trong lòng nghĩ tới Kinh Vân, lòng đau như đao cắt.

Chạy ra ngoài, giục mã phi nước đại chạy về hoàng cung.

Trong lòng mang theo lo âu bất an, Lạc Cách bước vào tẩm cung, khi nhìn thấy Kinh Vân đang ngồi im lặng ngơ ngác liền ngây dại.

Kinh Vân im lặng, không có tiếng động ngồi trên giường.

Vẫn không nhúc nhích, giống như một khúc gỗ không có sinh mệnh, cùng với lời nội thị vừa báo “Đại náo tẩm cung” hoàn toàn bất đồng.

Khuôn mặt không lộ ra bất cứ vẻ gì, mang theo lạnh lùng nhượng người ta lãnh thấu tâm.

Song mâu trong suốt tròng đặc thật to, khi Lạc Cách phát hiện nó không có tiêu cự, quả thực sợ hãi đến thiếu chút nữa ngất đi.

“Kinh Vân?” Lạc Cách nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Kinh Vân dường như không nghe thấy.

Lạc Cách chân đã muốn mềm nhũn, hấn mang theo chút hy vọng cuối cùng, hy vọng hết thấy những việc này bất quá chỉ là giả dối, đi đến trước mặt Kinh Vân.

“Kinh Vân.” Hấn nửa quỳ ở trước mặt Kinh Vân, run rẩy phát giác Kinh Vân căn bản không có phát hiện vị trí của hấn.

Nhiệt khí huân thượng hai mắt (ý nói mắt đã muốn ứa lệ), ngay cả cổ họng đều tắc nghẹn. Hấn đau lòng sờ lên ngọc thủ đang lạnh lạnh đặt ở trên đùi của Kinh Vân.

“Ai?” Trong nháy mắt bị đụng chạm, Kinh Vân nhỏ giọng truy vấn.

Giống như tiếng gọi vừa rồi của Lạc Cách, y một chút cũng không có nghe vào tai.

Lạc cách vội vàng đáp: “Kinh Vân, là ta! Là ta a!”

“Nga, là người.” Đã không còn cuồng thái vừa rồi, Kinh Vân thản nhiên nói: “Nguyên lai là người.”

“Kính Vân, người...” Lạc Cách lo lắng nhìn trạng thái quá mức bình tĩnh của Kính Vân, lo lắng hỏi: “Người... Có khỏe không?”

Trên khuôn mặt của Kính Vân bỗng nhiên xuất hiện một mạc cười kỳ lạ “Ta vẫn hảo.” Sau đó y nghiêng mặt, bỗng nhiên từng chữ từng chữ nói: “Ta chỉ là không rõ, ta rốt cuộc làm sai chuyện gì mà người phải độc hại mắt của ta.” Thanh âm lại khinh lại tế (nhẹ nhàng mà đau khổ) như kim châm tiến vào trong tai.

Trong nháy mắt tựa như rơi xuống vực thẳm, Lạc Cách trước mắt tối sầm, suy sụp quỳ rạp xuống đất.

38. Chương 27-3

Hắn miễn cưỡng chống song chưởng không để cho mình ngã xuống, đột nhiên đề khí đứng lên, mờ mịt nói: “Không phải ta, không phải ta.” Kính Vân lặng lẽ ngồi ở đó, căn bản không có phản ứng.

“Không phải ta!” Lạc cách phác tới quơ lấy bả vai mảnh khảnh của Kính Vân, cao giọng quát: “Không phải không phải! Không phải ta, Kính Vân, thật không phải là ta! Là Đồng Đình Nhân giả truyền thánh chỉ, ta phải tru di cửu tộc hắn, đều đem lăng trì!” Hắn âm điệu bỗng nhiên phóng khoáng, thanh âm lộ vẻ cầu xin: “Kính Vân, cầu người tin ta. Không phải ta...”

Hiện tại trong lòng hắn đang suy nghĩ, chỉ muốn Kính Vân tin tưởng không phải mình là người hạ độc thủ.

Mặc hắn dù có ngoan độc như thế nào, nhẫn tâm như thế nào, nhưng sao lại có thể đối Kính Vân làm những sự tình nhẫn tâm như thế?

Giọt lệ sợ hãi oan khuất từ khuôn mặt kiên nghị của hắn lăn xuống. Việc hi hữu này, cứ nhiên cũng sẽ như thế ai oán hiện ra trên khuôn mặt cao cao tại thượng của Lạc Cách.

“Cầu người, Kính Vân, không phải ta, thật không phải là ta.” Hắn mang theo khóc âm (thanh âm khóc lóc) không ngừng cầu xin, lại không thể khiến Kính Vân có một tí biểu tình nào.

Lạc cách lòng đau tựa hỏa thiêu.

Nếu mắt Kính Vân không mù, kia có bao nhiêu hảo.

Giọt lệ trên quý rớt cục chảy xuống, Kính Vân cũng đã không còn nhìn thấy.

Lạc Cách hoảng loạn năn nỉ, nhượng Kính Vân thú vị địa cười rộ lên.

Y rốt cục gật đầu nói: “Ta biết, không phải ngươi.” Hồng thần hơi hơi mở ra, song mâu của Lạc Cách trong phút chốc bắn ra kích động quang mang.

“Không phải ngươi.” Kinh Vân lạnh lùng nói: “Ngươi không còn là Đại vương huynh của ta.” Thần sắc tuần tú của y giờ phút này nhìn qua cứ nhiên là đoan chính thanh nhã nhượng người yêu mến, dần dần trở nên kích động, hung hăng nghiêng rằng nói: ” Đại vương huynh của ta tuyệt đối sẽ không sai người độc hạ ta, hần... hần nếu không hảo, trăm triệu lần cũng sẽ không làm chuyện như vậy! Ngươi không phải là Đại vương huynh của ta! Ngươi chính là tân vương của Song quốc, ta không biết ngươi, ta chưa bao giờ từng nhận thức ngươi!” Ngữ khí càng ngày càng dồn dập, Kinh Vân rõ ràng hét to: “Ngươi không phải là Đại vương huynh! Ngươi không phải, ngươi không phải! Ngươi không phải!”

Cả đời Lạc Cách, từng trải qua vô số trải qua sóng to gió lớn cùng sinh tử, chưa từng có một lời nói nào có thể nhượng hần kinh tâm động phách như thế.

Giống rơi vào vực sâu không đáy, bị vô số ác quỷ quần quanh chân, quần quanh tay, quần quanh cảnh thượng, đem hần đã không thể nhúc nhích kéo xuống.

Hàn khí nhượng hần không ngừng run rẩy, từ lòng bàn chân lan tràn đến tứ chi.

Ngươi không phải là Đại vương huynh của ta!

Tiếng thét chói tai của Kinh Vân vẫn còn tiếp tục, cứ lặp đi lặp lại trong tai của Lạc Cách, mỗi một thanh, đều tựa như trọng quyền đánh vào trái tim của Lạc Cách.

Đại vương huynh...

Kinh Vân là vương đệ duy nhất sau khi hần đăng cơ không có thay đổi xưng hô đối với hần.

Kinh Vân vẫn mong hần cùng người khác bất đồng.

Ngộ đạo (giống như ngộ ra được điều gì đó = tỉnh ngộ ấy) này tới rất đột nhiên, lại rất trễ.

Lạc Cách mặt xám như tro tàn, điên cuồng mà lắc đầu.

Hần cọ cọ vài bước thối lui ra ngoại môn, tựa như chạy trốn, muốn ly khai khỏi tiếng thét chói tai của Kinh Vân.

Ngươi không là Đại vương huynh của ta!

Tiếng khóc của Kinh Vân cứ truy đuổi theo...

Người không phải, người không phải, người không phải!

Độc kế như vậy, còn có ai có thể nghĩ ra?

Lạc Cách song mâu sung huyết suy nghĩ, lệnh thị vệ đem Mộc Hương cung bao vây, dẫn người xông tới.

Kinh Vân...

Thương tổn của người cũng là của ta!

Một cước đá văng đại môn của Mộc Hương cung, thị vệ phía sau đứng thành hai tầng, hàng cung tiễn đã chuẩn bị, trăm ngàn mũi tiễn đều hướng về thái hậu của bọn họ.

Lạc Cách tay cầm bảo kiếm, song mâu đầy tơ máu gắt gao nhìn chăm chăm cừu nhân nhiều năm của mình.

Chính là nàng! Trừ bỏ nàng, không còn ai có thể nghĩ ra độc kế như vậy!

Mộc Hương phi mặc y phục lục sắc mà Lạc Cách mới sai người đem tới cho nàng, cao cao tại thượng ngồi ngay ngắn ở giữa đại sảnh.

Khí thế của thái hậu, không vì khuôn mặt đầy sát khí trước mặt mà thay đổi.

“Khách quý a.” Mỹ nhân tà tà cười đến run rẩy, đầu đầy châu hoa phát ra thanh âm thanh thúy, thật là dễ nghe: “Hoàng thượng tự mình đại giá quang lâm, nghĩ muốn chặt đứt mạng lộ (đường cùng) cuối cùng của thái hậu?”

“Không có dễ dàng như vậy.” Lạc Cách nghiêng răng nghiêng lợi, dẫn theo bảo kiếm từng bước một tiến tới: “Ta muốn đem da thịt của người từng mảnh từng mảnh thiết (cắt, lóc) xuống.”

Mộc Hương phi khuôn mặt tươi cười như trước, trêu tức nói: “Thật vậy sao? Nói vậy là cũng muốn đem Khai Thiệu cùng Mộc gia và Đồng gia lăng trì xử tử đi.”

“Những người khác thái hậu không cần quan tâm, nên nghĩ mình làm sao qua khỏi cửa này thì hảo hơn a.” Thân kiếm chói lợi tựa như tấn phát ra hết tất cả lửa giận cùng bi phẫn của Lạc Cách, nó đã muốn để ngang ở trước mặt Mộc Hương phi.

Mộc Hương phi liếc mắt nhìn thanh bảo kiếm đáng sợ kia, không nhanh không chậm nói: “Hoàng thượng

hiện tại có thể hiệu lệnh thiên hạ, muốn sát ai thì sát, ta lo lắng cũng vô dụng. Thập tam vương tử dù sao cũng sẽ bị như vậy, nhất định sẽ chết thảm hơn cả ta a.”

Lạc Cách trong lòng lộp bộp một chút, sắc mặt đại biến, bảo kiếm đã đặt trên cảnh thượng trắng nõn của Mục Hương phi, quát hỏi: “Người nói cái gì?”

“Được mà ta thiên tâm vạn khổ cầu được, như thế nào hội chỉ độc hại có đôi mắt? Không bao lâu sau, y sẽ không ngửi thấy mùi, chậm rãi sẽ không còn nghe thấy mọi thanh âm, về sau sẽ chậm rãi nói không nên lời, dần dần tứ chi cũng không thể nhúc nhích. Độc nhập ngũ tạng, y sẽ đau đến không thể chịu đựng được. Đáng tiếc, đau đớn của y đều không có ai biết được.” Mục Hương phi nhìn song mâu đỏ bừng của Lạc Cách, lạnh lùng nói: “Bởi vì y đã muốn nói không nên lời, khóc không được, không viết ra được, ngay cả biểu tình đau đớn đều không thể nhượng Hoàng thượng thấy được.”

Hãn của Lạc Cách từng giọt từng giọt dừng trên bảo kiếm, duyên phong khẩu hoạt (hình như nghĩa là ‘một đường chảy đến’ thì phải) đến cảnh thượng của Mục Hương phi.

“Người muốn như thế nào?” Lạc Cách miễn cưỡng lùi một bước.

“Hết thấy từ Hoàng thượng làm chủ. Chỉ là xem Hoàng thượng muốn như thế nào” Mục Hương phi khoái ý nhìn sắc mặt tái nhợt của địch thủ, cơ hồ đã muốn nắm không nổi bảo kiếm, muốn té xỉu trên đất, kiêu cưỡi rộ lên: “Nếu Hoàng thượng muốn Thập tam vương tử bình an, song mâu đen lầy to tròn kia có thể lại nhìn thấy mọi thứ, đương nhiên liền phải đáp ứng vài điều kiện của ta, nhượng ta an tâm mà giao ra giải được.” Nhân thần giáo hoạt của nàng địa xoay chuyển suy tính: “Thập tam vương tử là một người tuấn tú như vậy, nếu thật sự mù, thật là đáng tiếc a. May mắn ta còn không có tuyệt tình a, còn để lại một chút giải được. Thật sự là ông trời phù hộ, đúng hay không?”

Ánh mắt của Kinh Vân còn có thể được cứu!

Không tiếp tục so với lời của nữ nhân này, cho dù lời nói này có phát ra từ trong nội tâm cực kỳ thống hận của nàng đi nữa.

Lạc Cách dè dặt xúc động muốn đem Mục Hương phi thiên đao vạn quả xuống, triệt hạ bảo kiếm nơi cảnh thượng trắng nõn, thở dài: “Không tồi, thật sự là ông trời phù hộ.” Xoay người quát: “Người đến! Đem toàn thể Mục gia tính cả Tứ vương tử Khai Thiệu mang lại đây.”

“Hoàng thượng chớ quên người nhà của Đồng gia, bọn họ chính là đại ân nhân của Mục gia a.” Mục Hương phi ngang ngược kiêu ngạo nhắc nhở.

Lạc Cách cắn răng, kéo theo bảo kiếm bỗng nhiên xoay người, oán hận trừng mắt Mục Hương phi.

Mục hương phi cười nói: “Nếu Hoàng thượng muốn ở Mục Hương cung điều tra để tìm ra giải được, cứ việc phái người tìm đến. Nếu muốn nghiêm hình ép hỏi, cũng có thể thử xem.”

Lạc Cách nhìn khuôn mặt tươi cười của Mục Hương phi, khí không suyễn, cứ nhiên cười khẽ nói: “Thái hậu nói cái gì a? Lạc Cách làm sao dám đối thái hậu vô lễ? Chỉ mong thái hậu sau khi được đền bù như mong muốn, không cần quên nói ra giải được giấu ở nơi nào a.”

“Hoàng thượng cứ việc yên tâm, chỉ cần Mục gia của ta tới được lãnh thổ của Ung Hách, giải được nhất định sẽ đưa đến.”

“Hảo cho một thái hậu muốn chạy trốn tới địch quốc” Lạc Cách hỏi: “Nếu người tới Ung Hách quốc, lại không muốn đưa ra giải được thì sao a?”

Mục Hương phi lắc đầu nói: “Chắc chắc, hảo cho một Hoàng thượng hảo hỏ đồ a. Chẳng lẽ người yêu quý Thập tam vương tử chỉ có mình người sao? Không đưa giải được cho Thập tam vương tử, nhi tử thẳng tính kia của ta lại như thế nào hội không giúp y a?”

Lạc Cách nghĩ tới Khai Thiệu rất quan tâm đến Kinh Vân, thật mạnh hừ một tiếng.

Bất quá hiện tại là do bất đắc dĩ, đành phải im lặng.

Nghĩ đến sau khi đăng cơ hết thấy đều có thể khống chế trong tay, đại cừu tận báo.

Không nghĩ tới hôm nay, phải trở mắt nhìn cừu nhân tiêu sái ly khai.

Lạc Cách đứng trên đỉnh (là mái nhà a) của hoàng cung, phẫn nộ nhìn một hàng người của thái hậu đang chậm rãi, ngông nghênh ngồi trên loan giá ly khai, bộ dáng bị thương vì đôi mắt không thể nhìn thấy của Kinh Vân lại hiện ra trước mặt.

Kinh Vân, là ta hại người...

Lại là ta hại người.

39. Chương 28

“Kinh Vân, không cần lo lắng.” Lạc cách ngồi ở bên cạnh Kinh Vân, miễn cưỡng đè lại áp lực thống khổ tràn đầy trong lòng địa an ủi: “Giải được rất nhanh sẽ đưa tới. Ánh mắt của người rất nhanh có thể nhìn thấy.”

Lượng cung tịch mịch không một tiếng động.

Mục Lệ đã theo Mục Hương phi ly khai. Phỉ Hồng, Phỉ Lục một lần nữa được điều đến bên người Kinh Vân, trên khuôn mặt là thần tình u sầu địa nhìn lẫn nhau.

Nhân thần không có tiêu cự, vẫn như cũ trong suốt đặc nhượng lòng người đau xót.

Gió nhẹ lay động y mẽ (tay áo) thật rộng và dài của Kinh Vân. Kinh Vân đậm bạc, tuần mỹ tựa như thoát ly trần thế, giống như tùy thời có thể theo gió mà phiêu.

“Kinh Vân...” Lạc Cách cẩn thận thân thủ vuốt ve lệ dung trước mắt.

Kinh Vân không còn tránh né địa chấp nhận. Ngắn ngủn hai ngày, y đã muốn quen hắc ám, khi người khác đụng vào đã khiến y không còn sợ hãi.

Đã không còn thứ gì khiến y sợ hãi.

Đối với vuốt ve của Lạc Cách không né không tránh, ngay cả biểu tình thích hoặc chán ghét đều không có lấy một biểu hiện. Tựa hồ thứ Lạc Cách đụng vào bất quá chỉ là một pho tượng ấm áp mềm mại, xinh đẹp tuyệt luân.

“Kinh Vân, ngươi nói đi.” Lạc cách năn nỉ: “Cầu ngươi cùng ta nói chuyện. Kinh Vân, cầu ngươi không cần phải như vậy.” Trái tim vẫn không đành chỉ được nổi đau đớn, nháy mắt lui thành một đoàn, rút đi tất cả nhiệt huyết trên người hắn.

Hắn nhào vào thân thể bất động như thái sơn của Kinh Vân: “Cầu ngươi không nên như vậy. Không phải ta, thật không phải ta a!” Song chuông một mỗi ôm lấy bả vai đơn bạc bả vai, lại vô lực địa buông ra.

Giọt lệ trong suốt giống hệt với giọt lệ lúc trước của Kinh Vân hiện giờ lại xuất hiện trên má của Lạc Cách, khắc ở song mâu trống rỗng của Kinh Vân.

Nhưng không có cách nào rơi vào lòng Kinh Vân.

Quá nhiều chuyện, đã muốn phá hủy đi tín nhiệm của y.

Cho dù từ nhỏ luôn mang theo sự đơn thuần không người sánh kịp, rốt cục cũng biết sắc màu của tà ác.

Nguyên lai trên thế giới, còn có sắc màu hắc ám như vậy. Một mảng tối đen, hắc ám đến nỗi ngay cả một tia quang mang cũng không có.

Ánh sáng cả đời này của ta, rốt cuộc đi nơi nào?

Từng như vậy mộng lung lại lặng lẽ chui ra nhất điểm ngọt ngào, nhượng trong lòng ta ngứa ngáy. Cảm giác ngọt ngào, rốt cuộc đi nơi nào?

Từng cho dù là thực không được tự nhiên, cũng sẽ an tâm mà nằm ở trong lòng của một người khác, khi tỉnh lại ta sẽ thấy được ánh sáng, đều đi nơi nào?

“Kính Vân, Kính Vân, cầu người không cần phải đối với ta như vậy.” Tiếng khóc của Lạc Cách truyền vào trong tai của Kính Vân. Thanh âm này thật quen thuộc, cứ nhiên lại như vậy xa lạ.

Đã nhiều lần như vậy, ta đều chấp nhận rồi.

Vô luận người làm cái gì, đều là Đại vương huynh năm đó ở Lượng cung.

Cho tới nay, đều nhớ tới mặt ôn như của người.

Thân hình với đầy vết thương thể nhưng chỉ vì thời điểm người đối ta ôn nhu mà lòng lại trở nên mềm mại.

Ta không bao giờ tin tưởng người nữa.

Không tin người nữa.

Sẽ không cùng người nói một chữ.

Ta đã nói nhiều lần như vậy, lần này nhất định phải làm được.

Sẽ không cùng người nói một chữ.

Kính Vân thần sắc thản nhiên, một chút cũng không lộ ra vẻ gì.

Lạc Cách ôm lấy bờ vai của y run rẩy đắc lợi hại.

Hắn dù tiếp tục bị thương, Kính Vân cũng đã không còn cảm thấy mềm lòng.

Người đã không còn là Đại vương huynh nữa rồi...

Nếu như nói im lặng lãnh đạm trước kia là mặt nạ để bảo vệ mình. Thì hôm nay, người đã nhìn thấy bộ mặt chân chính của ta.

Ta của hôm nay, rốt cục thật sự không thể suy nghĩ thêm nữa, không còn muốn chờ đợi.

Cho dù đang ở trong mộng, cũng không muốn tiếp tục mơ nữa...

Giải được trân quý, rốt cục trong lúc Lạc Cách lo âu như bị liệt hỏa của địa ngục dày vò cũng được đưa đến hoàng cung.

Mục Hương phi đã muốn rời xa khỏi quốc gia của hắc, cuối cùng cũng thực tiễn hứa hẹn của nàng.

Nếu không đưa đến, chỉ có thể nhượng Lạc Cách xích nộ, sẽ khiến Song quốc cùng Ung Hách quốc tiếp tục rơi vào chiến hỏa, đây là việc làm không hề khôn ngoan. Giải được, vì thế tất được đưa tới.

Từ nay về sau không ai nợ ai. Từ nay về sau ở hai quốc gia, dù có sinh tử cũng không tái lui tới.

“Kính Vân, giải được đã được đưa đến.” Nhiều ngày qua, đây là lần đầu tiên Lạc Cách lộ ra tươi cười, thật cẩn thận đem giải được nắm chặt trong tay tựa như hành động của trẻ sơ sinh.

Mềm mại ngồi ở đầu giường, Kính Vân im lặng nghe Lạc Cách trong lòng mang theo vui sướng nói.

“Rất nhanh, rất nhanh người lại có thể nhìn thấy.”

Lo lắng nhiều ngày như vậy, cuối cùng Mục Hương phi không có thất tín. Ngày đó quyết định mạo hiểm một phen, quả nhiên nhượng bọn họ toàn thể rời đi là một quyết định đúng.

Giờ phút này, ngay cả Mục Hương phi đề tiện mà hắc luôn luôn chán ghét dường như cũng không còn tái cừ hận.

Phỉ Hồng, Phỉ Lục ở một bên thật cẩn thận hỗ trợ.

Lạc Cách tự mình quẹt một ít dịch thủy, ngọc thủ cư nhiên có điểm hơi run rẩy. Chỉ e không cẩn thận sẽ khiến dịch thủy trân quý này rơi đổ, vội vàng dùng song chưởng nắm thật chắc.

“Kính Vân...” Tới gần song mâu trong suốt của Kính Vân, ôn nhu khơi lên cái cảm thanh mảnh nói: “Ngàn vạn lần không cần nhảy mất.”

Dịch thủy này so với hoàng kim còn trân quý hơn gấp trăm ngàn lần, thật nhẹ dưng ở song mâu đen láy.

Dù sao tâm hồn cũng là nơi yếu ớt nhất, nó vẫn còn lưu lại trí nhớ đáng sợ kia, nên khi dịch thủy lạnh tựa băng chạm vào song mâu khiến Kinh Vân hơi hơi nhất tránh.

“Dừng nhúc nhích!” Nhiều ngày như vậy, Lạc Cách lần đầu tiên đối Kinh Vân không nói một lời dưng lực, đề lại bờ vai của y không cho y nhúc nhích, kinh hoảng nói: “Đau không?”

Không, cũng không đau.

Nhưng cái buổi chiều rơi vào hắc ám kia, cũng từng có cảm giác bị dị vật như thế chạm vào mắt.

Lạnh lẽo...

Kinh Vân hơi hơi nhất tránh, lại an tĩnh lại.

Lạc Cách che chở Kinh Vân, thả lỏng lực đạo trên tay.

“Mục Hương phi tự tay viết thư nói sau khi tích được còn phải băng lại, tĩnh dưỡng hai ngày là có thể mở ra.”

Kinh Vân mặc Lạc Cách săn sóc địa vì y băng lại song mâu, một bên ghé vào tai y dưng thanh âm trầm thấp truyền lại sung sướng.

Cái loại mật ngữ này sẽ khiến cho đáy lòng nhộn nhạo mở ra hy vọng cùng khoái hoạt, nhưng giờ đã không còn cách nào hòa tan được lạnh lùng của Kinh Vân.

“Chờ người khỏe, ta sẽ mang người đi du ngoạn.” Nụ hôn nhỏ vun từng cái từng cái dưng trên trán của Kinh Vân. Động tác mềm nhẹ, giống như Kinh Vân là một tảng băng nhỏ dễ dàng tan chảy, chịu không nổi một chút trọng lực. “Ta muốn mang người đi kỳ mã, mang người lên núi, mang người đi ngắm biển. Phàm là những việc Kinh Vân muốn làm, ta đều mang Kinh Vân đi làm, được không?” Lạc Cách chìm đắm trong cung chiều địa thì thào: “Ta sẽ đối với người hảo. Trên đời này, không còn ai có thể đối tốt với người hơn ta”

Hai ngày, trong sự chờ đợi của Lạc Cách cùng sự trầm mặc của Kinh Vân cũng đã trôi qua. Toàn bộ người trong hoàng cung, đều hy vọng ánh mắt trong suốt của Kinh Vân có thể nhìn thấy lại. Như vậy, Hoàng thượng sẽ hội khôi phục tất cả tình tự mà hắn đã kiềm chế lâu nay.

Thời điểm sắp mở băng, ngọc thủ của Lạc Cách lại trở nên rung rẩy.

Dải băng có điểm thô ráp, triển ở trên song mâu của Kinh Vân, sấn (chà xát, ma xát) đặc da thịt non nớt cũng có chỗ ửng.

Thấy Lạc Cách khẽ run lại không dám động thủ, Phi Lục nhẹ nhàng nói: “Hoàng thượng, để cho ta.”

“Không, để cho ta.” Lạc Cách hít mạnh một hơi.

Đem dải băng từng vòng từng vòng cởi bỏ, tâm của mọi người đều nghẹn nơi cổ họng. Chỉ có Kinh Vân, giống như không thèm đếm xỉa, không hề có cảm giác gì.

“Kinh Vân.” Cuối cùng dải băng cũng được tháo xuống, Lạc Cách nói nhỏ: “Mở mắt ra đi.”

Ánh mắt trong suốt, chậm rãi hiện ra trước mặt của Lạc Cách.

Toàn bộ Lượng cung không có chút thanh âm, ngay cả chim chóc cũng biết không nên ở lúc này mà ca xướng, lặng lẽ im lặng.

Lòng đang kinh hoàng. Lạc cách không thể đè ép lại thanh âm hơi hơi run rẩy của mình: “Nhìn thấy không? Thấy ta không? Kinh Vân...” Khiêu lên cái cằm tuyết trắng nói: “Ta là Đại vương huynh a.”

Kinh Vân vẫn như cũ trầm mặc, khuôn mặt tinh xảo nhường điêu khắc gia đều tán thưởng bởi vì lạnh lùng không lộ ra vẻ gì mà nhường lòng người thấy lạnh.

Lòng tràn đầy hưng phấn cùng khát vọng sau một phút trầm mặc bỗng nhiên chuyển thành hoảng sợ, Lạc Cách nhìn Kinh Vân vẫn như cũ trầm mặc, vội vã nhìn chăm chăm ánh mắt xinh đẹp của y.

Song mâu đen lầy không có chuyển động, cũng không có tiêu cự.

Tươi cười ôn nhu trên mặt của Phỉ Hồng, Phỉ Lục biến mất, ngọc thủ vì thấp thỏm lo âu mà nắm chặt vào khăn tử (khăn lụa).

“Nhìn không thấy?” Lạc Cách cơ hồ từ trong hoảng sợ phun ra ba chữ kia, cả người trở nên run rẩy: “Kinh Vân, ngươi nhìn không thấy sao? Không phải, không đúng! Kinh Vân, ngươi tái nhìn một cái, hãy nhìn lại một lần nữa.”

Kinh Vân lạnh lùng tựa một pho tượng hoàn mỹ, không nói gì địa châm chọc hết thảy.

“Không!” Lạc cách hét lớn một tiếng, đem Kinh Vân im lặng ôm vào trong lòng. Thân thể vừa nhuyễn vừa hương, hương vị quen thuộc, thân thể quen thuộc, đây là Kinh Vân.

Đây là Kinh Vân của ta.

Là ai nhẫn tâm để người cả đời không nhìn thấy mặt trời?

“Mục Hương phi! Người gạt ta!”

“Người gạt ta!”

Lạc Cách thê lương gào thét, kinh phi (đánh động) đàn điều (đàn chim) ẩn nấp trong thâm cung.

Kinh Vân bị động tựa vào trong lòng Lạc Cách, lắng lắng nghe hấn xé rách yết hầu bi ai gào thét...

Lạc Cách cuồng nộ quyết vì Kinh Vân báo thù, người thứ nhất khai đao tự nhiên là Mục Hương phi.

Đối với lãng nhục của Lạc Cách, Mục Hương phi sai người hồi báo: dục thêm chi tội, gì hoạn vô từ (ta không biết giải thích câu này như thế nào cho đúng a =.=). Đối với hành vi phạm tội của mình thề thốt phủ nhận.

Lạc Cách sao có thể tha cho nàng?

Muốn đối phó với Mục Hương phi, đầu tiên phải đối phó với Ung Hách quốc hiện đang che chở cho Mục gia.

Không chút do dự, Hoàng đế của Song quốc khai chiến hỏa.

Tướng sĩ mới rút khỏi biên quan, lập tức tụ tập lại đại quân.

Mai Nho tiếp nhận vương lệnh của Lạc Cách, yêu mã của hấn hùng dũng oai vệ sải bước, chỉ huy tướng sĩ xông trận.

Trong tấm cung yên lặng...

“Đã khai chiến, Kinh Vân.” Dùng chóp mũi vuốt ve khuôn mặt lạnh lẽo của Kinh Vân, Lạc Cách nhẹ nhàng nói: “Ta muốn đem Mục Hương phi lăng trì. Đến lúc đó, người có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của nàng, nghe của nàng cầu xin...”

Vì người, ta sẽ hủy diệt từng người trong Mục gia.

40. Chương 29

Mục hương phi phái người lên vào Song quốc, ở bốn phía của các thành trấn dán bằng cáo thị, mắng to Lạc Cách bội bạc, có được giải được còn muốn tru di cửu tộc Mục gia.

Lạc Cách làm sao chịu nghe, một mặt ra lệnh Mai Nho tiếp tục công kích, bức bách Ung Hách quốc giao ra cả nhà Mục gia.

Hoàng đế Ung Hách quốc thêm nhỏ dãi tư sắc Mục Lệ, dưới mọi cách tác hợp của Mục Hương phi đã lấy nàng làm sườn phi, phi thường sung hạnh, như thế nào khẳng giao ra Mục gia.

Đến tận đây, chiến hỏa của hai nước, đã không còn đường vãn hồi.

Hai nước chiến hỏa liên miên ở biên cảnh ước chừng ba năm.

Dân chúng Song quốc trong ba năm liên tục chịu nỗi khổ trưng (trưng dụng) binh, những lời oán hận dần dần phát sinh. Lạc Cách tuy rằng anh minh, nhưng đối với chuyện Kinh Vân, lại không chịu nghe lời khuyên của các đại thần đình chiến cùng Ung Hách quốc hòa thuận giao hảo.

Kể từ đó, thanh danh của tân vương, cũng chậm rãi hạ thấp.

Người trung thành với Lạc Cách, tất cả đều ưu sầu vì Hoàng thượng si tình, e sợ cho tương lai không đổi hết thấy sẽ bị hủy trong một sáng một chiều. Lạc Cách cũng không thêm để ý.

Trong lòng của hắn, chỉ có nhất cử nhất động của Kinh Vân.

Ba năm, vì hống Kinh Vân mở miệng nói chuyện, hắn hao hết vô số tâm huyết, thường ăn phải tư vị thất vọng thương tâm.

Kinh Vân từng vô số lần uy hiếp nói: sẽ không bao giờ nói chuyện với ngươi nữa. Lần này quả thật thiên chân vạn xác, không nói một tự.

Lạc Cách tự biết sai, mỗi ngày tận lực làm bạn bên pho tượng hàn băng tên Kinh Vân, thật sự đã muốn tâm lực tiêu tụy. Trong lúc đó Phi Hồng, Phi Lục là người biết được sự tình của bọn họ cũng chỉ có thể mỗi ngày âm thầm rơi lệ.

Hoàng cung to như vậy cư nhiên lại không có một chút hoan thanh tiểu ngữ, tựa như mộ phần yên tĩnh đáng sợ.

Hôm nay, Lạc Cách như thường lệ giúp Kinh Vân rửa mặt chải đầu thay y phục, liền ngửi được một trận hương hoa thơm nồng.

“Kinh Vân, chúng ta đi ra ngoài giải sầu được không? Ngự y nói, người cần phải đi lại nhiều, thân thể mới có thể trở nên hảo hơn.”

Kinh Vân vẫn như cũ ngồi ở phía trước cửa sổ không nghe, không nói một lời.

Lạc Cách một trận nản lòng, lại ngậy người một trận, cường cười nói: “Ta gọi người đi chuẩn bị một chút, ra hoàng cung. Tìm một nơi có phong cảnh đẹp để hưởng gió (một cách nói khác của việc ngắm cảnh giải sầu).”

Hắn đối với Kinh Vân là hết mực thương yêu.

Ba năm dù không có được một chút đáp trả, nhưng thấy Kinh Vân vẫn ngồi ở bên cạnh mình, trong lòng liền yên ổn không ít. Nguyên bản tính tình bá đạo cũng dần dần thay đổi.

Mã xa rất nhanh được chuẩn bị hảo.

Lạc Cách tự mình bế Kinh Vân, thật cẩn thận đặt lên mã xa, dẫn theo đám người Phỉ Hồng Phỉ Lục thị hầu ở một bên, đoàn người rời khỏi hoàng cung.

Trong sơn cốc, đập vào mắt là một màu lục sắc, Kinh Vân tuy rằng nhìn không thấy, Lạc Cách lại muốn cho y nghe thấy không khí mới mẻ liền hảo, tuyển một mảnh đất gần gốc đại thụ trong sơn cốc, đem Kinh Vân an trí hảo.

Hắn muốn cùng Kinh Vân một chỗ, đối tả hữu phát tay nói: “Các người đều lui ra, canh chừng bên ngoài, đề phòng có thích khách là được.”

Phỉ Hồng đang đứng chờ biết rõ sự tình liên quan đến Kinh Vân từ trước đến giờ Lạc Cách luôn tự mình chiếu cố, đều hành lễ lui ra.

Mảnh đất nhỏ sơn cốc nhất thời chỉ còn hai người bọn họ.

“Kinh Vân, người khả nhớ rõ, người trước kia thực yêu thích Song hoa hồng. Có một lần ra cung, còn hái được một bó to đặt ở thư phòng của ta. Ta vừa đến, đã ngửi được hương hoa tràn ngập trong phòng.”

Lạc Cách nhìn cảnh đẹp trước mắt, ôm lấy Kinh Vân, nhớ tới Kinh Vân căn bản không thể nhìn thấy, trong lòng đau xót, lại cưỡng tự mà chịu đựng.

Sống cùng Kinh Vân lâu ngày, hắn đã quen với việc tự quyết định.

“Kinh Vân, người chừng nào thì mới bằng lòng nói với ta một câu? Chỉ cần người mở miệng, cho dù muốn ta tử (chết), ta cũng thành toàn ý nguyện của người.”

“Kinh Vân, người sẽ như vậy cả đời?”

” Kinh Vân, Kinh Vân, Song hoa hồng lại nở, người có nghĩ thấy không?”

“ ... ”

Lạc Cách nói rất nhiều.

Hắn đã không còn hy vọng xa vời Kinh Vân sẽ đáp lại. Nếu phải cả đời coi chừng con người giống như thi thể này, hắn cũng chấp nhận.

Nói mất nửa ngày, Lạc Cách cảm thấy được miệng có chút khô, không khỏi thân thiết hỏi: “Kinh Vân, người khát không?” Hắn sờ sờ thái dương của Kinh Vân, thấy có điểm hơi nhiệt, biết Kinh Vân cảm thấy nóng, nhân tiện nói: “Ta đi lấy trà cho người.”

Hắn đem Kinh Vân phù (dù) đến bên gốc cây, khinh trác bạc thần của y một chút, đi ra bên ngoài sơn cốc, đến mã xa lấy nước.

Phỉ Hồng đang ngồi ở một bên chờ đợi, thấy Lạc Cách đi ra, vội vàng đứng lên, bồi cười nói: “Hoàng thượng, nô tỳ theo người đi vào thị hầu Thập tam vương tử sẽ hảo hơn a.”

Lạc Cách lấy nước, xua tay nói: “Không cần đi theo. Kinh Vân không thích ồn ào.”

Tâm độc chiếm của hắn đối Kinh Vân rất nặng, trong suốt ba năm cư nhiên chưa lúc nào thay đổi chút, có thể không để cho Kinh Vân tiếp xúc với người khác càng tốt.

“Kinh Vân, nước đây.”

Lạc Cách cười, đi vào sơn cốc.

Kinh Vân đang ngồi dưới tán cây, vẫn là một bộ vô biểu tình địa trừng mắt nhìn về phía trước.

Tuy rằng phản ứng gì cũng không có, nhưng ở trong mắt Lạc Cách lại vĩnh viễn so với tiên tử nơi tiên giới còn muốn xinh đẹp gấp trăm lần. Kiếp này, có thể được ngắm Kinh Vân, chính là hạnh phúc xa xỉ của hắn.

Lạc Cách nhân thần mang ý cười, sắc mặt nhu hòa, nhẹ nhàng đến gần Kinh Vân.

Còn chưa tới được trước mặt Kinh Vân, dưới chân bỗng nhiên truyền đến thanh âm ‘ti ti’.

Lạc cách chợt cúi đầu, lập tức nhấc chân, lại chậm một bước, chân tê rần, đã bị vật gì đó cản. Hắn thân thủ rất cao, lúc nghe thấy thanh âm, đã nhanh chóng rút ra tiểu đao nhất hoa (= chém, phóng).

Ánh đao chợt lóe, một cái thân xà lục sắc vụn vụn rơi trên mặt đất.

Hoa văn hoàng sắc vờn quanh ở trên thân thể lục sắc của nó, cư nhiên là kim văn bích hoa xà đặc biệt của Song quốc.

Độc xà của loại này độc tính rất kịch liệt, nếu bị cắn toàn thân rất nhanh hội huyền vực, tìm dần dần ngừng đập rồi tử. Bất quá phương pháp giải độc của nó cũng thực dễ dàng, chỉ cần đem Song hoa hồng là quốc hoa của Song quốc (hoa tượng trưng của một quốc gia) đã nhuộm rồi uống dịch thủy của nó thì độc xà có thể toàn bộ tiêu trừ.

Lạc Cách một đao đắc thủ (chỉ cần một đao liền thắng), chân lập tức huyền vực, ngã xuống.

Hắn khởi động thân trên, vừa định cao giọng kêu cứu, lại phát hiện trước mặt Kinh Vân cư nhiên cũng có một con kim văn bích hoa xà. Cái đầu xấu xí đang thẳng hướng về phía Kinh Vân, hồng lưỡi không ngừng phát ra thanh âm ti ti. Nếu là người bên ngoài, nhất định đã sớm kinh giác. Nhưng ánh mắt của Kinh Vân không nhìn thấy, nào hay biết trước mặt có một con độc xà đáng sợ?

Lạc Cách vừa thấy, chỉ cảm thấy hàn khí bốc lên đầy người, tiếng kêu cứu nghẹn ở yết hầu, lúc này lại ngạnh nuốt xuống, thậm chí: nếu ta kêu cứu, Kinh Vân sẽ giết mình mà động đây, độc xà nhất định hội phóng tới phác thệ (cắn).

Kỳ thật Kinh Vân cho dù bị cắn, chỉ cần Lạc Cách hô to, mọi người sẽ tiến vào cứu giá, đưa tới giải dược, bất quá da thịt chỉ chịu một chút đau đớn mà thôi. Nhưng hắn cả đời này đã xem tính mạng của vương đệ này còn quan trọng hơn cả mình gấp thập bội lần, như thế nào khẳng nhượng y gặp nguy hiểm. Tuy rằng người hầu ở ngay bên ngoài, nhất hô tức đến (chỉ cần một tiếng gọi liền tiến đến), nhưng dù có chết hắn cũng cần rằng mà quan sát, vô luận như thế nào không chịu mở miệng.

Như thế nào có thể giải trừ nguy hiểm trước mắt của Kinh Vân? Lạc Cách trong lòng chỉ nghĩ về điều này.

Chân tuy rằng huyền vực, nhưng ngọc thủ còn có thể cử động. Lạc Cách giơ lên tiểu đao, tả hữu khoa tay múa chân, cánh tay cũng dần dần bắt đầu không nghe theo sai sử, ngấm lại rồi cuộc không thể nắm chắc được việc đem độc xà trước mặt Kinh Vân một đao đoạt mạng, sợ giết xà có thể nào ngược lại ngộ thương

Kinh Vân, rốt cục vẫn là không hạ thủ được.

Cứ như vậy trì hoãn, độc tính lại rất nhanh phát tán, ngay cả ngọc thủ cũng không còn tri giác.

Tiểu đao rơi xuống, vô thanh vô tức cắm vào lòng đất.

Lạc Cách đã chống đỡ không được thân trên, toàn thân ngã trên mặt đất. Ánh mắt của hắn thế nhưng vẫn gắt gao trừng độc xà ở trước mặt Kinh Vân.

Độc xà a độc xà, không nên tổn thương Kinh Vân của ta (dễ thương XD).

Ta là Hoàng đế của Song quốc lệnh người không thể tổn thương Kinh Vân của ta (^0^).

Yên tĩnh thật lâu sau, Kinh Vân thủy chung không nhúc nhích. Kim văn bích hoa xà nhượng Lạc Cách lo lắng đề phòng rốt cục lặng lẽ truồn đi.

Hô hấp Lạc Cách tựa hồ muốn ngừng lại, giờ phút này mới rốt cục buông lỏng một chút.

Đột nhiên phát giác tình cảnh của bản thân, ngay cả miệng cũng huyễn vực, hắn có ý đồ muốn lớn tiếng kêu gọi, lại phát không ra một chút thanh âm.

Thân thể tựa hồ đã muốn không thuộc về mình, chỉ có song mâu còn có một chút tự do cuối cùng.

Chẳng lẽ hôm nay phải bỏ mạng nơi này?

Trái tim khiêu đặc càng ngày càng mạnh. Xà độc đang lan tràn, thị vệ không có vương lệnh tuyệt đối không dám tiến nhập, Kinh Vân là người duy nhất ở đây, lại căn bản không biết xảy ra chuyện gì.

Thiên a thiên, người đây là trêu ghẹo ta sao?

Lạc Cách cười khổ.

Hắn nằm trên mặt đất, biết hôm nay cơ duyên xảo hợp đến tận đây đã định là vô vọng sinh tồn. Ánh mắt tứ chuyển (nhìn bốn phía), đột nhiên phát hiện phía trước vài bước rõ ràng là một khóm Song hoa hồng kiêu diễm.

Không khỏi cười khổ, giải dược của kim văn bích hoa xà, cứ nhiên liền gần ngay trước mắt.

Nếu vừa rồi thừa dịp thân thể chưa huyễn vực, bò tới hái một đoá, lập tức có thể sinh tồn. Mà khi đó hẳn toàn tâm đều vì Kinh Vân mà lo lắng, làm sao có nửa phần lo lắng qua chuyện tìm giải được?

Tim đập càng ngày càng chậm, hô hấp cũng càng ngày càng khó khăn. Tầm mắt của Lạc Cách, lưu luyến không rời địa chuyển qua người Kinh Vân. Biết mình còn sống không được bao lâu, chỉ nguyện có thể nhìn ái nhân của mình nhiều thêm một chút.

Kinh Vân giương song mâu hắc bạch phân minh hướng về phía Lạc Cách, trên mặt vẫn là trống rỗng.

Kinh Vân, Kinh Vân, người có biết, Đại vương huynh của người sắp tử.

Sau này, người sống như thế nào đây?

Ai chiếu cố người, ai yêu thương người, ai làm bạn với người...

Thiên ngôn vạn ngữ bị chặn lại nơi yết hầu, phát không ra nửa điểm thanh âm.

Trong rừng chỉ còn tiếng gió nhẹ nhàng bay múa. Trong mắt của Lạc Cách chứa đầy nhu tình không đếm được cùng vẻ không tha, ngay cả năng lực rơi lệ cũng đã mất.

Khuôn mặt tuấn mỹ của Kinh Vân dần dần mơ hồ, độc tính đã muốn lan tràn tới tâm trí, nghĩ đến sắp phải xa Kinh Vân, Lạc Cách trong lòng đau đến bài sơn đảo hải.

Tim đập thật chậm tựa như tùy thời đình chỉ (dừng lại), bên tai còn nghe được tiếng nhạc mông lung.

Ta phải chết sao?

Ta phải rời khỏi Kinh Vân sao? Như thế nào nhấn tâm để y lẻ loi lưu lại một mình.

Mang theo không tha cùng không cam lòng, ánh mắt lóe sáng của Lạc Cách rốt cục chậm rãi nhắm lại.

Toàn thân giống như bắt đầu nhẹ nhàng phiêu động, hào quang phía trước là của ai? Lệ phi, người tới đón ta sao?

Người cũng biết, ta đối Kinh Vân không tốt, y kiếp này cũng sẽ không tha thứ ta.

Lệ phi...

Lạc Cách đang hấp hối, lâm vào ảo giác trước lúc tử vong. Nhưng hắn nỗ lực giãy giụa, bảo trì một tia cảm giác cuối cùng sắp không thể giữ được.

Không biết qua bao lâu, tựa như trong mơ, hắn cảm giác có người đem mình nhẹ nhàng ôm vào trong lòng, miệng đối miệng, uy một ít dịch thủy trong veo cho hắn.

Là dịch thủy của Song hoa hồng.

Giải được nhập khẩu, thần trí hoảng hốt thoáng hồi phục một chút, toàn thân vẫn còn mềm nhũn, giống như tứ chi vẫn không thuộc về mình, ngay cả ánh mắt cũng vô lực mở.

Ai? Ai dám khán vương lệnh của ta, dám tiến nhập nơi này?

Trong朦胧 lung, Lạc Cách nghe được một phen thanh âm quen thuộc...

Thanh âm trong sáng lẫm đẽng, lại thản nhiên tao nhã lịch sự.

“Đại vương huynh, song mâu của ta đã sớm nhìn thấy...”

“Đại vương huynh, người không cần chết, ta mỗi ngày sẽ ở cùng người...”

“Ta biết người đã dối đãi thật tốt với ta...”

“Ta... ta không bao giờ... hận người nữa...”

Sẽ không hận người nữa...

Ta đã chết sao? Cho nên mới có thể nghe thấy những lời này. Bất quá cho dù phải dùng cái chết để trao đổi, ta cũng nguyện ý. Ta bây giờ hạnh phúc đến phát điên, ta đã tận lực rồi.

Tâm giống như chìm vào một mảnh hải dương ấm áp, tựa như lãng tử phiêu bạt nhiều năm, đến khi tóc bạc trắng, chợt phát hiện mình đang đứng trên lãnh thổ của cố hương.

Lúc nhỏ, Lệ phi từng nói, thời điểm thiên thần xuất hiện, hội sẽ nghe thấy được thanh âm tối êm tai của thể gian.

Ngay thời điểm đó, những cánh hoa sẽ phiêu vũ ngập trời, chớp mũi hội người được hương vị của sinh mệnh, hội cảm thấy trong cuộc đời chưa bao giờ khoái hoạt như thế.

Có hay không giống như cảm giác hiện tại, Lệ phi?

Ngày tây hạ bị màn đen bao phủ.

Thị vệ không có vương lệnh không dám tiến vào, vẫn còn bảo hộ ở bên ngoài. Ngẫu nhiên, có thể nghe thấy hí thanh của mã.

Đêm là như thế yên lặng.

Hôm sau, ở thời điểm mặt trời mọc, nhượng hào quang chiếu sáng khắp sơn cốc.

Tân vương của Song quốc, từ trong vòng tay ấm áp của ái nhân... tỉnh lại.

Lời cuối sách:

Song quốc Lạc Cách năm thứ tư, tân vương Lạc Cách hạ lệnh triệt binh, cùng Ung Hách quốc hòa hảo.

Sau chiến loạn, Lạc Cách nghiêm khắc thực hiện tân chính, sửa đổi chế độ thuế má, thực lực của cả quốc gia tăng trưởng mạnh.

Song quốc Thập tam vương tử Kinh Vân, vì thi hành tân chính có công, được phong là Vân vương, ái thê Lạc Vân truy phong thành Hà phi.

Vì tưởng niệm ái thê đã qua đời, Kinh Vân chưa từng tái giá, chung thân ngụ tại hoàng cung, phụ trợ huynh trưởng xử lý quốc sự.

Song quốc Lạc Cách năm thứ sáu, Lạc Cách cử gian tế tiến nhập Ung Hách quốc, rải tin đồn. Mục Hương phi đang thông đồng với địch quốc, nhượng Hoàng đế của Ung Hách quốc xích nô, Mục Hương phi bị giam lỏng buồn bực mà chết.

Song quốc Lạc Cách năm thứ mười, Ung Hách quốc sườn phi Mục Lệ của Hoàng đế, vì không có chỗ dựa mà thất sủng, cùng năm bệnh chết.

Từ đó, toàn bộ Mục gia suy sụp. Nguyên Song quốc Tứ vương tử Khai Thiệu, không biết đi đâu.

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truy-truc>